

JENNIFER BLAKE

DRAGOSTE ȘI FUM

Colecția
Romantica

Jennifer Blake

DRAGOSTE

ȘI

EUM

JENNIFER BLAKE

DRAGOSTE
ȘI
FUM

Traducere: IRINA NEGREA

Editura LIDER
București

I.S.B.N.: 973-9343-28-7

LOVE AND SMOK
1989 by Patricia Maxwell

1

Riva Staulet ar fi putut să-l distrugă. Gîndul că avea această putere stăruia în mintea ei, în timp ce îl urmărea pe bărbatul de la tribună. Nu exista om pe care să-l disprețuiască mai mult decît pe acest Edison Gallant, proaspăt candidat din partea Partidului Democrat la funcția de guvernator al statului Louisiana; Edison Gallant, omul care îi făcuse cel mai mare rău. În același timp, conștientizarea dorinței de a-și folosi această putere o făcea să se simtă prost. Nu era răzbunătoare din fire, iar satisfacția pe care o încerca știind că avea posibilitatea de a-l stopa pe Edison i se părea deplasată. Ceea ce nu însemna că intenționa să se împiedice de cine știe ce scrupule. Consecințele unui eșec erau zdrobitoare.

Riva nu-și trăda gîndurile care o frămîntau. Ședea cu mîinile împreunate dezinvolt în poală, iar expresia întipărită pe chipul ei denota un interes plin de politețe. La cei patruzeci de ani ai ei era încă frumoasă. Compleul crem de în pe care îl purta și faimosul colier de perle al familiei Staulet îi confereau eleganță și distincție. Părul castaniu-auriu, tuns clasic pînă în dreptul bărbiei, strălucea de sănătate. Fața ovală avea un aer grav, datorat în parte sprîncenelor drepte și negre. Pălăria cu boruri largi, confecționată din pai crem, îi adumbrea ochii

verzi, cu irisul înconjurat de un cerc auriu, și arunca umbre dantelate pe pomeții înalți, ferind-o de arșița soarelui din Louisiana, și dându-i un aer misterios. Arăta ca o doamnă, impasibilă și sigură de sine, o persoană care preferă să nu-și dezvăluie secretele.

Riva știa exact ce impresie le făcea celorlalți, adunați la acel miting politic „ca pe vremuri“. În cei douăzeci și cinci de ani de când nu-l mai văzuse pe Edison Gallant învățase să-și stăpânească emoțiile.

Gallant se schimbase. Era mai solid, avea vocea mai plină și mai profundă și în părul blond, tuns impecabil se desluseau sclipiri argintii. Căpătase înfățișarea aceea „șlefuită“ pe care o au îndeobște actorii și politicienii de carieră. Ochii albaștri îi rămăsese la fel de pătrunzători și toată ființa lui degaja un farmec inefabil care făcea ca orice femeie să-și îndrepte ușor spatele și să zîmbească atunci când se uita la ea.

Orice femeie în afară de Riva Staulet. Când i-a întâlnit privirea n-a avut nici o tresărire sau reacție. Calmul, atenția impasibilă cu care îl urmărea i-au atras atenția lui Gallant, care a încetat să-și mai plimbe privirile pe deasupra publicului. O fracțiune de secundă, chipul lui a exprimat nesiguranță. Înainte de a-și relua discursul, a înclinat imperceptibil capul în direcția ei.

Edison nu o cunoștea. Credea că o cunoaște, firește, credea că o recunoscuse pe văduva renumitului om de afaceri Cosmo Staulet, cea care era acum proprietara, alături de fiul ei vitreg Noel Staulet, lui Staulet Corporation, o companie multinațională cu ramuri de activitate extrem de diverse, cum ar fi industria zahărului, industria petrolieră, asigurările navale și microprocesoarele. Impresia lui Edison era explicabilă. Chipul apărea adesea în paginile sociale și în cele privind lumea afacerilor ale cotidienele din New Orleans în timpul perioadei „Mardi Gras“; totodată, nu era necunoscut nici în orașele mai mari de pe Coasta de Est și din Europa. Se remărcase prin eforturile depuse în vederea conservării și restaurării

monumentelor istorice, în general, dar și pe propria-i moșie, Bonne Vie, care data dinaintea războiului civil. Realizările ei ca decoratoare, care puteau fi admirate în „cabana“ din Colorado și în vila din insule, fuseseră reproduse în *Architectural Digest* și în *Modern Home*; producătorii programului de televiziune „Cum trăiesc cei bogați și celebri“, o solicitaseră de mai multe ori să apară în emisiune, dar refuzase sistematic.

Obișnuia să-și aleagă cu grijă locurile unde urma să apară. În momentul acela, însă, nu conta atât cine era, cit mai ales cine fusese.

Putea să jure că Edison n-o recunoscuse. Nu știa dacă să fie bucuroasă sau supărată, măgulită sau tristă. Aflase de matrapazlîcurile politice ale lui Edison de o bună bucată de vreme, mai bine zis de cîțiva ani. Ar fi putut să le pună capăt de mult, și poate că n-ar fi stricat s-o facă. Cosmo fusese cel care o sfătuisese să se abțină. Răzbunarea era ceva sub demnitatea ei, îi spusese el. Dacă te amesteci cu porcii ajungi în noroi.

Pe Cosmo îl pasionau proverbele și era teribil de înțelept. Din păcate se prăpădise; trecuseră șase luni de cînd murise, și lucrurile se schimbaseră. Trebuia să se amestece cu porcii. Singura problemă era cît de adînc avea să se afunde în noroi.

Oamenii de la tribună, aflați în spatele lui Edison, mureau de căldură. Ceilalți doi contracandidați care vorbisera deja și președintele de campanie electorală al lui Edison, organizatorul acestui miting politic din sudul Louisianei, stăteau cu ochii mijiți din cauza soarelui și sudoarea le curgea pe obraji. Soția lui Edison, îmbrăcată într-o rochie bleumarin de mătase, își făcea vînt cu batista, iar fiul ei, un tînr blond cu alură de fotbalist, își mișca nervos umerii lați și trăgea de gulerul cămășii.

Mirosul de jambalaya*, cu aromă de șuncă și crevete,

* Mîncare din orez, verdețuri, legume, în special roșii, ceapă și ardei iute, la care se adaugă pește, șuncă și crevete (n.t.).

care aştepta să fie servită, plutea deasupra publicului. Se simţea, de asemenea, un iz de bere rece din butoaiele deja destupate, care se amesteca cu parfumul de iarbă proaspăt cosită. O boare uşoară trecu deasupra mulţimii, alungînd o clipă zăpuşeala şi făcînd să freamăte cu un susur răcoros frunzele stejarilor care se înălţau, ici şi colo, pe pajiştea verde. În clipa în care vîntul înceta, căldura umedă devenea din nou apăsătoare.

Bărbatul care o însoţea pe Riva se foi pe scaun, înăbuşîndu-şi un căscat. Riva îl privi cerîndu-şi scuze cu un zîmbet vinovat. Ştia că pentru Dante Romoli să asculte nişte discursuri politice nu reprezenta nici pe departe modul ideal de a-şi petrece o după-amiază de sîmbătă. Dante se mulţumi să clatine din cap; părul şaten, ondulat era tuns scurt, iar în ochii săi căprui se citea nerăbdarea. Faptul că se afla alături de Riva, făcea ca nimic altceva să nu mai conteze.

Urmă un ropot de aplauze. Fluturîndu-şi pentru ultima oară mîinile, Edison Gallant se retrase din faţa microfonului. Directorul de campanie invită asistenţa să guste supa delicioasă şi jambalaya, care era la fel de piperată şi de condimentată, pe cît erau şi mesenii de încinşi şi de încălziţi de caniculă. Lumea începu să se ridice de pe scaunele pliante şi, grupuri-grupuri, se îndreptă sporovăind spre stejarii umbroşi unde se aflau corturile cu mîncare, aşezate unul după altul.

— Mătuşă Riva! Sînt aici!

Auzindu-se strigată, Riva se întoarse. O tînră atît de drăguţă şi de atrăgătoare, încît toate capetele se răsuceau să o privească admirativ se îndrepta grăbită spre ea. Părul blond-auriu i se revărsa pe umeri şi ochii verzi îi străluceau veseli. Înainta încrezătoare, cu paşi lungi ca de manechin; ţinuta dezinvoltă ce denota că puţin îi păsa de înfăţişarea ei era absolut dezarmantă. Riva se lumină la faţă văzîndu-şi nepoata, pregătindu-se sufleteşte pentru îmbrăţişarea exuberantă a lui Erin.

Erin îl salută pe Dante, după care se întoarce să discute cu Riva.

– Dacă știam că vii, îți păstram un loc la umbră. De ce nu mi-ai spus?

– M-am hotărât în ultima clipă.

– Se pare că nu ești singura. Adineauri m-am întâlnit cu Noel. L-a convins un fost coleg de liceu, care se ocupă de organizarea întâlnirii de azi.

Riva privi peste umărul nepoatei și înclină din cap în direcția bărbatului înalt și brunet care pășea agale în urma fetei. Salutul ei se dovedi la fel de artificial și de emfatic ca și cel cu care îi răspunse Noel Staulet, fiul soțului ei. Se văzuse cu Noel doar cu câteva ore în urmă, la micul dejun, așa că efuziunile exagerate nu-și aveau rostul; totuși răceala dintre ei i se păru brusc absurdă, la fel de absurdă ca și binecunoscuta durere pe care i-o provoca. Erau amândoi oameni în toată firea și trecuseră mai bine de douăzeci de ani de la acea după-amiază în care, de dragul ei, Cosmo Staulet își alungase fiul de acasă. Atunci Noel nu era un puștan, ci un tânăr cu cinci ani mai mare decât ea. Riva accepta că Noel avea toate motivele s-o deteste și încerca să fie îngăduitoare. De când Noel revenise din acel soi de exil în Franța, exact înainte de moartea lui Cosmo, relația dintre ei nu fusese nici măcar cordială; asta nu însemna că n-ar fi trebuit să încerce să se arate ceva mai agreabil în public.

Nepoata ei, Erin, continua să sporovăiască, solicitându-i atenția.

– Las' că știu eu ce te-a făcut să vii, mătușă Riva, nu mă duci tu așa ușor. Voi ai să-l vezi pe Josh. Zi și tu dacă n-a fost un scump c-a stat acolo și s-a copt de căldură numai ca să-și susțină tatăl? Uită-te la el ce dulce e! Hai, vino să ți-l prezint. Cu ocazia asta ai să faci cunoștință și cu viitorul guvernator!

Riva se lăsă trasă de Erin. Poate că era mai bine așa,

mai firesc. Aruncă o privire peste umăr spre Dante care pășea alături de Noel, în urma lor. Se bucura că Dante era de față la această întâlnire, cu toate că nu luase în calcul o astfel de situație, chiar dacă asta se va dovedi o greșeală.

Edison ținea un fel de întrunire pe sub crengile noduroase ale unui stejar bătrîn și falnic. Reprezentanții presei făcuseră cerc în jurul lui, lucru pe care Riva ar fi trebuit să-l anticipeze. Ea se opri la cîțiva pași de grup, nevrînd să întrerupă ceea ce părea a fi o conferință de presă improvizată. Erin păși într-o parte, salutîndu-l cu mîna pe fiul lui Edison.

Zărind-o pe Erin, fața pătrată a lui Josh Gallant se destinse într-un zîmbet larg. Izbuti și el să ridice mîna, în înghesuiala creată în jurul tatălui său. Se făcură prezentările și Riva îi întinse tînărului mîna. Ochii albaștri și încrezători, arcuirea buzelor, forma bărbiei acestuia o făcuse să simtă un nod în gît.

– Doamnă Staulet, zise tînărul, Erin mi-a povestit atîtea despre dumneavoastră, încît am impresia că vă cunosc deja.

Riva se căzni să-i zîmbească:

– Mda... aceeași senzație o am și eu.

Apoi, tînărul dădu mîna cu Noel și cu Dante, după care privi în spate:

– Cred că șacalii presei și-au primit porția. Știu că mami și tati abia așteaptă să vă cunoască.

Cîteva clipe mai tîrziu, Riva se afla față în față cu Edison Gallant și cu soția acestuia. Un fior îi trecu pe șira spinării, dar numai pentru o clipă. Își ținea capul sus, în virtutea tactului și a siguranței dobîndite în toți anii petrecuți în cercuri sociale selecte, la care se adăugau certitudinile oferite de averea unei vechi familii și succesele recente. Nu mai era țărăncuța îmbrăcată cu o rochie în carouri, decolorată. Nu avea nici un motiv să se simtă intimidată.

– Mătușa lui Erin? Și eu care credeam că sînteți sora ei, zise Edison cu un șarm bine exersat. Prezența dumneavoastră

aici mă bucură și mă onorează. Soția mea și cu mine vă sîntem recunoscători că v-ați răpit din timpul dumneavoastră prețios pentru a veni aici.

Ținîndu-i isonul, Anne Gallant murmură:

— Da, într-adevăr. Părea ușor rigidă, de parcă ar fi fost conștientă de poziția de soție a unei personalități politice. Își juca rolul perfect, și semăna leit cu președinta unei ligi de juniori: rochie cu gulerarș alb gen Peter Pan, balerini bleumarin cu alb și nici un fel de bijuterie. Cu toate acestea, în ochii ei căprui se deslușea un amestec straniu de plictiseală și apăsare. Privind spre fiul ei, își petrecuse brațul pe după umerii lui Erin, zîmbetul pînă atunci crispat devenind natural.

— Plăcerea e de partea mea, spusese Riva, mîndră de tonul ei calm și stăpînit. Ignoră remarca lui Edison, considerînd-o un compliment de circumstanță. O neliniști însă felul apreciativ în care o privea. Ar fi preferat ca acest contact dintre ei să fie impersonal și să se termine cît mai repede posibil.

Unul dintre fotografii de la echipa de știri care tocmai pleca întoarse capul și cînd o zări pe Riva și pe nepoata ei, se răsuci în loc, scoțînd capacul de pe obiectiv. Nu știa dacă o recunoscuse sau dacă îl atrăsese doar tabloul format de ea și Erin alături de noul candidat și de soția acestuia. I se păru că atenția lui era focalizată asupra lui Erin. Tinerelul brunet și uscățiv îi surîse fetei înainte de a ridica aparatul și de a începe să fotografieze.

Riva era obișnuită cu obiectivul aparatului de fotografiat, însă nu avea nici un chef ca această întîlnire să fie immortalizată. Ridică mîna, într-un gest de refuz, dar nu apucă să-l ducă pînă la capăt întrucît Edison aprobase deja cu zîmbetul lui electoral, îmbrățișînd-o pe după umeri. Toți cinci încremeniră în timp ce aparatul de fotografiat fixa pe peliculă imaginea.

Fotograful le mulțumi, pășind de-a-ndăratelea, cu ochii

pironiți asupra lui Erin, după care se răsuci pe călcîie și o luă la fugă ca să îi ajungă din urmă pe ceilalți ziariști. Riva regreta că nu știa la ce ziar lucra tînărul, pentru a bloca apariția fotografiei. În consecință, nu-i rămase decît să spere că printre nenumăratele imagini, aceasta din urmă nu va prezenta interes, și nu va fi publicată.

Edison se întoarse din nou spre Riva:

– Parcă vorbeam despre Erin, nu-i așa?! Ne-a fost de un ajutor fantastic la sediul electoral central. Mai mult chiar, a făcut minuni cu pavoazarea clădirii.

– Sînt convinsă că pentru ea a fost o experiență valoroasă, rosti Riva pe un ton tăios. Erin studia dreptul la Tulane și nu era nicidecum genul de entuziastă prostuță, cum credea el.

– Sper din tot sufletul, se grăbi Edison să adauge. Nouă ne-a fost de mare folos.

Noel Staulet și Dante Romoli făcură cunoștință și ei cu ceilalți, în clipa în care se alăturară grupului deja format. Timp de cîteva minute, schimbare cu toții amabilități, discutară despre alocuțiunea lui Edison și comentară participarea publicului spectator. Apoi, Josh și Erin plecară, pretextînd că se duc să caute ceva de mîncare.

Conversația începu să lîncezească. Edison Gallant privi în jur de parcă ar fi căutat alți alegători pe care merita să-i salute. Riva simți mîna lui Dante pe brațul ei și sesiză că se pregătea să-și ia rămas-bun în numele amîndurora. Ea inspiră profund ca pentru a-și face curaj:

– Domnule Gallant, zise Riva, aș putea discuta ceva cu dumneavoastră?

Gallant redeveni numaidecît atent și ochii lui albaștri exprimară un interes nedisimulat.

– Sigur că da. Am s-o rog pe secretara mea să fixeze o întîlnire. Ce-ar fi să dejunăm împreună luni?

– Prefer să discutăm acum, dacă se poate. N-am să vă

rețin decît cîteva momente și sînt convinsă că întrevvedereea o să vi se pară avantajoasă.

Riva sesiză privirea îngrijorată a lui Dante și căutătura scurtă și piezișă pe care i-o aruncă Noel, dar nu le dădu importanță și așteptă răspunsul lui Edison.

Privirea lui alunecă rapid, dar discret, peste rotunjimile trupului Rivei, după care se fixă asupra chipului ei. Surîse, arcuindu-și ușor buzele pline.

– Cum doriți. Facem o mică plimbare pe sub copaci?!

Fără să se scuze față de soție și de restul grupului, se întoarse gata să pornească în direcția indicată. Riva îi mîngîie ușor brațul lui Dante și îi dădu întîlnire peste cîteva minute la corturile cu mîncare, după care porni în urma lui Edison. În timp ce se îndepărta împreună cu candidatul pentru funcția de guvernator, simți în ceafă privirea lui Noel.

Riva pășea în tăcere nevenindu-i să creadă că mergea calmă pe iarbă alături de bărbatul pe care îl detesta. Ca să cîștige timp pentru a hotări cum să spună ceea ce avea de spus, debită tot felul de ineptii despre organizarea mitingului, despre restaurantul care pregătise jambalaya și supa delicioasă, despre firmele care contribuiseră la amenajarea corturilor, remarcînd că toate acestea reprezentau un sprijin implicit adus campaniei electorale. În cele din urmă, se opri la umbra unui stejar, suficient de departe ca să nu poată fi auziți de nimeni, dar îndeajuns de aproape ca prezența unor posibili observatori să împiedice orice altercație.

Riva își scoase pălăria și își trecu degetele prin păr aranjîndu-și-l. Apoi își ridică bărbia și privi drept în ochii bărbatului din fața ei.

– Regret că te-am indus în eroare. Chestiunea pe care vreau să o discutăm nu este de natură politică.

– Păcat, rosti el pe un ton evaziv, deși surîdea cordial, și în ochii lui albaștri apărură sclipiri jucăușe. Mă gîndeam deja cu plăcere la o asociere cu Staulet Corporation. Și cu dumneata.

Timp de cîteva clipe, Riva își reaminti ce o atrăsese cîndva la acest bărbat, ce simțise odinioară pentru el. Sub straturile groase de egoism exista un farmec autentic, pe vremuri, mult mai aproape de suprafață.

– Din păcate, rosti ea pe un ton ferm, asocierea noastră este deja mult prea strînsă.

Edison se încruntă brusc:

– Nu înțeleg.

– Mă refer la nepoata mea și la fiul tău Josh.

– Josh? Ce-a făcut, mă rog?

– Ce-a făcut?! N-a făcut nimic. Se pune problema cine e.

Edison se holbă la ea nedumerit. În cele din urmă, spuse:

– Te rog să mă ierți, doamnă Staulet, dar n-am nici cea mai vagă idee la ce te referi.

– Nu vreau ca fiul dumitale să se întâlnească cu nepoata mea. Îți cer să pui capăt acestei relații.

Edison rîse sec, trădîndu-și mirarea, dar și starea de iritare:

– Josh e trecut de douăzeci și unu de ani; sînt amîndoi majori. Nu înțeleg ce-ai vrea să fac?

Anticipase atitudinea și întrebarea lui.

– Să-l trimiți pe Josh la sediul electoral central, în nordul Louisianei, la Shreveport.

– Și să fac asta așa, pentru o toană de-a dumitale?!

– Ar fi foarte nimerit, crede-mă.

– Asta-i părerea dumitale, pe care nu sînt obligat să o accept.

Edison începea să-și iasă din fire. Era limpede că n-avea să primească o donație din partea ei.

– Nu-i vorba numai despre o părere, rosti ea cu precauție.

– Ce-nseamnă asta, mă ameninți?

– Cum poți să insinuezi așa ceva? Tonul deveni ușor zeflemitor: ce plăcut e să poți domina situația după atîția ani.

– Cuconiță, cred că n-ar strica să-mi spui exact ce urmărești.

– Dar ți-am spus. Nu vreau ca nepoata mea să mai aibă de-a face cu vreun membru al familiei dumitale. Crede-mă, ai tot interesul să-mi îndeplinești dorința.

– Și dacă nu vreau?

– Atunci presa va afla că acum douăzeci și cinci de ani te-ai făcut vinovat de bigamie.

Bigamie! Cuvântul reverbera în văzduhul încins. Din depărtare, răsunau glasuri, râsete și muzica viorilor de pe estrada unde se afla tribuna de la care cuvântase Edison. Deasupra capetelor lor, frunzele stejarului foșniră câteva clipe mîngîiate de o adiere, apoi amuțiră.

Edison o privea livid și cu ochii ieșiți din orbite. Își concentra apoi atenția asupra Rivei, analizîndu-i parcă trăsăturile.

– Nu se poate, zise el după câteva clipe.

– Oh, ba da, se poate, nici nu-ți închipui.

– Tu... tu ești? ... Micuța Rebecca Benson?! Incapabil să continue, întoarse capul evitîndu-i privirea. Făcu un efort și se concentră din nou asupra chipului Rivei.

Riva era conștientă că Edison analiza situația, încercînd să găsească o soluție salvatoare, căznindu-se să evalueze cît de mult ar dăuna imaginii lui publice o asemenea încredințare. Consecințele puteau fi considerabile. Climatul politic nu admitea ca personalitățile publice să aibă tare morale.

– Crede-mă, sînt Rebecca, îl asigură ea.

– N-aș fi crezut. Și cînd te gîndești că în toți acești ani ți-am văzut fotografia prin ziare. Nu-mi vine să cred, pur și simplu. Dar presupun că așa e. Cine altcineva...

– Nu știe nimeni în afară de mine și aș vrea ca lucrurile să rămîină așa.

– Dovezi, rosti el, recăpătîndu-și stăpînirea de sine, pe măsură ce starea de șoc se risipea. N-ai nici o dovadă.

– Am o copie a certificatului de căsătorie înregistrat în Arkansas.

Fusese căsătorită cu acest bărbat, sau cel puțin așa crezuse. Timp de patru săptămîni dormise cu el, făcuse dragoste cu el, îi gătise și îi spălase, încercase să facă un cămin din apartamentul acela care colcăia de gândaci, aflat într-un imobil odată somptuos, de pe o stradă dosnică din New Orleans, unde mirosea veșnic a ceapă prăjită, a usturoi și a pisici. Asta pînă într-o bună zi, cînd Edison Gallant îi spusese că, de fapt, nu erau căsătoriți, că totul fusese o farsă. Legămîntul dintre ei nu avea nici o semnificație, el fiind deja căsătorit. Și plecase. Pentru totdeauna.

– Dumnezeule, ce mult te-ai schimbat, spuse el brusc.
– Nu-i de mirare. Atunci aveam doar cincisprezece ani, rosti ea pe un ton acru.

– Destul de măricică.

Destul de măricică pentru o noapte de mîngîieri pripite pe bancheta din spate a unei mașini, pentru hîrjoneli pe străzi întunecoase, pentru pierzanie și umilințe.

– N-are importanță, vorbi ea, pe un ton sec. Sper că vei accepta ca Erin și Josh să nu se mai vadă. E mai bine așa.

– Dumnezeule, cînd mă gîndesc...

– Nu te mai gîndi! Tot ce vreau de la tine e să-mi promiți că îl vei trimite pe fiul tău în altă parte.

Edison clătină din cap.

– De ce să plece băiatul meu și să nu-i spui tu nepotei tale să renunțe la întâlniri?

– Prefer varianta mea.

– Ce-nseamnă asta? Că sînt un paria? Vreunul din cazurile acelea ciudate legate de păcatele părinților?!

Riva îi aruncă o privire aspră, convinsă că vorbele lui ascundeau o insinuare voalată, dar expresia lui nu sugera vreun subînțeles tainic.

Ridicînd ușor din umeri, ea spuse:

– Crezi ce vrei, treaba ta. Înțelege însă că doresc să elimin orice risc de a fi nevoită să te accept ca pe o posibilă

rudă. Deocamdată, Erin și Josh sînt doar prieteni. N-aș vrea ca prin intervenția mea, relația dintre ei să capete o turnură gen Romeo și Julieta.

– De acord cu tine, sînt prieteni. Dar părerea mea e că exagerezi enorm. În plus, Josh e un băiat nemaipomenit; orice fată și-ar dori să-l întâlnească.

Vocea lui exprima mîndria paternă. Această atitudine i se păru Rivei mai revelatoare decît tot ceea ce observase pînă atunci la el. Fixîndu-l cu privirea, spuse:

– Seamănă, probabil, cu maică-sa. Ți-am spus care este poziția mea și cum doresc să procedezi.

Trăsăturile i se înăspriă; ținîndu-și buzele, Edison rosti:

– Oamenii care vor ceva trebuie să fie pregătiți să ofere altceva în schimb.

– Ce vrei să spui? Timbrul vocii lui o făcu să se crispeze.

– Că n-ar strica să mai discutăm, să zicem la dejunul ăla de care pomeneam adineauri.

– N-avem ce discuta!

Privind-o în ochi, Edison rosti apăsător, arcuindu-și răutăcios buzele:

– Ba eu zic că avem. Încerci să mă șantajezi și chestia asta nu-mi place.

– Nu-i vorba de nici un șantaj. Senzația de sufocare devenea din ce în ce mai apăsătoare. Ar fi trebuit să bănuiască că n-avea să fie chiar așa de simplu.

– Ei, bravo, și-atunci cum se numește toată chestia asta?! Punîndu-și mîna pe brațul ei, continuă: cred, totuși, că te pot convinge să lași baltă tărășenia asta.

Riva se smuci, dîndu-i mîna la o parte:

– Ești nebun!

– Eu?! N-aș zice. Ce-o să spună lumea cînd o să afle că frumoasa și bogata doamnă Cosmo Staulet a fost implicată într-o aventură dubioasă, cu mulți ani în urmă, și s-a lăsat atrasă într-o căsnicie falsă?! Nu poți să mă dai în vileag fără

să te demaști în același timp și pe tine, nu crezi?! Ai să ajungi de rîsul lumii. Cine o să mai aibă încredere în conducătoarea unei corporații care a avut nesăbuiința de a săvîrși o asemenea gafă?

– Se prea poate să fie așa, însă ce nu reușești tu să pricepi este faptul că voi accepta toate aceste neplăceri, pentru a scăpa de tine și de toți ai tăi.

– Merită să-ți periclitezi poziția în consiliul de administrație de la Staulet Corporation sau să riști devalorizarea acțiunilor firmei?! Mă îndoiesc că ceilalți membri din conducerea companiei ți-ar împărtăși punctul de vedere. Poate doar Noel Staulet, care s-ar bucura să găsească un pretext pentru a te sili să ieși din consiliu. Treaba ta, dacă ții cu tot dinadinsul să-i dai o asemenea ocazie.

N-avea încotro, trebuia să recunoască, Edison era foarte perspicace. Nu-și dăduse seama că problemele pe care le avea cu Noel erau de notorietate publică și nici nu se așteptase ca Edison să profite de punctul ei cel mai vulnerabil.

– De ce te opui? În fond, nu-ți cer mare lucru.

– E vorba de felul în care ți-ai formulat cererea, cuconiță. Mă deranjează să fiu subestimat și amenințat.

– E vorba mai mult de o promisiune, rosti ea, pe un ton calm.

– Zău?! Rămîne totuși ceva de clarificat – și anume ce vei face pentru mine în cazul în care, prin absurd, aș fi de acord să accept? Deci, în privința întîlnirii la dejun, sau preferi să fie la cină...

Riva simți că-și pierde cumpătul sesizînd nuanța de amenințare din invitația lui și deveni mai prudentă. Deocamdată, nu avea argumente pentru a-l convinge. Era hotărît să-i opună rezistență, să-i demonstreze că el e mai tare, s-o pedepsească deoarece cutezase să-l provoace. Poate pînă la acel rendez-vous solicitat, va găsi o soluție de a-l determina să revină la sentimente mai bune; însă întîlnirea cu el, indiferent de loc sau de oră, îi repugna profund.

Edison tresări. Riva întoarse capul și îl văzu pe Noel venind spre ei. Fiul lui Cosmo înainta agale, purtându-și cu dezinvoltură sacoul pe umăr. Sub atitudinea lui aparent degajată se simțea o oarecare încordare.

Edison rosti în șoaptă, ca să nu fie auzit de bărbatul care se apropia:

– Royal Orleans Hotel, luni la unu. Secretara mea îți va comunica numărul camerei.

– Mulțumesc, nu, rosti ea cu o undă de dispreț față de o asemenea stratagemă, după care contracară pronunțând numele celui mai frecventat restaurant care îi veni în minte: Commander's Palace. Secretara mea va rezerva o masă. Pe numele meu.

Edison nu mai avu timp să-i răspundă, întrucât Noel, ajuns lângă ei, le comunică pe un ton calm și degajat:

– Erin m-a trimis să vă spun că moare de cald și că și-a invitat câțiva prieteni din Tulane la Bonne Vie, să se răcorească în piscină. A plecat înainte să se asigure că totul e pregătit.

– Foarte bine, zise Riva, privindu-l oarecum intrigată. Noel nu era omul care să facă servicii lui Erin și nici altcuiva. Profită, însă, de apariția lui ca să-și pregătească retragerea. Într-adevăr, e prea cald ca să se poată mânca acum. Cred că am să mă duc și eu acasă.

– Ideea îmi surîde, făcu Noel, răsucindu-se pe călcâie, fără să-l mai salute pe Edison.

Luîndu-și rămas-bun de la Edison în maniera rece și politicoasă pe care o rezerva persoanelor ce-i erau străine, Riva se îndepărtă, împreună cu Noel, în direcția parării. Traseul pe care îl aveau de străbătut îi purta prin zone în care soarele orbitor ardea, zone care alternau cu porțiuni umbrite și răcoroase.

Riva, bucuroasă că fusese salvată dintr-o situație ce începea să îi scape de sub control, îi iertă lui Noel intenția de a face pe cavalerul rătăcitor. Îl privi cu coada ochiului.

Umbrele frunzișului de deasupra tremurau jucăuș peste trăsăturile lui, accentuându-i expresia gînditoare și rezervată. Alura, forma capului, umerii lați îi redeșteptară niște amintiri: așa arăta Cosmo cînd l-a întîlnit. Avea pe atunci patruzeci și șase de ani, iar ea șaisprezece; exact vîrsta lui Noel acum – patruzeci și cinci sau patruzeci și șase de ani. Noel moștenise aerul distins al tatălui său, acel aer aristocratic, imposibil de definit, pe care îl imprimă un gust vestimentar impecabil, precum și siguranța de sine pe care ți-o conferă gîndul că ai în podul casei portretele strămoșilor care te fac să știi exact cine și ce ești. Părul negru era ușor încărunțit la tîmple. Deasupra ochilor mari, cenușii se arcuiau niște sprîncene negre și stufoase; pe bărbia ce trăda fermitate și duritate se deslușea, sub piele, conturul bărbii negre. Chipul ei era marcat de riduri fine, caracteristice celor care gustă plăcerea rîsului, iar buzele bine conturate trădau o ușoară senzualitate. Noel nu obișnuia însă să îi dezvăluie Rivei aceste două aspecte ale personalității lui.

Atras parcă de privirea ei insistentă, Noel întoarse capul spre ea, spunînd:

– N-o fi Gallant prea tare la planuri, date concrete și cifre cînd își compune discursurile, însă ce îi lipsește la acest capitol compensează cu farmecul personal.

– Pînă la alegeri are destul timp să facă progrese.

– N-au mai rămas decît patru luni, ceea ce nu înseamnă prea mult, mai ales cînd te gîndești că în competiție intră alți opt democrați, ca să nu mai pomenesc și de cei trei republicani.

– Vara va cerne candidații, ca de obicei.

Încuviințînd din cap, Noel continuă:

– Nu-mi amintesc ca tata să fi pomenit vreodată că l-a susținut pe Gallant.

„Tata.“ Cînd se referea la Cosmo, Noel folosea întotdeauna acest termen formal. Cîndva, își aminti Riva, îi spunea „tăticul“ sau „tati“, dar asta fusese demult de tot.

– Într-adevăr, nu cred că l-a cunoscut.

– Am impresia că te afli în termeni amicali cu el.

– Nicidecum.

Noel se întoarce spre ea și o privi în ochi.

– Dacă relația dintre tine și Gallant este la nivel de afaceri, poate că n-ar strica să fiu pus și eu în temă, nu crezi?!

Observația lui era perfect justificată; orice acțiune întreprinsă de Riva, cu efect asupra firmei Staulet Corporation, îl privea implicit și pe el. Cu toate acestea ea intuită că afirmația lui nu era decît un pretext pentru a afla motivul discuției cu Edison.

– N-are nimic de-a face cu Staulet. Este o chestiune legată de Erin.

– Mă rog. Crezi că o discuție despre Erin e cumva spre binele lui?! remarcă pe un ton sec, studiind-o cu atenție.

Rîva rîse silit.

– Ca mătușă iubitoare ce sînt, îmi pot lua și eu anumite libertăți, nu crezi?

– Presupun că ai încercat să-l convingi s-o plătească pentru munca grea pe care a efectuat-o.

Nu era rea sugestia și la nevoie o putea folosi drept scuză. Riva își făcu vînt cu pălăria de pai, simțind brusc că-i era teribil de cald.

– Erin și-a pierdut o grămadă de timp la sediul lui din New Orleans. Nu crezi că s-ar cuveni să fie recompensată bănește?!

– Am impresia că o amuză și îi place să se întâlnească cu Josh Gallant. Erin nu va deveni roaba entuziastă care fabrică slogane electorale pentru o mașină politică.

După întoarcerea lui Noel, cei doi se împrieteniră. De cînd începuse să studieze la Tulane, Erin făcuse nenumărate vizite la Bonne Vie. Deși locuia într-un campus universitar, căminul ei devenise conacul, căci se afla prea departe de casă. Părinții ei, Margaret, sora Rivei, și soțul acesteia, locuiau în partea de nord a statului. Cum nu-și puteau permite să-și

trimită fiica la colegiu, mai ales la o instituție atât de selectă, Riva se oferise să se ocupe de studiile lui Erin, asigurându-i totodată un loc de refugiu atunci când dorea să scape de stresul universității. Totul fusese bine și frumos, pînă cînd fata îl cunoscuse pe Josh Gallant.

– Mă bucur că apreciezi trăsăturile alese ale lui Erin. Riva devenea ușor irascibilă cînd venea vorba de viitorul lui Erin, însă nădăjduia din tot sufletul ca reacția ei să treacă neobservată.

– Nici nu s-ar putea altfel; rar se întîmplă să întîlnești o combinație atât de armonioasă între frumusețe și inteligență.

Inteligentă, frumoasă și avînd cu șapte ani mai mult decît Riva cînd se măritase cu Cosmo. Pe Riva o încercă un sentiment ciudat, ceva ce semăna a invidie, dacă nu chiar gelozie; alungă iute acest gînd ridicol. Nu ținea nicidecum ca Noel Staulet s-o aprecieze. Bine că reușise să-i distragă atenția de la persoana lui Edison. Cel puțin așa credea, deși n-ar fi stricat să-și amintească de obiceiul lui Noel în domeniul afacerilor – progresa prin mișcări subtile, urmate de atacuri neașteptate.

– În locul tău aș manifesta mai multă prudență în relația cu Gallant, zise Noel. Se zvonește că e cam afemeiat.

Riva îi aruncă o privire tăioasă.

– N-are rost să-ți faci griji. N-am în vedere o relație cu el.

– Nu-mi făceam griji, voiam doar să te previn.

– Mă surprinde că te interesează atât de mult persoana mea?!

Trecuseră peste douăzeci de ani, timp în care viața ei nu prezentase nici un interes pentru el, considerînd-o doar un accesoriu în casa tatălui său sau un simplu partener de afaceri. Avusese adesea senzația cu prilejul rarelor lui vizite la Bonne Vie, și chiar după moartea lui Cosmo, cînd se mutase acolo, că evita să dea ochii cu ea și că discuta doar strictul necesar.

Noel se încruntă și, aruncîndu-i o căutătură sumbră, rosti:

– Pe timpuri, nu-ți ședea deloc bine să fii sarcastică.
– Și-asta înseamnă că acum îmi șade bine?!
– Nu știu. Poate că mă înșel, poate că de fapt așa a fost întotdeauna.

Riva deschise gura, dar nu izbuti să rostească o vorbă. Era uluită de profunda durere pe care o deslușea în ochii lui. I se puse un nod în gât, fierbinte și chinuitor.

Depăși impasul în câteva clipe, dar mai simțea o vagă senzație de jenă. Riva își întoarse privirea. Se apropiaseră de corturi. Încercînd să spună ceva pentru a rupe tăcerea incordată, întrebă:

- N-ai idee pe unde ar putea fi Dante?
 - Nu. Răspunsul sună sec.
 - Am venit împreună, așa că trebuie să-l găsesc.
- Înclinînd scurt din cap, Noel spuse:
- Bine, atunci ne vedem acasă.

Riva rămase pe loc privind în urma lui: se îndepărta cu pași mari, grăbiți, de parcă înlăuntrul ființei lui ar fi zăcut rezerve imense de energie la care nu recurgea decît arareori, o energie de care nu avea nevoie în lumea afacerilor în care se mișca. Noel era un interiorizat și, totuși, mulți îl considerau un prieten de nădejde. Păcat că nu putea fi și prietenul ei.

Din foștii iubiți și foștii prieteni se recrutează adevărați dușmani.

2

La Bonne Vie nu existau porți, post de pază sau paznic. Singurele santinele erau stejarii, un șir de stejari bătrâni, uriași, cu ramuri de grosimea unui trunchi de copac, atârând pînă spre pămînt. Arborii falnici străjuiau aleea ce ducea spre casă, formînd deasupra drumului cu pietriș un fel de boltă ca de catedrală, astfel încît vechea clădire părea un altar la care ajungeai în final. Edificiul istoric era ocrotit de izolarea ce îl împresura și, poate, de venerația pe care o inspira. Bonne Vie, construită înaintea războiului civil, reprezenta una dintre cele mai renumite locuințe coloniale din Sud; imagini ale împrejurimilor și ale fațadei frumos proporționate puteau fi zărite pe copertele albumelor, precum și pe mii de cărți poștale ilustrate.

Cosmo refuzase cu obstinație să fortifice domeniul, pentru a-l feri de jafuri, vandalisme și chiar de vizitatorii nepoștiți mînați de curiozitate pe aleea ce ducea spre casă. Bonne Vie, zicea el, nu era un fort și nici o închisoare, ci căminul lui, atît și nimic mai mult. După moartea lui, Riva nu schimbase nimic. O ajutau, firește, argații, slugile, servitoarele, bucătarul și șoferul, întotdeauna prezenți la datorie, oameni legați de domeniu sau de familia Staulet. Orice persoană venită din afară era bine cercetată. Niciodată nu se petrecuse vreun incident.

Dante Romoli, la volanul mașinii sale Alfa Romeo, viră pe alee, îndreptându-se spre casă. La douăzeci de metri de treptele de la intrare, coti la stînga, intră în parcare și opri lîngă celelalte trei sau patru vehicule care staționau. Coborî și, ocolind prin spatele mașinii, se duse la portiera din dreapta pe care o deschise pentru Riva.

Mașina sport, cu motor puternic, parcursese rapid cei circa optzeci de kilometri dintre orașul unde se ținuse mitingul și Bonne Vie, astfel încît Riva nu avusese timp să scape de încordarea ciudată care o stăpînea. Cînd Dante o ajută să coboare, ea îi adresează un zîmbet de mulțumire și de scuze, totodată. Nu fusese un tovarăș de drum prea plăcut; gîndurile îi zburaseră aiurea.

— Rămii, da?! îl întrebă ea. Îți ofer un prînz tîrziu, pentru a compensa masa pe care ai pierdut-o. Pe-aici mișună gașca lui Erin, așa că nu cred s-avem șanse să dăm de careva peste treizeci de ani.

Dante nu șovăi:

— Mă cunoști doar — pentru mine masa e sfîntă, nu ratez niciodată ocazia.

Replica lui Dante făcea aluzie la una dintre nenumăratele glume cu care obișnuia să se amuze. Era vorba de anii '60 și de o bucătărioară slinoasă din dosul unui faimos restaurant din cartierul francez, dar și de un bar deocheat de pe Bourbon Street, pe vremea cînd amîndoi își cîștigau cu greu existența, fără a-și pierde, însă, speranța într-un viitor mai bun.

De atunci data pasiunea lui Dante pentru mîncare. Cum fusese tot timupul în prejma alimentelor, implicat direct în arta culinară, diversitatea gusturilor și infinita varietate a aromelor, ar fi trebuit să ajungă cît o balenă. Rămăsese însă destul de zvelt, deși avea sînge indian și italian. Sustînea că făcea mari eforturi să-și păstreze silueta — juca tenis, alerga doi-trei kilometri în fiecare dimineață, dar de fapt beneficia

de un metabolism și un program de lucru care îi permiteau să mănînce cît poftea, fără să se îngrășe.

Avea toate motivele să fie preocupat de mîncare deoarece era proprietarul restaurantului Lecompte's, un local la fel de renumit și de respectat pentru bucătăria sa aleasă ca și Commander's Palace. Localul fusese consemnat în istoria orașului New Orleans începînd din anul 1843; el adăpostise nenumărate oștețe celebre, dar și scandaluri cumplite, mai cu seamă în perioada agitată dinaintea războiului civil, cînd bumbacul era rege. Proprietarii inițiali vînduseră localul la mijlocul secolului al XX-lea. Restaurantul trecuse din mînă în mînă pînă la Dante. El lucrase acolo ca piccolo și reușise să-l cumpere în urmă cu zece ani.

Faptul că deținea Lecompte's reprezenta pentru el împlinirea unui vis. Restaurase localul cu dragoste și multă meticulozitate, redînd decorațiunilor interioare aspectul original al bistrourilor pariziene. Angajase apoi un bucătar-șef renumit și hotărîse că venise momentul ca restaurantul să devină rentabil. Banii îl interesau pe Dante, deși îi plăcea mai mult să-i cîștige, decît să îi posede. Reușise să devină proprietarul restaurantului Lecompte's, beneficiind de profitul pe care i-l aduseseră investițiile masive într-un lanț de cîrciumioare care serveau pui fripți și foarte condimentați. Nu uitase niciodată că devenise mare proprietar de restaurant datorită acestor pui fripți, lucru care nu-l deranja cîtuși de puțin.

Dante nu se mulțumea, însă, cu faptul că își atinsese scopul principal. Recent deschisese un nou restaurant și un local de noapte la Lake Pontchartrain, unde tineretul venea atras atît de preparatele delicioase din fructe de mare, cît și de decibelii muzicii rock.

Ca de fiecare dată, Riva avu impresia că Bonne Vie îi urează bun venit acasă. Atmosfera oferea o senzație de confort și de mulțumire, aidoma unui prieten îndatoritor, care nu te

critică și nu-ți cere nimic. Clădirea era construită în stil neoclasic, cu ziduri tencuite, zugrăvite în nuanțe de roz-gălbui. Masivă ca înfățișare, construcția măsoara peste două mii de metri pătrați, cumulați din cele două etaje, un foișor și din galeriile și balcoanele aflate pe toate cele patru laturi. Structura de rezistență consta din douăzeci și opt de coloane dorice, care porneau de la sol și se terminau la acoperiș. Pe Riva, aceste dimensiuni grandioase nu o intimidau, ci îi creau o senzație de siguranță.

Încăperile erau spațioase, cu tavane înalte pe care puteai admira dantelăria unor stucaturi sofisticate; mobilierul consta dintr-un amestec de piese de familie, transmise din generație în generație, combinate cu elemente moderne menite să atenueze linia formală, rigidă. Cu toate dimensiunile extravagante ale clădirii, înăuntru nu existau decît opt camere principale, patru la etaj și patru la parter, la care se mai adăugau alte cîteva odăi mai mici, care fuseseră transformate în budoare și băi. Un hol uriaș împărțea casa în două, ridicîndu-se pe ambele etaje. La parter, holul forma o buclă largă care ducea spre ușile din spate. Scările arcuite, cu balustradă din mahon, porneau din capătul holului, în dreapta; prin ușile duble, cu canaturi de sticlă, se zărea pardoseala din cărămidă a unei somptuoase galerii. Această porțiune, aidoma unui portic imens, era mobilată cu scaune din fier forjat, tapisate în nuanțe pastel, mese cu tăblii din sticlă și glastre imense în care creșteau leriigi sau mușcate roz, pe covorașe de iederă. Două rînduri de trepte largi coborau spre terasa din cărămidă care, la rîndul ei, se întindea pînă la piscină. Dincolo de piscină se așterneau terenuri întinse, plantate cu arbori; în stilul parcurilor englezești, acestea coborau în pante line pînă la heleșteul în mijlocul căruia se zărea o insuliță, avînd în centru un pavilion construit aidoma unui mic templu roman.

Bazinul de înot cu borduri din marmură albă, la capătul căruia se înălțau niște coloane maiestuoase, îi amintea Rivei

de piscina din filmul „Marele Gatsby“. Ici și colo se zăreau pîlcuri de palmieri care sugerau o ambianță tropicală. Deș nu era prea mare, piscina lăsa o impresie de splendoare clasică ușor pompoasă. Oricum, pentru un bazin adăugat unui conac construit înainte de războiul civil greu s-ar fi putut găsi ceva mai adecvat. Cosmo, care construise bazinul de dragul Rivei atunci cînd aflase cît de mult îi place să înoate, nu făcuse decît să respecte cu strictețe preferințele neoclasice ale coloniștilor din secolul al XIX-lea.

Larma de glasuri vesele și pleoscăitul apei îi atraseră pe Riva și Dante spre piscină. Tinerii se zbenguiau în bazin, sărind unde apa era mai adîncă, sau ciocnind pahare și bind pe prosoapele așternute pe marginea piscinei. Mirosea a clor, a loțiuni de bronzat și a mîncare. Pe o masă, amplasată lateral se aflau platouri cu șuncă și friptură, un castron imens cu supă și nenumărate boluri cu diverse salate de cartofi, de lăptuci, de fructe. La toate aceste bunătăți se adăugau tre sortimente de pîine de casă și patru feluri de plăcinte și prăjituri. Lîngă masă, într-un butoiș de aramă plin cu gheață așteptau la rece, sucuri de fructe, vinuri și bere.

Erin se descurcase de minune, ajutată de personalul de la bucătărie. În perioada petrecută la Bonne Vie se acomodase perfect cu stilul de viață de la conac. Riva era încîntată de reacțiile nepoatei sale, dar se temea să n-o răsfețe prea mult.

Zărind-o pe Erin pe marginea opusă a piscinei, Riva i făcu semn cu mîna.

Erin îi strigă:

– Unde vă sînt costumele de baie? Nu veniți și voi în apă!

– Mai tîrziu, poate, îi răspunse Riva. Întii să prindem ceva puteri.

– Nici Noel n-a vrut să facă baie. Nici n-a ajuns bine și-a trebuit să plece – o chestie legată de un telefon de la aeroport

– De la aeroport?!

Erin ridică din umeri nepăsătoare, potrivindu-și slipu minuscul, care nu-i prea ascundea formele apetisante.

– Da, asta-i tot ce-a spus.

Riva dădu aprobator din cap, după care îi întinse o farfurie lui Dante. Apoi își luă și ea una și îi indică servitoarei aflată în spatele mesei cu ce s-o servească.

Noel, fiul ei vitreg, venea și pleca după bunul lui plac, fără să dea prea multe explicații; se puteau considera norocoși că de data asta smulseseră de la el o informație.

Așezându-se la una dintre mesele de sub portic, Riva remarcă un tânăr care înota cu mișcări ample, spre Erin, aflată pe marginea de marmură a bazinului. Ajuns lângă ea își scutură de apă șuvițele blonde.

Riva încremeni cu șervetul în mână, uitînd să-l mai desfacă. Tânărul era Josh Gallant.

Trebuia să se fi așteptat. Doar fusese împreună cu Erin la miting. Chiar dacă Erin n-ar fi dorit prezența lui Josh la Bonne Vie, era prea bine crescută ca să nu-l invite. Zîmbetul pe care nepoata Rivei i-l adresă băiatului indica limpede cît de mult o bucura prezența lui.

Trebuia să întreprindeă ceva. Neapărat.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Dante, așezîndu-se pe un scaun, lângă Riva.

Aceasta îi aruncă un zîmbet distrat:

– A, nimic. Ai gustat din tortul cu zmeură? La micul dejun, mi s-a părut delicios.

Îi răspunse, inclînînd din cap, afirmativ:

– Știu eu cît de bun e desertul ăsta unguresc, făcut din pandișpan însiropat cu rom și ornat cu straturi de cremă de vanilie, zmeură și frișcă amestecată cu migdale. Pe-aici zmeura e mai rară, însă pe Coasta de Est, pe la Washington, acum e vremea ei. Și tortul ăsta, gustă neapărat.

Continuă să sporovăiască despre alte torturi cu multă ciocolată, alune și frișcă, pe care știa să le prepare bucătarul-șef de la Lecompte's. Torturile, spunea Dante, aveau să devină desertul la modă. Riva îl asculta absentă, concentrîndu-și.

atenția spre piscină, unde se aflau nepoata ei și fiul lui Edison. Înotau aproape lipiți unul de celălalt și trupurile lor alunecau ușor prin apă. Imaginea îi aminti dureros de o altă piscină, și de o altă vară:

– Care dintre voi este soția de aviator, părăsită și singuratică?

Acestea fuseseră primele cuvinte ale lui Edison în acea zi, la piscină.

Groapa cu apă pe care lumea o numea piscină era de fapt un iaz în mijlocul pădurii, format de revărsarea apelor primăvara și înconjurat de arțari, fagi și stejari. Iazul se afla în spatele casei familiei Benson unde Riva, cunoscută pe atunci sub numele de Rebecca, locuia împreună cu mama ei, văduvă, și cu surorile ei, Margaret și Beth, deși terenul aparținea vecinului de alături. În acea vară fierbinte a anului 1963, scăldătoarea reprezenta punctul de atracție, datorită și faptului că bazinele de înot al orașului erau închise.

Problema drepturilor civile a constituit un punct nevralgic în acel an, marcat prin marșuri și demonstrații pe Main Street și în fața consiliului școlar local. Se făcea simțită o tendință puternică de integrare a tuturor instituțiilor publice, de la școli și autobuze locale până la sălile de așteptare din tribunal și piscina municipală. Mărul discordiei îl constituia, îndeosebi, problema bazinei de înot. În cartierul negrilor exista un bazin mai nou și mai frumos, ceea ce îi făcea pe albi să nu priceapă de ce negrii voiau să vină la piscina albilor, unde crăpăturile erau cîrpite cu smoală, iar baia pentru picioare semăna cu un closet.

Motive existau, firește, însă se pare că în toiul conflictului nu prea mai contau. În cartierul negrilor se activau agitatori, cunoscuți sub numele de „Quarters”. Liberali nordști idealști propovăduiau schimbări pe care nu le înțelegeau și ale căror consecințe erau gata să le lase în seama sudiștilor

albi. Spiritele se încinseseră rău, mai ales între bădăranii cărora li se părea că fuseseră duși cam mult cu vorba și negrii militanți care se săturaseră să tot dea înapoi. În aceste condiții, consilierii municipali au decis să închidă piscina, pentru a evita riscul ca vreun nătărău să se înece încercînd să pună stăpînire pe ea.

Consecința a fost că, în timpul zilelor toride din acea vară, a apărut pericolul ca puștani albi să facă baie în bazinul negrilor sau, și mai rău, să se înece în rîurile și iazurile din împrejurimile orașului. În consecință, se strîngeau cu toții la heleșteul din spatele locuinței familiei Benson, la vreo trei kilometri de oraș, spre sud.

Cei care căpătau învoirea de a se duce la scăldat erau în special puștani de liceu și băieți nițel mai mari. Apele rîurilor și ale iazurilor se tulburau de nămolul răscolit și de surpările de teren în dreptul rădăcinilor copacilor; sub apă existau răgălii, în mîlul de pe fund riscai să calci în gropi adînci, iar serviciu salvamar nu exista. Trebuia să fii un bun înotător ca să scapi teafăr din atîtea primejdii și mai ales de glumele și poantele de prost gust. Băieții mici erau prea neexperimentați pentru a putea intra singuri în apă, iar cei mai mari făceau pe grozavii. În ceea ce le privea pe fete, cum heleșteul era izolat, oferea posibilitatea unor comportamente și atitudini necuviincioase, care n-aveau nimic de-a face cu fetele și tumele nevinovate. Majoritatea mamelor nu le dădeau voie fiicelor să meargă la scăldat.

Fetele Benson izbuteau, totuși, să-și înduplece mama. Doamna Benson nu avea tăria să reziste rugămintilor, mai ales că, de ani de zile, suferea de inimă. Ea își petrecea mai toate zilele lungită pe canapea, privind la televizor unicul program difuzat în regiune, plesnind cîte o muscă sîcîitoare și încercînd să respire aerul încins vînturat de ventilatorul din tavan. Cele trei fiice ale ei găteau, făceau curătenie, spălau și călcau rufe. Tot ele cumpărau alimentele, plăteau facturile

și chitanțele și aveau grijă ca mama lor să-și ia doctoriile. Se considerau capabile să-și poarte singure de grijă și socoteau că, după truda zilnică, aveau dreptul să se distreze.

Beth, cea mai mare, era șefa. La cei nouăsprezece ani, căsătorită fiind, considera că avea experiență cu bărbații, în fine, cu unul. Soțul ei, Jimmy, foarte tânăr și el, lucra în aviație, ca specialist în electronică și de mai bine de un an era cantonat în Filipine. Beth îi scria luna și joia, iar în restul săptămânii nu prea se mai gândea la el. Avea forme apetisante și o licărire strengărească în ochii căprui. Îi plăcea să se distreze, să meargă la localuri cu muzică și antren, și înota cu plăcere.

Băieții de la heleșteu se apucară să fluiere și să țipe când surorile coborîră dealul în acea zi de iunie. Toate trei arătau nemaipomenit – blonde, cu picioarele lungi și bronzate și cu costume de baie bine mulate pe sub cămășile moștenite de la răposatul lor tată. Nu semănau leit una cu alta, cum se întâmplă îndeobște – Beth era cea mai înaltă, Margaret mai plinuță, iar Rebecca zveltă și mlădioasă – dar, aveau totuși uimitor de multe în comun: forma trupului, coloritul tenului, felul de a se mișca și gesturile.

Cele trei fete reacționară diferit la manifestările de admirație ale băieților. Beth rîse, salutînd încîntată. Margaret, cu doi ani mai mică, veșnic complexată de corpul ei, se făcu roșie ca racul. Rebecca, abia trecută de cincisprezece ani, zîmbi strîmb, vădit stînjenită, și-și trase umerii înapoi.

Fetele agățară cămășile și prosoapele cu care veniseră de creanga unui copac și intrară în apă. La început, li se păru călduță, dar pe măsură ce adîncimea creștea simțiră curenții reci în dreptul coapselor. Se bălăceau, încercînd să nu vînzolească prea mult nămolul și chicoteau ferindu-se de atingerile delicate ale peștilor. Se prefăceau că nu-i bagă în seamă pe băieți, deși nu le scăpa nimic din isprăvile lor de mari înotători, din scufundările și săriturile de pe platforma de lemn improvizată într-un copac, precum și toate celelalte

demonstrații de curaj făcute de dragul lor. Nici nu se mirară din cale-afară cînd doi băieți veniră spre ele.

Cînd pusesese întrebarea aceea despre soțioara de aviator abandonată, Edison își trecuse degetele prin păr și picăturile de apă i se prelinseră pe umerii lați, sclipînd ademenitor în razele soarelui strecurate prin frunziș. Stătea în fața lor, în apa pînă la piept, un tînăr sigur de sine, plin de farmec masculin, chipeș și foarte conștient de atuurile lui. Lîngă el se afla Boots Green, un flăcău molatic și molcom la vorbă, cu tenul arămiu ce trăda descendența lui indiană, renumit pentru încrederea pe care o inspira, dar și pentru porecla ce i se trăgea de la bocanicii pe care îi purta.

— Păi, cine alta decît eu? îi răspunse Beth lui Edison. Îl privi drept în ochi, plimbîndu-și limba șagalnic peste buzele umede.

Edison îi aruncă un zîmbet insolent:

— S-a isprăvit cu singurătatea ta, află de la mine.

— Ei, nu zău?!

— Ba bine că nu.

Cele trei fete știau cine era noul venit, așa cum știuseră că se găseau la heleșteu. Toată lumea din oraș și, evident, orice fată la vîrsta mărișului aflaseră că la moș Gallant, vecinul familiei Benson, venise în vizită un nepot. Nepotul era nici mai mult, nici mai puțin decît student la drept, la Tulane. Locuia în sudul statului Louisiana și avea un Chevrolet alb decapotabil pe care surorile Benson îl văzuseră de la fereastra din bucătărie coborînd pe drumul forestier din spatele casei, drumul care ducea la heleșteu. Acesta constituia principalul motiv pentru care veniseră și ele.

Beth nu era genul de fată pe care s-o duci ușor de nas. Azvîrli capul pe spate și se îndepărtă înot, strigîndu-i ceva peste umăr lui Boots, care porni după ea. În loc să o urmeze, Edison Gallant rămase pe loc, sporovăind cu Margaret și Rebecca. Cei trei făcură cunoștință, spunînd fiecare cum îl

cheamă, unde locuiește, ce-a făcut toată vara, de parcă n-ar fi știut deja totul unul despre altul.

În timp ce vorbea, Edison își plimba privirea peste sînii fetelor, strînși în costumele de baie bine mulate. În cele din urmă, arătînd spre sutienul lui Margaret, întrebă:

– Dulcețile alea două de dedesubt sînt adevărate sau false?

Margaret rămase cu gura căscată, holbîndu-se la Rebecca. Nimeni nu îndrăznise pînă atunci să-i vorbească pe șleau despre așa ceva. Apucăturile astea din sudul Louisianei nu erau deloc pe placul lor.

– Ei, haide, zău așa, insistă el, tipilor le place să știe la ce să se aștepte.

Fîsticită, Margaret puse bărbia în piept, bolborosind jenată că nu purta sutient cu burete. Îi era ciudă că se simțea atît de rușinată.

Încruntîndu-se furioasă, Rebecca îi zise lui Edison:

– Îți spun eu la ce să te aștepți: dacă nu stai în banca ta o pățești!

– Ohoho, ce tigroaică! Îmi place, pe cuvînt, spuse el, mergînd prin apă spre ea. Mîna lui se frecă ușor de talia Rebeccăi; picioarele li se atinseră în treacăt. Fata nu mai avu timp să fugă: Edison era în spatele ei, încercuindu-i bustul cu brațele și împingîndu-i sînii mici în sus, spre marginea costumului de baie. Mmm, făcu el, e adorabil ce ai tu aici, tigroaică mică!

Copleșită de apropierea tînărului, Rebecca simți un val de căldură inundîndu-i trupul. Tupeul lui îi tăiasе respirația, însă și mai mult o șoca dorința declanșată de apropierea lui. Această nouă senzație lăuntrică intra în contradicție cu indignarea ce pusese stăpînire pe ea. Instinctiv, dădu cu cotul în pieptul lui Edison. Lovitura nu-și atinse ținta, fiindcă tînărul îi dăduse deja drumul, alunecînd prin apă spre sora ei. Rebecca se clătină, pierzîndu-și echilibrul. Margaret scoase un țipăt

înăbușit când Edison trecu înot pe lângă ea, atingându-i coapsele cu mîna.

— Hei!

Strigătul venise de la Boots, care înainta prin apă spre ei, urmat de Beth. Era mai voinic decît Edison și chipul lui exprima dezaprobare, căci o trata pe Margaret ca pe prietena lui, chiar dacă uneori fata, din cine știe ce toană sau capriciu, se prefăcea că-l ignoră. Luîndu-și în serios rolul de soră mai mare, Beth porni în ajutorul fetelor, trecu înotînd pe lângă Boots, îl împinse pe Edison și îl stropi cu apă pe față.

Edison se trase înapoi, bombănind:

— Ei, ce te-a aucaț?!

— Las' că știi tu, nu mai face pe șmecherul! Du-te la agățat în gașca ta, zise ea ridicîndu-se în picioare, cu mîinile în șold. Apa se prelingea pe trupul ei de amazoană, iar ochii îi scăpărau de mînie.

Edison zîmbi obraznic, spunîndu-i:

— După una ca tine, nu?

— Ia-ncearcă numai și-ai să vezi ce pășești

— Zău?

— Ba bine că nu, zise ea, scuturînd din cap și azvîrlindu-și pe spate coama bogată.

— Hm, halal pricopseală, ce să zic! Tigroaică, mironosiță și femeie-minune pe deasupra.

— Parcă ai fi dintr-un film de două parale, spuse Beth pe un ton sarcastic, întorcîndu-se spre Margaret pe care o podidise plînsul de umilință. Boots ajunsese lângă ea și o luă ocrotitor pe după umeri.

La zeflemeaua lui Beth, Rebecca chicoti amuzată:

— Da, exact, parcă ar fi dintr-un film cu gangsteri.

Insulta își atinsese ținta, căci Edison se făcuse roșu ca racul.

— Ei, nu mai spune?! Păi, ce-ar fi să v-arăt atunci cum se poartă gangsterii cu fetele care fac pe deșteptele?

– Potolește-te, îl amenință Boots, printre dinți.

Edison cîntări din priviri pieptul puternic al lui Boots și renunță la atitudinea războinică:

– Haide, mă, ce te-a apucat, glumeam și eu un pic.

– Lasă glumele astea.

– Ei, na! Și ce-ai vrea, mă rog, vere, să cad în genunchi și să-mi cer iertare?!

– Tonul tău nu prea dovedește că îți pare rău.

Glasul lui Boots exprima dezaprobare. Băiatul avea o fire pașnică, n-ar fi declanșat nici în ruptul capului vreo ceartă, însă dacă ajungea la o dispută cu cineva îi plăcea să aibă ultimul cuvînt. Faptul că Edison îi spusese „vere” îi reaminti că sînt oarecum rude, un fel de verișori de gradul trei sau patru. De fapt asta nu prea conta. Mai toți locuitorii urbei, care fusese cîndva o comună agricolă izolată, dacă scormoneau adînc în trecut, puteau afirma că erau înrudiți unii cu alții.

– Lasă, Boots, zise Beth. Hai, mai bine să plecăm.

– Hei, și cu mine ce faceți? se grăbi Edison să protesteze. Abia începusem să ne cunoaștem și noi.

– Nu prea cred că avem chef să te cunoaștem, îi spuse Beth. Margaret și Rebecca o aprobă.

– Ei, da! rosti Edison, micos. Chiar așa?!

Plecară de la heleşteu fără să-i răspundă și se întoarseră acasă.

O vreme, Edison Gallant nu mai apăru prin împrejurimi.

Zăpușeala deveni și mai apăsătoare, iar problema drepturilor civile atinse noi cote de încordare. Beth începu să-i scrie soțului ei o dată pe săptămînă, nu de două ori, cum făcuse pînă atunci. În unele seri ședea visătoare pe cerdacul din fața casei, alteori se furișa afară la ore tîrzii și dispărea la volanul mașinii mamei sale, un Mercury, rablagit. Nu spunea niciodată unde se ducea, afirma doar că „sofa și ea nițel, ca să se mai răcorească”.

Într-o sîmbătă seară Rebecca și Margaret se duseră în

oraș, la cinema, cu niște prieteni. Filmul era slăbuț, însă cinematograful avea aer condiționat. După spectacol, neavînd chef să se ducă acasă, se plimbară prin piața din fața tribunalului.

În ziua aceea avuseseră loc o manifestație a negrilor soldată cu cîteva arestări sub învinuirea de a fi tulburat liniștea publică. De obicei, demonstranții erau reținuți doar peste noapte; arestările aveau drept scop evitarea unor ciocniri între manifestanți și mulțimea furioasă care asista pe margini și prevenirea altor fărâdelegi. Închisoarea de la ultimul etaj al tribunalului nu avea ventilatoare sau aer condiționat, așa că ferestrele erau deschise. Dinăuntru se auzeau glasurile demonstranților, care strigau slogane și cântau „We Shall Overcome“.

Rebecca se înfioră auzind melodia aceea lentă și tristă. Înțelegea furia vecinilor ei, căroră li se băga pe gît cu forța ideea de integrare; și pe ea o indigna faptul că Washingtonul și presa liberală nu manifestau nici un fel de înțelegere cu privire la banii necesari înfăptuirii schimbărilor. Pe de altă parte, cererile negrilor nu păreau nefondate. Erau cetățeni ca oricare alții și se cuvenea să fie tratați corect, fără discriminări.

O voce de soprană se distingea clar printre celelalte. Toți o cunoșteau pe femeia care cînta — o albă, cruntă la înfățișare, cu părul tuns scurt, îmbrăcată cu pantaloni kaki, cu un tricou sub care nu purta sutien. Locuia în Quarters, la o familie de negri. Fusese alungată la un moment dat dintr-o altă casă, după ce negresa o amenințase cu lama de ras, cînd i se păruse că luptătoarea pentru drepturile civile devenise prea intimă cu bărbatul ei.

Rebecca și Margaret ciuliră urechile auzind un scrișnet de pneuri. Zgomotul venea de la roțile unui Chevrolet decapotabil care intrase în curbă cu viteză prea mare. De la radioul mașinii răsunau acordurile unei muzici stridente. La volan se afla Edison Gallant, care discuta animat cu fata de alături. Fata era Beth.

Margaret o privi cu gura căscată pe Rebecca. Din cauza șocului și a furiei, se făcuse lividă la față.

– Cum poate face așa ceva? E un păcat, păcatul adulterului. Las' că vede ea ce pățește când ajunge acasă.

Rebecca privea consternată după cei doi. Și, totuși, mașina albă, strălucitoare, plimbarea prin aerul cald al nopții în acordurile muzicii, tînărul aplecat atît de aproape, rîsetele – totul îi stîrni un alean deznădăjduit.

Beth veni acasă tîrziu. Margaret o aștepta la ușa de la intrare. Sora mijlocie se jena să discute despre anumite lucruri, dar nu și despre abaterile de la o conduită morală și cuviincioasă.

– Ai luat-o razna complet?! șopti ea indignată, abținîndu-se să ridice glasul de teamă să n-o trezească pe mama lor. Ce te-a apucat să te fiții prin oraș în văzul lumii, cu Edison Gallant?

Beth o privi în ciudată, după care vîrî mîna în poșetă, scoase o țigară și o aprinse. Trase adînc în piept, suflă fumul afară și începu să pufăie din țigară, încîntată vădit de ideea de a fuma.

– Și ce te doare pe tine, fato? Te deranjează că am ieșit în oraș cu Edison sau că am fost văzuți împreună?

Întinsă pe canapeaua din salonaș, Rebecca urmărea discuția. Știa că Beth procedase greșit, însă nu se putea abține să nu-i admire îndrăzneala. I-ar fi plăcut ca, după ce va mai crește un pic, să reacționeze și ea cu aceeași indiferență ca Beth cînd Margaret s-ar apuca să-i trîntească în față tot felul de chestii jignitoare.

– Dar ești măritată! strigă Margaret, privind-o acuzator. Cum rămîne cu soțul tău?

– Nu-i aici, iar acolo pe unde-o fi se distrează și el, n-avea tu grijă. Pe insula aia străzile colcăie de femei în stare de orice pentru un dolar amărît. Într-o scrisoare mi-a spus c-o să-mi arate ce-a învățat... Păi, las' pe mine, c-am să-i arăt și eu lui.

– Oh, Beth, rosti Rebecca, plină de compasiune. Spre deosebire de Margaret, sesiza limpede durerea ascunsă în spatele vorbelor pe care i le aruncase sora ei.

– Ce scîrbos! pufni Margaret.

– Zău?! Ia-ncearcă și tu. Beth pufăi iarăși din țigară.

– De cînd te-ai apucat de năravul ăsta spurcat?

– Edison fumează.

– Vezi tu ce-o-ncasezi de la mama, dacă află.

– N-o să afle.

– Ba s-ar putea să afle.

– Întotdeauna ai fost o pîrîcioasă.

– Nu-i adevărat.

– Oricum, mama n-ar face decît să ofteze și să spună că n-am decît, dacă vreau să-mi distrug viața, e treaba mea.

– Și exact asta faci, plimbîndu-te încolo și-ncoace cu fantele ăla de Edison Gallant! Nu știu ce-ai găsit la el. Credeam că-l urăști.

– Mie nu mi-a făcut nimic. Și și-a cerut iertare că s-a legat prosteste de tine și de Rebecca. Oricum, nu-i chiar atît de rău pe cît pare. Fetele cu care se întîlnește în New Orleans se-așteaptă ca el să se poarte așa și o face ca să nu le dezamăgească.

– Oh, cum să nu, sigur că da, rînji Margaret. Asta face și cu tine – atitudinea aia îl împinge să te învețe toate porcăriile de pe lume.

– Porcării după mintea ta strîmbă, fătuc.

– Ei, nu zău! Mi-a spus mie Boots că Edison bîntuie pe-aici pentru că a avut nu știu ce belele cu o fată.

Beth miji ochii:

– Ce belele?

– Asta nu mi-a zis, dar n-ar strica să caști ochii mai bine.

– Cască-i tu, dacă ai chef; eu una fac ce vreau.

– Dacă îți închipui că are în vedere ceva de perspectivă, că se gîndește la o chestie permanentă, te-nșeli amarnic! o avertiză Margaret.

Beth scutură din cap, azvîrlindu-și părul spre spate.

– Edison are bani și îi place să-i cheltuiască ieșind cu mine, ceea ce nu s-ar putea spune despre aproape nici unul din masculii aflați în orașul ăsta. Ce te face să crezi că aș vrea o chestie permanentă?

– Păi, dacă nu asta vrei, înseamnă că ești o tîrfă!

– Of, Margaret, sărăcuța de tine. Dacă te-ai înțelege pe tine însăși la fel de bine pe cît îți închipui că îi înțelegi pe ceilalți, ai fi mai fericită, ascultă-mă pe mine.

– Cum adică? Îți închipui cumva că îmi place Edison?

– Am zis eu așa ceva? se miră Beth, cu nevinovăție.

Margaret plesnea de indignare:

– Ce faci tu e o murdărie, pricepi, o murdărie. O să dai de bucluc dacă o ții tot așa. Și să nu vii la mine să te ajut...

Beth stinse țigara cu talpa pantofului, după care îi zîmbi strîmb lui Margaret:

– Dacă ajutorul tău înseamnă tot o muștruluială de-asta cu zbierete, mai bine mă lipsesc, crede-mă.

Beth își făcu loc pe lîngă Margaret, împingînd-o, traversă salonașul și intră în baia de pe hol.

Rebecca se ridică în capul oaselor. Își mușcă buza pe dinăuntru privind-o pe Margaret, studiindu-i obrajii roșii, respirația grea, pumnii încheștați.

În cele din urmă, o întrebă:

– Așa e?

– Așa e „ce“?

– Îți plăce de Edison, cum crede Beth?

– Nu, nu-mi place!

– Hei, stai blîndă, n-am dat cu parul, mă întrebam doar așa, și eu. Nu s-ar zice că ești prea îndrăgostită de Boots.

– Boots e... Boots. Nu-i prea tentant, dar inspiră siguranță și ar fi în stare de orice pentru mine.

– Edison ți se pare tentant?

Exasperată, Margaret o săgetă cu privirea.

— La vîrsta ta n-ai voie să vorbești despre lucruri pe care n-ar trebui încă să le știi!

Rebecca ridică brusc capul:

— Sînt doar cu doi ani mai mică și știu la fel de multe ca și tine! Voiai, de fapt, să spui, sexy, asta e!

— Oricum, întrebarea tot tîmpită rămîne. Margaret se așeză pe canapea, trăgîndu-și fusta peste genunchi. Oh, Edison e chipeș, nimic de zis, însă ca flirt e catastrofal — numai zîmbete și dulcegării pînă obține ce vrea. Păi, știi ce mi-a zis săptămîna trecută? Mi-a zis că poate pune rămășag că mă pup mai bine decît oricare altă fată din oraș, fiindcă țin gura pungă mai tot timpul.

— Habar n-am avut că ți-a spus ceva, nici că te-ai văzut cu el.

— Ba da, m-am văzut, lîngă băcănie. M-a și pupat; nici n-am avut timp să mă opun.

— Zău? exclamă Rebecca, făcînd ochii mari. Și ți-a plăcut?

Margaret se înfioră amintindu-și, și scutură din cap cu prea multă vehemență:

— Ba, dacă vrei să știi, mi-a mai zis și că în viața lui n-a văzut o scumpete mai dulce decît tine și că i-ar plăcea să te mănînce dintr-o înghițitură, ca pe-o bomboană.

— Ei, nu mai spune!

— Ascultă-mă pe mine, se referea la o porcărie.

— De unde știi?

— Știu eu și gata. Poate după expresia din ochii ăia ai lui, mari și albaștri; parcă-și bătea joc de noi, de mine, de tine și de Beth.

Rebecca se încruntă, subțindu-și buzele:

— I-arăt eu ce înseamnă să rîdă de noi.

— Ba să-l lași în pace, auzi?! Să-l lași în pace.

N-a fost simplu. Edison începu să treacă pe la familia Benson de trei-patru ori pe săptămîină, sub un pretext sau

altul. Față de doamna Benson era politețea întruchipată; discuta cu ea ca și cu o soră mai mare. Reuși să o farmece într-atît, încît femeia îl îndemnă să vină cît mai des și să stea cît poștea. Intui destul de repede că Margaret și Rebecca n-aveau să facă scene pentru a nu-și necăji mama. Profită cu nerușinare de această situație, flîrtînd cu ele, tachinindu-le și, treptat-treptat, reuși să le între în grații.

În realitate, Edison nu era atît de dur pe cît voia să pară — știa să rîdă, să facă conversație, să spună bancuri și să prăjească floricele în tigaie, asemeni oricărui băietan de la țară. Treceau ceasuri întregi fără ca el să facă vreo remarcă deplasată sau să încerce să fure vreun pupic pe la colțuri. S-ar fi zis că se simțea bine în mijlocul acelei familii. Obișnuia să spună că trăiește o experiență absolut excepțională. Părinții lui îl făcuseră tîrziu, cînd aveau aproape patruzeci de ani și nu-l lăsaseră să se bucure de copilărie. Maică-sa îi spunea tot timpul că era micul ei cavalier și îl puneă să susțină conversația cu prietenii ei, cînd veneau în vizită. Taică-său, judecător, îi impunea fiului său interdicții și pedepse cu aceeași rigoare pe care o manifestase față de cei mai înrăiți ticăloși aduși în fața justiției. Moartea lor, unul după altul, la un an distanță, îi aduse lui Edison libertatea. Se bucura încă și acum de faptul că scăpase de asuprire.

Iunie se preschimbă în iulie, iar iulie se contopi cu august. Septembrie se profila la orizont. Pe măsură ce se apropia începerea cursurilor, violența revendicărilor legate de drepturile civile, care mai pălise pe timpul arșitei, crescuseră din nou, simțitor. Marșurile se înmulțiră. La farmacie se organiză un pichet de protest. Se dădu foc cîtorva cruci din curțile unor oameni din Quarters și în fața unor firme care se dovedeau prea cooperante cu populația de culoare. La un sfîrșit de săptămînă, agitația atinse apogeul. În oraș apărură camerele de luat vederi ale unui post de televiziune național. Cu toate acestea, pe post nu se difuză nimic. Se zvonea că nu

era exclus ca trupe federale să intervină pentru a impune cu forța integrarea în prima zi de școală.

Problema care le preocupa cel mai mult pe surorile Benson era necazul pe care Edison îl avusese cu mașina. Automobilul decapotabil fusese accidentat și dus la reparat. Reparația trebuia neapărat terminată, căci peste câteva zile Edison urma să plece acasă, pentru a-și relua cursurile la Tulane. Când trecu pe la ele în acea ultimă seară de simbătă, se afla la volanul limuzinei unchiului său, o rablă mare și cenușie.

Nu rămase prea mult. Doamna Benson se simțea vlăguită din cauza febrei care nu ceda. Beth făcuse viroză stomacală, din cauza căreia zăcuse și cu o zi înainte. Când Rebecca îi atrase atenția lui Edison că risca să ia și el virusul, băiatul profită ca să o ia din loc.

Era o seară înăbușitoare, cu fulgere ce săgetau în depărtare, spre sud-vest; cântecul greierilor și orăcăielile broaștelor prevesteau ploaia. Aerul părea greu, îmbâcsit de praf. Toți erau cu nervii la pământ din cauza arșitei care dogorea nemilos de patru săptămîni. Oamenii își doreau parcă ceva, așteptau ceva, fără să știe exact ce.

Membrii familiei Benson se duseră devreme la culcare, ca și cum dacă stingeau luminile și se lungeau în pat, aerul ar fi circulat mai liber prin ventilatoarele de la ferestre. Degeaba. Rebecca se perpelea în patul îngust, întinsă de-a curmezișul saltelei, cu capul pe pervazul ferestrei; firicele de sudoare i se prelingeau pe ceafă.

La un moment dat, i se păru că aude un zgomot, ca un geamăt înăbușit. Se ridică în capul oaselor, dar zgomotul nu se mai repetă. Aruncă o privire spre Margaret, care dormea în patul de alături. Fata nu se clintise. Fusese, probabil, vreunul din cîinii vagabonzi care bîntuiau pe-afară după resturile de mîncare pe care mama le azvîrlea uneori în curte. Rebecca se lungi la loc.

A doua oară, geamătul se auzi mai clar. Zgomotul venea din dormitorul din spate, de lângă bucătărie – din camera lui Beth. Rebecca se ridică și se dădu jos din pat. Probabil că lui Beth îi era rău de la stomac. Existau niște doctorii în frigider. Intră bijbîind în bucătărie, fără să aprindă lumina. O amuzase întotdeauna să umble pe întuneric; de altfel, cînd dădea brusc de o lumină puternică, o dureau ochii. La lumina slabă din frigider găsi imediat pe raftul de pe ușă sticluța cu sirop roz.

Tocmai închisese frigiderul și se pregătea să ia o lingură dintr-un sertar, cînd pe pereții bucătăriei se proiectă brusc lumina unor faruri. Se răsuci pe călcîie și privi pe fereastra din spate. O mașină înainta, hurducăindu-se, pe drumul forestier ce ducea la heleșteu, întrucît lumina farurilor alerga în zigzag printre copaci. Auzi huruitul motorului. Automobilul viră, coborînd panta, după care se lăsă din nou bezna. Cîteva clipe mai tîrziu, zgomotul motorului se opri brusc.

Vreo pereche grăbită să ajungă mai repede la un loc unde să poată parca, se gîndi Rebecca. În afară de braconaj la căprioare, mai putea exista doar un singur motiv pentru care cineva să coboare noaptea cu mașina pe drumul forestier – dorința de a parca într-un loc ferit...

Auzind un nou geamăt, Rebecca țîșni spre dormitorul surorii ei.

– Beth?

Crăpă ușor ușa, însă nu desluși nimic în întuneric. Neprimind nici un răspuns, făcu doi pași înăuntru.

– Bethie?

Auzi un gîfîit greoi, care venea parcă de pe dușumea, din fața ei. Încruntîndu-se, se apropie și simți sub tălpile goale ceva umed și cald. O trecură fiorii. Se întîmplase ceva rău, ceva îngrozitor de rău. Bijbîind pe întuneric cu mîinile întinse în față, Rebecca găsi veioza și o aprinse. Ceea ce văzu o îngrozi. Beth zăcea într-o baltă de sînge, ghemuită și răsufla anevoios printre buzele învinețite. Lîngă ea, ca și cum i-ar fi

scăpat dintre degete, se afla un stilou vechi și demodat, plin de sânge.

Următoarele douăzeci și patru de ore au însemnat girofaruri, mirosuri de spital, glasuri grave și urlete. Beth muri din cauza hemoragiei la ora patru dimineța. Mama lor clacă numaidecât și fu internată în spital sub strictă supraveghere cardiologică. Margaret era distrusă și se simțea vinovată la gândul că, dacă i-ar fi vorbit surorii ei, aceasta i-ar fi cerut, poate, ajutorul. Calmantele prescrise de medicul familiei o făcuseră incapabilă să ia vreo decizie.

Rebecca a fost cea care s-a ocupat de înmormântare, alegînd sicriul, rochia cu care s-o îmbracă pe Beth și coroana făcută din trandafiri și garoafe roz. Tot ea a chemat rudele și a discutat cu pastorul, aranjînd slujba și muzica funebră. Sfișiată între dorința de a sta la căpătîiul mamei sale aflată la spital și datoria de a fi prezentă la capela funerară pentru a întîmpina rudele și prietenii veniți să aducă un ultim omagiu defunctei, Rebecca făcea naveta încolo și-ncoace, sfîrșită de oboseală.

Și tot Rebecca a fost cea care a stat de vorbă cu cei doi agenți FBI, cînd aceștia au venit la spital. După ce s-au legitimat, agenții s-au scuzat că o deranjează în acele clipe nespuse de dureroase și s-au interesat, politicoși, dacă era dispusă să le răspundă la cîteva întrebări. Se întîmplase cumva ca ea sau ceilalți membri ai familiei să plece de-acasă în seara precedentă? Nu era ceva ciudat că stătuseră cu toții acasă tocmai sîmbătă seara? La ce oră se duceau de obicei la culcare? La ce oră se retrăseseră în seara precedentă? Văzuseră sau auziseră ceva dubios?

Sleită de durere și oboseală, Rebecca răspunse scurt și la obiect. Îi trecu prin minte la un moment dat să întrebe ce rost avea acea anchetă, însă nu știa dacă persoanele interogate de FBI au dreptul să pună la rîndul lor întrebări sau dacă bărbații aceia protocolari și solemni s-ar obosi să răspundă unei fetișcane de cincisprezece ani.

Oricum, ea n-avea ce să le spună. Doar mașina aceea pe drumul forestier, însă prezența automobilului acolo nu era un lucru neobișnuit. În plus, dacă le-ar fi vorbit despre mașină, ar fi trebuit să le explice și cum o găsisese pe Beth și de ce murise sora ei. Această ultimă informație trebuia obligatoriu trecută sub tăcere. Medicul familiei, cel care o trata de ani de zile pe mama lor, vrînd să o protejeze, indicase drept cauză a decesului o hemoragie abundentă provocată de o perforație intestinală. De dragul mamei lor, nu putea risca în vreun fel punerea acestei explicații sub semnul întrebării. Doamna Benson nu știa nimic de avortul pe care Beth și-l provocase, nu știa că fiica ei fusese gravidă. Rebecca și Margaret luaseră stiloul pătat de sînge și aruncaseră o pătură peste sora lor, înainte de a-și chema mama. Oricum, mașina de la heleșteu n-avea nici o legătură. Grav era faptul că Beth, atît de frumoasă și de plină de viață, murise, iar mama lor se afla pe patul de moarte.

Despre moartea celeilalte tinere, destrăbălata care lupta și milita pentru drepturile civile, Rebecca află ceva mai tîrziu, în aceeași seară, pe cînd se afla la capelă. Femeia murise cînd camionul în care se afla, împreună cu doi negri, fusese incendiat de o bandă de huligani albi, aflați într-o mașină de culoare închisă, de fabricație recentă. Huliganii fugiseră de la locul faptei, obligînd echipajul de poliție să pornească într-o urmărire ca-n filme; în cele din urmă mașina cu infractorii se pierdu undeva pe cîmpurile din sudul orașului.

Beth și luptătoarea pentru drepturi civile zăceau pe catafalc, în încăperi alăturate, amîndouă victime ale unui sfîrșit tragic. Beth urma să fie înmormîntată a doua zi dimineata; părinții celeilalte fete, veniți în oraș, urmau să-și transporte fata înapoi în Massachusetts, în aceeași zi, pentru a o îngropa acolo.

La capelă, șirul de vizitatori se scurgea într-un flux con-

stant. Majoritatea, mînați de o curiozitate morbidă, treceau de la un catafalc la celălalt. Ore în șir, Rebecca îndură mirosul greu al florilor, platitudinile și tentativele de consolare, întrebările despre starea mamei ei. Margaret rămase și ea un timp, după care plecă însoțită de Boots, băiatul pe care te puteai bizui întotdeauna. Nu suporta atmosfera de-acolo. Pur și simplu nu era în stare.

Edison își făcu apariția destul de târziu. Pătrunse în sala mortuară și rămase în picioare, cu ochii pironiți la Beth. O vreme rămase neclintit, timp în care lumea făcea comentarii în șoaptă sau rumega resturi de birfe. Pînă la urmă, Rebecca se ridică în picioare și se postă lîngă Edison, în semn de sprijin și de solidaritate.

Edison o privi cu ochii plini de lacrimi și-i șopti gîtit de emoție:

— N-am vrut să moară din cauza mea.

3

Noel Staulet se opri în fața ușilor duble ce dădeau spre galeria din spate. Prin ochiurile de geam pătrate, îi zări pe Riva și pe Dante Romoli, șezînd la una dintre mesele cu blat din sticlă. Pălăria pe care Riva o purtase mai devreme zăcea pe un scaun. Razele soarelui la asfințit, reflectate pe cărămizile terasei, aruncau un luciu diafan pe obrazul Rivei, care își scosese pantofii crem și ședea ghemuită, cu un picior sub ea. Cei doi citeau același ziar, bîndu-și cafeaua de după-amiază din niște ceșcuțe de porțelan fin.

Ceșcuțele erau din serviciul pe care bunica lui Noel îl cumpărase din Franța pe cînd se afla în voiaj de nuntă. Dar nu asta îl deranjă pe Noel, ci atitudinea celor doi care trăda dezinvoltura unui cuplu în care obișnuința făcea ca aparențele și tăcerile nici să nu mai conteze.

Noel o cunoștea pe Riva de ani de zile, dar față de el niciodată nu manifestase acea stare de relaxare pe care o vedea acum. Niciodată nu se întinsese de lene, fără să-i pese cum îi cădea rochia pe trupul zvelt, și nu căscase fără urmă de cochetărie, cu gura pînă la urechi și cu pleoapele grele de somn. Cu el, Riva fusese întotdeauna precaută, rezervată și controlată.

De fapt, n-ar fi trebuit să se plîngă; și el se purta la fel

față de ea. În prezența ei, își controla fiecare cuvînt, fiecare gest, fiecare privire. Era un obicei ce data de mult, nici nu mai conta de cînd, o deprindere puternic înrădăcinată, încît chiar să fi încercat n-ar fi putut renunța la ea. Dobîndise cu greu acea capacitate de control, datorată nenumăratelor nopți albe, eforturilor cumplite și unei voințe de fier. Își făurise acest sistem de autocontrol în urmă cu aproape douăzeci și cinci de ani pentru a-și disimula o seamă de emoții și sentimente pe care le considera deplasate: furie la gîndul că taică-său se consolase atît de repede după moartea mamei lui, rușine că își alesese o tînră care ar fi putut să-i fie fiică, și milă față de fata aceea care era complet derutată. Îl rosesese, de asemenea, curiozitatea privind natura relației fizice dintre cei doi, plus invidia că acesta avea dreptul să doarmă în pat cu Riva; la toate acestea se mai adăugase atracția și dorința acută pe care i le stîrneau lui Noel trupul ademenitor al Rivei. Aceste ultime două elemente erau cele mai importante, sau fuseseră pînă ce lista tembelismelor lui postadolescente se completase cu un nou element: dragostea.

Fusese îndrăgostit de mama lui vitregă. Dumnezeuule, ce sentiment de vinovăție, dar și ce bucurie tainică, arzătoare. Iluzia nu durase prea mult. Aproape că răsuflesese ușurat, cînd taică-său îi pusese capăt. Și, totuși, de atunci nu mai cunoscuse niciodată un sentiment atît de intens. Niciodată.

Clinchetul muzical, și totuși strident, întrerupse atmosfera de acalmie. Cineva trăsese clopoțelul de la ușa de intrare, aflată la capătul holului, în spatele lui Noel. Acesta îl prevenise pe Abraham, majordomul care slujea de patruzeci de ani la Bonne Vie, că urmau să sosească niște musafiri. Bătrînul porni cu un calm protocolar spre intrare. Sosiseră Constance și copiii. Noel intenționase s-o prevină și pe Riva. Acum era însă prea tîrziu.

Răsucindu-se pe călcîie o văzu prin ușa deschisă pe fosta lui soție, arătîndu-le celor doi feciori ce valize să ia din

muntele de geamantane Vuitton din Mercedesul lui Noel, parcat în fața ușii. Mai bine ar fi trimis la aeroport furgoneta de la fermă, se gândi el. Aceasta era singura mașină suficient de încăpătoare pentru a căra tot ceea ce Constance considera necesar să ia cu ea, fie și într-o călătorie de scurtă durată.

Constance îi permisesese lui Noel să se ocupe de transportul geamantanelor Vuitton, dar nu și de cel al copiilor. După ce vîrșise tot calabalîcul în mașină, rămăsese loc și pentru Pietro, însă Constance refuzase să-l lase pe băiat să plece, insistînd ca atît el, cît și Coralie să meargă în taxi cu ea. Ca și cum, își zisese Noel, n-ar fi fost demn de încredere și n-ar fi știut cum să se poarte cu proprii lui copii, deși Constance îi adusese în vizită tocmai pentru ca aceștia să nu-și uite tatăl. Constance era extrem de încîntată că izbutise să-l scoată din sărute cu pretențiile ei absurde. Era italiancă, mai mult chiar, se trăgea dintr-o familie de nobili sicilieni, celebra lady Constance di Lampaduse. În consecință, nu considera că trebuie să se poarte rezonabil și nici nu găsea deplasate răzbunările ei mărunte și meschine.

Coralie, de nouă ani, coborî prima din taxi și, împreună cu ceilalți, urca treptele, poticnindu-se. Noel le ieși în întîmpinare. Cînd trecu prin dreptul lui Abraham, îi făcu semn acestuia, arătînd spre galerie. Bătrînul încuviință solemn și porni de-a lungul holului să o informeze pe stăpîna casei că avea musafiri.

Pietro, care n-avea nici șapte ani, obosit și amețit de călătoria cu avionul, se smiorcăia alintîndu-se. Îi era dor de bona lui, care nu se încumetase să traverseze oceanul. Constance nu era obișnuită să se descurce singură cu copiii. Ca să-l facă pe băiețel să stea cuminte, îl îndopase cu ciocolată, ceea ce se vedea limpede după cît era de mozolit pe față. Cu claia de bucle negre, cu ochii căprui imenși și cu mutrișoara tristă, parcă ar fi coborît dintr-un afiș „Salvați copiii”.

În schimb, Coralie, tăcută, privind cu ochi mari în jur,

părea foarte sigură pe ea. Rochița cu care era îmbrăcată provenea de la cel mai renumit creator de modă pentru copii, din Milano, pantofiorii erau lucrați de mînă pe un calapod modificat la fiecare trei luni, iar cutia de păpuși, din piele, pe care o ducea în brațe, era căptușită cu mătase și purta inițialele ei. Arăta ca o prințesă descinsă pe un tărîm nepotrivit. Paloarea feței mici îi dădea, însă, un aer bolnăvicios.

Noel păși afară, îngenuche și își îmbrățișă fiica, după care îl trase spre el pe fiul lui de șase ani. Știa că băiețelul își freca de gulerul lui obrăjorii mînjiți de ciocolată, dar nu-i păsa. Emoția îl copleși cînd simți trupurile calde ale copiilor. Ce dor îi fusese de ei.

– Bine ați venit la Bonne Vie, le ură el, pe un ton blînd. Apoi, îl luă în brațe pe Pietro și o prinse de mînă pe fetiță, lăsînd-o să treacă înainte pe fosta lui soție. Intrară cu toții în casă, și se opriră imediat ce trecură pragul. Riva le venea în întîmpinare dinspre galeria din spate. Își recuperase pantofii și se fardase proaspăt, reluîndu-și înfățișarea senină și reținută. Dante pășea în urma ei. În ochii lui negri de metis se citea precauție, ca și cum s-ar fi așteptat să izbucnească un scandal.

– Constance, ce surpriză plăcută, spuse Riva, întinzîndu-i mîna.

Cataticsind doar să atingă în treacăt degetele celeilalte femei, Constance zise:

– Sînt convinsă că e mai mult șoc, decît surpriză. Iartă-mă că nu te-am anunțat. Mi-era teamă că Noel o să spună să nu vin.

Cuvintele nu erau deplasate, însă tonul cu care fuseseră rostite denota trufie, dacă nu chiar aroganță. Această atitudine fusese unul dintre motivele pentru care Noel se simțise inițial atras de femeia pe care o luase de nevastă – acel dispreț suveran față de ceea ce gîndeau ceilalți.

Mai contase și aspectul ei fizic, desigur. Era foarte diferită de Riva; avea un farmec meridional, exercitînd o atracție care amintea de un portret erotic din vremea familiei

Borgia. Ochii cenușii i se arcuiau spre colțurile exterioare; nasul drept, ușor acvilin, buza de jos cărnoasă și bine conturată, iar cea de sus nefiresc de subțire, indicau îndărătnicie. Părul lung, pieptănat cu cărare pe mijloc și strâns la spate într-un coc prins la ceafă, aminteau coafura balerinelor. Constance era complexată de formele ei și obișnuia să spună că arată ca o matroană în ciuda toaletelor ei elegante. Adoptase în schimb un stil boem și sălbatic, o concesie făcută meseriei de creator de bijuterii, pe care și-o alesese, acestea fiind mai mult opere de artă, decât podoabe propriu-zise. Acum purta o rochie din stofă de lână și in, cu franjuri în loc de tiv, împodobită cu o broșă din aur, asemeni unei paftale etrusce și o eșarfă colorată aruncată neglijent pe umăr. Era genul de femeie care, prin opulența formelor și temperamentul impetuos, atrăgea bărbații. Noel crezuse cândva că avea să se piardă cu totul în ființa ei. Nu era vina lui Constance că nu se întâmplase așa.

Riva îl prezintă pe Dante și se oferă să o conducă pe Constance în camera ei, sugerându-i să facă o baie și să se odihnească, sau, dacă nu, să bea ceva ori să ia o gustare. Ea se întreba dacă nu cumva încerca să scape pe moment de Constance, ca să aibă răgazul de a se obișnui cu prezența ei. Se pare că și Constance gîndea același lucru.

— Nu-i nevoie să te dai peste cap pentru mine, zise sicilianca. Sînt sigură că Noel îmi va arăta unde să mă instalez.

Rostite pe un ton învăluitor, cuvintele păreau insinuante. Sesizînd privirea rapidă pe care i-o adresează Riva, Noel simți că se înroșește și înjură în gînd. Trebuia să se fi așteptat că fosta lui soție să nu se abțină și să provoace o situație neplăcută. Pietro, sensibil la tensiunea din jur, începu din nou să se smiorcăie, frecîndu-se cu pumnul la ochi.

Constance continuă:

— Dacă vreți să mă ajutați, madame Staulet, găsiți pe cineva să aibă grijă de Coralie și de Pietro. Copiii suportă foarte greu călătoriile. Au avut o zi istovitoare.

Dante Romoli interveni, binevoitor:

– Mă ofer eu. Îi iau să înoate, ca să se mai dezmoștească un pic. Promit să stau cu ochii pe ei.

Mama copiilor se încruntă, nemulțumită:

– Eu mă gîndeam la o bonă.

– Sînt o excelentă bonă. Cel puțin temporar.

Riva interveni, zîmbind:

– Așa e. Dante are pe puțin douăzeci de nepoți și de nepoate onorifice, copiii unor prieteni, care îl adoră. Fiul și fiica ta vor fi pe mîini bune.

Constance își țuguie buzele, cîntărindu-l pe Dante din priviri, și în cele din urmă, acceptă:

– Mda, cred că o să meargă.

– Bun, zise Riva. Dante îi supraveghează, iar eu mă ocup să găsesc o femeie care să aibă grijă de ei pe durata șederii voastre aici.

– Atunci, să încerc să le găsesc costumele de baie, dacă Noel o să îmi arate unde sînt camerele lor... făcu Constance, privindu-l pe sub gene pe fostul ei soț.

Lui Noel îi venea să o refuze, însă se gîndi că era preferabil ca situația dintre el și Constance să se clarifice cît mai repede posibil. I-l dădu pe băiețel lui Dante, o lăsă pe Riva să o ia pe Coralie de mîină, după care se întoarse spre scările din capătul holului:

– Poftim, pe-aici.

Urcară în tăcere treptele acoperite cu o carpetă orientală, o pofti pe Constance în încăperea copiilor și apoi îi arătă dormitorul ei, aflat vizavi.

– Și tu unde dormi? întrebă ea, răsfrîngîndu-și buzele provocator.

– La parter. În camera tatei, lângă bibliotecă.

– Adică ai dat-o afară de-acolo pe mama ta vitregă? Ce maniere oribile!

Noel se enervă:

– Dacă vrei să știi, camera ei este aici, sus, lângă a ta.
– Vasăzică aveau dormitoare separate? Ce civilizat! De fapt nici n-ai avea de ce s-o acuzi. Care era diferența de vîrstă dintre ei?

Noel își dădea seama că voia să-l scoată din sărite:

– Treizeci de ani. Dar de ce te interesează?

– A rămas văduvă atît de tînără. Cum de nu i-ai spus pînă acum că ești îndrăgostit lulea de ea și n-ai dus-o pe sus la altar?!

– Tu la asta te așteptai?

– Da, de mai bine de șase luni.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, rosti el, sec.

– Și, mă rog, ce te împiedică să procedezi așa? Doar nu poate fi vorba de respect, nu?! După părerea mea, a purta doliu e ceva demodat și de prost gust.

– Asta-i părerea ta!

– Zău? Dar frumoasa Riva de ce nu se îmbracă în negru?

– Ce rost are să discutăm despre Riva.

Constance îl pironi cu privirea, zîmbind strîmb:

– Niciodată n-a avut rost, nu-i așa, iubitul? Femeia asta mi-a distrus căsnicia, dar n-am avut niciodată voie să spun ceva referitor la ea; nici măcar acum nu mi se permite să zic nimic rău despre ea.

– N-ai avea ce să spui. N-are nici un amestec în ruptura ce s-a produs între noi.

– Haide, te rog, scutește-mă! Dacă ai chef, fă pe prostul, dar nu-mi pretinde să-ți țin isonul. Se răsuci pe călcîie și se refugie lângă fereastră.

Noel era furios. Sentimentul de compasiune la adresa unei foste soții nu-și avea locul. Constance nu reușise niciodată să priceapă că Noel ținea mai mult la libertatea lui, decît la plăcerea de a beneficia de titlul ei nobiliar sau de trupul ei voluptuos. Nu-și putea explica deznodămîntul dintre ei decît inventînd un triumghi dramatic care dusesese la destrămarea căsniciei.

– Riva n-a făcut nimic ca să mă convingă să te părăsesc, spuse el. De fapt, a aflat abia cînd totul s-a terminat.

– Spune-mi că nu m-ai părăsit din cauza sentimentelor pe care le-ai avut – și le mai ai – pentru ea.

– Sentimentele mele nu sînt treaba ta, rosti el, calm.

– Cum poți să spui așa ceva? strigă Constance, răsucindu-se în loc. Întotdeauna între noi a stat dorința ta obsesivă provocată de această femeie. Urăsc totul! O urăsc!

Învățase de multă vreme că singura modalitate de a împiedica o ceartă era să-i distragă atenția:

– Și-ai bătut atîta drum ca să-mi spui asta? Ciudat! Eu credeam că pe mine mă urăști.

– Nu te-am urît niciodată, crede-mă, jur, făcu ea aruncîndu-i o privire stranie, în care se îmbinau dezamăgiri, pasiuni și calcule. Apoi adăugă: am venit fiindcă voiam să aflu de ce nu ți-ai anunțat logodna cu Riva Staulet. Și cred că știi de ce.

– Zău? Sper să nu păstrezi secretul doar pentru tine.

– Ai un rival.

– Un rival, o îngîină el, zîmbind strîmb.

– Asta-i cuvîntul potrivit, nu? Vreau să zic că există un alt bărbat, acest Dante Romoli, care îți stă în cale.

– Întotdeauna ai avut o imaginație bogată.

– Da, încuviință ea fără să se simtă jignită, concentrîndu-se asupra subiectului care o interesa cel mai mult. E foarte atrăgător. Și se pricepe la copii; lucru foarte important la un bărbat.

Noel simți un fel de apăsare în coșul pieptului, însă se străduia să n-o bage în seamă.

– De ce nu te apuci să-i faci avansuri, dacă tot ți se pare așa de grozav?!

– De unde știi că n-am s-o fac?! Ar fi o răzbunare excelentă, nu crezi?! Să-i suflu bărbatul, așa cum mî l-a suflat ea mie.

– Nu fi caraghioasă. Se cunosc de ani de zile. Degeaba te-ai căzni, n-ai putea schimba ceea ce e între ei.

Noel se aștepta să-i sară din nou țandăra, dar Constance nu se clinti, ci îl privi lung:

– Și, mă rog, ce-o fi între ei? Nu te mai preface că nu știi dacă sînt amanți sau doar prieteni, ori dacă au fost vreodată amanți.

– Nu, n-am întrebat.

– Fiindcă, zise ea, mijindu-și răutăcioasă ochii, nu vrei să afli. Poate că nu ți-ar plăcea dacă i l-aș fura pe Dante ăsta. Ba mi-ai fi chiar... recunoscător.

Rostind ultimul cuvînt, se apropie de Noel și își plimbă degetele pe obrazul lui. El o prinse de mîna și i-o trase în jos.

– Nu chiar atît de... recunoscător.

Îl înjură, smulgîndu-și mîna.

– Ești un imbecil! Iar eu am fost nebună că am venit, nebună că am crezut că poate ți-a venit mintea la cap, că mă vei dori înapoi, împreună cu copiii!

– Nebună, da, nu te contrazic. Iar dacă ai vrea să mi-i încredințezi pe Coralie și pe Pietro, asta ar fi cu totul altă chestiune.

– Nu, zău! Eram sigură. Dar, lasă, nu contează. Vizita asta îmi prinde bine. Și, cînd am să plec, vedem noi cine a fost mai nebun.

– Țin să-ți atrag atenția că nu te-am invitat și că asta este, totuși, casa mea.

– A ta și a maică-tii vitrege.

– Ba nu, numai a mea. Ea deține doar acțiunile și proprietățile dobîndite de tatăl meu și de ea de cînd s-au căsătorit, potrivit legislației din Louisiana.

– Fac ceva pe legislația voastră. Habar n-am ce interese are ea în casa asta și nici nu-mi pasă, dar sînt sigură că ar dori să afle ce simți tu pentru ea.

Noel înghiți impasibil amenințarea:

– Și ce te face să crezi că nu știe deja?

Constance pufni în râs:

– Se uită la tine ca la un potențial și nu ca la un eventual iubit, ca la un dușman, nu ca la un amant. Crede-mă, nu știe nimic.

– Spune-i, ripostă el, și n-o să mai fie singura femeie care vede în mine un dușman.

Constance încetă să mai zîmbească.

– Mai bine dușman, decît să nu simți nimic pentru mine.

Riva își scoase rochia de în, își puse costumul de baie și un halat lung din bumbac crem. Renunță la papuci. Îi plăcea să umble desculță și nu pierdea niciodată ocazia de a o face. Se simțea mai liberă astfel, mai naturală.

Pentru Riva, hainele erau o formă de deghizare. Le folosea pentru a prezenta lumii imaginea pe care o dorea – afișa o eleganță rece și aristocratică. Uneori avea senzația că eul ei și imaginea plăsmuită se contopeau. Inițial, „fațada” se datorase gustului și îndrumărilor lui Cosmo. Descoperind utilitatea acesteia Riva și-o însușise rapid. În spatele acestei fațade continua să fie o fetișcană de la țară, un pic fisticită și ușor derutată, dar puține persoane aveau privilegiul de a cunoaște această taină.

Dante Romoli era unul dintre cei aleși. El zîmbi cînd o văzu venind desculță și pășind pe la umbră, ca să evite cărămidile încinse de soare.

Dante stătea în picioare în piscină, la capătul dinspre casă, unde apa nu era adîncă. Coralie și Pietro se bălăceau, alergînd după o minge mare și albastră pe care le-o aruncase. Cei doi copii păreau mai puțin apatici, deși afișau o bună dispoziție încă rezervată.

Riva își scoase halatul și se așeză pe marginea bazinului cu picioarele în apă. Era dispusă să se joace, dacă fiul și fiica lui Noel s-ar fi arătat încîntați să o accepte, dar nu voia să

insiste. Nu prea avea chef de înot deocamdată. Îi plăcea să facă sărituri în apă dimineața, dar nu se putea spune că era ahtiată după soare. Poate că în unele regiuni ale țării bronzul puternic reprezenta un semn de bunăstare, însă în Louisiana denota ori neglijență juvenilă, ori cretinism. Să faci plajă pe o căldură toridă nu constituia doar un chin, ci și un pericol. În plus, în acest colț de țară nu era demodat să ai un ten de culoarea și de moliciunea unei petale de magnolie.

Prietenii lui Erin de la facultate jucau un fel de leapșa în apă. Cum Erin rămăsese „pe-afară“, înotă spre Riva, și veni să se așeze lângă mătușa ei. Strângându-și părul ca să stoarcă apa din el, arătă cu capul spre cei doi copii și zise:

– Nu-mi vine să cred c-a venit nevasta lui Noel. Îmi imaginam că nu poate să-l sufere.

– Are totuși și el dreptul la niște vizite.

– Dar ce tupeu pe tipa asta – să vină fără să se anunțe.

Riva ridică din umeri:

– Așa-s aristocrații, dacă nu știi.

– Copiii sînt drăgălași, deși nițel cam prea cuminiți. Ea cum e?

– Am uitat! Tu n-o cunoști. E destul de drăguță.

Erin ridică o sprînceană, cu o scăpărare poznașă în priviri:

– Mi se pare mie sau nu prea o ai la inimă?

– Aproape că n-o cunosc, zău așa, protestă Riva. Am văzut-o doar de cîteva ori, o dată aici, după căsătorie și de vreo două ori la Paris.

– N-am înțeles niciodată ce s-a întîmplat de-au ajuns să divorțeze. Trăiau bine mersi în Franța, au făcut copiii, după care brusc am aflat că s-a mutat în nu știu ce mansardă unde făcea bijuterii din metal, iar Noel a rămas singur.

– Ei, asta-i bună, ce mansardă?! spuse Riva cu un zîmbet răutăcios. Era, de fapt, un apartament cu grădină, situat, întîmplarea face, la doi pași de bîrlogul ducesei de Windsor.

Cam asta-i tot ce știu. Dacă dorești amănunte, întreabă-l pe Noel.

– Nu, mulțumesc! N-am chef de tărăboi.

– Te-nțeleg perfect.

Noel era practic inabordabil în multe privințe, însă când venea vorba de viața lui personală se dovedea absolut imposibil. Întotdeauna fusese așa.

Tăcură câteva minute, privindu-l pe Dante cum se juca cu copiii. Descoperise că puștii înotau flutură, așa că pornise cu ei spre mijlocul bazinului, unde apa era mai adâncă. Coralie i se cocoșase în spinare, ținându-l cu brațele de gât, iar Pietro se agățase de brațul lui. Dante se învârtea ca roata mare la bilci, făcând valuri-valuri în jurul lor. Țipînd veseli, copiii încercau să-l bage cu capul la fund.

Arătînd din cap spre Dante, Erin spuse:

– Nu i-ar prinde rău să aibă niște odrasle.

– Pentru asta e nevoie și de o mamă.

– Ia te uită ce isteată ești, crezi că nu știam?

– Și eu care credeam că ai o lipsă în educație la acest capitol, glumi Riva.

– Termină cu prostiile și nu schimbă vorba. Cum rămîne cu tine?

– Eu sînt prea bătrînă.

– Nu-i adevărat! O mulțime de femei fac copii după patruzeci de ani. Trebuie doar să fii precaută.

– Mulțumesc, doamnă doctor, zise Riva.

– Îți pierzi vremea degeaba, Erin! strigă Dante. Mătușă-ta e o persoană rezervată. De cel puțin șase luni n-a rostit o vorbă despre căsătorie, darămite despre copii.

Riva se încruntă. Uitase că sunetele se propagă bine peste apă.

– N-am vorbit niciodată despre așa ceva.

– Zău?! se miră el, cu un aer nevinovat. Și eu care aș fi putut jura că da.

Sclipirea din ochii lui Dante lăsa să se întrevadă un fel de promisiune, însă după câteva clipe Coralie izbuti să-l înhațe strâns de gât, distrăgându-i din nou atenția. Riva receptase însă privirea intensă a lui Erin și își imagina ce era în mintea fetei, ce întrebări își punea. Riva știa că toți bănuiau că ea avea o aventură cu Dante. Toată lumea, inclusiv Noel. Mai mult, această legătură, dată fiind o oarecare vechime, căpătase deja un fel de respectabilitate. În realitate, lucrurile erau complicate, neștiute decît de ea și de Dante, iar lor le convenea situația.

Deodată, răsună o fluierătură admirativă. Unul dintre studenții aflați în piscină rămăsese cu ochii pironiți pe terasă și se oprise din înotat atît de brusc, încît valul creat îi stropise pe cei din jur.

În umbra amurgului, sub bolta galeriei, apăruse o femeie care traversa terasa. Se mișca agale, cu gesturi ample, fără să-i pese că era aproape goală. Costumul ei de baie, din trei mici triunghiuri din mătase albastră ca marea, înspicate cu fire argintii, era prins de trup cu niște șnururi ca beteala. Pe umeri avea un vâl lung, argintiu, care se învoluta amețitor la fiecare mișcare. Părul lung și negru, împletit într-o coadă lucioasă, îi atîrna pe umăr; corpul, voluptuos, era bronzat impecabil.

Cîteva clipe, Riva regretă că nu făcuse mai multă plajă. Ridicîndu-se apoi în picioare, porni în întîmpinarea lui Constance.

Femeia răspunse strigătelor copiilor ei fluturînd din mîină, apoi înclină capul, în semn de salut, spre prietenii lui Erin, după care își scoase vâlul diafan, lăsîndu-l să alunece pe cărămizile pardoselii. Ridicîndu-se pe vîrfurile picioarelor, se aruncă în piscină. Înotă de la un capăt la celălalt și înapoi, ignorîndu-i pe studenții care se dădeau la o parte din calea ei. Constance se apropie de Dante și se opri în fața lui.

– Ai fost tare drăguț că te-ai oferit să ai grijă de Pietro

și de Coralie. Nu ți-am mulțumit cum se cuvine adineaori. Îți rămân datoare.

Pe chipul lui Dante se citea admirația, dar și o oarecare reținere.

– Nicidecum, zise el. Plăcerea a fost de partea mea.

– De obicei nu se împrietenesc atît de repede cu persoanele pe care nu le cunosc. Probabil că ești un om cu totul deosebit.

– N-am făcut decît să le ofer șansa să țipe, să zbiere și să se țină de pozne, fiindcă exact asta îmi vine și mie să fac după zborurile transatlantice.

Constance zîmbi, nevenindu-i parcă să creadă ce auzea.

– Chiar așa?! Așa ți se întîmplă?

– De fiecare dată. Dante pară un atac lansat de Pietro, trăgîndu-l pe băiețel în sus, proptindu-l bine pe umeri și azvîrlindu-l apoi în apă.

Sicilianca întoarse capul evitînd stropii, după care trecu pe lîngă Dante, spre capătul bazinului unde apa era mai mică, astfel încît să atingă fundul cu picioarele. Îngustînd ochii, spuse plină de admirație:

– Ai niște trăsături foarte interesante, ca o monedă veche.

Dante se strîmbă:

– Știu. Am ceea ce se cheamă un nas aristocratic.

– Mai degrabă, deosebit; întîmplător studiez trăsăturile oamenilor.

– Bine măcar că nasul meu e bun la ceva.

Privindu-i cu copiii zburdînd în jurul lor, Riva recunoscua tactica evazivă a lui Dante. În sinea ei se gîndi că, dacă sicilianca intenționa să-i stîrnească interesul, ceea ce se părea că face, n-ar fi stricat să uzeze de metode mai puțin ostentative. În ciuda stilului de viață libertin, Dante rămăsese un conservator.

Se auzi un zgomot dinspre terasă. Noel ieșise afară și

își trăsesse un scaun. Era descheiat la cămașă și cu mâinile suflecate pînă la coate. O servitoare veni și puse pe masă un pahar înalt și aburit, ornat cu un firicel de mentă. Noel îi mulțumi în șoaptă, apoi ridică paharul și bău, privindu-și fosta soție care era în apă. Avea un aer absent.

Riva se ridică în picioare, își puse halatul și se îndreptă spre Noel, care sări în picioare și îi oferî un scaun.

– Vrei să bei ceva? o întrebă el.

Riva scutură din cap. Noel se așeză și întinse mîna după pahar. Riva urmări linia lină a gîtului lui, în timp ce bea. În cele din urmă spuse:

– Constance și copiii rămîn multă vreme la noi?

– O lună... două.

– Ce... plăcut pentru tine.

Noel îi aruncă o privire gravă:

– Îmi pare rău de deranj, șopti el.

– Nu contează. E casa ta.

– Dar tu te ocupi de ea.

Ce-i drept, așa era.

– Dar am suficiente ajutoare. Musafirii tăi nu mă deranjează.

– Nici nu mă așteptam. Pe tine nu te poate lua nimic pe nepregătite, nu-i așa?

În cuvintele lui se deslușea o notă de ironie, de parcă l-ar fi deranjat faptul că se dovedea atît de adaptabilă.

Cum era puțin probabil ca Noel să-i dea satisfacție dacă l-ar fi întrebat ce voise să insinueze, Riva se prefăcu că nu remarcase nimic.

– Da, tatăl tău m-a învățat să fiu așa.

– Sigur că da. Ai fost bine educată, castelana de la Bonne Vie.

– Adică, o gazdă excelentă, sper.

– Oh, fie cum vrei tu.

Politețea seacă a dialogului lor o scîrbi brusc: o formă de conflict mocnit. I-ar fi plăcut să-și spună totul pe șleau, să

țipe, să zbiere și să facă pozne ca puștanii din piscină. Totuși, era preferabil ca anumite lucruri să fie păstrate sub tăcere, din reticență.

– Ei, dacă tot ai adus vorba, zise ea, ridicându-se, n-ar strica să mă duc să văd ce-i cu cina.

Noel o lăsă să plece, fără să mai spună nimic, dar privi lung în urma ei, pînă ce coloritul pal al halatului dispăru la capătul culoarului.

– Tăticule, tăticule, ai văzut cum înot?

Pietro striga ieșind din bazin. Puștiul se îndrepta în fugă spre Noel, lăsînd urme ude de pași pe terasă. Pe chipul lui Noel, trăsăturile se îndulcira într-un zîmbet; simți că îi crește inima de bucurie cînd băiețelul, șiroind de apă, i se cocoță în brațe. Se temuse că Pietro se îndepărtase de el în răstimpul cît nu se văzuseră. Amîndoi copiii arătau mult mai bine după zbîntuiala în bazin; le trecuse toată plictiseala și oboseala care îi făcuseră să fie apatici.

– Da, sigur că am văzut, îi răspunse Noel, afectuos. Înoți nemaipomenit de bine.

– Mi-am amintit ce mi-ai spus tu. Mi-am amintit de tot ce mi-ai arătat cînd stăteai cu noi.

– Am remarcat și sînt mîndru de tine.

– Ce mult mi-ar plăcea să vii acasă. Mi-e dor de tine, tăticule.

Coralie, care își urmase frățiorul, se rezemă și ea de umărul lui Noel. Scutură din cap și își desprinsе părul ud de pe ceafă. Cu o mutrișoară curioasă de om mare, îl întrebă cu un glăscior subțire și copilăresc:

– De ce nu vii înapoi acasă, la Paris?

Noel își petrecu brațul pe după umerii ei, mîngîindu-i duios pielea fină și bronzată, continuînd să-l strîngă pe Pietro la piept și nedezipindu-și buzele din buclele încîlcite ale băiatului.

– Și mie mi-e dor de voi, dar nu pot veni.

– De ce? îl descusu Coralie.

Noel privi involuntar peste capul fiului său, spre culoarul unde dispăruse Riva.

– Fiindcă locul meu e aici.

– Și cu noi cum rămîne?

– Aș vrea ca locul vostru să fie tot aici.

– Și eu la fel, zise Pietro, foindu-se în brațele lui. Tăticule, nu mă mai strînge așa tare.

– Iartă-mă, rosti Noel, încetișor. Îmi pare rău.

4

Edison Gallant rămase în limuzină, așteptînd ca portarul hotelului să-i deschidă portiera. Era plătit pentru asta, așa că să-și facă meseria. În plus, lui Edison îi plăcea să se uite prin geamul fumuriu al mașinii lungi la turiștii care căscau gura și savura, mai ales, momentul cînd pășea pe trotuar, iar aceștia începeau să-i murmure numele. Limuzinele făceau parte din imaginea publică a ștabilor, chiar dacă erau închiriate. Lumea se aștepta să-i vadă în automobile elegante, or el nu voia să dezamăgească pe nimeni. Anne considera că mașinile somptuoase sînt o fandoseală, dar nu refuzase niciodată să-l însoțească în limuzină.

Anne fusese cea care alesese hotelul din French Quarter. El ar fi preferat să stea la Sheraton sau la Marriott pe Canal, departe de imbulzeala tipică de pe străzile înguste. Ea insistase pentru Royal Orleans invocînd drept argument faptul că hotelul era vechi de peste 150 de ani. Acceptase pînă la urmă să stea acolo, doar ca să-i închidă gura. Anne se dădea în vînt după tot ce era vechi.

De fapt, clădirea nu era veche, ci construită să arate așa — șiruri lungi de ferestre arcuite și felinare din fier forjat. Edison aprecia manierele stilate ale personalului și serviciile. Nu existau în fond deosebiri prea mari între restaurante de

genul K-Paul's, Brennan's și Antoine's; nu mai trebuia să te deplasezi cu limuzina, făceai economie. Cabrioletele pentru turiști așteptau peste drum, înhămate cu catiri matusalemici care purtau pe cap pălării de pai, prin care le ieșeau urechile. De spectacolul ăsta s-ar fi putut lipsi fără regrete. Nu se dădea în vînt după mirosul de balegă.

În timp ce portarul în livrea cu fireturi o ajuta pe Anne să coboare din lumizina, Edison dădu instrucțiuni șoferului pentru a doua zi dimineața și își urmă soția pășind printre ușile grele, din alamă și sticlă, ținute deschise pentru el. Urcară treptele de marmură care duceau spre holul lung, luminat de candelabre, și își croiră drum printre bagajele participanților la convenție îndreptîndu-se către ascensoare.

Aveau liftul lor personal, ceea ce era un adevărat miracol. Cînd cabina începu să urce, Anne întoarse capul spre el.

– Ai fost cam tăcut pe drumul de întoarcere. S-a întîmplat ceva neplăcut?

Unul dintre tertipurile nevestei lui era să aștepte pînă ce rămîneau singuri, ca să-l asalteze cu întrebări, deși știa că îl enervează. „Uneori, poate de aceea și procedează așa“ își zise el. Anne dorea un răspuns fără ceea ce ea numea „vulgaritățile lui“, căci îi era teamă să nu-l audă cineva. Așa dicta afurisita asta de imagine publică.

– Scutește-mă, zise el.

Ajunși în apartament, Edison se trînti într-un fotoliu și ceru un bourbon cu gheață. Anne se duse la măsută, turnă băutura din sticla așezată pe tavă, puse cîteva cuburi de gheață și, fără o vorbă, îi întinse paharul. Apoi se duse în dormitor.

Edison sorbi o înghițitură zdravănă, după care lăsă paharul pe o consolă, își scoase sacoul, îl azvîrli pe podea, și-și slăbi nodul de la cravată. Dumnezeuule, ce bine i-ar fi prins un duș. Transpirase foarte mult în acea după-amiază toridă.

Simțea nevoia să se relaxeze, lucru din ce în ce mai

greu de realizat în ultima vreme. Ce tîmpenie, să se lase de fumat de dragul imaginii publice. Poate că n-ar strica să înghită pînă la urmă niște hapuri. Se ridică în picioare, își luă paharul și se duse la fereastră. Jos se afla o curte amenajată cu prost gust, pe acoperișul unui etaj inferior – niște arbuști plantați în ghivece și cîteva scaune grupate pe pardoseala ce voia să imite un teren stîncos. Oribil. Trase draperiile și se rezemă de perete, zgîindu-se în jos.

Rebecca Benson. Riva Staulet. Avea în continaure senzația că primise un pumn în stomac. Sau, mai bine zis, în scrot. Sperase să uite. Numai el știa cît de mult se străduise s-o facă.

Dumnezeule, ce fată dulce era; cea mai dragălașă gagică pe care o văzuse vreodată. Și ce vară grozavă petrecuse atunci, ultima lui vară de bărbat liber. Se credea mare sculă cu Chevroletul lui decapotabil și cu arsenalul de cretinisme cu care le vrăjea pe fete, dar nu era cine știe ce de capul lui.

În ziua aceea la heleșteu... Ce frică îi fusese lui Boots că el le va șoca pe surorile Benson. Probabil că așa se și întîmplase, numai că fetele erau atît de ispititoare și de dornice de hîrjoană, încît nu se putuse abține. Văzuse negru în fața ochilor cînd îl luaseră peste picior. Își jurase ca pînă la sfîrșitul verii să se culce cu toate trei. Nu spusese despre intenția asta nimănui, nici măcar lui Boots care, oricum, n-ar fi înțeles. Edison știa perfect ce urmărea. Trebuia să-și dovedească lui însuși ceva. Simțea nevoia să arate că putea cîștiga, măgulindu-și singur orgoliul, să demonstreze că putea frînge rezervele celorlalți, făcîndu-i să-l placă într-atît, încît să-i ofere ce-și dorea, chiar împotriva voinței lor. Era musai să facă dragoste cu ele. După ce obținea ce voia nu-l mai interesa ce era în sufletul lor.

Cu Beth fusese simplu. Păi, ce naiba, doar se folosisse de el la fel cum și el se folosisse de ea. Aștepta prilejul să-și înșele bărbatul aflat peste mări și țări, să-și facă de cap și să se tăvălească prin fin cum se-nvățase, deși era proaspăt măritată.

Cealaltă – cum o chema? Mary? Martha? Nu, Margaret, da, exact – era genul pios. E știut că mironosițele sînt adesea tare focoase. Toată numai chicoteli și zîmbete sfioase, se prefăcuse indignată cînd o sărutase, deși îi plăcuse și îl încurajase. Dacă ar fi avut timp, ajungea să se culce și cu ea.

Și-acum îl treceau sudori reci cînd se gîndea la seara aceea în care pentru el vara se sfîrșise. Avea mașina la reparat, așa că împrumutase automobilul unchiului său. Se fițiseră încoace și-ncolo, bînd bere și încercînd să se răcorească după arșița zilei, el, Boots și vreo doi-trei băieți. Găsiseră sub banchetă pușca rablagită pe care unchiul său o ținea la îndemîină, din cauza tevaturii ăleia cu drepturile civile. Boots și unul dintre băieți începuseră să se joace cu ea susținînd să meargă în pădure și să vîneze iepuri și căprioare, la lumina farurilor.

Cînd camionul plin de negri i-a ajuns din urmă și i-a depășit, li s-a părut o glumă bună să fluture pușca spre ei și să-i urmărească. Și lui Edison îi surîsesese ideea. La volanul camionului era scandalagioaica aia albă. Se dăduse la ea într-o seară, la cinematograf, dar tipa îi spusese să-și șteargă cașul de la gură și să dea fugața acasă. I se păruse grozav s-o bage nițel în sperieți și să-i arate că nu era chiar atît de mocofan pe cît îl credea ea.

S-au luat, deci, după camion, iar putoarea aia de la volan a-ncercat să scape de ei, călcînd accelerația pînă la fund. Fugăriseră camionul urcînd pante și luînd virajele pe două roți și în continuare prin cartierul de locuințe aflat la marginea orașului. La un moment dat, cucoana s-a săturat de viteză. A oprit brusc camionul, a băgat în marșarier, a întors dintr-o bucată și a pornit glonț spre mașina unchiului lui. Aproape că i-a azvîrlit de pe șosea. Băieții s-au pus pe înjurături și pe zbierete, iar el a întors într-un nor de praf, intrînd în curtea unui om, după care a început iarăși urmărirea camionului. Din nou putoarea a întors camionul în loc, năpustindu-se spre ei.

Careva a urlat: „Împuşcă-i! Să le dea borşul pe nas! Să vedem cum or să mai rînjească după ce le dai la moacă!”

Fiind la volan şi avînd vizibilitatea optimă, i-au vîrît lui Edison puşca în mînă. O ţinea cam neîndemînatic, cu o mînă, conducînd cu cealaltă, aşteptînd momentul în care camionul avea să ajungă în dreptul lor. În lumina farurilor o văzuse pe scandalagioaica aia rîzînd zeflemitor spre el. A ridicat piedica armei şi a apăsă pe trăgaci. Intenţionase doar să o sperie zdravăn, atîta tot. Dumnezeu îi era martor. Nici măcar nu ţintise, însă parbrizul camionului a explodat în mii de ţandări, iar din faţa femeii a ţîşnit sîngele. Camionul a sărit brusc de pe şosea şi a luat-o pe cîmp, izbindu-se de zidul unei case.

Edison a apăsă pe pedala de acceleraţie pînă la fund şi a zbughit-o, ieşind glonţ din oraş. Băieţii din maşină se puseseră pe înjurături, urlînd unul la altul. Boots a fost cel care i-a spus lui Edison s-o ia pe lîngă casa familiei Benson, iar apoi pe drumul forestier care ducea la heleşteu. Băieţii, inclusiv Boots, au coborît acolo şi s-au dus acasă.

Edison a rămas încremenit la volan pînă ce a simţit că nu-i mai tremură mîinile. În cele din urmă a pornit înapoi spre locuinţa unchiului său, unde a parcat automobilul în garaj. A scos puşca şi a curăţat-o meticulos, după care a pus-o la loc, de unde o luase. După ce a terminat treaba, s-a strecurat în casă, s-a prăbuşit pe pat şi a adormit buştean.

Moartea lui Beth, survenită după moartea celeilalte femei, îl zdruncinase profund. O privise cum zăcea în coşciug, un trup de ceară neînsufleţit, ştiind că pruncul se stinsese o dată cu ea. Îl copleşise un cumplit sentiment de vinovăţie. Micuţa Rebecca – Riva – fusese cea care îl scosese la liman.

În seara aceea, o condusese acasă de la capela mortuară şi rămăseseră amîndoi în maşină, în faţa casei. Vorbiseră despre Beth şi despre cum fusese ea, despre cît de mult îi plăcea să trăiască şi despre cît de cumplit era că se prăpădise. Plînseseră amîndoi şi se consolaseră reciproc. Edison aproape

credea că o iubise nițel pe Beth și că era distrus de moartea ei. Îi spusese asta Rebeccăi. Au continuat să sporovăiască pe același ton, pînă ce el și-a mai venit în fire. Atunci a remarcat sub bluza fetei conturul sînilor mici și i-a adulmecat parfulul părului. Devenise brusc fascinat de prezența ei și dornic să o ia în brațe, atît de dornic încît nici nu mai înțelegea ce îi spunea ea.

Dintr-o dată, percepu ceva.

– Ce-ai zis? spuse el, conștient de mirarea cu care rostise acele cuvinte.

– Crezi că am făcut bine că nu le-am spus polițiștilor despre mașina pe care am văzut-o mergînd spre heleșteu? Crezi că voi avea necazuri pentru că am tănuuit această informație?

Iisuse Hristoase. Trebuia să se gîndească.

– Dar... ai mai spus cuiva?

– Nimănuui. La început nu m-am gîndit prea mult la asta. N-am avut timp; mama era în spital, iar Bethie... în fine, n-am avut timp să mă gîndesc.

– Și Margaret?

– Eram singură. M-am dat jos din pat și m-am dus să văd ce face Beth. Acum, dacă mă gîndesc mai bine, cred că există o legătură între mașina aia și femeia care a fost împușcată. Mașina gonea nebunește; lumea zice că ultima oară cînd a fost văzut automobilul se îndrepta spre sud, către casa noastră. Mă îngrozește gîndul că în loc să contribui cumva la prinderea celor care au omorît-o, am stat cu mîinile în sîn și am tăcut mîlc.

– Dar de unde poți ști că există o legătură între mașină și crima aceea? Cred că a fost mai degrabă vreo pereche care își căuta un loc ferit, unde să parcheze...

– Așa am crezut și eu la început, dar felul în care mașina aia a coborît brusc spre pădure îmi cam dă de gîndit.

Făcu un gest de lehamite pe întuneric:

– Las-o baltă. Pun rămașag că toată zarva asta o să se

stingă curînd. Mai bine să n-ai de-a face cu ăia din administrație.

– Așa zici tu? Asta e părerea ta de viitor om al legii?

Opinia lui de om al legii. Doamne, ce dulce era. Îl și vedea avocat.

– Întocmai, zise el, întinzîndu-se, astfel încît atunci cînd se relaxă, brațul îi ajunsese pe spătarul scaunului ei. Nu putea fi sigur că fata avea să ia de bună afirmația lui, așa că nu strica dacă reușea să o facă să se gîndească la altceva.

Se aplecă spre ea, inhalînd parfumul călduț al trupului, acel amestec de soare, scrobeală de rufe și colonie cu aromă de măr verde. Rebecca întoarse capul spre el. În ochii ei mari se reflectă lumina palidă a becului de deasupra intrării. O fracțiune de secundă, Edison ezită speriat. Expresia din privirea ei era plină de mîhnire și de o înțelepciune inocentă, de parcă fata i-ar fi citit toate gîndurile.

Trebuia să o facă să închidă ochii. Își lipi gura de buzele ei proaspete, lăsînd mîna să-i alunece peste sînul fetei și strînse carnea catifelată și fermă. Îl cuprinse dorința arzătoare de a o poseda acolo, pe bancheta mașinii.

Se abținu. Fata îl împinse la o parte.

– Credeam că... o iubești pe Beth.

– O iubesc, am iubit-o, dar semeni atît de mult cu ea, încît am senzația că se află lîngă mine. Acum îmi dau seama că tu, care ești atît de drăgălașă și de scumpă, m-ai putea face s-o uit.

– S-o uiți pe Beth? rosti ea, îngrozită.

Trebuia să inventeze repede ceva:

– Nu, nu, asta niciodată, dar tu m-ai putea ajuta să îndur durerea și rușinea.

Își rezemă fruntea de fruntea ei și oftă, aproape sincer. Cum fata nu se trase înapoi, o sărută din nou, încet, cu grijă.

De data asta, Rebecca nu mai reacționează chiar atît de dur, dar se îndepărtă de el și coborî din mașină. Edison

deschise portiera și coborî s-o petreacă pînă la ușă. Avea tot timpul, își zise el.

Și nu greși. O însoți la înmormîntare, își oferî serviciile pentru a o transporta cu mașina pe mama ei de la spital acasă și rămase să stea de vorbă cu doamna Benson și să le ajute pe Rebecca și pe Margaret să pregătească cina. Cursurile la Tulane începuseră, dar el nu se îndura să plece. Îi era teamă de ceea ce știa Rebecca și de ceea ce putea citi în sufletul lui, cînd îl privea în ochi. Se temea ca fata să nu scape vreo vorbă cînd nu ar fi fost în preajma ei, destăinuindu-se mamei și surorii ei. Acestea puteau pune poliția pe urmele lui și viitorul lui ar fi fost compromis.

O dorise atunci așa cum nu-și dorise nimic în viață. O dorise nu numai fiindcă Rebecca era atît de dulce, ci și în ideea că, dacă fata ajungea să facă dragoste cu el, ar fi însemnat că avea încredere în el, că îl plăcea.

Într-o seară, în loc să o conducă acasă după ce fuseseră să mănînce o înghețată la Dairy Queen, virase pe drumul forestier și parcase lîngă heleșteu. Întorcîndu-se spre ea, rostise cuvintele care îi stăteau pe limbă de zile în șir:

– Mărită-te cu mine.

– Oh, Edison, cred că glumești. Mai ai atîția ani de facultate, iar eu...

– Tu, ce?

– Eu n-am decît cincisprezece ani.

– Dăstul de măricică, zise el, sărutînd-o și savurînd dulceața buzelor ei.

– Mama n-o să fie niciodată de acord să semneze actele necesare, murmură ea, după ce își recăpătă glasul.

– Putem să ne căsătorim în alt stat. Uite, în Arkansas nu există perioadă de așteptare; și nu se cere nici măcar certificatul de naștere.

– Dar mama s-ar necăji tare rău. Ar putea muri din cauza șocului.

— O să se necăjească nițel, la început, dar o să-i treacă repede. Știi bine că mă place și se va bucura că ți-ai găsit un soț care va fi avocat.

— Ar însemna ca Margaret să aibă singură grijă de mama.

— Margaret e o martiră prin vocație; o să-i convină de minune. În plus, nu uita că o să se mărite foarte curînd cu Boots, și nu vād de ce n-ar putea locui împreună cu mama ta. Își puncta argumentele cu sărutări și mîngîieri. Simțea cum Rebeccă îi bătea inima iute, ca un mic animal care se zbatea încolțit. Pipăi cu palma sfîrcul sînului, asemeni unui bobocel. Sesiză că, deși derutată, fata era plină de curiozitate. Așa sînt fetele, mereu curioase.

Îi șopti cuvinte de dragoste, aproape mecanic, copleșit de o dorință arzătoare. Se încheie la cămașă, apoi îi luă mîna și și-o apăsă pe pieptul lui păros, mișcînd-o ușor pînă ce mîngîierile continuară de la sine.

Ce talie micuță avea, și cît de rotunzi și de voluptuoși erau sîinii ei. Rebecca părea gata să răspundă dorinței lui. Totuși, îi era teamă să n-o sperie, de fapt, nici nu voia să o sperie. Era atît de dulce și de gingașă.

Cînd o descheie la bluză și îi văzu sîinii, simți că i se taie răsufllarea — erau perfecți, cu pielea lor roz-albă și fină. Gemu de plăcere, savurînd dulceața sfîrcurilor tari. Scîncetele extaziate ale fetei îl înnebuneau și îl excitau; mușca tare din carnea ei, făcînd-o să țipe, după care devenea tandru și-i alina durerea. Cît de mătăsoasă era pielea de pe coapse. Rebecca protestă stîns cînd Edison se apropie de părțile ei cele mai intime, însă el știa dezmierdări ce puteau învinge orice rezistență. Simți că își pierde mințile, înnebunit de dorință și de plăcere. Ținîndu-și respirația, o trase pe Rebecca de sub el și, deschizînd portiera, o ajută să coboare, împingînd-o apoi pe bancheta din spate.

— Edison, nu, șopti ea, încercînd să scape. Nu vreau... să fac asta. Du-mă acasă. Te rog. Dar el știa că asemenea

obiecții tardive nu meritau să fie luate în seamă. O împinse în mașină. Fata se împiedică și căzu pe banchetă. Se strecură lângă ea și trânti portiera. Apoi începu iarăși s-o sărute pătimaș, frământându-i sînii cu mîna și mușcîndu-i sfîrcurile.

Respirația ei sacadată îl făcu să-și piardă complet controlul. Bîjbîi cu mîna și îi trase fetei fusta în sus; apoi, îi dădu jos chiloții. Imobilizînd-o cu genunchiul peste picioare, se descheie la șliț, încercînd să-și scoată pantalonii. Se prăvăli peste ea, vîrîndu-și cu forța genunchiul între picioarele ei, încercînd să i le împingă lateral; cu o mișcare brutală, reuși s-o pătrundă. Fata țipă, arcuindu-se sub el și încercînd să se smulgă. Nu-i păsa de reacția ei, nu ținea cont decît de clocotul sîngelui care-l făcea s-o dorească nebunește. O pătrunse tot mal adînc, răsucindu-și șoldurile, înfiorat de plăcere. Neputînd să se mai abțină, continuă tot mai năvalnic asaltul frenetic, desfăcîndu-i larg picioarele, împingîndu-i genunchii în sus pînă ce, cu un ultim efort pătimaș, se cuibări adînc în trupul ei.

Abia mai tîrziu sesiză că fata tremura toată și plîngea încetîșor. O clipă, își zise că se purtase ca un ticălos, dar umbra aceea de remușcare trecu fulgerător. O dezmierdă duios, îi oferî batista lui și se scuză în șoaptă, susurîndu-i vorbe dulci, pline de alean, cum știa că le place fetelor să audă. O ajută să își îndrepte hainele răvășite, o mîngîie pe păr, deși dorea să îi smulgă fusta și să o posede din nou. În cele din urmă, ținînd-o de braț, o ajută să se așeze pe scaunul din față, după care se instală la volan și porni motorul. Întoarse mașina în loc și demară, lăsînd în urmă malul heleșteului. Întinse mîna și îi cuprinse umerii, îmbrățișînd-o. Cînd ajunse pe șoseaua principală, viră spre Arkansas. Nu mai rămăsese loc de argumente sau discuții.

Stînd în picioare în apartamentul unui hotel din New Orleans, Edison Gallant sorbi o înghițitură zdravănă de bour-

bon. Știuse atunci cum să evite ca Rebecca, draga de Riva, să devină un pericol pentru el, așa că va reuși și de data asta. Ce plăcere imensă i-ar face să folosească aceleași metode. Doamna Staulet, care se dădea mare și tare, își va mușca degetele de necaz că avusese tupeul să-l șantajeze tocmai pe el. Îl excita numai gândul la o asemenea posibilitate.

O auzi pe Anne care venea din dormitor. Făcuse o baie și își pusese un capot roz de mătase și papuci asortați. Era îmbujorată la față și mirosea a loțiune de baie Chloe. Nu-l privi și trecu afișînd o mutră inexpresivă.

Edison se crispă la față. Nu putea suferi atitudinea asta retrasă, lucru pe care Anne îl știa foarte bine. Îi amintea de mama lui, care adopta întotdeauna un comportament rece și distant, cînd ceva nu-i convenea. Nevastă-sa ar fi trebuit să știe că nu era bine să-i pună întrebări prostești. Vina îi aparținea, dacă se trezea cu răspunsuri care o enervau.

Goli paharul și se duse la măsută să și-l umple din nou. Apoi privi peste umăr la Anne, care luase o revistă și i se adresă pe un ton neutru:

– Ce femeie nemaipomenită e Riva Staulet, nu crezi?

– Tot ce se poate, răspunse Anne rece.

– Are toate atuurile: arată trăsnet, e pricepută la afaceri, are o poziție socială remarcabilă, iar mai nou, de cînd bătrînul Staulet a dat ortul popii, e plină de bani.

– Într-adevăr, rosti Anne, tăios, încleștîndu-și degetele pe coperta revistei.

Edison remarcă satisfăcut ambele reacții. Anne știa ce urma.

– Nu mi-ar dispăcea să-i pipăi un pic poponeața aia nostimă și răsفățată de bunăstare, declară el, pe un ton provocator.

Anne se uită la el scîrbită și îndurerată, dar rosti cu un glas rece și ferm:

– Sînt convinsă, mai ales că ambiția asta ți-o stînesc

mai toate femeile. Țin să-ți atrag atenția că mi se pare puțin probabil ca Riva Staulet să-ți ofere această plăcere.

– Oh, așa crezi tu?!

Anne încuviință, clătînind din cap gînditoare.

– Mie mi s-a părut o femeie cu mult gust.

Edison mîrîi enervat. O încasase. Dar asta avea s-o coste. Puse paharul jos și veni spre Anne:

– Dar tu cum ești?

Anne azvîrli revista din mînă, se ridică în picioare și porni spre dormitor.

– Eu, articolă ea răspicat, n-am chef de joacă.

– Păcat. Eu am.

Țîșni spre ea, o prinse de umăr și o răsuci cu fața spre el. Smuci de cordonul legat în jurul taliei și îi smulse capotul de pe umeri. Știa că pe dedesubt era goală. Mironosița de nevastă-sa avea o senzualitate care uneori îl uluia. Asta nu însemna că femeia exprima vreodată un apetit sexual; se întîmpla doar uneori ca purtarea ei să demonstreze că nu-i lipsea talentul în amor.

Anne îl împinse la o parte, dar el o înșfăcă de încheietura mîinii, trăgînd-o aproape. O apucă de fese și o strînse frecîndu-și penisul excitat de pîntecele ei.

– Lasă-mă în pace, țipă ea. Puți a transpirație.

– Dar îți place, nu-i așa?! Își înfipse degetele în părul ei, apoi își lipi buzele de gura ei, împingîndu-și limba sfredelitor. Mîna îi alunecă pe spatele ei. Anne se crispă.

Chicotind înfundat, o împinse în dormitor, unde o trînti pe pat. Smulgîndu-și hainele de pe el, se prăvăli peste ea pătrunzînd-o; Anne deveni receptivă, pentru a evita o senzație de disconfort. Edison se mișca frenetic, înainte și înapoi, retrăind în gînd clipele de demult, din Chevroletul lui decapotabil, cînd femeia de sub el se numea Rebecca, micuța atît de proaspătă și de pasionată. Atinse repede plăcerea maximă, cu un geamăt în care se contopeau dezamăgirea și

desfătarea. Ii părea rău că nu durase mai mult, nu de dragul lui Anne, ci pentru plăcerea lui.

Anne rămase multă vreme lungită pe pat, fără să se miște. Se simțea amorțită, iar picioarele îi atârnav grele ca plumbul peste marginea patului. Creierul îi luase parcă foc și o podideau lacrimile.

Nu voia să plîngă. Mișcîndu-se cu precauție, ca și cum ar fi vrut să-și protejeze trupul fragil, se ridică din pat și intră în baie. Se rezemă cîteva clipe de măsuta de toaletă, privindu-se în oglindă. Era umflată la față și avea cearcăne sub ochi. O dureau sîinii și își simțea congestionată partea inferioară a corpului. I se făcu greață, dar se abținu să vomite. Știa că fusese folosită și se detesta fiindcă acceptase ca așa ceva să se întîmple. Așa era întotdeauna. Găsise leacul pentru problemele fizice pe care le avea; știa cum să-și găsească mulțumirea, în timp ce făcea baie. Păcat că trebuia să apeleze la așa ceva.

Anne era frigidă. Citise suficiente cărți ca să știe că, de fapt, totul se datora lipsei unei stimulări adecvate; înțelegea că nu ea era de vină. Și, totuși, în cîteva rînduri, Edison încercase să o ajute. Inconvenientul consta în faptul că ea intuise că el o făcea pentru propria lui plăcere. Știa, totodată, că putea deveni brusc nerăbdător, în vreme ce ea nu era pregătită.

Imposibilitatea de a termina o dată cu bărbatul ei o făcea să se simtă inferioară ca femeie. Suferea că era folosită fără a beneficia și ea de plăcere.

Se întrebase de milioane de ori de ce continua să trăiască cu Edison. Adevărul era că îl iubea de cînd erau mici și mergeau împreună la cursurile de balet. Prietenia dintre ei se bucurase de încuviințarea părinților; căsătoria fusese acceptată ca un lucru de la sine înțeles, plănuită, dacă nu chiar aranjată, de adulți. Inițial, după nuntă, măiestria și isprăvile lui în dormitor i se păruseră destul de excitante, deși intuia că nu în asta consta totul. Mai tîrziu, cînd descoperise ce lipsea, se

gîndise că de vină era poate nepriceperea lui ca bărbat și căutase, cu delicatețe, să îndrepte lucrurile. Nu reușise. Edison detesta orice tentativă făcută de Anne pentru a-i îmbunătăți tehnica. Nu acceptă ideea existenței vreunei imperfecțiuni, aducînd drept argument faptul că, exact cu aceleași metode, satisfăcuse multe alte femei.

Au trecut ani pînă cînd Anne a acceptat ideea că lui nu-i păsa decît de propriile sentimente, că nu avea pic de considerație pentru nimeni, că se iubea doar pe sine. În acea vreme era deja foarte implicat în politică, or, părăsindu-l, cariera lui ar fi avut mult de suferit. Bărbații care nu sînt în stare să se descurce în căsnicie sînt dezavantajați cînd se pune problema capacității lor de a se descurca într-o funcție politică. Acest element a devenit cu timpul o armă folosită pentru a-i modifica atitudinea și comportamentul public față de ea. Continua, de asemenea, să reprezinte un factor însemnat în războiul mut pe care îl purta împotriva lui. Nu întotdeauna se întîmpla ca lucrurile să se desfășoare cum ar fi vrut el. Anne proceda astfel încît să-l facă să plătească pentru fiecare ironie, pentru fiecare jignire pe care i-o aducea. Și dacă, totuși, nu izbutea, îi cheltuia banii pe lucruri care îi ofereau plăcerea de care el o lipsea.

Și, totuși, uneori, simțea că nu mai suportă viața alături de el.

Dar încotro să se îndrepte? Avea o licență în artele liberale, însă nu lucrase niciodată. Și, ceea ce era și mai grav, nu avea nici un fel de ambiție. Nu-și dorise niciodată să reușească în plan profesional, nu-și dorise decît să fie soție și mamă. Se implicase în acțiuni filantropice, în special în cele legate de copii sau de conservarea monumentelor și a edificiilor istorice – singura ei asemănare, de altfel, cu Riva Staulet. În plus, se considera înzestrată cu talente de amfitrioană politică. Nimic din toate astea nu i-ar fi putut furniza mijloacele necesare stilului de viață cu care fusese

obișnuită. Și aici era, de fapt, problema. Nu putea concepe să-și coboare nivelul de trai. Toată viața beneficiase de o locuință confortabilă, chiar luxoasă, de servitori, mâncăruri alese, anturaj de bună calitate. Nu credea că s-ar fi putut descurca fără ele. Dacă asta însemna snobism, atunci era o snoabă. Se temea, însă, ca existența pe care o ducea să n-o facă să pară o proastă în ochii lumii.

I se întâmpla uneori să se întrebe cum ar fi dacă și-ar găsi un amant. Adesea, când Edison pleca cu avionul, Anne visa cu ochii deschiși la eventualitatea ca aeronava să se prăbușească. Își alegea în gând toaleta de doliu pentru înmormântare, își fixa comportamentul – ce să spună, unde și cum să trăiască după aceea. Liberă fiind, cocheta cu ideea că și-ar putea găsi pe altcineva, un alt bărbat, după perioada de doliu.

Uneori, la dejunurile oficiale, unde se plictisea de moarte, se amuza imaginându-și că avea o relație pătimasă cu cel care ținea discursul sau cu unul dintre bărbații chipeși prezenți la reuniune. Alteori, îi dezbrăca în gând. În ultimii ani, se surprinsese contemplând fundurile fotbalistilor sau holbându-se la bărbații în slip, la plajă. Se simțea câteodată atât de frustrată și totodată perversă încât îi venea să iasă pe stradă cu bluza descheiată sau să pună mâna pe receptor și să formeze numărul vreunui bărbat necunoscut ca să-i spună... habar n-avea ce voia să-i spună. Impulsurile de acest fel o tulburau și o umileau, însă totul se petrecea doar în mintea ei. Spera să nu depășească acest stadiu de trăiri exclusiv interioare.

Pe Riva n-o încânta ideea de a avea telefon celular în limuzină. Fusesse de acord cu instalarea lui pentru a putea fi contactată oricând pe durata bolii lui Cosmo. La asta se adăugase și insistența lui Erin; dacă ar fi refuzat-o, Riva se temuse să nu pară demodată în ochii nepotei sale. Telefonul

acela făcea posibil să fie deranjată oricînd pe parcursul drumului cu mașina, ceea ce pe Riva o scotea din sărite.

Călătoria matinală cu mașina spre New Orleans reprezenta pentru Riva un interval de timp propice rezolvării multor probleme legate de afaceri. Avea în limuzină un birou în miniatură, dotat cu dictafon, o agendă cu copertă din piele de cămilă, prevăzută cu multe compartimente pentru acte și cu un stilou subțire de aur, un minicomputer cu imprimantă și un capsator aurit. Beneficiind de acest birou portabil, avea posibilitatea să lucreze într-o oră, cît dura drumul cu mașina, cel puțin la fel de mult cît reușea într-o dimineață întreagă după ce ajungea la Staulet Building. În mașină interveneau întreruperile, solicitările permanente, care îi răpeau din timp și o deranjau.

Cînd Noel revenise acasă și începuse să-i ia locul tatălui său, Riva se simțise obligată să-i propună să parcurgă împreună drumul pînă în oraș cu mașina, neomițînd însă să invoce tot felul de motive pentru care acest lucru l-ar fi putut deranja. Refuzul lui îi luase o piatră de pe inimă. Cu el alături, tăcînd mîlc și privind-o dezaprobator, i-ar fi fost imposibil să mai lucreze. Prezența lui Cosmo n-o incomodase niciodată. Cu un aer afabil, el își citea liniștit ziarele preferate: *Wall Street Journal*, *Baron's* și *Forbes*. De fapt, Riva bănuia că îl amuza să o vadă cum își valorifica la maximum timpul.

Țîrîitul strident al telefonului, în plin efort de concentrare, o sperie, așa cum se întîmpla de fiecare dată. Ridicînd privirea, îl văzu pe George, șoferul care era însurat cu Liz, bucătăreasa de la Bonne Vie, ținînd cu o mîină volanul Lincolnului care gonia cu o sută zece kilometri pe oră, iar cu cealaltă oprind caseta cu Mozart și apucînd receptorul.

– E domnișoara Margaret, zise el, întinzînd receptorul spre bancheta din spate.

Glasul surorii ei avea un timbru sonor și sever:

– Nu știu de ce e nevoie să discut cu nu știu cîte persoane

cînd vreau să vorbesc cu tine. Probabil că te simți mai importantă știind că răspund alții la telefon în locul tău.

– Nu mă simt mai importantă, Margaret, ci doar un pic mai liniștită, cu mai mult timp la dispoziție. Ia zi, ce mai faci?

– Destul de bine, dacă fac abstracție de palpitațiile pe care le-am avut azi de dimineață cînd am văzut ziarul ăla! Coșmarul a devenit realitate. Cred că te-ai tăcănit complet!

– Tot ce se poate, răspunse Riva, cu ironie. La ce te referi?

– Asta-i bună, auzi, la ce mă refer! La poza ai oribilă! Să nu-mi spui că n-ai văzut-o?

– Nu, n-am văzut-o, începu Riva, după care se opri.

Brusc, avu o certitudine amară. Fotografia la care se referea Margaret era instantaneul realizat de fotografii acela tînăr, în care apăreau ea și Erin, împreună cu Edison, nevastă-sa și fiul lor. Să fi vrut să publice această fotografie, probabil că n-ar fi reușit și filmul s-ar fi pierdut definitiv între scoarțele unui dosar.

– Cum ai putut să te pretezi la așa ceva, Riva? o descusu sora ei. Tocmai tu, cum ai putut?! E dezgustător. Îmi vine să vărs de scîrbă. Fă ceva, neapărat!

– Îmi dau toată silința, Margaret.

– Se pare că nu-i de-ajuns! Dacă nu ești în stare să pui lucrurile la punct, va trebui să vin pînă acolo și să rezolv personal situația.

– Ei, nu mai spune. Și, cum, mă rog?!

– Habar n-am! Nu poți să discuți cu Edison, să-l faci să-și bage mințile în cap?

– Exact așa încercam să fac, cînd a fost făcută fotografia aia. Nu s-a arătat prea cooperant.

– La o adică, în cel mai rău caz, poți totuși să-i spui.

– Nu, rosti Riva, pe un ton aspru.

– Nu mai face pe nebuna. Știi bine că nu poți lăsa ca lucrurile să meargă așa mai departe.

– Nici n-am de gînd. Urmează să mă văd cu Edison la dejun, astăzi. O să ajungem, într-un fel, la o înțelegere.

– Haide, Riva, zău așa, nu-i momentul să te dai mare și să faci pe grozava. Ai adoptat o strategie complet greșită, ascultă-mă pe mine. Știi ce spune proverbul: „Vorba dulce mult aduce“.

– Mulțumesc pentru această mostră de înțelepciune populară. Din păcate, cu vorba dulce atragi și nemernici.

– Cum adică? întrebă Margaret, pe un ton tăios.

– Adică Edison nu s-a schimbat. S-ar putea că ajutorul pe care i-l cer să mă cam coste.

– Nu văd ce-ai putea face pentru el? Oh, te refereai probabil la o contribuție pentru campania electorală.

– Cred că are în minte un serviciu ceva mai personal.

– Doar nu insinuezi că vrea să se culce cu tine, după ce au trecut atîția ani! exclamă sora ei, scandalizată. Fabulezi, zău așa.

– Mulțumesc, dragă. Ești deosebit de amabilă cu eul meu.

– Eul tău n-are nici un amestec în toată povestea asta. E vorba de o chestiune foarte serioasă.

– Lucru de care sînt perfect conștientă, rosti Riva, punctînd cu calm fiecare cuvînt.

– Mda, probabil, bombăni Margaret fără tragere de inimă. Doamne, sînt atît de îngrijorată că nici nu mai pot gîndi rațional. Trebuie să-i dai lui Edison orice-ți cere: o contribuție bănească, un sprijin, relații în cercul prietenilor tăi sus-puși. N-ai încotro, trebuie să-i dai.

Margaret vorbea fără să judece și Riva era conștientă de asta. Cînd venea vorba de Erin, sora ei își pierdea capul.

– N-am de gînd să-i dau lui Edison nimic; i-am dat deja destul. Nu vreau altceva decît să știu că se perpelește de frică.

– Doamne Dumnezeule, Riva! Ai să strici totul. Dacă îl ameninți, Edison n-o să stea cu mîinile în sîn.

— Mai vedem.

— Ah, inima! Nu mai suport, Riva, nu mai suport. Cum s-a putut ajunge la așa ceva?! Nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

— Du-te să-ți iei doctoria și lungește-te în pat, îi spuse Riva, pe un ton blînd. Margaret era convinsă că suferea, ca și mama lor, de inimă, deși medicii afirmău că palpitațiile erau de natură nervoasă. O să fie bine, ai să vezi, o liniști ea.

— Să dea Domnul să ai dreptate. Sună-mă după ce iei masa cu Edison, da?

— Da, o să te sun. Nu te mai frămînta.

Riva îi întinse receptorul lui George, după care se rezemă de spătarul banchetei, privind mașinile ce treceau și clădirile de pe marginea drumului.

5

De îndată ce ajunse la Staulet Building, Riva o puse pe secretară să facă o rezervare prin telefon la Commander's, cum era numit cel mai faimos restaurant din oraş.

Regreta pentru a mia oară că acceptase să se întâlnească cu Edison. N-ar fi trebuit să se lanseze într-o discuţie cu el, ci să-i comunice doar ce dorea, după care să-l lase să dea curs solicitării ei ori să accepte consecinţele. Acesta fusese planul şi o deranja faptul că îl schimbaseră. Oricum, n-avea nici un rost să-şi mai facă sînge rău. Alungă din minte orice gând legat de acest subiect, concentrîndu-se asupra problemelor curente.

Staulet Corporation era o companie cu vechime. Începuturile datau dinaintea războiului civil, cînd străbunicul lui Cosmo împrumutase nişte bani unui prieten, care era negustor de bumbac. Omul nu se dovedi un bun afacerist; Staulet, deşi provenea dintr-un neam de aristocraţi creoli pentru care comerţul reprezenta o îndeletnicire inferioară, începu să se preocupe de negoţ, din dorinţa de a-şi proteja investiţia. Astfel descoperise că îi plăcea să vîndă şi să cumpere, mai ales terenuri. El clădise Bonne Vie, pavilionul din mijlocul heleşteului. Prevăzător, deşi sprijinea cu aur cauza pierdută a confederaţilor, expediasă şi în Anglia o mare cantitate de metal

prețios, înainte de instituirea blocadei asupra Sudului. Cu acești bani, el și fiul său putuseră prospera în timpul Reconstrucției, sporindu-și proprietățile funciare.

Cînd nepotul său, tatăl lui Cosmo, ajunsese la vîrsta majoratului, firma deținea vaste suprafețe de teren cultivate cu trestie de zahăr și cu orez. Concurența se amuzase cînd el achiziționase mai multe terenuri mlăștinoase din Louisiana. În familia Staulet, a fost singurul pasionat de călătoriile cu vaporul și de transporturile comerciale maritime, ca urmare a preocupării lui de a aduce acasă comorile adunate în Orient. O dată cu dezvoltarea traficului aerian, profiturile obținute din transporturile maritime au început să scadă. În consecință, a vîndut navele, dar asta după ce reușise deja să adune o minunată colecție de porțelanuri chinezești pe care le-a donat muzeului orășenesc. Printre celelalte achiziții ale sale se numărau o superbă colecție de jaduri, expusă în holul de la intrare în Staulet Building, precum și o imensă statuie de bronz, înfățișîndu-l pe Buddha, care se afla în pavilionul de la Bonne Vie.

Cosmo a fost cel care, prin anii '50, a început să se ocupe de afaceri cu petrol, valorificînd la maximum terenurile mlăștinoase pe care firma le deținea de multă vreme.

Țiteiul jucase un rol atît de important în averea lui Cosmo, încît cu greu acceptase că importanța acestui atu ar fi putut scădea. Riva fusese cea care l-a convins că perioada înfloritoare datorată embargoului petrolului se va încheia și i-a atras atenția că se extinsese primejdios de mult în acest sector. Nu își atribuia nici un merit în prognozarea declinului care a urmat și nici în faptul că identificase microprocesoarele drept elementul ce avea să-i propulseze spre următoarea treaptă de prosperitate. Acest din urmă aspect îl descoperise ascultîndu-l pe Noel. Pe-atunci, însă, Cosmo, n-avea chef să-l vadă sau să-l audă pe fiul său, nicidecum să-i urmeze sfaturile. Riva izbutise să-l convingă să-l ajute pe Noel să demareze în

Franța procesul de dezvoltare a acestei tehnologii și, totodată, sprijinise activ valorificarea conexiunilor stabilite de acesta în Asia, care permiteau realizarea componentelor electronice la prețuri mici. Sub acest aspect, măcar, Riva putea afirma că izbutise să înfăptuiască o apropiere între tată și fiu, nu să-i despartă.

Dimineața trecu mult prea repede. Secretara bătu la ușă și intră să-i spună că limuzina o aștepta jos ca să o ducă la restaurant.

Riva închise dosarul la care lucra, își luă poșeta din sertarul de jos al biroului de mahon și își verifică machiajul. Tocmai se ridicase în picioare, scuturându-și de pe fusta corai scamele de hîrtie, cînd ușa se deschise.

Noel intră, dar se opri văzînd-o în picioare; apoi închise ușa și înaintă.

- Te duci să iei prînzul cu Gallant?
- Întîmplarea face că da.
- Presupun că n-ai nevoie de întăriri?

Riva îl privi mirată. Dacă n-ar fi știut perfect cum stăteau lucrurile între ei, și-ar fi putut închipui că Noel se oferea să o ocrotească, însoțind-o. Ce tîmpenie, firește.

– Ți-am spus că întîlnirea nu are nici o legătură cu corporația.

- Asta am înțeles.
- Dar ai niște dubii?
- Am zis eu așa ceva?! făcu el, pe un ton iritat.

– Nu, bineînțeles, cum să spui! Nu-ți stă în fire. De fapt, ești foarte zgîrcit la vorbă, așa că nu-mi rămîne decît să ghicesc la ce te referi. Presupun că ți-e teamă să nu pun firma Staulet Corporation într-o situație jenantă împrietenindu-mă cu un bărbat care ar putea deveni guvernatorul nostru, sau ca nu cumva să mă bag în vreun aranjament secret, care să declanșeze acuze publice. Te asigur, departe de mine asemenea gînduri.

– Departe și de Gallant, îmi închipui. Presupun că ceea ce-l interesează e ascuns sub cearșafuri.

Riva nu mai roșise de ani de zile. Rușinată, se răsti la el:

– Se prea poate, dar nu mă interesează, așa că nu văd nici un motiv de îngrijorare.

– S-ar elimina orice semn de întrebare dacă această întâlnire s-ar preschimba într-un dejun de afaceri.

– Ești atît de curios, încît pur și simplu te inviți singur? Își asumase riscul acestei întrebări. Era obligatoriu să se vadă cu Edison între patru ochi.

– Încerc, fără prea mult succes, să te pun în gardă.

– Nu-ți mai irosi energia degeaba. Sînt întotdeauna în gardă.

Trăsăturile lui Noel se înăspriră:

– Într-adevăr, zise el. Mă întreb cum de am uitat.

Trecu pe lîngă biroul ei și se opri în dreptul ferestrei imense, care pornea din podea și se termina în tavan. Cu o mîină în buzunar, contemplă priveliștea de afară – acoperișul de case și insulițe de verdeață izolate prin curțile din French Quarter; ceva mai încolo, bucla imensă pe care o făcea albia fluviului Mississippi. Riva zări prin geam un cargobot croindu-și drum pe apele noroioase – un container încărcat cu mărfuri pentru Africa, America de Sud sau cine știe ce altă zonă exotică. Din cealaltă direcție, venea un vas de agrement construit ca un vaporeș de pe timpuri, vopsit în alb și roșu, cu două coșuri și cu elice în spate. Întîlnirea dintre cele două ambarcațiuni, fiecare urmîndu-și apoi drumul în direcții opuse, îi sugera într-un fel convergența trecutului cu prezentul.

Dincolo de fereastră, soarele strălucea fierbinte; pe geam se profila silueta lui Noel, cu umerii lați și puternici ce se ghiceau sub sacoul impecabil croit. Atmosfera încordată îi crea Rivei o stare de neliniște. Senzația nu era nouă. Se întrebă uneori dacă și Noel percepea aceeași tensiune cînd se aflau împreună. În orice caz nu lăsa să se vadă; întotdeauna părea

detașat și rezervat, ceea ce o făcea pe Riva să încerce să-l șocheze, să-l determine să sfărîme bariera pe care o ridicase între ei.

Trăgînd aer în piept ca să se calmeze, Riva spuse:

– Îți promit că nu voi întreprinde nimic care să compromită corporația. Acum ești mulțumit?

– Crezi că asta e singurul lucru de care îmi pasă? întrebă el, fără să se întoarcă.

– Nicidecum. Ar fi trebuit să mai adăug că nu voi compromite în nici un fel numele de Staulet.

Noel rîse enervat:

– Oh, da, numele familiei.

– Pentru tatăl tău însemna enorm.

– Nu mă îndoiesc. Numai că eu nu sînt tata și nici nu semăn cu el.

– A fost... un om minunat.

– Știu și eu, nu era nevoie s-o spui.

Discuția devia deja spre durerea recentei pierderi suferite și spre mîhniri mai vechi. Riva se uită la ceas, rostind pe un ton ce lăsa să se înțeleagă că întrevederea trebuia să ia sfîrșit:

– Sînt convinsă. E timpul să plec ca să nu întîrzii.

Noel se întoarce cu fața spre ea, fixînd-o cu o privire stranie:

– Te temi de mine, nu-i așa?

– Nu fi absurd! De ce m-aș teme?

Rostise cuvintele pe un ton destul de ferm, deși panica pusese stăpînire pe ea. Noel era întotdeauna sensibil la subînțelesuri emoționale care dublau orice conversație sau relație. Nu o dată, se întîmplase ca el să-i ghicească temerile sau ezitățile. Acum nu avea nici un chef de asemenea intuiții. Își încheștă mîna pe poșetă și măsură din ochi distanța pînă la ușă, întrebîndu-se dacă Noel va încerca să o oprească să plece.

– Nu știu de ce, dar te temi. Nu suporti să stai în

compania mea mai mult de cîteva minute. Vorbești cu mine cît mai puțin posibil. La masă, te așezi cît mai departe de mine. Dacă intru undeva, îți găsești o scuză ca să ieși imediat. Născocești tot felul de stratageme complicate ca să nu mergi în aceeași mașină cu mine. Ce se întîmplă, de fapt?

– Nu se întîmplă nimic. Toate sînt speculații de-ale tale.

– Oh, sigur că da. Să nu-mi spui că nu te gîndești chiar în clipa de față cum să ieși mai repede din birou:

– Am o întîlnire!

– Doar nu-ți închipui că am să tabăr pe tine sau că am să te violez, trîntindu-te pe jos?

Uimită, Riva îl privi drept în ochi. Singurul răspuns care îi veni în minte reprezenta adevărul curat:

– A, nu, asta niciodată.

Noel scoase un sunet care aducea cu un hohote înăbușit. În ochii lui negri apăru o licărire care se risipi fulgerător, astfel încît Riva nu-și dădu seama dacă fusese durere sau pasiune sau o combinație între cele două sentimente.

Își umezi buzele:

– Tu... trebuie să recunosc, ai toate motivele să nu mă poți suferi. Dacă n-aș fi existat eu, totul ți-ar fi aparținut – corporația, casa, totul.

– Ai trăit cu tata douăzeci de ani. Nimeni nu știe mai bine decît mine cît te-ai chinuit ca să dobîndești tot ce ai acum.

Riva sesiză ironia și pe un ton acru spuse:

– N-a fost nici un chin.

– Nu te contrazic. Știu că tata ți-ar fi oferit orice. Realitatea e că ai devenit mîna lui dreaptă, o persoană absolut indispensabilă.

Riva ridică bărbia, sfidătoare:

– Ei bine, să știi că n-am vrut și nici nu m-am așteptat să devin coproprietară la averea lui, împreună cu tine.

– Adică, voiai toată averea?

– Nu sînt chiar atît de proastă. Știu că potrivit legislației din Louisiana, acest lucru e imposibil.

– Altminteri, ai fi putut...

– Nu! Nu asta am vrut să spun. Aș fi fost foarte mulțumită cu un venit rezonabil.

– Rezonabil din punctul tău de vedere, zise el încetișor. Adică să fii foarte bogată.

Era inutil să-i explice sau să-i ceară s-o înțeleagă. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Ridică din umeri, cu un gest de nepăsare și spuse:

– Firește, nu m-am așteptat să locuiesc într-o casă cu chirie.

– Nu, ai devenit președinte și director executiv al corporației pentru a cărei prosperitate ai muncit din greu. Ce ar putea fi mai firesc și mai corect?

– Dacă într-adevăr asta e convingerea ta, zise ea, pîndindu-i reacția, n-ar trebui să existe nici un motiv să vrei să mă retrag din activitate.

– Întocmai.

– Atunci, ce urmărești, de fapt? Întrebarea era directă, rostită sub impulsul suspiciunii.

Noel își trecu mîna prin păr, oprindu-se cu palma pe ceafă.

– Am vrut să limpezesc atmosfera dintre noi. Noi doi trebuie să învățăm să lucrăm împreună; nu vom reuși acest lucru, dacă nu avem încredere unul în celălalt.

– Mie mi s-a părut că lucrăm împreună de șase luni.

– Și crezi că relația noastră seamănă cu cea pe care ai avut-o cu tata, în calitate de președinte al consiliului? Ne consultăm noi, schimbăm opinii, ajungem la înțelegere prin procedeul normal de adoptare a deciziilor?!

Riva scutură din cap, cu părere de rău:

– Nu prea.

– Asta nu înseamnă că n-am colaborat.

– Îți dai seama că scenariul descris de tine ar putea fi nerealizabil în cazul nostru?

– Da, răspunse el, pe un ton dur. Iar dacă este așa, unul dintre noi trebuie să se retragă.

– Cine, mă rog? întrebă ea, neputînd să se abțină.

Noel se duse la ușă, o deschise și se uită din prag către Riva, cu o privire rezervată și sumbră:

– Asta depinde de tine, spusese el ieșind.

Riva privi cîteva clipe ușa care se închisese în urma lui. Mîinile îi tremurau; remarcă acest fapt fără să se mire. Nimeni nu reușea să îi tulbure echilibrul interior păstrat cu atîtea eforturi, așa cum o făcea Noel. Trebuia oare să vadă în cuvintele lui o rugămintă sau o amenințare? Nu-și dădea seama, așa cum nu putea stabili care dintre cele două variante o deranja cel mai mult.

Era deja amiază. Se făcuse foarte cald. Crescuse umiditatea din aer. Respirația devenise anevoioasă. Hainele se lipeau de piele. În timpul drumului spre restaurant, în mașină se simțea mirosul înțepător și greu al gazelor de eșapament eliminate de vehiculele din jur; lumina strălucitoare a razelor soarelui reflectate de parbrize și de ornamente de crom te orbea ca niște proiectoare puternice. Cînd intră la Commander's, avu senzația că pășește într-un sanctuar răcoros închinat desfătărilor și confortului tihnit pe care îl oferă deliciile gastronomice.

Se supuse cu plăcere ritualului, lăsîndu-se condusă la masă; privi încîntată bucatele așezate în fața ei și desfăcu șervetul frumos împăturit așternîndu-și-l grațios în poală. Era mulțumită de amplasare – o masă situată în colț, în salonul de la etaj, cu vedere spre curte. Deși mesele de afară, cu tăbliile de sticlă montate pe un schelet din fier forjat, păreau ademenitoare, așa înșirate la umbra unui imens stejar bătrîn, exista totuși inconvenientul temperaturii de afară. La etaj putea beneficia de avantajele aerului condiționat și de iluzia că se afla printre crengile de sus ale falnicului stejar.

Verdele întunecat al frunzișului de afară era reluat cu gust în nuanțele decorațiunilor interioare.

Edison nu sosisese încă. Într-un fel, Rivei îi părea bine, întrucât ea întârziase din cauza vizitei inopinate pe care i-o făcuse Noel. Nu-i plăcea să întârzie; considera lipsa de punctualitate drept o greșeală de organizare. Faptul că Edison întârzia nu era de natură să îmbunătățească părerea pe care o avea deja despre el; bănuia totodată că întârzierea se datoră dorinței sale de a face o demonstrație de forță, atitudine ce îi stârnea Rivei un profund dispreț.

Impresia i se confirmă o dată cu sosirea lui Edison. Plin de importanță, acesta ceru lista de băuturi și comandă destul de sticlă de Pouilly-Fuisse, lansându-se în comentarii savante despre podgorii și sortimente de vinuri. Declară apoi că e lihnit de foame și, după ce gustă din vin, muindu-și doar buzele în pahar, deschise meniul și îl chemă pe ospătar. Fără să o consulte, se apucă să comande cinci feluri de bucate, inclusiv un homar pentru două persoane. Riva încercă zadarnic să obiecteze.

— Fii amabil! rosti ea ceva mai tare, adresându-se ospătarului.

Acesta se întoarse cu deferență spre ea, mulțumindu-i parcă din priviri:

— Da, doamnă Staulet?

— Invitatul meu poate comanda ce pofteste, desigur, însă eu aș vrea o salată, un sufleu de crab și niște afine proaspete.

Edison îi aruncă o privire mirată și, în același timp, furioasă. Riva ridică indiferentă paharul cu vin și sorbi din el. Edison încheie comanda pe un ton iritat, după care se rezemă de spătarul scaunului și o privi pe Riva.

— Nu-mi vine să cred, spuse el.

— Poftim?

— Nu-mi vine să cred cât de mult te-ai schimbat. Sînt absolut uimit.

— Toți se schimbă.

– Oh, da, bineînțeles, dar la tine e ca și cum ai fi șters totul și ai fi luat-o de la capăt.

Cum de uitase? se întrebă Riva. Unul dintre tertipurile politicianilor era așa-zisa abilitate de a-i intui pe ceilalți. Zîmbi:

– Vrei să insinuezi că am izbutit să-mi anulez trecutul de persoană ce provine din clasele de jos?

Edison ridică din umeri:

– Cam așa ceva.

– N-am făcut nimic special pentru asta. Cred că sînt un fel de „hibrid“, o persoană care nu se mai încadrează în tiparele vieții duse înainte, dar nici nu se simte bine în eşaloanele superioare.

– Cert e că arăți ca o doamnă din înalta societate.

– Presupun că trebuie să o iau ca un compliment, așa că îți mulțumesc.

– Și, totuși, fără să vreau, îmi amintesc...

Natura acestor amintiri era evidentă după expresia lascivă din ochii lui albaștri. Riva rosti pe un ton rece:

– Eu nu privesc niciodată în urmă. Nu e deloc profitabil.

– Chiar niciodată? întrebă el, aproape în șoaptă.

– Da, dacă pot evita asta, niciodată. Îl privi drept în ochi, fără să clipească, după care schimbă subiectul:

– Pe unde e Anne, astăzi? Presupun că se ocupă de campania ta.

– Diseară are o masă rotundă la nu știu ce club de femei, dar acum am lăsat-o pe Royal Street, să dea o raită prin magazinele de antichități.

– Poate găsi o mulțime de chilipiruri.

– Numai de chilipiruri n-avem noi nevoie acum. Și-așa avem casa plină de tot felul de vechituri.

– Și mie îmi plac „vechiturile“, cum zici tu.

– Înseamnă că asta-i singura asemănare dintre voi două, mormăi el.

Edison își plimbă privirile prin restaurant. O femeie de

la o masă alăturată îi zîmbi, iar el îi răspunse înclinînd automat din cap, potrivindu-și în același timp nodul de la cravată și netezindu-și părul.

– Ce bărbat monden ești, zîmbi Riva.

El se prefăcu că nu sesizează ironia.

– Am crescut printre „vechituri“. Îmi plac lucrurile noi cu contururi clare, fără zorzoane și îmbîrligături în care să se cuibărească praful.

– Asta-i o aberație, să știi. Praful se vede mult mai bine pe suprafețele netede și line.

– Nu șterg eu praful, așa că pentru mine nu contează.

– Întocmai, zise Riva, studiind efectul remarcii ei.

– Mă ironizezi? întrebă el, încruntat.

Riva ridică din sprîncene, cu o privire nevinovată:

– Cum poți să crezi așa ceva?

– Întotdeauna ai fost spirituală. Numai că nu ne-am dat întîlnire aici ca să discutăm despre asta, și nici măcar despre Anne, antichități sau praful de pe ele. Vreau să știu ce-ai urmărit cînd m-ai amenințat.

– Consider că am fost foarte explicită. Întîlnirea asta n-a fost ideea mea, știi bine. Eu am spus ce-am avut de spus simbătă.

– Zău?! Și eu consider că ți-am răspuns, dar asta nu înseamnă că ne-am și lămurit.

– N-aș zice. Trebuie să te hotărăști dacă vrei să cooperezi sau îți asumi riscul consecințelor generate de informațiile pe care le pot furniza presei.

Edison zîmbi acru:

– Riscul, cum am sublinat deja, nu mă privește numai pe mine. N-ai să divulgi nimic presei.

– M-am schimbat mai mult decît îți închipui, crede-mă.

– Fie cum spui, dar tot nu vei obține ce vrei, adică despărțirea lui Josh de Erin.

– Nu, dar voi avea o imensă satisfacție.

– Ți-aș putea oferi eu satisfacții. Dacă joci corect, nu-i exclus să fac în așa fel încât să-i găsesc de lucru lui Josh în altă parte pentru o lună sau două.

Apariția ospătarului cu salatele întrerupse dialogul. Riva se rezemă de spătarul scaunului, cu pleoapele lăsate, căznindu-se să-și recapete stăpânirea de sine. Îi tremurau mâinile, așa că nu se încumeta să ridice paharul cu vin. Ura genul acesta de înfruntare, agitația și emoțiile din ultimele zile. Ce se întâmplase cu viața ei calmă și tihnită?

Se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să treacă cu vederea relația dintre nepoata ei și fiul lui Edison. Poate că reacția ei era exagerată; exista șansa ca legătura să se destrame de la sine. Poate că intervenția ei ar agrava lucrurile. Oricum, în ceea ce o privea, nu făcea decât să-și complice existența.

Și, totuși, nu se putea opri. Va merge pînă la capăt. În plus, îl va face pe Edison Gallant să priceapă bine cîteva lucruri.

După ce chelnerul se retrase, Riva se aplecă în față și spuse:

– Ascultă-mă cu multă atenție, fiindcă n-am de gînd să-mi răcesc gura degeaba. Nu mă culc, repet, nu mă culc cu tine.

– Oh, ba eu cred că da, zise el înfigînd furculița în salată. Mestecă tacticos, după care îi zîmbi.

Își luă și ea furculița și alese din salată o frunză de spanac, care nu-i stîrnea nici un apetit.

– Te-ai gîndit cumva că aș putea pomeni și de un alt – să-i zicem – scandal, în lipsa unui cuvînt mai potrivit? N-ar trebui decît să strecur o mică aluzie. Ziariștii sînt cei mai buni detectivi, au cele mai bune surse de informații. Nici n-ar trebui să mă implic direct.

Înciuda bronzului, Edison păli.

– La ce te referi?

– Sînt convinsă că știi.

– Ce ticăloasă ești.

Riva rămase uimită de virulența insultei și uierate printre dinți. Uitându-se în ochii lui, sesiză groaza și o furie ucigătoare. Avu o senzație de greață, după care o cuprinse o stare de perplexitate și de confuzie. Se gândi la rolul jucat de Edison în moartea lui Beth. Asta putea să-i șifoneze imaginea publică, însă mai puțin decât bigamia de care se făcuse vinovat căsătorindu-se cu ea. În fond, nu exista nici o dovadă. Își zise că Edison nu se gândise nicidecum la Beth.

Mijindu-și ochii, Riva zise:

– Și eu ți-aș putea trînti tot felul de epitete, puțin măgulitoare, să știi.

Nu trebuia să se mai lase provocat și să mai facă vreun pas greșit. Fața lui Edison se destinse într-un zîmbet dezinvolt. Rezemîndu-se de spătarul scaunului, o studie cîteva momente pe Riva, după care rosti:

– Te-am subestimat.

– O eroare pe care n-o vei mai repeta, sper?

– Mai mult ca sigur. Ce știi de fapt? Mai bine zis, cît de mult știi?

Riva își zise că, de fapt, nu știa nimic, dar n-avea de gînd să recunoască:

– Destul.

– Informațiile pot fi uneori periculoase.

Tonul aparent calm avea o rezonanță înspăimîntătoare.

– Adesea, zise Riva.

– N-ar trebui să uiți că intenționez să devin guvernator, indiferent de ceea ce va trebui să fac pentru asta și de faptul că unii vor avea de suferit.

Ridicîndu-și bărbia, Riva spuse:

– Să înțeleg că mă ameninți?

– Încerc, doar, să ajungem la o înțelegere.

Riva tăcu cîteva momente, după care spuse:

– Nu crezi că lucrurile capătă o amploare exagerată? În fond, eu ți-am cerut ceva foarte simplu.

Edison clătină molcom din cap:

– Țe amesteci în viața mea.

– Dacă tu nu te-ai fi amestecat în viața mea atunci, demult, toate astea n-ar mai fi fost necesare.

– Ceea ce nu pricep este de ce ai tu nevoie de toate astea?

– Ți-am spus deja. Nu vreau să devii socrul nepoatei mele.

– Dar văd că te preocupă problema asta, nu glumă.

– N-am încotro. Margaret nu-ți poate ține piept, iar de Boots e puțin probabil să ții cont. Îl privea în ochi, refuzând să cedeze teren.

– Mda, Boots. Avem deja legături de rudenie, tu și cu mine. Asta înseamnă că Erin și Josh sînt ce? Un fel de veri de gradul cinci sau șase? Nu văd nimic rău în asta.

– O înrudire mult prea strînsă, după gustul meu. De fapt, orice contact mi se pare inacceptabil.

Se aplecă spre ea.

– Ei bine, bagă la cap ce-ți spun. N-am de gînd să mișc un deget ca să-i stric lui Josh plăcerea de a se distra cu verișoara lui. Dacă i-o trage, foarte bine, cîste lui. Dovedește că așchia nu sare departe de trunchi. Și mă doare în cot, dacă vrei să știi, de fumurile tale de femeie mare și tare. Dacă ții la poponeața ta dulce, n-ar strica să ai grijă ce și cui spui despre mine. Joacă-te cu mine, cuconiță, și ai să-ți frîngi aripile. Sau ai să crăpi.

Riva se ridică în picioare cu eleganță și lăsă să-i cadă șervetul pe masă.

– Ce vocabular ai, rosti ea pe un ton rece și ironic, întorcîndu-i spatele. Și cum te porți cu femeile. Oh, da, uitasem, ești un mascul feroce.

– Riva, o strigă Edison cu glasul sugrumat. Riva!

Riva își văzu de drum, fără să privească în urmă. Edison părea furios, poate chiar înspăimîntat. Auzi zdrăgănitul

tacîmurilor de argint, cînd împinse violent masa. Venea după ea.

Mări pasul, ajungînd aproape să alerge printre mese. Auzea călcătura apăsată a lui Edison, care murmură scuze adresate unui mesean de care se împiedicase. Ajunse la scări. Coborî treptele în fugă și se trezi în salonul de la parter, plin de oameni care își savurau dejunurile copioase. Se găseau probabil acolo prieteni sau cunoștințe, dar Riva nu se opri să privească în jur, croindu-și drum spre ieșire.

Șeful restaurantului se afla la biroul de rezervări. Riva îi făcu semn.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec; a apărut o mică urgență. Domnul Gallant va achita nota de plată.

Bărbatul încuviință din cap calm, de parcă ar fi fost ceva normal ca o doamnă de condiția Rivei să fugă mîncînd pămîntul din restaurant și se postă pe hol să-l intercepteze pe Edison.

Riva împinse ușa masivă și ieși în stradă. Șoferul ei, George, o aștepta în limuzină, vizavi de restaurant, la colțul unei străduțe laterale. Cînd o văzu ieșind, porni limuzina și, întorcînd în intersecție, opri ceremonios lîngă ea. Riva se aruncă grăbită. Limuzina demară în trombă, lăsîndu-l în urmă pe Edison, postat sub marchiza de la intrarea restaurantului Commander's, cu șervetul în mînă, alături de șeful localului, care îl prinsese de braț.

Felul în care reușise să fugă de principalul candidat al democrațiilor la funcția de guvernator, lăsîndu-l ca pe un prost în ușa restaurantului, putea fi considerat un triumf, dar ea simțea că era mai degrabă o greșeală.

6

După toate aparențele, Anne Gallant colinda magazinele în căutare de antichități. Vizită, rînd pe rînd, prăvăliile înșirate pe Royal Street, traversă la Chartres, după care se întoarce și porni iarăși pe Royal Street. Lua în mînă obiecte din porțelan și argint ca să le pună apoi la loc, își plimba degetele pe lemnul lucios al mobilelor vechi și pe tăbliile meselor din abanos; la un moment dat, ascultă zîmbînd gînditoare clinchetul melodios al unui orologiu care măsurase timpul în apartamentul particular al lui Ludovic al XV-lea. Nu căută ceva anume, cel mult vreo bijuterie deosebită, consolarea tradițională pentru nevestele jignite. De fapt, aștepta să întâlnească marea aventură.

Era un joc la care se preta în gînd, ceva de genul „ce-ar fi dacă“. Ce-ar fi să fie răpită și ascunsă pe un vapor ce pleca spre un port îndepărtat? Ce-ar fi dacă un mahăr mafiot și-ar face apariția vijelios și ar lua-o pe sus în limuzina lui neagră? Ce-ar fi dacă, mergînd pe lîngă o clădire veche, o poartă s-ar deschide brusc și un bărbat chipeș, îmbrăcat într-un costum de epocă, ar trage-o într-o curte tainică, făcînd-o să trăiască în vremuri de mult apuse?

Pure fantezii, firește. De fapt, nu aștepta nimic. De ce i s-ar fi întîmplat ceva? Nu avusese niciodată parte de vreo

aventură neobișnuită. Și, chiar dacă i s-ar fi întâmplat, era prea rigidă, prea conștientă de consecințe, ca să se mai poată bucura.

Oricum, pentru jocul ei preferat, nimic nu era mai potrivit decât French Quarter din New Orleans. Cîte lucruri periculoase și misterioase nu se petrecuseră în acest loc numit cîndva Sin City, dar și Town Care Forgot, iar mai tîrziu Big Easy. „Vremurile bune să n-aibă sfîrșit“, iată filozofia și sloganul New Orleans-ului. S-ar fi zis că acolo totul era posibil.

Edison nu era de acord cu incursiunile făcute de una singură, dar asta, considera Anne, nu atît din grijă pentru securitatea ei, cît mai ales de teama că s-ar putea afla în cine știe ce situație penibilă. Anne presupunea că Edison nu-i interzicea toate aceste ieșiri în oraș tocmai pentru că uneori îi făcea plăcere să scape de ea.

New Orleans-ul avea reputația unui oraș libertin, în special zona numită French Quarter. Existau acolo străzi dosnice, pe care le evita și ziua, unde nu s-ar fi încumetat să se aventureze noaptea pentru nimic în lume. Îi plăcea să trăiască acea senzație de risc. Nu i se întîmplase niciodată să simtă asta pe străzile principale, cum erau Chartres, Royal și Bourbon; prea mulți turiști și prea multe patrule de poliție. Îi plăcea French Quarter: aromele de fructe de mare și zahăr caramelizat din bucătăriile nenumăratelor restaurante ale cartierului; izul înțepător de muștar de la tarabele unde se vindeau hot-dogs; parfumul de verdeață și de flori din curțile ascunse privirii; mirosurile desprinse dintre filele cărților vechi, din jurul porțelanurilor, mirosul de tămîie și izul alifiilor orientale. Contrastele din Quarter erau fascinante: sub balcoane cu dantelărie elegantă din fier forjat, prin care se împleteau ferigi ca niște liane, zăreai localuri rău famate, unde bărbați și femei dănuiau în pielea goală pe mese; hoteluri de lux se înălțau la doi pași de baruri sumbre și sordide, care își asumaseră menirea de a conserva muzica de jazz; zidurile

imaculate ale unei vechi mănăstiri sau catedrale la câțiva metri de o firidă decorată cu neon, unde se vindeau jucărioare porno.

Lui Anne-i se părea că New Orleans fremăta de o viață tumultuoasă, cum multe orașe nu cutează să arboreze. Era ca o bătrână cu un trecut nu prea cuminte, însă suficient de îndestulat, ca să aibă amintiri interesante, chiar dacă acum straiile nu erau impecabile, dantela arăta cam jerpelită sau pantofii prea scofilciți. Oricum nu-i păsa. Orașul profita de plăcerile care i se ofereau, avea grijă să se bucure de ele și dorea ca toată lumea să facă la fel. Era așa cum era și gata. Oamenilor ori le plăcea orașul, ori dacă nu, n-aveau decît să plece în altă parte. Poate mai mult decît orice, pe Anne o atrăgea irezistibil această dezinvoltură și lipsă de jenă. Cum ei aceste trăsături îi lipseau, metropola i se părea nespus de ademenitoare.

Hoinărind la voia întâmplării, ajunse în dreptul ușilor din mahan și sticlă ale localului Lecompte's, restaurantul lui Dante Romoli.

Dejunase cu Edison acolo, cu prilejul unor vizite anterioare în oraș, și își amintea cu plăcere de acele momente. Restaurantele din New Orleans se puteau compara cu localurile pariziene, prin felul în care se pricepeau să îmbine gustul rafinat pentru bucate și serviciul protocolar, caracteristică absolut satisfăcătoare pentru unii, dar categoric intimidantă pentru mulți alții. Lecompte's se număra printre cele mai bune restaurante.

Cîteva minute mai tîrziu, Anne îl zări pe Dante care intra într-o clădire ce semăna cu un post de televiziune, oricît de improbabilă ar fi părut existența unei astfel de instituții printre buticurile cu suveniruri pentru turiști și magazinele de antichități. Era mîndră că îl recunoscuse, deși nu stătuse de vorbă cu el decît o singură dată. Avea o memorie proastă și nu reușea aproape niciodată să facă legătura dintre numele

unei persoane și figura acesteia, ceea ce constituia o lipsă gravă pentru o nevastă de politician. Pe Dante îl recunoscuse datorită faptului că se gândise înainte la el.

Privirile i se opriră asupra unor bijuterii de epocă expuse în vitrina unui magazin de vizavi. Așteptă la marginea trotuarului să treacă un autobuz și o cabrioletă cu turiști, după care traversă să cerceteze vitrina. Cîteva dintre piesele expuse erau interesante, numai că aparțineau perioadei numite Art Nouveau, or ea căuta în special bijuterii victoriene cu granate și onix.

Tocmai se pregătea să pornească mai departe cînd, la cîteva pași în fața ei, pe trotuar, apăru Dante Romoli. Cineva din interiorul clădirii de televiziune striga încă după el. Se întoarse să răspundă, cu mîna pe ușa deschisă.

— Ascultă-mă pe mine, ai face o figură formidabilă, spuse omul dinăuntru. Nimeni din New Orleans nu se pricepe atît de bine la gătit ca tine.

Dante scutură din cap:

— Cu accentul meu nu-i ajung lui Justin Wilson nici pînă la gleznă, ca să nu mai pomenesc de Paul Prudhomme. În plus, eu sînt patron de restaurant, nu bucătar-șef.

— Cu fizicul și șarmul tău, dai lovitura și-i lași pe ăia doi cu buzele umflate. Am aflat că știi să gătești; mi s-a spus ce omlete trăsnet pregătești pentru păpușicile alea care rămîn la micul dejun. Poți face asta și la televizor.

— Sigur că pot, dacă vii cu camerele de luat vederi la mine acasă, îi aruncă Dante, zeflemitor.

— Vorbești serios? Putem veni să filmăm?

— Veniți pe dracu'! N-am eu nevoie de tîmpenii din astea.

Dinăuntru se auzi o înjurătură. Dante rînji satisfăcut.

Anne observă că venea spre ea. Concentrîndu-se cîteva clipe, izbuti să afișeze cel mai grațios suris. Avea de gînd să îl salute înclinînd din cap și să treacă mai departe, așa cum faci

cînd te întâlnești întâmplător pe stradă cu cineva. Fără să vrea însă, privirile li se încrucișară. Se opri brusc, surprinsă de expresia veselă și prietenoasă din ochii lui.

– Doamnă Gallant, rosti el, apropiindu-se, bună dimineata.

– Ce mai faceți? Îi întinse mîna, neștiind ce altceva să facă într-o situație de acest gen. Un moment crezu că Dante avea să i-o sărute ceremonios și rămase un pic dezamăgită cînd acesta nu făcu decît să incline politicos din cap, cu un gest ce denota respect și admirație.

– Cum ați reușit să scăpați? întrebă el, după schimbul uzual de amabilități. Îmi închipuiam că, fiind în campanie electorală, vă petreceți tot timpul ținînd cuvîntări pe la dejunuri oficiale și dînd mîna cu cetățenii în fabrici și uzine.

– Sînt convinsă că e vorba de o gravă greșeală, dar iată-mă liberă o dimineată întreagă, remarcă ea, zîmbindu-i poate prea cordial. Faptul că înțelesese atît de prompt ce era în sufletul ei îi crea impresia unei comunicări aparte. Mai era apoi și privirea ochilor lui căprui, intensă și directă, care o făcu să creadă că îi acorda întreaga lui atenție.

– Ați plecat doar așa, la plimbare? întrebă el. Sau vă duceți undeva anume?

– Oh, mă uit prin magazine, mai ales la antichități. Găsești pe-aici atîtea lucruri vechi și frumoase.

– Mă ofer bucuros să vă ajut. Știu destul de bine cam ce se găsește în fiecare magazin.

– Mă uitam după bijuterii, zise ea, după care, simțind nevoia să arate că avea preocupări de colecționar, adăugă: mai voiam și un scaun sau un balansoar din răchită.

Dante se încruntă:

– Cu bijuteriile e simplu, dar în ce privește balansoarele din răchită n-au o viață prea lungă. Cunosc, însă, o prăvălioară, unde s-ar putea să aibă unul.

– Zău?! N-avea nici o intenție să se ducă pînă acolo,

dar dacă tot aruncase poanta cu balansoarul trebuia să se arate interesată.

– Am mașina parcată după colț. Vă duc eu pînă acolo.

– Oh, domnule Romoli, nu vreau să vă deranjați. Dați-mi doar adresa...

– Spune-mi Dante. Nu-i nici un deranj, *chère*. Absolut nici un deranj.

Pînă să apuce să se dumirească, Anne se trezi într-o Alfa Romeo roșie. Îi trecu prin minte, în timp ce ieșeau din parcare, că făcea o prostie enormă lăsîndu-se atrasă în mașina unui străin. Parcă auzea comentariile lui Edison, presupunînd că ar afla de această întîmplare. Nu-și dădea seama cum se ajunsese pînă aici, dar nu-i era frică deloc. Dezinvoltura și politețea lui Dante Romoli îi inspirau încredere. Nu era exclus ca gestul lui să fie deliberat, numai că ea nu credea așa ceva. În fond, era prieten cu Riva Staulet. Așa că trebuia să fie o persoană respectabilă. Se întreba, totuși, dacă atitudinea îndatoritoare a lui Dante nu viza un anume scop. După atîția ani, ajunsese să-i recunoască instinctiv pe cei care urmăreau ceva. O deranja ideea că Dante ar încerca să se folosească de ea pentru a ajunge la soțul ei; această eventualitate nu era nicidecum exclusă. În fond, nu conta. Dacă tot se aflau împreună, voia și ea ceva de la el. Poate că exact asta și dorise, în subconștient, încă de cînd îl zărise.

Îi părea rău că nu se îmbrăcase mai frumos. Fusta albastră și maioul roșu peste care își pusese o cămașă în carouri erau foarte potrivite pentru căldura de afară; o pălărie de pai foarte șic, cu o panglică roșie, completa ansamblul insuficient de elegant, în comparație cu cămașa albă de mătase pe care o purta Dante, la care asortase niște pantaloni gri cu o croială impecabilă. El își pusese pe bancheta din spate cravata și sacoul și își suflecuse mînele cămășii. Cu toate acestea, înfățișarea lui degaja acea notă de eleganță, tipică creațiilor realizate de casele de modă europene.

Era o prostie, firește, să-și facă griji. Peste cîteva momente, Dante Romoli avea să o lase în fața unui magazin de antichități, pentru a-și vedea apoi liniștit de treburile lui.

Pentru a rupe tăcerea care se așternuse, dar și pentru a profita de ocazia ce i se oferise, Anne spuse:

– Riva Staulet e o femeie cu totul deosebită. O cunoști de multă vreme?

Dante se uită la ea, cu o urmă de circumspecție în privire:

– Da, desigur, dar nu chiar de atîta timp ca soțul tău.

– Oh, te-nșeli. Edison a cunoscut-o săptămîna trecută.

– Scuze, am greșit.

Inflexiunea ciudată din glasul lui o tulbură.

– E bizar că drumurile noastre nu s-au intersectat niciodată. În fond, am participat probabil la aceleași evenimente – baluri filantropice, petreceri la Baton Rouge, serate inaugurale la reședința guvernatorului, multe altele de acest gen.

– Așa-i viața, remarcă Dante, pe un ton filozofic. De acum înainte nu veți mai putea face un pas fără să vă ciocniți una de alta. Sau de mine, de ce nu?!

– Ar fi foarte plăcut.

O privi amuzat:

– A grăit nevasta de politician din tine.

– Ba nu, zău, exact asta am vrut să spun, protestă Anne, după care, auzindu-l rîzînd în hohote, își dădu seama că o tachinase. Era o senzație nouă. Nici nu ținea minte de cînd nu i se mai întîmplase ca vreo persoană, în afară de fiul ei Josh, să fie interesată de ce gîndește ea și să aibă chef s-o tachineze.

– Vorbind serios acum, zise Dante, ar fi o adevărată plăcere să vă pot vedea mai des pe tine și pe soțul tău, deși teamă mi-e că toată această activitate electorală vă răpește tot timpul. Remarcînd surîsul ei aprobator, el continuă: Se pare că soțul tău are toate șansele să cîștige.

– Așa e.

– Contribuțiile și sponsorizările sînt o problemă pînă în ultima clipă, știu asta, însă presupun că dispune de fonduri mulțumitoare pentru campanie, avînd în vedere numărul mare de susținători.

– E adevărat, dar niciodată nu strică să ai ceva în plus.

– Nu prea-mi dau seama ce-ar putea face pentru o companie ca Staulet Corporation, dacă ar primi un sprijin din partea ei.

– Nici eu, răspunse Anne. Oare la ce s-ar aștepta Staulet Corporation?

Se opriseră la semafor. Întoarseră capul unul spre celălalt și se priviră. În ochii lui Dante licărea un început de zîmbet, iar Anne simți și ea că buzele i se arcuiau într-un surîs. Pufniră în rîs amîndoi.

La culoarea verde, Dante demară.

– Bine, ne-am înțeles. Nu te trag de limbă despre soțul tău, dar nici tu nu mă tragi de limbă despre Riva.

– Crede-mă, oricum ar fi inutil. Nu știu nimic. Trebuie să recunosc, însă, că îți admir lealitatea față de doamna Staulet.

– Și tu ești destul de... blindată.

– Îmi pare rău; a devenit un fel de a doua natură.

– Nu-i nevoie să te scuzi, *chère*. Nu-i treaba mea ce s-a întîmplat între ei doi.

– Doamna Staulet nu și-a...

– Nu, nu mi-a spus nimic, în afară de faptul că urmau să ia prînzul împreună astăzi. Presupun că dacă ar fi dorit să fiu la curent, mi-ar fi spus. Numai că știi cum e – am fost la miting și, ca tot omul, sînt și eu curios, atîta tot.

– Te-nțeleg. Edison n-a catadicsit să discute nimic pe această temă. Fără să-și dea seama, Anne începu să-și maseze încheietura mîinii stîngi, unde avea o vînație. Dante o urmări cîteva clipe, după care privi în altă parte.

– Sînt convinși că e strict o chestiune de afaceri, zise el, pe un ton intenționat neutru.

— Absolut, îi dădu ea dreptate, pe un ton la fel de neutru, după care schimbă subiectul.

Discutară despre probleme economice, despre hotelul unde stăteau ea și Edison, de congrese și întruniri politice, precum și despre târgul internațional care se ținuse în oraș cu câțiva ani în urmă. Cum conversația era în toi, când ajunseră la magazin, Dante parcă și o însoți pe Anne. Se ciondăniră ca între prieteni pe tema calităților mobilei victoriene; ea o considera solidă și frumos sculptată, în timp ce lui i se părea greoaie și excesiv de încărcată — trecînd apoi la mobilierul francezesc, datînd din perioada de început a statului Louisiana, care lui îi plăcea pentru simplitatea elegantă, în vreme ce ea susținea că era mult prea banală și insipidă.

Anne îl studia pe bărbatul care o însoțea. Observa felul în care pipăia și mîngîia lemnul, catifelele, tapițeriile de mătase ale mobilelor, de parcă acestea ar fi fost însuflețite. Nu-și putea lua ochii de la buclele aspre și dese, de la urechile lui frumos conturate. Îi plăcea figura lui luminoasă, cu ochii în care mija mereu un licăr de zîmbet. Era ca un drog, care o subjugase. Nu se putea abține să nu-l privească.

Găsiră un balansoar din răchită, dar spre norocul lui Anne necesita prea multe reparații. Tot căutînd, dădu peste un heruvim din bronz, cu frunze de viță în păr și cu brațele pline de ciorchini de struguri. Era o statueta în mărime naturală provenită dintr-o grădină de pe timpuri; nefiind decît parțial restaurată, mai păstra nuanța verde-gri, tipică unor astfel de opere vechi de artă. Îi plăcu băiețelul de bronz de cum îl văzu.

Dante se tocmi cu proprietarul magazinului și obținu o reducere de preț substanțială. Transportă pînă la mașină statuia învelită în hîrtie și o așeză cu grijă pe bancheta din spate. După toate astea, era firesc să îi accepte invitația la masă.

Cum Anne respinse ideea de a merge într-un local elegant și pretențios, se întoarseră în Quarter, la Ralph și Kocoo's, unde comandară languste, căci era sezonul lor.

Discutară vrute și nevrute. Langustele îi oferiră lui Dante pretextul de a-i povesti despre strămoșii lui indieni. Fără să se lase prea mult rugat, îi descrie ce însemna să copilărești cu zeci de unchi, mătuși și veri, pe lângă ape curgătoare sau lacuri. Îi povesti cum pescuia, cum vîna și punea capcane cînd avea timp; îi vorbi despre obiceiurile de la nunți, sîmbătă seara, despre mersul la biserică, duminica dimineată. Maică-sa nu vorbise englezește pînă nu începuse să meargă la școală, dar ori de cîte ori se înfuria uita limba. După moartea ei, taică-său, un italian cu rude printre vînzătorii de legume din French Market, se mutase în New Orleans. La French Market, locul unde marii bucătari-șefi veneau personal să aleagă pentru meniurile lor cele mai proaspete fructe și verdețuri, lui Dante i se trezise interesul pentru arta culinară. La asta se mai adăugase și munca de picol la vechiul restaurant Lecompte's, după ce tatăl său fusese ucis într-o încăierare.

Întrebările lui Dante se refereau la Josh și la năzuințele lui; îi ceru detalii despre îndatoririle ce îi reveneau ca soție de politician, vrînd să știe motivele pentru care îi plăceau sau nu. Dante o tachină aproape tot timpul pentru că nu voia să-și scoată pălăria ca să nu se vadă că i se pleoștise coafura sau pentru gesturile grațioase pe care le făcea cînd mîncă langustele. Apoi trecu și ea la atac, luîndu-l peste picior că ajunsese bucătar-șef la TV, deși recunoscuse pînă la urmă că auzise replica lui la oferta care i se făcuse. Nu mai pomeni, însă, de „păpușile“ pentru care gătea omleta la micul dejun; remarcă aceasta i se părea prea intimă.

Terminaseră de mîncat și sorbeau ultimele înghițituri de vin, cînd, brusc, Dante puse paharul jos și, întinzîndu-se peste masă, o prinse de mina stîngă. Cu o mișcare delicată, îi întoarse palma cu fața în sus, uitîndu-se la încheietura învinețită.

— Ce-ai pățit, *chère*? o întrebă el.

Anne simți că roșește și încercă să-și tragă mîna, dar nu izbuti.

– Nimic, pe cuvânt.

– Probabil că te-ai lovit de uşă, zise el, zîmbind ironic.

– Cam așa ceva, încuviință ea, nefiind în stare să-i susțină privirea. Poate că indiscreția lui ar fi trebuit s-o deranjeze, dar simți instinctiv că depășiseră această fază. În plus, nu i se mai întîmplase pînă atunci ca cineva să-i arate atîta interes.

– Nu-ți place să ții discursuri în public, nu-ți place să faci pe amfitrioana în cercuri politice și trăiești cu un bărbat care, după toate aparențele, se poartă urît cu tine. Întrebarea care se pune este de ce accepți această existență?

– Păi, vezi tu, problema a fost întotdeauna Josh. E bine ca băieții să crească împreună cu tatăl lor, or Edison și-a îndeplinit destul de bine rolul de părinte.

– Josh e acum om în toată firea.

– În plus, o despărțire ar afecta negativ cariera lui Edison. N-aș accepta ca, din cauza mea, să rateze șansa de a deveni guvernator.

– Asta ar trebui să-l determine să se poarte frumos cu tine, și nu să te oblige să-i înghiți toate grosolăniile.

– Da, poate. Mai e și reacția pe care Edison ar avea-o aflînd că vreau să îl părăsesc. N-ar accepta așa ceva fără o ceartă care, teamă mi-e... s-ar putea termina urît. Pe deasupra, majoritatea avocaților pe care îi cunosc sînt prieteni și colegi cu el sau cunoștințe de-ale lui din lumea politicii. Mi-ar fi greu să găsesc pe cineva de încredere ca să-mi apere interesele, o persoană despre care să fiu sigură că nu s-ar lăsa influențată de el.

– Remarc că te-ai gîndit măcar la posibilitatea de a pune capăt acestei căsnicii.

– Oh, da, m-am gîndit, făcu ea, privindu-l în ochi, cu un aer meditativ. Dar am fost educată conform preceptelor religiei catolice și, cu toate că am renunțat ulterior la catolicism, întrucît Edison a insistat să devin protestantă, îmi vine greu să trec peste principiul caracterului sacru al

căsătoriei, pe care l-am deprins din copilărie. În afară de asta, căsătoria este un lucru straniu. Începe prin ceea ce se cheamă îndeobște dragoste și, indiferent dacă aceasta dăinuie sau nu, are existența ei proprie. A o destrăma mi se pare o crimă. N-am avut curajul să intentez acțiunea de divorț.

Dante își plimbă degetul mare peste vînătaie cu un gest de dezmiardare.

– Trebuie să faci cum crezi tu că e mai bine. Scuză-mă că mi-am vîrît nasul unde nu mă privește.

– Nu, nu, murmură ea. Grija și înțelegerea lui erau ca un balsam pe o rană pe care nu acceptase pînă acum că o are.

– Dacă te pot ajuta în vreun fel, *chère*, sper să îmi dai de știre.

Ochii i se încetoșară de lacrimi. Le-ar fi lăsat poate să i se prelingă pe obraji, mărturisindu-i slăbiciunea scoasă la iveală de compasiunea lui, dar căldura degetelor lui care-i mîngîiau pielea îi dădea o senzație stranie. Din străfundul ființei ieși la suprafață un sentiment ciudat de cedare. Trăia ceva bizar și nu știa prea bine dacă îi plăcea această nouă ipostază.

– Ești fenomenal, pe cuvînt, rosti ea fără să-și dezlipească privirea de pe mîinile lor împreunate, un om bun, cu adevărat.

Îi dădu drumul la mînă:

– Ba nu, nu sînt. Riva consideră că am un ego supradimensional care mă face să-mi închipui că trebuie să-i ajut pe toți.

– Eu nu cred.

Dante ridică ușor din umeri:

– Se prea poate, nu știu ce să zic. Realitatea e că iubesc oamenii și detest să-i văd suferind.

– Cred că există o mulțime de persoane care profită de tine.

– Uneori, da, deși nu sînt un ageamiu. Cel puțin așa cred. Apreciez corect oamenii, dar știu, totodată, că trebuie

să le acord o șansă. Nu mă aștept decît la lucruri bune și, de obicei, le obțin.

Anne îl auzise și pe Edison făcînd această ultimă afirmație, deși el se referea mai degrabă la situații și ipostaze, și nu la oameni. Edison și bărbatul acesta se deosebeau total: Edison era blond, iar Dante oacheș; Edison o domina cu statura lui impozantă, pe cînd Dante nu era decît cu cîțiva centimetri mai înalt și îi vorbea ca de la egal la egal; Edison vorbea veșnic despre persoana lui, în timp ce Dante se arăta interesat de partenerul de discuție; Edison vîna slăbiciunile oamenilor, Dante căuța trăsăturile lor puternice.

Dar Edison era soțul ei, iar timpul petrecut cu Dante trecuse pe nesimțite și se făcuse deja după-amiază.

– Cred că ar trebui să plec, zise ea.

– Da, sigur, acceptă Dante, făcînd semn chelnerului. Te conduc cu mașina pînă la hotel.

– Nu-i nevoie, refuză ea. Pot merge pe jos.

– Poți, cum să nu, dar nu crezi că bucata aia de bronz pe care ai cumpărat-o o să atîrne cam greu?

– Nu-i o bucată de bronz, dacă vrei să știi, ci o valoroasă operă de artă! Răsufală ușurată, remarcînd delicatețea cu care Dante revenise la tonul glumeț.

– În cazul ăsta, remarcă el cu promptitudine, sînt convins că nu vrei să strici bunătate de capodoperă, tîrînd-o pe străzi. Te duc pînă la ușa hotelului și las statuia pe mîinile vînjoase ale unui portar destoinic. N-o s-o scape pe jos de prea multe ori, sînt conșvins.

Bine că n-avea de gînd să intre cu ea în hotel, își zise Anne. Sesiză, rușinată, că Dante îi citise gîndurile.

Dante achită nota de plată și ieșiră din restaurant. În drum spre mașină el spuse:

– Nici nu te-am întrebat ce-ai de gînd să faci cu omulețul tău de bronz.

– Heruvim, îl corectă ea. Am acasă o seră. Am să-i

găsesc loc sub un palmier, de genul celor pe care îi vezi prin saloanele victoriene. Păcat că n-am o curte pentru el, există atâtea aici, în Quarter. Întotdeauna m-au fascinat clădirile din acest cartier.

– Zău?! făcu el gînditor, descuind portiera și poftind-o să urce în mașină.

Drept răspuns la exclamația lui, Anne adăugă:

– Au curți ascunse, tainice, ca niște plăceri secrete.

– Ia te uită, remarcă el, instalîndu-se la volan, în viața mea n-am auzit o afirmație mai provocatoare.

Anne se îmbujoră la față:

– N-am vrut să...

Cu un zîmbet ștrengăresc, îi tăie vorba:

– Știu, știu, *chère*. Ai fost vreodată în așa ceva – într-o curte, am vrut să zic?

Refuză să muște din momeală.

– Doar în curțile restaurantelor, ca Brennan's sau Court of Two Sisters.

– Atunci, îți lansez o invitație. Casa mea are curte.

Dante aștepta răspunsul cu mîna pe cheia din contact. Anne îl privi mirată și ușor suspicioasă. Regreta că nu-i putea citi gîndurile și trebuia să se rezume la presupuneri; păcat că dusesese o viață atît de izolată, altminteri ar fi știut cum să se descurce în situații de acest gen.

Cu un efort de voință încercă să-și analizeze gîndurile. Expresia de pe chipul lui Dante nu-i dădea nici un motiv de îngrijorare. Dacă el acceptase că vorbele ei nu insinuasera nimic lubric, însemna că și ea putea lua invitația lui ca un gest de curtoazie.

Încumetîndu-se să zîmbească, spuse:

– Mi-ar face plăcere să îți văd curtea.

Aceasta era amplasată în spatele unei case de pe una dintre străzile laterale și liniștite din Quarter, pe unde Anne evitase întotdeauna să se aventureze. Dante numea clădirea

din fața curții „apartament“, fiindcă locuia în spațiul de la etaj și folosea parterul ca birou. Casa avea un balcon cu grilaj din fier forjat vopsit în negru, uși exterioare cu fronton, obloane de lemn, care se închideau și se deschideau, și o placă de bronz, ce atesta trecutul istoric și, prin urmare, valoarea imobilului. Pentru a ajunge în curte trebuia să treci printr-o poartă înaltă și grea, montată într-un zid de cărămidă, care dădea spre o alee pietruită și îngustă, străjuită de tufe și flori.

Dante o lăsă pe Anne în curte și se duse să o roage pe menajeră să le facă o cafea. Ea îl petrecu cu privirea pînă ce dispăru prin galeria de la etaj, care înconjura casa ca un brîu, de unde Dante urcă apoi treptele ce duceau spre balconul de deasupra. După cîteva momente auzi glasul vesel al negresei care se ocupa de menaj.

Anne clătină ușor din cap. Așadar, pe lîngă prezența menajerei, într-un gest de supremă conduită onorabilă, Dante n-avea de gînd s-o poștească în casă. Îi veni să zîmbească de toate suspiciunile ei.

În curte era cald; razele soarelui se revărsau peste cărămizile acoperite de mușchi, luminînd zidurile roșiatice. Arșița era atenuată de umbra deasă a cîtorva copaci, și de fîntîna arteziană etajată, din fier forjat. De jur-împrejur, se întindea un covor multicolor de flori și plante specifice regiunii. La umbra stejarului, pe o stinghie de lemn, se afla un papagal de un verde strălucitor, cu capul galben și aripi în nuanțe de roșu și bleumarin.

Anne se duse spre pasăre, rostind încetișor:

– Bună, ce faci tu?

Papagalul se trase mai aproape, înclină capul spre aripă și rosti extrem de clar:

– Bună, frumoaso.

Anne rîse și întinse mîna să-l mîngîie; papagalul se feri făcînd cîteva pași lateral și se opri exact acolo unde simțea că nu mai putea fi atins, fixînd-o cu pupilele lui negre mărginite

de un cerc portocaliu, pe care le contracta și le mărea în mod ciudat, specific papagalilor. Anne mai vorbi puțin cu pasărea, după care se îndepărtă.

Lîngă stîngia papagalului se aflau două scaune cu blat îngust din plastic alb și o masă cu tăblie de marmură. Anne se duse spre unul dintre scaune și se așeză, privind în jur. De undeva, răzbătea zgomotul traficului, ca un murmur îndepărtat, la fel de insesizabil ca și adierea blîndă care făcea să foșnească frunzișul. O pasăre-cardinal veni la fîntînă filfiind din aripi și bău apă. Briza aducea parfum de flori. Anne se rezemă de spătarul scaunului. Papagalul plescăi din limbă și își înfoie penele plin de sine. Clipocitul lin al fîntînii îmbia la somn. Anne închise ochii, trăgînd adînc aer în piept.

Probabil că ațipise, fiindcă vocea lui Dante o făcu să tresară, dezorientată. Deschise ochii.

– E tare liniștit aici, nu-i așa? zise el.

– Da. Și foarte frumos. Îți mulțumesc că m-ai invitat.

Dante venise chiar el cu tava cu cafele: un serviciu din argint, un platou din porțelan pictat cu trandafiri roz, cu margini aurii, plin cu prăjituri, pahare de cristal cu apă minerală de la gheață și o vază mică de cristal, în care se afla un singur trandafir roz. Puse tava pe masă lîngă Anne și spuse:

– Poftim, servește te rog.

Anne se așeză mai bine pe scaun.

– Îmi place papagalul tău. E aproape la fel de fermecător ca și stăpînul lui.

– Probabil că te-a fluierat. Îi plac doamnele.

– Dar stăpînului lui?

Dante clătină din cap, zîmbind:

– De fapt, preferința lui pentru femei se justifică prin faptul că menajera îi dă de mîncare, îi curăță colivia și are grijă de el, cît sînt eu plecat. Pe mine mă acceptă de dragul lucrurilor ciudate cu care îl hrănesc, cum ar fi prăjiturile astea pentru ceai, încheie Dante. Ai să vezi că o să apară numaidecît lîngă noi, să-și capete porția.

Într-adevăr, pasărea verde și strălucitoare se dădu jos de pe stînghie. Ajunsă lîngă scaunul lui Dante, se cățăără pe cracul pantalonului, cocoșîndu-se apoi pe genunchiul lui. Dante îi întinse o bucățică de prăjitură, pe care papagalul, stînd într-un picior, o prinse cu cealaltă gheară ciugulînd-o de pe margini.

— Zboară? întrebă Anne.

— Oh, da. În timpul verii are aripile tăiate ca să poată sta și afară fără să se aventureze prea departe.

— Cum îl cheamă? zise Anne, întrebînd din priviri dacă putea să toarne din cafetieră.

— Te rog, îi răspunse Dante, după care continuă: Îl cheamă Cracker Jack, după mîncarea lui preferată. Îi plac teribil dulciurile.

Anne umplu cu grijă ceștile de cafea, adăugînd și lapte. Episodul cu pasărea risipise orice urmă de stînjeneală dintre ei. Gesturile ei erau naturale, de parcă le-ar mai fi făcut de sute de ori. Și chiar le făcuse, dar nu pentru acest bărbat.

— Zău că îmi place curtea ta, zise ea, și mai ales casa ta.

— Mă gîndeam eu că așa o să fie. Și eu sînt atașat de ea, stau aici de ani de zile. Pe vremuri, am închiriat o cameră. Cînd a murit proprietăreasa, care era văduvă, am cumpărat casa de la moștenitorii ei. Riva m-a ajutat să o renovez.

— Eram sigură.

Încruntă ușor din sprîncenele negre și o întrebă:

— Sigură în ce privință?

— Că doamna Staulet te-a ajutat, și nu o prietenă sau o nevastă. Ai fost vreodată însurat?

Dante scutură scurt din cap:

— N-am avut timp, presupun, și nici prea multe ocazii.

— Nu-mi vine să cred, se miră ea.

— Sper că nu-ți închipui că sînt homosexual?

Privindu-l surprinsă, Anne exclamă:

— Nu m-am gîndit la asta. Chiar ești?

– Nu, zise el rîzînd, deşi sînt convins că unii așa își închipuie.

– Mda, în fine, dar mai există cîțiva care sînt de altă părere.

O privi cîteva clipe, după care clătină din cap cu un aer jignit:

– Dacă te referi cumva la ce-a spus Miles de la televiziune, neg categoric. Vorbea de parcă aş fi un terchea-berchea de play-boy! Ce-am vrut eu să spun e că am fost foarte prins cu problemele legate de restaurant.

– Cu excepția zilelor cînd ieși în oraș cu Riva Staulet.

– Da, răspunse el sec, întorcînd privirea.

Din nou refuzul de a pomeni ceva despre această femeie. Anne se întreba ce făcuse Riva Staulet pentru a merita un asemenea devotament protector. Straniu, dar o invidia pentru asta.

– Consideră că n-am spus nimic, rosti Anne, cu voce joasă.

Se întoarse spre ea, ridicînd din sprîncene:

– Cum adică? Ar trebui să mă simt măgulit că te interesează atît de mult viața mea sentimentală. Ca să fiu sincer, cînd eram tînăr munca îmi lua atîta timp, încît nici nu mai apucam să mă gîndesc la femei. Mai tîrziu, toate mi se păreau ori prea tinere și zăpăcite, ori uzate de viață. Ia numai douăzeci și cinci de ani, încît mă făceau să mă simt ca un puștan.

– Ca un băiețaș sfios, murmură ea.

– Ce-ai zis?!

Îi zîmbi încîntată, cu un aer ștregăresc:

– Credeam că ai să apreciezi remarca.

O privi lung cîteva clipe, după care încuviință dînd din cap gînditor.

– Într-un fel, ai dreptate.

În clipa aceea se stabili între ei o comunicare profundă.

Apoi, atenția lui Dante se concentrează asupra bobocului de trandafir de pe tavă. Îl luă în mână, îi șterse tija cu un șervet de în și se apucă să-i scoate spinii, unul câte unul. Când consideră că n-avea cum să mai înțepe, i-l întinse lui Anne:

– Poftim, ți-l dăruiesc.

Anne luă floarea și inhală parfumul dulceag. Îi trecu prin minte că, prin toate gesturile lui din acea zi, Dante Romoli se străduise s-o facă să se simtă bine. Hoinăreala la cumpărături, tonul glumeț, masa la restaurant, curtea ascunsă, pasărea lui preferată, cafeaua și prăjiturile, iar acum trandafirul reprezentau fiecare un mic dar, prin care îi oferise cu generozitate o părticică din ființa lui.

Involuntar se gândi că și în pat s-ar comporta la fel. Era genul de bărbat care ținea seama și de dorințele iubitei, nu numai de propria satisfacție. Plăcerea pe care o dăruia era și desfătarea lui.

Se înfioră, șocată de propriile ei gânduri. Când puse jos ceașca de cafea pe care o ținea în mână, farfurioara zdrăngăni ciudat.

– Acum, chiar că trebuie să plec, zise ea.

Dante puse papagalul la loc pe stînghie, fără să protesteze, o însoți pe Anne pînă la mașină și o conduse la Royal Orleans. Își luară la revedere pe trotuar. Despărțirea se dovedi destul de încordată, întrucît Anne se tot uita peste umăr, temîndu-se să nu apară Edison. Nu uită, totuși, să-i mulțumească lui Dante pentru minunata zi petrecută împreună și nici să-i întindă mîna în semn de rămas-bun.

Se grăbise să-l vadă plecînd, însă în momentul în care mașina lui roșie demară de lîngă bordură, îi veniră în minte o sumedenie de lucruri, pe care ar fi dorit să i le spună și regreta că n-o făcuse. Totodată se simțea epuizată și abia aștepta să se întindă pe pat.

În holul hotelului domnea liniștea la această oră a după-amiezei; majoritatea clienților nou-sosiți se înregistraseră deja,

iar amatorii de cocteiluri nu-și făcuseră încă apariția. Anne porni spre lift în urma portarului care îi căra statuia. Urcară amândoi în ascensor. Când ușile se închiseră, răsuflă ușurată.

Portarul o privi și spuse:

– A fost cumplit de cald astăzi.

Anne îi dădu dreptate, întrebându-se în sine ea dacă se vedea cât de surescitată era.

– Mîine o să fie la fel.

Încuviință din cap. Da, într-adevăr, mîine și în fiecare zi de-acum înainte. Dar o zi ca cea de astăzi nu va mai fi niciodată. Niciodată.

Se gîndi, apoi, că n-avea de ce să-i povestească lui Edison. Nu-i ascunsese niciodată nimic. Unul dintre motive fusese teama că el ar putea afla și că ar reacționa violent. Pe de altă parte nu prea avusese de ce să țină secret.

Acum dorea să păstreze taina acestei zile. Și-o dorea așa cum fusese, pură și plină de voieșie, nu întinată de ceva de care să-și aducă aminte cu rușine.

Era comoara ei și voia s-o păstreze.

7

Riva tocmai ieşise din Staulet Building ca să plece acasă, lăsînd să se închidă în urma ei uşile automate din sticlă şi oţel nichelat, şi se îndrepta spre maşina care o aştepta, cînd bărbatul îi aţinu calea.

Riva păşi înapoi, ridicîndu-şi servieta ca un scut. George, care coborîse din limuzină ca să-i deschidă portiera, o luă la fugă spre ea.

– Scuzaţi-mă, doamnă Staulet, spuse tînărul în grabă, n-am vrut să vă sperii. Aş putea să vorbesc cu dumneavoastră un minut?

Riva îl recunoscu: era fotograful de la mitingul politic. Ridicînd mîna, îi făcu semn lui George să se oprească. Şoferul se retrase, dar rămase pe trotuar, cu mîinile încleştate la spate.

– Ce doreşti? întrebă Riva.

Vorbise pe un ton neprietenos, ca şi expresia din ochii ei. Aşteptînd răspunsul, îl studie rapid, din cap pînă în picioare, remarcînd părul negru, lins şi pantofii scîlciaţi. Era înalt, slab, dar cu umerii laţi. După pielea albă, ochii albaştri şi părul negru s-ar fi zis că avea ceva sînge irlandez. Aroganţa tipic irlandeză se vădea şi din aceea că privirea ostilă nu-l intimidase.

– Am încercat să obţin o întrevvedere prin secretara

dumneavoastră, dar se pare că are ordin să îndepărteze pe orice reprezentant al presei. A te folosi de numele ziarului la care lucrezi pentru a ajunge la anumite persoane se poate solda uneori cu consecințe neplăcute. De fapt, problema mea nu are un caracter oficial. Este vorba de nepoata dumneavoastră.

– Nu înțeleg.

Un zîmbet amar îi încolți pe buze.

– Nici eu, ca să fiu mai precis. Nu-i genul de fată cu care îmi petrec de obicei timpul, dar m-am tot uitat la fotografia pe care am făcut-o simbătă și figura ei mă obsedează. Aș vrea doar să o cunosc.

– Și de ce vii la mine? întrebă Riva, pe același ton rece și rezervat. Din cauza celui om, întâlnirea ei cu Edison ajunsese de notorietate publică. Nu era exclus ca Erin să-l intereseze într-adevăr, dar, tot atât de bine, se putea ca motivația să fie de altă natură.

– Tentativele mele de a o întâlni pe nepoata dumneavoastră au început să semene cu capcanele din jocul „În căutarea comorii ascunse“. Am aflat că e la Tulane, dar numărul ei de telefon, dacă are telefon, nu e înregistrat oficial. Personalul dumneavoastră, de la domiciliu și de la birou, a refuzat să mi-l dea, ca de altfel și adresa ei exactă. Am sunat-o pe mama ei, dar s-a răstit la mine, acuzându-mă că sînt un paparazzi sau un pervers nenorocit, sau amîndouă la un loc. Singura mea speranță sînteți dumneavoastră.

– Ce te face să crezi că sînt dispusă să te ajut?

– Nu știu. Poate faptul că sînteți o persoană rezonabilă. În plus, s-ar putea să vă gîndiți că e preferabil să îmi faceți hatîrul, decît să mă lăsați să mă zdrobesc să aflu de ce toată lumea e atât de secreteasă în privința nepotei dumneavoastră.

Era inteligent, trebuia să recunoască. Și foarte infipt, în același timp. Nu-l putea condamna pentru asta.

– Erin, rosti Riva, calm și apăsător, este o persoană foarte

deschisă și credulă. Nu-și dă seama că lumea e plină de tot felul de profitori.

– Și dumneavoastră considerați că fac parte din această categorie?

– Există și această posibilitate.

Tînărul încuviință din cap.

– De existat, există, desigur. Pot afirma că nu sînt un profitor, dar nu știu cum aş putea demonstra.

Riva se așteptase la o reacție furioasă, la o tentativă agresivă de a o convinge. Tonul lui calm o dezarmase și o impresionase. Constată că era un tînăr atrăgător – încă neformat, dar atrăgător. Alura lui cam necioplită combinată cu aerul îndrăzneț și siguranța de sine plăceau tinerelor care agreau genul de bărbat brunet și impetuos.

– Pe de altă parte, spuse Riva, brusc, Erin e suficient de mare ca să decidă singură cu cine e bine sau nu să se întâlnească. Nu-ți dau numărul ei de telefon, dar am să-l iau pe al tău. Dacă e curioasă, o să te sune.

– În fine, dacă asta e tot ce puteți face...

– Da, asta e tot, spuse Riva căutînd prin buzunare un stilou.

– Vi-l scriu eu.

Cîteva momente mai tîrziu, instalată în limuzină, Riva privea cartea de vizită pe care Doug Gorsline își scrisese numele. Să i-o dea sau nu lui Erin? Nu înțelegea prea bine de ce promisese să i-o dea, poate fiindcă nu i se păruse rea ideea ca nepoata ei să-și mai lărgească cercul de prieteni. S-ar putea, însă, ca „leacul“ cu care o îmbia s-o facă să cadă din lac în puț.

Puțin probabil, totuși.

Cu un zîmbet hotărît, vîri cartea de vizită în poșetă, își rezemă capul de bancheta plușată și închise ochii.

Uneori senzația de oboseală o copleșea. Cauza nu era greu de aflat. De ani de zile, jongla cu tot felul de obligații –

funcția din companie, îndatoririle de soție, obligațiile legate de Bonne Vie și de celelalte proprietăți, solicitările vieții mondene. Beneficiase întotdeauna de ajutor – personal de serviciu, administratori, secretară. Aceștia preluau obligațiile ce necesitau efort fizic propriu-zis, însă în ultimă instanță răspunderea îi revenea tot ei. Și asta înainte ca soțul ei, Cosmo, să se îmbolnăvească. Nu-i plăcea viața pe care o ducea, dar erau momente când casele și mașinile, obiectele de artă vechi și decorațiunile rafinate, servitorii, secretarele și, mai ales, structura complexă a corporației i se păreau o povară prea grea. Atunci visa să fie liberă. Dorința de a se urea în mașină și de a porni încotro vedea cu ochii devenea uneori atât de puternică, încât simțea că o mîncău palmele să pună mîna pe volan. Se gîndea să plece în Mexic și să cumpere o casă într-un sat prăpădit unde lumea i-ar zice „americanca nebună“, care umblă desculță și crește găini ca o țărancă. Își imagina o colibă cu acoperiș de paie și frunziș, pe plaja unei insule din Pacific, unde să stea într-un hamac pînă apunea soarele, iar apoi să se plimbe desculță pe mal. Visuri trăsnite.

Parțial, starea aceasta se datora morții lui Cosmo. Riva nu reușise încă să-și revină complet după tragicul eveniment. Încordarea din acea perioadă, nopțile nedormite și zilele nesfîrșite, în care asistase neputincioasă cum viața pîlpîia din ce în ce mai slab în trupul lui Cosmo, o marcaseră mai tare decît crezuse.

Mulți își închipuiau că răsuflesse ușurată când Cosmo murise. Greșeau. Simțise că era privată de un sprijin de care pînă atunci nu-și dăduse seama. Dacă dragostea e de mai multe feluri, suferința pricinuită de pierderea ei e mereu aceeași.

Acum, apăruse problema asta cu Edison. Tensiunea începea să-și spună cuvîntul.

I se păru că George se uitase o dată sau de două ori la ea în oglinda retrovizoare. Era ca un cîine de pază, veșnic

vigilent, gata oricînd să o protejeze, să-i satisfacă orice dorință. Uneori nici nu-l băga în seamă.

Simțind din nou privirea lui, în momentul în care intraseră pe aleea care ducea la Bonne Vie, Riva spuse, fără să deschidă ochii:

– Ce e, George?

– Îmi pare rău că vă deranjez, dar m-a sunat nevastă-mea mai devreme. Vă roagă să vă faceți timp cîteva minute să stați de vorbă cu ea cînd ajungeți acasă. Conița Constance i-a dat o listă întreagă cu mîncăruri pe care să le gătească pentru puștii ăia doi, niște chestii de care Liz n-a auzit în viața ei. Are toată bunăvoința și vrea să încerce, dar trebuie să aibă cîteva cunoștințe concrete.

Constance! Aproape uitase că se afla acolo. Ce gest neospitalier, și evident laș, să o lase singură toată ziua. În fond, femeia venise în vizită la Noel. Din moment ce el nu ezitase și se dusesese la birou, cu atît mai mult ea n-avea nici un motiv să rămîna acasă.

Zărind în oglinda retrovizoare privirea îngrijorată a lui George, zise:

– Cobor la bucătărie, după ce mă schimb.

– Dacă vreți, vine Liz sus.

– Lasă, nu-i nevoie. Știu că e ocupată cu cina.

La început, Riva se tot întrebase cum să se poarte cu servitorii, ce așteptau aceștia de la stăpîna casei, ce atitudine să adopte pentru a-și asigura respectul de care se bucurase inițial ca soție a lui Cosmo. Ajungînd la concluzia că nu e în stare să stabilească relații procotolare și ceremonioase, se hotărîse să se poarte cu naturalețe. Și, spre marea ei uimire, avusese doar de cîștigat.

În ciuda problemelor, cina se dovedi delicioasă: o mîncare ușoară și simplă, cum îi plăcea lui Cosmo vara, cînd arșita era în toi: piept de pui cu usturoi, cu garnitură de legume și salată.

– Unde-i puiul à la d'Albufera pe care l-am comanda pentru copii? își aduse aminte Constance, pe la jumătatea mesei.

– Au existat ceva probleme cu rețeta, îi răspunse Riva. Dacă i-ai putea-o da bucătăresei, ar încerca bucuroasă să o facă mâine.

– Și dacă nu?

– Atunci, va trebui să renunți.

– Ce fel de bucătăreasă mai e și asta? făcu Constance, ridicînd din sprîncene.

– O bucătăreasă foarte bună, spuse Riva, cu amabilitate, specialistă în bucate care se gătesc prin sud și la New Orleans.

Rar i se întîmpla fostei neveste a lui Noel să nu aibă ultimul cuvînt. Pietro, fiul lui Constance, așezat în dreapta Rivei, îi aruncă acesteia o privire mirată pe sub genele incredibil de lungi. Riva îi zîmbi, iar pe buzele băiatului se ivi o umbră de surîs, după care se concentără din nou asupra mîncării.

Cîteva clipe, Riva avu o senzație de apăsare în piept. Aruncă o privire spre capul mesei, unde stătea Noel, care, în ciuda aerului preocupat, catadicsi totuși să-i zîmbească fiului său. Fiul lui Noel. Nepotul lui Cosmo. Trebuia să aibă grijă să nu se atașeze de Pietro. N-ar fi deloc înțelept din partea ei.

Constance o interpelă din nou pe Riva:

– Unde e prietenul tău, Dante? Mă așteptam să fie aici astă-seară.

Tonul cu care îi fusese adresată întrebarea o făcu pe Riva să se uite mai atentă la Constance. Aceasta era îmbrăcată cu o rochie decoltată, din mătase roșie, ce îi punea în evidență bronzul mediteranean. La gît purta un colier de aur, ce amintea de arta primitivă. Fără a fi ostantativ, modul în care era fardată distona, totuși, cu ambjanța unei cine în familie.

– Ai să-l vezi mâine seară, sper. Te invit la un spectacol

de binefacere, unde va fi și el prezent. De obicei, însă, serile, preferă să supravegheze îndeaproape bunul mers al lucrurilor în restaurantele lui.

– Restaurante?!

Riva îi dădu detalii în legătură cu Lecompte's și cu celelalte localuri de pe malul lacului.

– Fascinant, mai ales restaurantul acela cu ambianță pitorească. Poate am să merg și eu o dată acolo, să am și eu ce povesti când mă întorc la Paris.

Riva nu luă în seamă tonul condescendent cu care fusese făcută această remarcă.

– Nu prea cred că o să-ți placă. Localul este frecventat de o clientelă cu care nu cred că ești obișnuită – studenți, tineret, în general. Mîncarea este excelentă, însă muzica prea zgomotoasă.

– Ador genul ăsta de muzică.

– Atunci, nu-ți rămîne decît să-ți satisfaci curiozitatea. Poți lua una dintre mașini sau, dacă vrei, te duce George.

– Cum?! Tu nu vrei să mergi? Eu una n-aș lăsa, seară de seară, un bărbat atît de atrăgător printre o sumedenie de femei frumoase și elegante.

Riva ridică din umeri:

– Dante își poate purta singur de grijă. În plus, majoritatea femeilor îmbrăcate elegant, de care pomeneai adineauri, au un însoțitor care să le apere de Dante...

– E un tip galant și curtenitor, prin urmare?

– Cam așa ceva, dar în timpul liber.

– Și pe tine nu te deranjează?

– De ce să mă deranjeze?! Nu e problema mea.

Constance o privi neîncrezătoare. Riva își îndreptă privirile spre Noel, sesizînd gestul brusc cu care acesta se întinse să ia paharul cu apă. Noel o privi cu o expresie ce denota deopotrivă interes și ironie.

Riva se întoarse spre Pietro și îl întrebă cum își petrecuse

ziua el și surioara lui. Băiețelul îi povesti că fugăriseră o veveriță pe pajiștea din fața casei și se declară încântat de minunata înghețată de căpșuni pe care Liz le-o pregătise. A doua zi urmau să meargă la Grădina Zoologică; așa le promisese tăticul.

Noel își privea copiii, zîmbind, fără să spună însă nimic. Sesizînd privirea Rivei încetă să surîdă.

– Dar tu ce-ai mai făcut? zise el. Cum a fost la întîlnirea de la prînz?

Se referea la dejunul cu Edison. Riva se întrebă dacă Noel aflate că fugise, practic, din Commander's Palace, urmărită de Edison. În fond, nici n-ar fi fost de mirare; în multe privințe, New Orleans semăna cu un tîrg provincial. În cercul oamenilor de afaceri toți se cunoșteau, iar orice incident stîrnea rumoare.

– Instructivă, răspunse Riva în cele din urmă.

– Să înțeleg că ai ajuns la concluzia că interesele tale și ale lui Gallant nu coincid?

Nu aflate nimic. Expresia tăioasă a ochilor lui cenușii îi spunea că trebuie să născocească o explicație. Și Constance părea interesată; se instalase mai bine pe scaun și, cu capul plecat pe umăr, se uita cînd la fostul ei soț, cînd la Riva.

Înainte ca Riva să găsească un răspuns, se auzi soneria de la intrare. Un sunet strident, de parcă cineva nervos ar fi apăsător brutal pe butonul mecanismului demodat.

Cum Abraham servea la masă, se duse să deschidă o servitoare. Un murmur de voci cu salutarile de rigoare, apoi un glas pițigăiat și insistent:

– Unde e sora mea? Trebuie să o văd numaidecît. Numaidecît, ai priceput?!

Era Margaret. Riva se ridică în picioare și puse șervetul pe masă. Pînă ajunsese la ușa sufrageriei, Margaret străbătuse deja jumătate din hol. În urma ei venea Boots, mătăhălos și roșu la față, cărînd o valiză.

– Riva, în sfîrșit, exclamă Margaret. A trebuit neapărat să vin. De cînd a sunat tipul ăla am niște palpitații îngrozitoare. Auzi ce i-a putut trece prin cap! L-am făcut cu ou și cu oțet, să se învețe minte, iar cînd Boots a venit acasă m-a găsit la ușă cu bagaje făcute. E musai să mă duc acolo, i-am zis. N-am încotro, trebuie să mă duc.

– Despre ce tip tot vorbești?

– Fotograful ăla, șobolanul ăla nenorocit care a avut tupeul să pună porcăria aia de poză în ziar.

– Mda, am înțeles. Riva o luă pe Margaret de după umeri, îmbrățișînd-o ca de bun venit și încercînd totodată să o împiedice să dea buzna în sufragerie. Bună, Boots. Voi ați mîncat ceva?

Margaret ricană:

– Să mîncăm?! Cum aş putea pune ceva în gură cînd știu că e în joc fericirea copilului meu? Nu ne-am oprit nici o clipă, nici măcar ca să ne ducem la toaletă.

– Bun, dacă așa stau lucrurile, hai sus. Stăm un pic de vorbă, iar pe Boots îl punem la masă. Sînt convinsă că lui îi e foame.

– Lui îi e veșnic foame, zise Margaret, cu o undă de sarcasm. Eu sînt altfel. Cînd am necazuri, nu pot pune nimic în gură.

– Nu vrei, totuși, o ceașcă de cafea? o întrebă Riva, îndrumînd-o spre scări. Pe chipul palid al surorii ei, ridurile fine erau acum mai evidente. Părul tuns scurt și coafat în bucle mărunte, ce voiau parcă să ascundă firele albe, era ciufulit de parcă Margaret nu s-ar fi pieptănat în ziua aceea. Purta pantaloni și o cămașă de bumbac, ținuta ei de casă, ceea ce era cam ciudat. De obicei, cînd venea la Bonne Vie, Margaret făcea eforturi să se îmbrace elegant. Asta însemna că, lăsînd la o parte tonul melodramatic cu care își făcuse intrarea, disperarea ei era absolut autentică.

– Ce cafea! Asta mi-ar mai lipsi la nervii mei. În schimb

mi-ar prinde tare bine o cană de ceai cu lămîie și multă gheață.

Riva încercase de nenumărate ori să îi atragă atenția că ceaiul avea același efect ca și cafeaua, însă Margaret se încăpățîna să rămînă la părerea ei.

Urcară scările, cu Boots tîrîindu-se gîfîind în urma lor. Servitoarea se oferise să ducă ea valiza, însă soțul lui Margaret refuzase. Cînd ajunseră în dormitorul unde stăteau de obicei cînd veneau în vizită, trînti geamantanul pe un scaun. Bombănind ceva în legătură cu descărcatul celorlalte lucruri din mașină, o șterse din cameră.

— Oh, Riva, spuse Margaret, prăbușindu-se istovită pe pat. Nu mi-a venit să cred cînd am văzut fotografia aia. Am auzit-o pe Erin vorbind de Josh ăsta, dar pe cuvînt dacă mi-a dat prin cap... pînă ce nu l-am văzut ținînd-o pe după umeri. Am fost șocată, pur și simplu șocată, pricepi?! Am încercat să-mi păstrez cumpătul și să rămîn lucidă, dar simt că mă lasă inima. Asta-i pedeapsa lui Dumnezeu, ascultă-mă pe mine. Pedeapsa Lui pentru tot ce-am făcut atunci, demult.

Riva se holbă la sora ei. Pedeapsă. Cuvîntul îi răsuna straniu în urechi. În seara aceea, cu mulți ani în urmă, în seara cînd fugise cu Edison se temuse că îl mînia pe Dumnezeu. Pe atunci, cu mulți ani în urmă, trăise cu spaima aceasta în suflet.

Ce făcuse cu Edison pe bancheta din spate a mașinii era un lucru rău, așa spusese predicatorul la biserică. Se numea preăcurvie, cunoaștere carnală, fructul oprit descoperit de Adam și Eva. Ghemuită lîngă Edison, Rebecca știa perfect de ce acest fruct era oprit. Nu se putea ca un lucru atît de puternic în sine să nu te abată de la dumnezeire, iar majoritatea predicatorilor, din cîte constatase ea, erau împotriva acestui act.

Gravitatea păcatului era greu de definit. Din moment ce nu exista o poruncă împotriva lui înseamnă că nu exista o vină propriu-zisă. Și totuși, predicatorul spusese că așa ceva

se pedespea, or el ştia ce vorbea. Singura modalitate de a îndrepta lucrurile era să se mărite cu Edison. Şocul veştii că fugise cu el, dacă s-ar fi încumetat s-o facă, i-ar fi putut provoca mamei ei moartea. Degeaba tot îndruga Edison vrute şi nevrute, ştia ea că mama ei ar fi fost tare nemulţumită. Dacă ar păţi ceva vina i-ar aparţine şi aceasta ar fi într-adevăr o pedeapsă cumplită.

De ce se pretase la aşa ceva? De ce acceptase să facă dragoste cu Edison? Nici nu se gândise că avea să ajungă pînă acolo. Îi fusese doar cumplit de milă de el şi învăţase să îi ajute pe cei în suferinţă. Era tînăr, chipeş, cu un aer de atotcunoscător care o făcea să se simtă prost. I se păruse ceva extraordinar ca o persoană atît de rafinată să îi dea atenţie. Însă, în confuzia acelei stări de compasiune, lipsa de experienţă şi propriile-i reacţii surprinzătoare o făcuseră să se poarte altfel decît ar fi vrut. I se păruse imposibil să bată în retragere, iar după aceea fusese deja prea tîrziu.

Se aşteptase să o doară – citise o grămadă de reviste pentru femei. Totuşi, într-un fel, se aşteptase parcă la altceva. Simţise o plăcere vagă, un soi de uşurare, iar după aceea – nimic. Lui Edison îi plăcuse foarte mult, sau cel puţin aşa afirmase, deşi se chinuise groaznic şi gemuse de parcă era pe moarte. După ce s-a terminat, se simţise murdară, lipicioasă şi nervoasă. Intrase în panică.

Pînă la graniţa cu statul Arkansas drumul nu le luase mai mult de două ore. S-au oprit în primul oraşel dincolo de frontieră. Edison avea numele unui om care urma să officieze ceremonia; Rebecca nu pricepuse exact dacă era vorba de un predicator sau de un judecător. S-au oprit la staţia de benzină, pentru a afla cum să ajungă la locuinţa tipului respectiv. La adresa pe care o căutau au fost întâmpinaţi de o haită de dulăi care s-au repezit să adulmece maşina şi să ude cauciucurile. Fără să coboare din maşină, Edison claxonase îndelung.

Ținînd seama de faptul că fusese sculat din somn, tipul

se arătase destul de cordial. Aruncase o privire aspră spre chipul palid al Rebeccăi, dar, după ce Edison îi achită onorariul în avans, se abținuse de la orice întrebare. Ceremonia se terminase foarte repede. După ce semnaseră certificatul de căsătorie, soția tipului le oferi băuturi răcoritoare și tort. Edison refuzase spunînd că pînă dimineată aveau de parcurs cale lungă.

Pe drumul de întoarcere, Rebecca privise în beznă spre copacii de la marginea șoselei. Se terminase. Era măritată. Acum nu mai era nimic de făcut. Se simțea stoarsă și îi era frig, deși afară era cald. În cele din urmă, a adormit.

Cînd s-a trezit, zorile mijeau cenușii la marginea cerului. Cît vedeai cu ochii, de o parte și de cealaltă a șoselei se întindeau cîmpuri pline de ierburi înalte, care se unduiau în bătaia vîntului. După cîteva clipe, Rebecca își dădu seama că ierburile acelea erau... trestie de zahăr.

Ridicîndu-se brusc în scaun, întrebă gîfîind:

– Unde sîntem?

– Aproape de casă.

– Cum adică?! Țsta nu-i drumul spre casă!

Edison întoarse capul și, cu un rînjit straniu, spuse:

– M-am gîndit bine cît ai dormit. N-am nici un chef să ascult trîncăneala lui unchiu-meu despre chestia cu înșurătoarea sau s-o aud pe măică-ta plîngînd din cauză că ne-am căsătorit. E deja prea tîrziu să mă mai due în semestrul ăsta la Tulane și, în plus, mi-am dorit întotdeauna să locuiesc în New Orelans. Mergem în French Quarter, ne luăm un apartament acolo și să vezi distracție. Ce zici de asta?

– Vreau să merg acasă!

– Pentru tine, „acasă“ înseamnă acum să fii cu mine, o muștrului el.

– Dar trebuie să vorbesc cu mama. O să-și închipuie că mi s-a întîmplat ceva îngrozitor. Probabil că Margaret și-a dat seama că am lipsit noaptea de acasă. Poate că a chemat deja poliția!

Rebecca sesiză că Edison se schimbase la față, dar nu pricepu atunci de ce. După câteva clipe, el zise:

– La asta nu m-am gândit. Poți să le suni când ajungem în următorul oraș.

– Dar n-am nimic de îmbrăcat. Și nici tu.

– Am să cer să-mi trimită niște haine. Cît despre tine, oricum nu puteai să apari în lume cu hainele alea de-acasă. Îți cumpăr eu o rochie-două noi.

– Cum adică nu puteam să apar cu ele în lume?! exclamă ea, răsucindu-se indignată pe scaun.

– Păi, „lume“ nu înseamnă ce crezi tu.

– Bune, nimic de zis. Înțeleg că te legi de familia mea, care se pare că nici nu contează.

– Aici ai cam brădit-o, să știi.

Cînd întoarse capul pentru a-l privi pe bărbatul de la volan, pe Rebecca o cuprinse un sentiment cumplit. Își dădu seama că, de fapt, nu-l cunoștea. Nu-l cunoștea deloc. O podidiră lacrimile, dar se abținu să plîngă. Liniștea se lăsase în mașină; nu se mai auzea decît huruitul motorului.

Edison întoarse capul și o privi, zăbovind o clipă asupra sînilor conturați sub rochia ieftină din bumbac. Cu o licărire lascivă în ochi, întinse mîna și strînse cu voluptate rotunjimea moale.

– Nu te mai necăji. Ceva îmi spune că oricum n-o să mai ai nevoie o vreme de haine.

Au închiriat un apartament pe o stradă dosnică din French Quarter. Nu a fost întocmai cum promisese Edison, deoarece chiria era mai mare decît se așteptase el. Locuința lor cuprindea jumătate din etajul superior al unei case vechi și frumoase, care fusese împărțită pentru a putea fi închiriată. Geamurile de la ferestre zdrăngăneau, zugrăveala era scorjită, iar tapetul se cojea pe alocuri. Și, totuși, Rebeccăi îi plăcea. Încăperile erau spațioase și aerisite, iar curtea din spate, deși cu cărămizile ciobite și fîntîna secată, avea un anume farmec.

Ceilalți chiriași erau niște personaje tare ciudate. Alături de ei locuia proprietăreasa, o văduvă bătrână care se îmbrăca în negru, avea o sumedenie de pisici și nu se arăta decît după ce se însera, cînd ieșea să-și ducă gunoiul. La parter, stătea o mulătră la care veneau în vizită, cu rîndul, doi bărbați: un alb noaptea și un negru ziua. Vizavi de ea, locuia un tînăr pe care nu-l vedea decît arareori, întrucît ziua dormea, iar noaptea lucra la unul dintre restaurantele din Quarter.

Edison n-a încercat să-și găsească vreo slujbă. Își petrecea nopțile colindînd barurile din Quarter, iar ziua dormea, ținînd-o și pe Rebecca în pat sau zbiera la telefon vorbind cu avocații. Se părea că unchiul lui nu voia să suporte cheltuiala acestei escapade în New Orleans și era atît de supărat că nepotul lui renunțase la facultate, încît refuza să stea de vorbă cu el. Deoarece unchiul lui îi administra averea, alocația lui Edison a fost redusă la jumătate. Ca să primească suma integrală care i se cuvenea trebuia să se reinscrie la Tulane.

Rebecca intenționa să o roage pe Margaret să-i trimită cîteva lucruri, dar a renunțat, deoarece cînd i-a telefonat surorii sale aceasta s-a răstit la ea.

— Te crezi isteată, nu, că ți-ai luat picioarele la spinare și-ai șters-o. Te dai mare, de parcă ai fi cucoana Astor în diamante și blănuri, în timp ce eu m-am pricopsit aici cu Boots! Și cu mama! Era să moară de inimă rea cînd a aflat că ai plecat.

— Dacă ai tot ținut-o așa, în urlete, cred și eu că era să moară.

— Să nu-mi spui tu mie cum să mă port cu mama, sclifosito!

— Cum se simte? E chiar atît de bolnavă?

— Am crezut că o să trebuiască să chem salvarea, pe cuvînt. Avea buzele îngrozitor de vinete; mi se părea că o să-și dea duhul din clipă în clipă.

Rebecca își mușcă buza, amărîta:

– Dă-mi-o și mie la telefon.

– Nu cred că-i o idee bună. S-ar putea să se supere din nou; de fapt, a ațipit nițel.

– N-am să-i spun nimic care s-o necăjească. Tu știi că ea vrea să mă audă.

Margaret nu se lăsă înduplecată:

– Nu, cred că n-ar fi bine. Eu am grijă acum de ea. N-ar strica să te preocupe un pic sănătatea ei și să nu te mai gîndești doar la tine.

– Mda, poate. Am... am să sun mai tîrziu, să aflu cum se mai simte.

– Foarte bine, îi răspunse Margaret, trîntind receptorul fără măcar să întrebe încotro se duceau Rebecca și Edison și din ce aveau să trăiască.

De fapt, Margaret își închipuia că Rebecca va duce un trai de huzur, dar realitatea era cu totul alta. În apartament exista doar un mic ventilator care nu făcea față căldurii înăbușitoare a acelei veri interminabile; nici urmă de vreun aparat de aer condiționat, după care Edison tînjea. Obiceiul Rebeccai de a se așeza la asfințit, cînd se mai răcorea, pe treptele din spate ale casei i se părea lui Edison de prost gust.

Edison, care nu fusese niciodată obligat să-și bată capul cu procurarea mîncării, bombănea pentru fiecare cent cheltuit la băcănie. Asta nu-l împiedica să se rățoiască la Rebecca atunci cînd aceasta făcea eforturi disperate de a găti pentru o săptămîină folosind doar niște hamburgeri soioși și vreo două pachete de macaroane. Adesea arunca farfuria plină în chiuvetă, urlînd că nu mai suporta porcăria aia de mîncare, după care pleca trîntind ușa și se ducea să mănînce în altă parte. Cum rareori se întorcea înainte de revărsatul zorilor, Rebecca profita și sta afară cît îi poftea inima. Ajunsese, astfel, să se salute cu toți vecinii; uneori, aceștia îi adresau cîteva cuvinte, mai ales văduva.

Apartamentul, care inițial li se păruse foarte luminos,

avea cîteva unghere întunecoase în bucătărie și în baie, un adevărat rai pentru umezeală și gîndaci. Văduva îi dăruia Rebeccăi un pisoi, care, spunea ea, o putea ajuta să rezolve problema, întrucît pisicile vînează gîndacii de bucătărie. Într-o zi, Edison a găsit pisoiul dormind pe perna lui. Furios, fără să țină seama de protestele Rebeccăi, Edison azvîrli pisoiul afară.

În fiecare după-amiază ploua. Rebecca ura ploaia, deoarece din cauza tunetelor Edison se trezea și avea chef să facă dragoste cu ea. N-avea importanță că putea a transpirație stătută și a whisky. Protestele ei îl scoteau din sărite și reacționa violent. Rebecca se alegea întotdeauna cu vînatăi urîte. Cînd catadicsea să se mai gîndească și la plăcerea ei, își imagina că o va satisface cu forța și rapiditatea cu care se mișca el. Întepenită de durere, Rebecca îl îndemna să termine cît mai repede.

Și așa s-au scurs trei săptămîni. Într-o după-amiază, pe la mijlocul celei de-a patra săptămîni, Rebecca a auzit pisica mieunînd jalnic; sunetul venea din fosta curte aflată în spatele casei, spre care dădeau ferestrele dormitorului. Edison dormea buștean. Deși bîzîitul ventilatorului sub care zăcea întins acoperea miorlăiturile pisicii, Rebeccăi îi fu teamă ca bietul animal să nu-l trezească din somn. Se strecură pe ușa din dos și coborî scările în fugă. Mieunatul se auzea din stejarul care se înălța în colțul curții. Pășind sub coroana copacului, Rebecca ridică privirea. Pisoiul se afla sus, pe o creangă, înspăimîntat, incapabil să coboare.

Crengile stejarului bătrîn se aplecaseră spre pămînt, însă trunchiul era neted și înalt. Rebecca se uită în jur, căutînd o scară sau o bancă, ceva pe care să se suie. Începu să-i vorbească pisoiului, să-l ademenească, să-l facă să coboare singur, însă bietul animal era mult prea speriat.

De undeva, dinspre sud, răzbăteau bubuituri de tunet. O pală rătăcită de vînt trecu fulgerător printre ramurile stejarului, făcînd să foșnească frunzișul. Pisica se cramponă

de creangă, țipînd de spaimă. Un nou bubuit de tunet anunță că ploaia nu era departe. Privind îngrijorată spre piscică, Rebecca simți o apăsare sufocantă în piept și i se puse un nod în gît. O podidiră lacrimile, căci înțelese în clipa aceea că și ea era la fel de neputincioasă și de neajutorată ca bietul animal agățat de creanga copacului.

– Nu poate să se mai dea jos, așa-i?

Rebecca se răsuci în loc. Întrebarea sunase pe jumătate glumeață, pe jumătate compătimitoare. Se trezi nas în nas cu un tînăr cu părul creț, măsliniu la față și cu niște ochi nespuse de blînzi. Pleoapele umflate, de parcă abia s-ar fi trezit din somn, îi dădeau un aer blajin, deși trăsăturile feței erau puternice. Privindu-l, Rebecca simți că i se împăienjenesc ochii. Îngrijorat, tînărul întinse mîna s-o mîngîie pe braț.

– Hei, îi zise el, pe un ton duios, nu-i dracul chiar atît de negru, *chère*.

Rebeca trase adînc aer în piept și, trecîndu-și mîna peste ochi, se căzni să zîmbească.

– Știu, dar biata piscicuță...

– Biata piscicuță ar fi făcut mai bine să mă asculte; i-am spus să nu se cațere în pom.

Era vecinul lor de la parter, tînărul care lucra noaptea. Îl mai văzuse de cîteva ori, seara, cînd pleca la slujbă, și duminicile, întorcîndu-se de la biserică. Întotdeauna o saluta zîmbitor și prietenos.

– E a ta? întrebă Rebecca, cît pe-aci să adauge „acum“.

– Cam așa ceva. Am găsit-o dînd tîrcoale pe la ușă și am făcut greșeala să-i dau de mîncare. Acum își închipuie că îmi aparține sau, mai degrabă, că eu îi aparțin.

Cum tunetele deveneau din ce în ce mai puternice, Rebecca se întoarse din nou spre copac.

– Nu știu cum am putea s-o dăm jos de-acolo.

Mirat, tînărul îi spuse:

– E-o nimica toată, de-aia am și ieșit afară.

Făcu câțiva pași și, înconjurînd cu brațele trunchiul copacului, începu să se cațare cu agilitate. Se întinse pe creanga groasă și încercă să apuce pisicuța agățată în continuare de ramură. Înjură în șoaptă cînd pisica, zgîriindu-l, îi trecu peste braț și i se cocoță pe cap, încheștîndu-și gheruțele în părul lui. Cu pisoiul pe cap ca o pălărie, coborî din creangă în creangă și apoi sări jos, unde începu să-l mîngîie, alintîndu-l cu șoapte liniștitoare.

Rebecca întinse mîna dornică să mîngîie și ea pisicuța. Cînd degetele celor doi se atinseră, Rebecca ridică ochii. Întîlnind privirea tînărului, pe buzele ei înflori un zîmbet de mulțumire.

Tînărul o privi cîteva clipe în ochi, înroșindu-se ușor. Înghițind în sec de emoție, spuse:

– Mă cheamă Dante. Dante Romoli.

Cuibărită în brațele lui, pisicuța începu să toarcă, frecîndu-se cu boticul de părul mătăsos de pieptul lui. Rebecca se trezi rîzînd. Trăgîndu-și mîna înapoi, fără să se grăbească, îi spuse și ea lui Dante cum o cheamă.

Ploaia se porni brusc. Cîteva picături mari, din ce în ce mai dese, care se transformară curînd în torente de apă. Au rupt-o amîndoi la fugă, despărțindu-se cînd s-au apropiat de treptele din spate. Cînd ajunse la ușa lui, Dante se opri, urmărind-o pe Rebecca. Aceasta se opri o clipă la baza treptelor și îi mai surîse o dată.

– Mulțumesc, zise ea, zbughind-o pe scară în sus, spre apartamentul unde locuia.

Edison se trezise.

– Ce dracu' făceai acolo, jos, cu corcitură aia de macaronar? zise el.

Rebecca simți că i se strînge inima. Edison era gol pușcă în mijlocul camerei, cu mîinile în șolduri și o privea dușmănos.

– Pisica pe care mi-a dat-o proprietăreasa se urcase în pom și nu putea să se mai dea jos. Dante s-a urcat...

– Oh, deci ați ajuns la „per tu“? Și ce altceva ați mai făcut voi doi când eu lipsesc noaptea?

– Nimic! E prima oară când schimb cu el mai mult de două vorbe, crede-mă. Din cauza pisicuței...

– la mai scutește-mă cu tîmpeniile astea! Te-am văzut eu cum îl pipăiai. Ești exact ca soru-ta, nu te poți abține să nu pui mîna pe bărbați.

– Beth! făcu ea, șocată. Cum poți să spui așa ceva despre ea, când săraca a...

– Dacă a murit nu înseamnă că în viață n-a fost o curvă.

– Nu-i adevărat, e o minciună! Tu ar trebui să știi cel mai bine, fiindcă ești singurul bărbat cu care a avut de-a face în afară de soțul ei!

– Bietul papagal, stătea peste mări și țări și se gîndea că acasă îl așteaptă o nevestică neprihănită și cumîntică. Și, când colo, ce să vezi? Soțioara rămîne borțoasă.

– Cu tine!

– Ticăloasa, a fost un șiretlic ca să mă determine să mă însor cu ea. Practic, s-a aruncat de gîtul meu.

Privindu-l, Rebecca sesiză dușmănia din ochii lui, petele roșii de pe față, expresia de egoism feroce. Teamă confuză din sufletul ei pieri.

– Nici tu nu crezi ce spui, îi zise ea. Afirmi asta ca să te pui într-o lumină mai bună, ca să te amăgești singur, dar ești convins că Beth a murit din vina ta.

Din doi pași, Edison ajunse lîngă ea. Palma grea pe care i-o trase peste față o dezechilibră pe Rebecca și se trezi proiectată în perete. Tăbărî asupra ei și, înfigîndu-și mîna în bluză, o trase violent în sus, zgîlțînd-o furios:

– Să nu mai spui asta niciodată! zise el, cu fața schimonosită de furie. Niciodată, pricepi?!

Rebecca avea gura plină de sînge, o durea tot trupul, însă rămase perfect lucidă. Sigură pe ea, strigă:

– N-am să mai spun, fiindcă plec!

Mirarea zugrăvită pe chipul lui era aproape ridicolă, de parcă niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că Rebecca se putea revolta. Apoi, începu să rîdă:

– Oh, sigur că da, fuguța acasă, ca un țînc speriat.

– Oricum e mai bine decît să stau aici cu tine.

O furie rece i se citea lui Edison în ochi. Dîndu-i drumul brusc, cu un gest teatral, exclamă:

– Treaba ta, fă cum vrei. Cine o să te creadă?! Nimeni n-o să ia în seamă bălmăjelile unei tîrfulițe care nu și-a încasat tariful la care se aștepta.

– Ce bălmăjeli? Îi tremurau genunchii. Se lipi cu palmele de perete căutînd sprijin.

– Lasă fandoselile. Sînt convins că știi; se citește în ochii tăi. Păi, de ce naiba îți închipui tu că om fi noi aici?

Nu-și dădea seama la ce se referea Edison, nu-i venea în minte decît un singur lucru.

– Orice ai spune, știu că te simți vinovat în privința lui Beth.

Edison stătea nemișcat, cu ochii pironiți pe chipul ei livid. După cîteva clipe, zise:

– Daa, așa e. Eu i-am spus să se descotorosească de copilul din burtă. I-am povestit și despre cartea aia, în care am citit cum se fac chestiile astea. Cum s-ar spune, eu i-am omorît pe amîndoi, pe ea și pe copil.

– Nu era nevoie să fugi, n-aveai nici un motiv să vii tocmai pînă aici. Nimeni n-o să te bage la închisoare pentru asta, deși n-ar strica.

Edison își miji ochii cu răutate.

– Nimeni n-o să mă blameze pentru asta și nici n-o să aibă ocazia să-mi taie restul de alocație. Tu ești singura persoană care știe, or nimeni n-o să creadă o iotă din ce spui.

– Fiindcă am fugit cu tine și ne-am căsătorit?

Gura i se schimonosi într-un rînjat:

– Asta s-o crezi tu, fetițo. Ne-am căsătorit pe naiba.

Pe Rebecca o cuprinse brusc o durere de cap surdă. Impresia de dezastru care o copleși era atât de puternică, încât începu să tremure. Cu vocea stinsă, întrebă:

– Cum adică?

– Nu sîntem căsătoriți. Ei, ce zici de asta?

– Bine, dar ceremonia, actul pe care l-am semnat...

– N-au nici o valoare. Nu eram celibatar. M-am însurat în mai cu fiica celei mai bune prietene a mamei. Nu ne-am înțeles. Ea s-a întors acasă, iar eu m-am dus în vizită la unchiul meu, ca o soluție temporară. Asta înseamnă că ceremonia la care am participat cu tine nu are nici o valoare. Este nulă.

– Și ai știut asta tot timpul?

Edison ridică din umeri, nepăsător.

– Sigur că am știut. Doar mă pregătesc să devin avocat.

– De ce? strigă ea. De ce te-ai purtat așa cu mine?

– Nu puteam să te las să bați toba povestind oricui tot ce știi.

– N-aș fi făcut niciodată așa ceva. De dragul lui Beth.

– Nu mă puteam baza pe asta. În plus, mi-ai căzut cu tronc și nu mă puteam satura așa, cu una, cu două. Ar trebui să fii mîndră. Rar se întîmplă să mă uit în urmă de două ori, darămite să mai și zăbovesc lîngă cineva.

Vorbea prea mult. Încerca să ascundă ceva sub fanfaronada aceea; Rebecca simțea acest lucru. Și, totuși, intuiția păli sub năvala întrebărilor și nedumeririlor care o asaltau.

– Trăim de atîta timp împreună, îngăimă ea, fără să fim căsătoriți?

– Da, trăim în păcat. Nu ți-a plăcut?

O cuprinse o senzație de greață.

– De-aia n-ai vrut să mă duci acasă la tine.

– Ce isteată ești.

– Și eu care credeam că n-ai făcut-o fiindcă ți-era rușine.

– Cu mireasa mea țărăncuță? Păi, ce-i drept, ar fi fost cam jenant.

Îngîmfarea lui o jigni profund. Încercă să-și ascundă reacția printr-o izbucnire de furie:

– Ar fi fost cumplit de urît.

– Mare scofală, puțin îmi pasă mie, zise el, răsucindu-se pe călcîie și ieșind din dormitor.

Nu-i păsa fiindcă nu avea de ce. Nu intenționase niciodată să o ducă la el acasă. Îl auzea mișcîndu-se prin cameră. Se îmbrăca.

Încet, îndoindu-și genunchii, Rebeca se prelinse de-a lungul peretelui, așezîndu-se pe podea. Își pipăi obrazul. Locul unde o lovise frigea și o durea. Dar și mai dureroasă era realitatea pe care o trăia; nici măcar nu putea să plîngă.

După cîteva minute, Edison apăru cu cîteva haine sub braț. Se opri lîngă ea, privind-o de sus.

– Chiria este plătită pe încă o lună; babornița aia de-alături m-a pus să-i achit pe două luni în avans, plus o garanție. Poate mai vrei să stai pe-aici. Din cîte mi-am dat eu seama, Margaret n-are chef să te întorci acasă cu toată beleaua asta și s-o necăjești și mai mult pe maică-ta.

Rebecca știa perfect că nu din grijă pentru soarta ei îi făcuse această sugestie, ci pentru că îi era teamă că se va întoarce acasă. Rebecăi îi trebuiră cîteva clipe ca să se dezmeticească.

– Margaret e sora mea. N-o să mă gonească.

– E timpul să mai crești și tu, i-o trînti el cu răutate.

Ridică istovită capul și cu vocea pierită spuse:

– Dacă tot pleci, du-te o dată.

– Oh, plec, stai liniștită, dar nu mi-ar mai strica o porțioară din nurii tăi, deși nu știu dacă merită osteneală.

Rebecca îl privi mirată și furioasă. Probabil că furia care o cuprinsese i se citea pe față, fiindcă Edison se foi, după care își dădu singur răspunsul:

– Și probabil că nu merită. Făcu un pas înapoi, după care se răsuci în loc și ieși pe ușă.

Rebecca rămase încremenită, ascultînd pașii lui care se îndepărtau; apoi auzi zgomotul motorului, care curînd se stinse și el. Rămase în același loc, privind în gol, străduindu-se să nu se gîndească la nimic. Încetul cu încetul i se furișă în minte imaginea lui Beth zăcînd într-o baltă de sînge, Beth rîzînd, Beth cea drăgăstoasă și plină de viață. Și toate astea din cauza lui Edison Gallant, bărbatul care tocmai o părăsise.

Abia atunci începu să plîngă, un șuvoi de lacrimi fierbinți ca ploaia subtropicală de afară.

8

Mama e la spital.

– Vai, Margaret, se simte chiar atît de rău? Rebecca simți cum frica o invadea. Strînse atît de tare receptorul, încît îi amortîră vîrfurile degetelor.

– A avut o nouă criză. O lasă inima. De cînd cu moartea lui Beth și cu fuga ta de-acasă, nu și-a mai revenit.

– Vreau să vorbesc cu ea. Trebuie să vorbesc cu ea, Margaret.

– Nu cred că-i o idee bună, mai ales după ce mi-ai spus adineaori. Ea crede că te-ai măritat cu un bărbat bogat, care o să-ți poarte de grijă toată viața; i-a mai trecut oarecum supărarea; a încercat să se autoconvingă că nu mai trebuie să se frămînte pentru tine. Nu poți să-i spulberi iluzia asta.

– Prin urmare, tu ai convins-o că așa ar sta lucrurile.

– Ei și, ce dacă? i-o trînti Margaret, pe un ton agresiv. Trebuia s-o liniștesc cumva.

– Păi tot va afla că relația n-a mers, căci mă-voi întoarce acasă.

– Așa ceva nu se poate.

– Cum adică, Margaret? Ce-ai vrea să fac? Nu pricepi?! Edison a plecat.

– Ce-ai făcut de l-ai determinat să plece?

– Eu n-am făcut nimic. Ți-am spus că el m-a tras pe sfoară.

– Nu-mi vine să cred, zău, pur și simplu, nu-mi vine să cred. Gîndește-te ce-o să spună lumea, se văicări Margaret. Or să creadă că nici n-a fost vorba de căsătorie.

Rebecca inspiră profund și expiră apoi istovită.

– Probabil că așa o să fie, dar eu ce vină am?! Edison a plecat și nu se mai întoarce. Chiria e plătită pe încă o lună, dar n-am nici un ban pentru mîncare. Trebuie să vin acasă!

– Presupun că n-ai nici bani de autobuz, așa-i?

– Da. Oh, Margaret...

– Numai o clipă, stai să mă gîndesc.

Tăcerea de la capătul liniei părea că nu se mai sfîrșește. Rebecca se aștepta din clipă în clipă ca operatoarele să intervină și să mai ceară bani. Se afla la telefonul public de la băcănie. Vizavi de prăvălie, stăteau doi pletoși care îi studiau fiecare gest. Acoperindu-și cu mîna vîntaia de pe față, se întoarse cu spatele la ei.

– Ai putea să-ți găsești o slujbă, spuse Margaret în cele din urmă.

– În care să fac ce, mă rog?

Urmă o nouă tăcere. Margaret oftă:

– Bine. Îți trimit bani cît să rezști vreo două săptămîni. Poate mama se mai întreamează și ai să poți veni acasă.

– N-ar fi mai ieftin un bilet de autobuz? Știu că toate rezervele s-au dus pe ultimele internări.

– Iau bani de la Boots.

– Nu se poate așa ceva. N-ar fi corect.

– Nu vād de ce; doar e soțul meu.

Uimită, o vreme Rebecca nu izbuti să îngaimă nimic.

– Tu și Boots v-ați căsătorit? zise ea în cele din urmă.

– De ce nu?

– Păi, pe mine nu m-ai chemat la nuntă, îi reproșă Rebecca, cu durere în glas. Se simțea îndepărtată, exclusă din familia ei.

– Nu-mi aduc aminte ca tu să mă fi invitat la nunta ta! i-o trînti sora ei. În plus, dacă îți merge chiar atît de rău cum spui tu, n-ai fi avut cum să vii.

– Poate că reușeam înainte ca Edison să-și ia tîlpășița.

– Oricum nu mai contează. Trebuie să ne gîndim numai la binele mamei.

Cu un efort de voință, Rebecca încercă să lase deoparte problemele ei și să privească situația din punctul de vedere prezentat de Margaret:

– Mamei i-a plăcut întotdeauna de Boots, zise ea.

– Da, Boots e o adevărată consolare pentru ea. Și pentru mine, evident. Cred că îi face bine să știe că el va rămîne alături de mine, cînd ea n-o să mai fie.

– Margaret!

– Știu. E cumplit să te gîndești la asemenea lucruri și cu atît mai mult să le spui, dar trebuie să fim realiști. N-avem încotro. Oh, Rebecca, mi-e atît de frică!

După ce închise telefonul, pe Rebecca o obsedă multă vreme acest strigăt disperat al surorii ei. Încerca să se convingă că Margaret nu era doar răutăcioasă și răzbunătoare, ci că îi păsa efectiv de mama lor. Suferise, fie și numai pentru cîteva clipe, la gîndul că Edison putea avea dreptate în privința surorii ei.

Rebecca nu se simțise niciodată atît de singură. Orașul, care inițial i se păruse extrem de prietenos și de primitor cu nou-veniții, căpătase acum pentru ea o înfățișare nepăsătoare și rece.

Sosiră și banii promiși de Margaret. Deși nu erau prea mulți, puteau să-i ajungă, cu condiția să mănînce numai macaroane și pește ieftin. Descoperi că plecarea lui Edison avea și o parte bună – putea împărți porția ei de pește cu pisoii. În dimineața următoare plecării lui Edison, pisoii apărură miorlăind la ușă, ca și cum ar fi știut că nu mai era nimeni care să-i facă rău.

Se scursese o săptămînă de la plecarea lui Edison. Într-o

seară, auzi pe cineva urcînd pe scara exterioară. Speriată, privi spre ușă: era deschisă, iar rama cu plasa de sîrmă nu avea cîrligul pus.

Pașii se apropiară, după care se opriră. Prin plasa de sîrmă se zărea silueta unui bărbat. Era Dante Romoli. Dante bătu ușor în cadrul ușii. Rebecca răsuflă ușurată și traversă încăperea ca să-i deschidă.

– Am venit pentru pisică, zise el și privirea îi zăbovi pe vînația de pe obrazul ei; apoi examinează încăperea.

– Oh, o vrei înapoi? Îmi pare rău, dar a venit singură, n-am luat-o eu.

– A, nu, nu asta voiam să spun. Mă gîndeam doar – în fine, mi s-a părut că de la o vreme e mai bine primită aici. N-am mai auzit pe nimeni în afară de tine mișcîndu-se prin cameră și mă întrebam... E totul în ordine?

Rebecca fu impresionată de grija pe care i-o arăta.

– Da și nu. Eu sînt bine, dacă la asta te referi.

– Bun. Dante se mai destinse puțin. Dar ce s-a întîmplat cu soțul tău? Fără să vreau, am remarcat – adică, nu i-am mai văzut mașina nici seara, cînd plec și nici dimineața cînd mă întorc de la serviciu.

– Nu, a... a plecat.

– A plecat într-o călătorie sau ceva de genul ăsta?

– A plecat de tot, rosti ea aproape în șoaptă.

Dante încuvîință din cap, de parcă nici nu s-ar fi așteptat la altceva, după care o întrebă zîbind:

– Tu ai mîncat?

Rebecca clătină din cap. Mînca, dacă mînca, destul de tîrziu. Nici nu prea avea poftă de mîncare.

– Știi, *chère*, i-am povestit ieri bucătarului-șef de la restaurantul unde lucrez despre mîncarea de langustă pe care o făcea bunica. A încercat rețeta, să vadă cum iese, și mi-a dat mie ce-a rămas. E o cratiță plină. Nu mi-ar strica un ajutor ca s-o dau gata.

— Dar nu trebuie să te duci la serviciu?

— Azi am liber. Vii?

Șovăi o clipă, apoi acceptă. Pînă să se golească cratița cu mîncare, apucase să-i povestească tot. La un moment dat, începuse chiar să plîngă. Tresări cînd Dante o îmbrățișă, însă gestul lui nu însemna decît compasiune și căldură umană. O ținu așa multă vreme, murmurîndu-i cuvinte de alinare în franceză, pe care Rebecca nu le înțelegea. În cele din urmă, cînd se desprinsese din brațele lui, ștergîndu-se la ochi și smiorcăindu-se pentru ultima oară, se simțea mult mai bine.

În zilele următoare se întâlnește de multe ori cu Dante. Îl acuza că o adoptase așa cum făcuse și cu pisicuța care era singură pe lume, iar el rîdea spunîndu-i că îi făcea mai multă plăcere compania ei. Dante a fost cel care a ajutat-o să se angajeze ca spălătoare de vase. Și tot el a învățat-o cum să se descurce cu teancurile nesfîrșite de farfurii și tacîmuri pe care trebuia să le spele. Tot el a fost cel care, după ce o văzuse trei seri la rînd cum se căznise să nu vomite cînd freca farfuriile slinoase, a întrebato dacă nu era cumva însărcinată, determinînd-o astfel să accepte cu responsabilitate situația în care se afla.

— Vai, Dante, ce mă fac?

— Mărită-te cu mine, îi spuse el.

A impresionat-o propunerea lui făcută fără nici o ezitare, fără nici o umbră de îndoială.

— Mulțumesc, zise ea, ducîndu-se în vîrfurile picioarelor să-l sărute pe obraz, dar nu pot.

— De ce? o întrebă el încruntat.

— Fiindcă nu e drept să îți asumi această responsabilitate. Ai făcut și-așa destul pentru mine.

— Dar te-ai gîndit măcar o clipă că s-ar putea s-o fac pentru mine?

Rebecca clătină din cap.

– Vrei să ajungi proprietar de restaurant, să devii cineva, n-ai nevoie de o nevastă cu un copil de la alt bărbat.

– Mă refuzi fiindcă sînt un prăpădit de metis, cu o slujbă de piccolo.

– Chestia asta n-are nici o importanță!

Era foarte susceptibil cînd venea vorba de originea lui. Indienii cajun, urmași ai acadienilor din Noua Scoție care au fost alungați de englezi în timpul războaielor dintre Franța și Anglia la mijlocul secolului al XVIII-lea, locuiau în zonele de bălți și ape stătătoare din Louisiana. Fără a fi puritani, erau oameni cu frica lui Dumnezeu. Aveau familii numeroase, le plăceau dansul, băutura și jocurile de noroc; în plus, fuseseră binecuvîntați cu minunata capacitate de a se mulțumi cu ce aveau. Din cauza acestor trăsături, unii îi disprețuiau socotindu-i lipsiți de motivație și de ambiția de a reuși. În același timp însă, erau foarte mîndri, lucru valabil și în cazul lui Dante. Nu socoteau de cuviință să se scuze pentru modul lor de viață și reacționau îute la orice defăimare sau calomnie. Lui Dante nu-i era rușine cu meseria de piccolo pe care o făcea, însă îl scoteau din sărite cei care considerau că nu era în stare de altceva.

Dante încuviință din cap. De jur-împrejurul lor, în bucătărie, zarvă și strigăte, aburi și mirosuri apetisante de mîncare. Cînd unul dintre bucătarii-șefi trecu pe lîngă ei incruntîndu-se, el luă o farfurie și începu s-o curețe.

– Mi-ar plăcea să îți port de grija, *chère*.

– Asta și faci, zi de zi. Stăpînindu-și greața, Rebecca luă o farfurie murdară și se apucă să o spele.

– Știi bine la ce mă refer.

– Da, știu, și e tare drăguț din partea ta, spuse ea cu un surîs sfios, însă... zău, trebuie să mă duc acasă. Acolo e locul meu, nu aici.

– Ți-e dor de casă, remarcă el.

– Visez uneori cum era acasă, înainte de moartea lui Beth.

– Și atunci de ce mai stai pe-aici? De ce nu pleci, pur și simplu?

– Nu pot. Mi-e teamă să n-o necăjesc pe mama cu tot ce-am pățit, cu faptul că am rămas însărcinată și nu sînt măritată... Dacă moare de supărare?!

Dante întoarse capul spre ea:

– *Chère*, te cred că ți-e teamă de ce s-ar putea întîmpla cu mama ta, dar în același timp te gîndești și la ce o să spună sora ta. Și, mai presus de orice, ți-e frică să iubești.

Dante avea dreptate. Pentru o scurtă bucată de timp crezuse că îl iubește pe Edison, dar se înșelase. Ce simțise ea nu fusese decît un amestec de compasiune și de dorință fizică incipientă. Acum, ar fi vrut ca totul să fie ca înainte, să revină în mijlocul familiei. Nu mai voia un alt soț, un alt bărbat pentru care să gătească și să spele, căruia să-i dea socoteală cînd pleca și cînd venea, cu care să împartă așternutul și care să se folosească de trupul ei după cum poftea.

– Nu știu ce să zic, răspunse ea în cele din urmă.

– Știi, aș putea să te iubesc. Așteptînd să-i răspundă, îi urmărea reacțiile.

– Zău, chiar ai putea? Întrebă ea.

– N-ar fi deloc greu.

– Ești un bărbat ciudat, Dante.

– Și chipeș, pe deasupra. Mai mult, îmi plac copiii și voi fi un tată nemaipomenit.

Rebecca clătină din cap, amuzată de entuziasmul lui.

– Nu mă îndoiesc de toate astea, numai să găsești persoana potrivită.

– Tu ai putea fi persoana potrivită, dacă ai vrea.

– Și, atunci, cum ar rămîne cu prietenia noastră?!

Dante întoarse privirea, cu un aer preocupat. Involuntar, își îndreptă spatele, luînd o ținută hotărîtă. Cînd se întoarse din nou spre ea, chipul lui exprima relaxare.

– Bine, dar ce vei face?

– Trebuie să discut întâi cu Margaret.

Margaret se arată îngrozită și repetă de nenumărate ori că pur și simplu nu-i vine să creadă. Faptul că Rebecca rămăsese însărcinată era o pedeapsă pentru ceea ce făcuse. Mama își tot făcuse gânduri în privința Rebeccăi și întrebuse de ea. Da, putea vorbi cu ea, dar nu care cumva să-i pomenească de sarcină. Dacă va scăpa totuși vreo vorbă despre asta, Margaret își va declina orice responsabilitate ulterioară.

În discuția cu mama ei, Rebecca o informă că se simțea excelent, că Edison se purta minunat și că New Orleans era un oraș nemaipomenit. Efortul de a minți i-a fost recompensat de alinarea pe care i-o adusese mamei.

– Nici nu știi câte griji mi-am făcut pentru tine, Becky, îi zise mama ei, alintînd-o ca în copilărie, pe un ton blînd, dar cam trist. Margaret nu mi-a spus mare lucru despre tine, și nici nu prea avea idee cum putea da de tine, la nevoie. Te-ai distrat bine?

– Oh, da, mami. Doar că... îți trebuie ceva timp ca să te obișnuiești cu toate.

– Înțeleg, dar ai grijă să nu ne uiți.

– Nu, nu, mami, cum să vă uit?!

– Bine, atunci, te las. Mă simt cam obosită și e ora la care trag un pui de somn. Acum, că ai ajuns în lumea buhă, să-ți amintești întotdeauna ce ți-am spus, da?!

Rebecca încercă să-și amintească, însă nu se putea concentra, impresionată de glasul stins al mamei ei:

– Nu prea...

– Dacă nu poți fi o doamnă, măcar poartă-te de parcă ai fi. Asta mi-a spus mie mama mea și mi-a fost de mare ajutor. Fii cu băgare de seamă, Becky. Și... ține legătura cu noi.

– Da, mamă.

După cîteva secunde, Margaret luă receptorul și îi spuse entuziasmată:

— Mi-a venit o idee. Știu ce-o să facem. O să țină, simt eu că da.

Și a avut dreptate.

Margaret i-a mai trimis Rebeccăi niște bani, cerându-i să se ducă la un ginecolog bun, care să-i spună cu precizie în ce lună era. Când Rebecca a putut afirma cu certitudine că era însărcinată în trei luni, Margaret i-a anunțat pe toți că așteaptă un copil. A cumpărat apoi rochii de gravidă și lucrșoare de nou-născut. Când Rebecca a ajuns în luna a opta, Margaret a afirmat că în evoluția sarcinii ei apăruseră niște complicații care impuneau un consult la New Orleans, unde a și născut.

Margaret a venit la Rebecca pentru a aștepta nașterea copilului. Așteptarea n-a durat însă o lună. Fie că Rebecca a calculat greșit, fie că emoțiile au marcat-o, după o săptămână de la sosirea lui Margaret, au apucat-o durerile.

Lui Margaret nu i-a venit să creadă că sosise termenul, crezând că sora ei se înșală. Când s-a convins că e adevărat, a început să alerge în pijama prin apartament, frîgîndu-și mîinile și căutînd un telefon. A fost nevoie ca Rebecca să-i spună de mai multe ori să se îmbrace și să coboare la băcănie, de unde să îl sune pe doctor. Margaret bodogănea că nu se cădea ca ea, femeie, să iasă noaptea pe stradă în New Orleans, mai ales pe o asemenea vreme, în plină iarnă.

Contracțiile deveneau tot mai dese și mai puternice. Rebecca izbuti să se îmbrace, dar era atît de vlăguită, încît abia mai putea vorbi. Simțea că ceva nu era în regulă. Citise cărțile despre naștere aduse de Dante de la bibliotecă și, în comparație cu ce scria acolo, i se părea că lucrurile evoluau prea rapid. Când a simțit că i s-a rupt apa, a izbutit să îngaime:

— Dante, cheamă-l pe Dante.

— Ce vrei cu el?

Margaret nu-l avea la inimă pe Dante. Cei doi se antipatizaseră de la bun început, poate fiindcă Dante i se părea

Rebeccăi perfect din toate punctele de vedere și nu se sinchisea să arate că o considera pe Margaret o persoană băgăreată și sîcîitoare.

– Am nevoie de el.

– Dar asta nu-i problema lui. Sau poate mă înșel?

În picioare, cu trupul diform, răvășită de niște dureri îngrozitoare, cu pantofii năclăiți de lichidul cald, Rebecca, pradă unei furii cumplite, strigă mînioasă la sora ei:

– Adu-l pe Dante!

Redusă la tăcere, Margaret ieși afară. După cîteva clipe ajunse la parter și bătui la ușa lui Dante.

Dante a fost cel care a ajutat-o pe Rebecca la naștere. Copilul, o fetiță boțită și roșie la față, țipa de parcă ar fi fost supărată pe lumea în care tocmai intrase. Deși născută prematur, se dovedea viguroasă. Dante i-o dădu lui Margaret, pentru a se putea ocupa de Rebecca. Margaret scăldă fetița, cu mișcări stîngace și excesiv de grijulii, o îmbrăcă și o înfășură într-o păturică, după care o aduse înapoi în cameră, exact cînd Rebecca se întindea în pat, după ce își pusese cămașa de noapte.

Rebecca stătea lungită cu fetița în brațe; părul, bogat revărsat pe pernă, îi lucea în lumina lămpii de deasupra. Ea mîngîie obrazii catifelai ai fetiței, apoi îi desfăcu mînuțele, minunîndu-se cît de lungi îi erau degetele; în trupușorul cald și firav simțea bătăile iuți ale inimioarei. Ridică privirea spre Dante, care stătea lîngă ea pe pat. Coama lui bogată era răvășită, ochii încercănați de nesomn. Tricoul îi era pătat de sînge – sîngele ei. În ciuda oboselii, chipul lui exprima satisfacție și chiar bucurie.

Buzele Rebeccăi se arcuiră într-un zîmbet de o neasemuită frumusețe. Întinse mîna spre el, rostind cu simplitate:

– Îți mulțumesc.

Dante o privi cu lacrimi în ochi. Cu glasul gîtuit de emoție, rosti:

– Ah, *chère*, parcă ai fi o madonă.

Margaret, postată la picioarele patului, își drese vocea:

– Ce lucru frumos ai spus, Dante. Habar n-am de unde ai știut ce să faci, dar se cuvine să îți mulțumesc și eu din tot sufletul.

Fără să-și ia privirile de la Rebecca, Dante îi răspunse:

– N-ai pentru ce. Bunicul meu a avut o mică fermă pe malul râului și îl mai ajutam și eu la treabă. De la el am învățat ce trebuie făcut când fată o vacă.

– Aoleu! exclamă Margaret. Dar e cu totul altceva.

Dante se mulțumi să ridice din umeri, ca și cum nu merita osteneala să dea o replică unei asemenea remarci.

Margaret continuă:

– Oricum, a ieșit bine. Acum, nu trebuie să ne mai ducem la spital.

– Cum adică? făcu Dante, ridicându-se încet în picioare și întorcându-se cu fața spre Margaret. Trebuie să chemăm numaidecît salvarea. Sora ta și fetița au nevoie de îngrijiri medicale. Eu nu sînt doctor. Dacă ceva nu e în regulă?

– Mie mi se pare că sora-mea n-are nimic. De fapt, amîndouă arată foarte bine.

– Dar n-ai de unde să știi că așa e!

– Dacă nu ne ducem la spital, nu trebuie să înregistrăm certificatul de naștere aici, în New Orleans. Pot aranja totul mai tirziu, cu medicul mamei. O să ne ajute, dacă îi explic care e situația. E bine să nu dăm nici un motiv să se creadă că acest copil n-ar fi al meu.

– Al tău? rosti el mirat. Ai de gînd să iei tu fetița Rebeccăi?

Margaret se făcu stacojie la față. Arțăgoasă, își înfipse mîinile în șoldurile dolofane:

– Nu eu o iau! Ea mi-o dă!

Dante se întoarse spre Rebecca:

– E-adevărat?

Zguduită de durere, Rebecca izbuti să îngaime:

– E soluția cea mai bună. Înțelegi?

– Nu, rosti el dur și intransigent.

– Va avea un cămin adevărat, doi părinți, multă, multă dragoste, dragostea dăruită de trei persoane, nu doar de una singură. Și am s-o pot vedea când doresc. În felul acesta, nimeni nu va suferi – nici mama mea, nici fetița. E mai bine pentru toată lumea.

– Cine zice asta?

– Păi, Margaret, dar...

– Și tu ce crezi?

Rebecca întoarse privirea și rosti pe un ton pierit:

– Și pentru mine e mai bine așa. Ar trebui să am grijă de ea și să câștig suficient ca să putem rezista amîndouă. E... prea greu.

– Prin urmare, nu te întorci acasă?

Margaret interveni pe un ton hotărît:

– Nu se poate așa ceva, mai ales acum! Ar fi prea bătător la ochi. De altfel, e prea slăbită. Lumea ar putea intra la bănuieli, s-ar naște bîrfe, iar mama și-ar da seama că ceva nu e în regulă.

Dante se întoarse spre Rebecca; chipul lui exprima durere și compasiune.

– Oh, *chère*.

Lacrimi fierbinți inundară obrazii Rebeccăi. Cu glasul frînt de durere, repetă:

– Trebuie să fac cum e mai bine pentru toată lumea.

Dante nu mai spuse nimic. Își încleștă pumnii, apoi deschise palmele, lăsîndu-și mîinile să-i atîrne neputincioase. Răsucindu-se pe călcîie, ieși din cameră. Ușa apartamentului se închise fără zgomot în urma lui.

Lui Margaret i se aduse ceaiul cu gheață în dormitorul de la Bonne Vie. Înainte ca servitoarea să iasă din cameră,

Margaret golise deja jumătate din pahar. Umplîndu-și-l la loc din carafa de pe tava de argint, începu să se fițîie de colo-colo prin cameră.

– Și ce-i cu fotograficul ăsta, Gorsline? întrebă ea. Ce vrea de fapt? De ce ne tot hărțuiește?

Stînd în picioare, lîngă fereastră, Riva îi răspunse:

– Se pare că îl interesează Erin.

– Aiurea, astea-s baliverne. Precis că e altceva la mijloc. N-ai idee ce-ar putea fi?

– Habar n-am. Riva ar fi putut să-i povestească surorii ei că se întîlnise cu tînărul după-amiază, dar preferă să tacă. Era puțin probabil ca Margaret să înțeleagă ce o determinase să ia numărul lui Doug Gorsline și, în plus, n-avea nici un chef să asculte muștruluielile lui Margaret pentru gestul ei.

– L-ai văzut la miting, spuse Margaret, încruntată. Crezi că e genul de om care se lasă mituit?

– Haide, Margaret, încetează o dată cu scenariul ăsta de roman siropos! Nu-i chiar atît de melodramatic, încît să ajungem la mituire. Și chiar dacă situația ar fi alta, nu cred că e bine să-i propunem bani. Dacă într-adevăr urmărește un scop, i-am oferi pe tavă pista pe care să pornească.

Margaret sorbi din nou din ceai, după care se șterse la gură cu mîna.

– S-ar putea să ai dreptate, dar mor de curiozitate să știu ce vrea. Crezi că a aflat ceva despre Erin?

– La ce te referi?

– Știi foarte bine la ce mă refer! La tine și la Erin.

Riva știa, desigur. Se făcea că nu înțelege fiindcă voia să o determine pe Margaret să vorbească deschis, să menționeze corect identitatea lui Erin ca fiică a ei, a Rivei. Din momentul în care părăsise apartamentul din New Orleans cu fetița care avea abia o săptămînă, Margaret refuzase întotdeauna să spună lucrurilor pe nume, vorbind despre Erin ca și cum ar fi fost nepoata Rivei. Riva trăia un fel de satisfacție

perversă cînd reușea să o facă să menționeze măcar pe ocolite acest subiect. Margaret însă părea că nu observă niciodată. Riva se întreba dacă acest lucru se datora faptului că sora ei era incapabilă să-și imagineze ce simțea ea sau dacă nu cumva, prin nu se știe ce logică stranie, Margaret chiar credea că Erin era fiica ei.

Riva alungă gîndurile ce o năpădiseră și i se adresă lui Margaret:

– E mult mai probabil ca investigațiile lui Grosline să îl vizeze pe Edison. În fond, el e cel care țintește o funcție publică.

– Să dea Dumnezeu să ai dreptate! Cînd mă gîndesc că fotografia ăsta ar putea umbla cu Erin îmi vine să vărs!

– Dar ar fi mai bine decît să umble cu Josh, nu crezi?!

Margaret gemu, prăbușindu-se pe un fotoliu tapițat cu catifea.

– Oh, Doamne, nici nu vreau să măi aud. De ce, de ce dintre toți tinerii pe care i-a cunoscut a trebuit să se îndrăgostească tocmai de ăsta?

Riva își frecă ochii, gest ce trăda oboseala care o cuprinsese.

– Pur și simplu ghinion, s-au întîlnit la cursurile de științe politice. Și, colac peste pupăză, Josh a fost cel care i-a găsit lui Erin postul la biroul electoral al tatălui său. Oricum, nu există argumente să credem că se iubesc.

– Dar nici că nu se iubesc! i-o trînti Margaret, după care se rezemă istovită de spătarul fotoliului. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-o fi vrînd Edison să îi despartă? De ce?

– Fiindcă, îi explică Riva pe un ton răspicat, nu-i place să i se spună ce să facă, mai ales cînd indicațiile vin de la o femeie.

– Știam eu. L-ai abordat greșit.

– Dacă crezi că te poți descurca mai bine, ești liberă s-o faci.

– Nu știu dacă mai bine, dar mai prost în nici un caz,

zise Margaret golind paharul cu ceai și ținându-l pe tavă. Totuși, zău dacă înțeleg de ce se opune așa? În fond, el are cel mai mult de pierdut.

– Se pare că nu-i de aceeași părere. Este atât de arogant încât își închipuie că e intangibil și că, indiferent de ce spun, n-am să întreprind nimic.

– Păi, e normal să creadă asta. Exact, așa ai făcut și atunci, demult. Adică n-ai reacționat.

– Fiindcă nu putea face nimic.

Margaret îi aruncă o privire plină de scepticism.

– Nu-i adevărat! L-ai fi putut constrânge să plătească o pensie pentru Erin. Aveai tot dreptul și sînt convinsă că un avocat competent ar fi obținut acest lucru.

– Pe-atunci nu știam că se poate. În orice caz, nici n-am vrut.

– Nu știu de ce unii fac atîtea fasoane cînd vine vorba de bani! se răsti ea, revoltată. În fond, timpul nu-i pierdut, îl putem face să plătească suma cuvenită.

– Imposibil, Erin a depășit vîrsta. De altfel, nu i-aș putea pretinde așa ceva fără să-i spun că Erin e fiica lui, ceea ce n-am să fac niciodată.

– Poate că ar fi spre binele tuturor să-i spui. La asta nu te-ai gîndit? N-ar mai refuza să îl despartă pe Josh de Erin.

– Înseamnă că nu-l cunoști, dacă îți închipui așa ceva.

Margaret o privi mirată:

– Nu, nu îl cunosc, oricum, nu ca tine. Cum mai arată acum? E la fel de chipeș?

– Cred că da, răspunse Riva nepăsătoare, cu gîndul la sugestia lui Margaret.

– Crezi?! Dar nu știi exact? Nu te-ai uitat la el?

Curiozitatea din vocea lui Margaret ascundea o umbră de iritare, dar și de invidie. Riva o privi mai atentă:

– Și care ar fi diferența, mă rog?

– Doamne Sfînte, Riva! Edison Gallant a fost cel mai

arătos băiat care a călcat vreodată în orașelul nostru. Venea la noi acasă, mînca împreună cu noi, iar acum o să devină guvernator. Probabil că ai să fii invitată la reședința guvernatorului, cu ocazia balului de inaugurare. Nu văd de ce nu ne-ar invita și pe noi, pe Boots și pe mine, în calitate de părinți ai lui Erin. Gîndește-te numai! Toate astea nu înseamnă nimic pentru tine?

Riva se apropie de sora ei și i se adresează pe un ton calm, dar categoric:

– Nu trebuie să avem încredere în Edison Gallant. Dacă află adevărul despre Erin, îl va utiliza în folosul lui.

– În ce scop? Ce-ar putea obține?

– Ar putea folosi informația ca să ajungă la mine.

Cu un rîs batjocoritor, Margaret arată cu mîna spre camera elegantă.

– Haide, Riva, zău așa. Cum crezi tu că ar putea face el asta?

– Amenințîndu-mă că o să-i spună lui Erin. Știu bine că nu-ți dorești așa ceva.

Sub păienjenişul de vinișoare roșii de pe obraji, chipul lui Margaret pâli.

– Oh, Doamne, nu. Nu cred că ar putea face asta.

– Ba da, cît ai bate din palme, dacă nu mă conformez dorinței lui.

– Dar ce vrea de la tine? făcu Margaret, mijindu-și ochii.

– Am încercat să-ți spun adineaori. Arde de nerăbdare să se culce din nou cu mine, spuse Riva pe un ton ironic, vrînd parcă să bagatelizeze sensul cuvintelor.

– Aha, deci asta era, zise sora ei, cu un gest care denota că lucrul nu i se părea atît de grav. Și de unde știi că i-a intrat ideea asta în cap?

– Mi-a dat de înțeles foarte clar cînd l-am rugat să-l trimită pe Josh în altă localitate.

– Cum adică, ar fi în stare să facă ce-i ceri, să-l despartă

pe fiu-său de Erin și să nu-i lase să se mai vadă, doar ca să-
satisfacă dorința de a te avea la pat?!

Riva se strîmbă, auzind expresia.

– Da, se poate spune și așa.

– Și tot tărăboiul ăsta pentru o nimica toată! exclamă
Margaret, cu un rîs tăios. Ce să zic, mare sacrificiu din partea
ta, Riva. Ce mai aștepti? Dacă asta vrea, fă-i pe plac!

9

Riva aproape că uitase de balul organizat în scopuri filantropice. Răscolind a doua zi dimineată în suportul cu documente și scrisori aflat pe biroul Rivei, Margaret găsi biletele. Animată de bunăvoința care o caracteriza față de asemenea acțiuni, Riva cumpăraseră douăsprezece bilete la acțiunea menită să strângă fonduri pentru amenajarea terenurilor mlăștinoase din Louisiana. Balul urma să aibă loc în acea seară, în vechea clădire a monetăriei din French Quarter. Cu biletele în mână, Margaret se entuziasmă la gândul de a participa și ea la bal. Dacă Riva mergea, nu vedea de ce ea și Boots nu o puteau însoți.

Îmbrăcându-se, Riva se uită nehotărâtă la sora ei.

— Cred că eu ar trebui să mă duc, din moment ce am promis să le acord un sprijin, dar tu chiar vrei să mergi? Se cere ținută de gală și mă gândesc că s-ar putea să te cam plictisești avînd în vedere că nu cunoști pe nimeni.

— Sigur că vreau să merg, exclamă Margaret. Mergem cu mașina în oraș și închiriem un smoching pentru Boots. În ceea ce mă privește, nu se poate să nu găsesc ceva prin garderoba ta.

Sora Rivei se duse la dulapul ce acoperea unul dintre pereții zugrăviți în crem și roz și deschise brusc ușile. Cîteva

clipe privi șirul ordonat de rochii și taioare elegante, toalete de seară și blănuri, fiecare cu pantofii și poșeta asortate puse dedesubt. Cu o exclamație extaziată, începu să scoată umerașele cu toalete de seară.

Riva o urmărea fără să spună nimic. Când erau mici, ea, Margaret și Beth își împrumutau întotdeauna hainele una alteia. Așadar nu era nimic anormal în faptul că Margaret se simțea îndreptățită să cotrobăiască în dulapul Rivei și să-și aleagă ce-i plăcea; făcuse asta ani în șir. Acum, însă, mai intervenise ceva – gestul lui Margaret dădea de înțeles că are dreptul de a beneficia de tot ce îi aparținea Rivei.

– Crede-mă, n-ar strica să mărești alocația pe care mi-o dai, zise Margaret. Dumnezeu e martor că îți poți permite, din moment ce cheltuiești atîta pe haine.

– Nu văd ce legătură au hainele mele cu problema asta, îi răspunse Riva. Banii pe care ți-i dau sînt pentru cheltuielile lui Erin.

– Pot să îi port și singură de grijă, mulțumesc. În plus, o fată de vîrsta ei nu are nevoie de prea mulți bani pentru haine și alte chestii de genul ăsta; i s-ar urca gîrgăunii la cap. Sînt însă, de părere că n-ar strica să ai mai multă considerație pentru sora ta, să vrei să fie mai cochetă și să nu se mulțumească doar cu ce pică de la alții.

– Nu ești obligată să accepți hainele pe care ți le dau eu.

A da nu era tocmai cuvîntul potrivit, dar nu conta. Într-un fel avea dreptate, se gîndi Riva. Putea să-și cumpere ce-i poftea inima, să înlocuiască toate rochiile pe care Margaret și le alegea din garderoba ei. Margaret n-avea nici o vină că viețile lor evoluaseră atît de diferit. O clipă își zise că nu era, în fond, nici vina ei, dar alungă numaidecît acest gînd.

– Oh, nu mă deranjează, să știi, se grăbi Margaret să spună. Bine măcar că prietenii mei nu te-au văzut niciodată purtîndu-le.

Ofînd înăbușit, Riva își luă agenda.

— Cu cît ai vrea să se mărească alocația?

În ultimii ani, Margaret pusese cîteva kilograme pe ici, pe colo. Avusese întotdeauna șoldurile mai late, dar acum acest lucru devenise evident. Asta n-o împiedica, însă, să poarte hainele Rivei. Își sugea burta și trăgea greu fermoarele, încheia capsele și nasturii, privindu-se în oglindă fără să remarce că fustele erau prea strîmte pentru ea sau că materialele fine și subțiri puneau în evidență forme și rotunjimi pentru care nu fuseseră create.

Singura consolare a Rivei era că pe Margaret o atrăgeau îndeobște hainele și culorile care nu-i veneau bine ei. Nici de data asta Margaret nu făcu excepție de la regulă. O fascinase o toaletă din mătase aurie, cu mărgele și bănuți de metal, pe care Riva o îmbrăcase o singură dată de Mardi Gras, cu un an în urmă; considerase că era prea ți pătoare, dar deși nu ținea deloc la ea, o deranja ideea ca Margaret să îmbrace ceva atît de nepotrivit cu silueta și cu tenul ei veșnic pătat de roșeață.

— Nu crezi că-i cam exagerată pentru o zi fierbinte de vară? o întrebă ea. Uite, am aici o rochie de mătase de la Armani. Aveam de gînd să mi-o pun eu, dar ție îți vine mult mai bine, căci are jupa largă.

— Vrei să insinuezi că mi-ar veni bine ceva mai amplu? se interesă Margaret.

— Nu vreau să spun decît că ți-ar sta bine cu ea.

— Pun pariu că de fapt ai vrut să-ți pui tu chestia asta sclipitoare. Ai arătat trăsnet în ziare cînd te-au fotografiat îmbrăcată cu ea.

— Ți-am arătat deja cu ce am de gînd să mă îmbrac.

Margaret privi disprețuitor spre rochia indicată de Riva.

— Tu îți pot permite să porți culori din astea spălăcite. Mie îmi plac cele vii. Luă de pe umeraș rochia grea, plină de strasuri și, ținîndu-și respirația, încercă să o îmbrace.

Margaret se împroprietări și cu o pereche de pantofi de

seară din recuzita Rivei, luă din dulap o geantă cu mărgele asortată cu rochia, se servi de cosmeticele de pe toaletă și se parfumă cu „Paradise“, parfumul preferat al surorii sale. Intră aferată în limuzină, de parcă i-ar fi aparținut și se instalează drept în mijlocul banchetei orietate în direcția sensului de mers.

Elegantă și impasibilă, în toaleta ei din voal alb și negru, Constance ridică din sprâncene. Așezându-se în mașină, rosti tărăgănat:

– Ce mult semănați cu sora dumneavoastră, doamnă Green. Nici nu mi-am dat seama pînă acum.

Margaret nu sesiză dubla ironie pe care o conținea această afirmație – că Margaret se îmbrăcase cu rochia Rivei și că Riva era la fel de necioplită ca Margaret, care tocmai dăduse o probă de impolitețe flagrantă.

– Așa zice toată lumea, zîmbi ea, încîntată.

– Mi se pare normal.

Lui Margaret îi pieri zîmbetul de pe buze, auzind tonul glacial cu care Constance rostise aceste cuvinte, însă nu mai avu timp să răspundă, întrucît Noel se sui și el în limuzină, precedat de Boots.

În fosta Monetărie a Statelor Unite, o clădire solidă în stil victorian, se fabricaseră monede începînd de la sfîrșitul anilor 1830 și pînă în primul deceniu al secolului XX, cu excepția unei scurte întreruperi în timpul războiului civil. Ulterior, fusese închisoare federală și sediu al grănicerilor marini, iar în ultimii ani, complet renovată, devenise muzeu de stat. Nu întîmplător, clădirea găzduia uneori baluri și petreceri spectaculoase. Prin anii 1840, directorul monetăriei organizase aici un bal mascat pentru fiica lui care își făcea debutul în societate, unicul eveniment monden care avusese loc vreodată într-o clădire a Monetăriei Statelor Unite. Rivei acest caz i se părea un exemplu tipic în ceea ce privește ireverența manifestată de către comunitatea din New Orleans față de tot ce înseamnă birocrație.

Holul încăpător avea în mijloc o scară largă, care făcea legătura între cele trei etaje cu exponate. La fel ca în multe alte locuri din oraș, și aici te frapa o îmbinare stranie de nou și vechi – lumini orbitoare și suprafețe strălucitoare combinate cu mobilier clasic și cu excelente opere de artă. În spatele clădirii, mărginită de un gard de piatră, se întindea o curte luminată cu beculțe strecurate printre ramurile copacilor.

Aproape toți bărbații veniseră în ținută de seară. La un moment dat, pe la sfârșitul anilor '60, rar vedeai pe cineva îmbrăcat cu smocking în New Orleans, însă în ultimii ani acest element vestimentar devenise din nou obligatoriu în garderoba oricărui bărbat.

Presărate din loc în loc, barurile se bucurau de clienți numeroși. Șampania, oferită pe gratis, curgea din abundență. De pe platouri argintii ținute la cald îți puteai alege tot felul de antreuri – creveți, pateuri cu crab, languste, cîrnăciori în sos picant, ciuperci umplute și alte asemenea delicatese. În cupe cu picior înalt găseai deserturi din ciocolată, căpșuni și cremă de ouă. Printre farfuriile cu mîncare, zăreai sculpturi din gheață reprezentînd rațe sălbatice, gîște, egrete, pelicani și cîcori, păsări care trăiau prin mlaștinile din regiune, unul dintre scopurile filantropice ale galei fiind tocmai prezervarea acestor specii rare.

Un cuartet de viori, la etajul trei, interpreta valsuri pentru oaspeții mai vîrstnici sau mai romantici; o formație de indieni cajun cînta melodii ritmate la etajul doi, iar o orchestră de jazz delecta amatorii acestui gen de muzică. Unul dintre locurile cele mai apreciate îl reprezenta curtea, unde lumina era difuză, boarea seril adia plăcut, iar o formație modernă interpreta în surdină melodii de dans.

Grupul venit de la Bonne Vie rămase împreună pe durata cîtorva dansuri. Dante, care o însoțea pe Riva, ca de obicei, o invită primul pe ringul de dans. Mișcările lor erau degajate și armonioase, dar cam lipsite de vervă; pentru Dante,

dansul însemna doar o ocazie de a face mici comentarii nostime despre tot ce eră în jurul lor. Boots, în schimb, era genul tăcut; în mod cu totul surprinzător, în ciuda staturii masive, dansa excelent, cu mișcări line și perfect ritmate. Riva și Noel alcătuiră apoi o pereche perfectă, ca și cum trupurile lor ar fi fost făcute să se miște în armonie unul cu celălalt. Mai era în plus și felul în care Noel reacționa la muzică, pentru care vădea o afinitate cu totul deosebită, folosind-o parcă pentru a exprima tot ceea ce îndeobște rămânea ferecat în ființa lui. Descoperirea nu era nouă; o făcuse cu ani în urmă, când dansase cu el prima oară. Totuși, Riva avea impresia că Noel nu era conștient de efectul pe care muzica îl avea asupra lui.

În cele din urmă, grupul celor de la Bonne Vie se împrăștie în direcții diferite. Riva se plimbă cu Dante, pînă ce acesta se trezi acaparat de o cucoană care voia să discute despre pregătirile unei nunți ce urma să se desfășoare într-unul dintre saloanele private de la Lecompte's. După ce se salută cu o cunoștință, Riva rămase singură. Goli paharul de șampanie pe care îl avea în mînă și luă unul cu apă minerală. Mîncarea i se părea apetisantă, așa că gustă cîte ceva de ici, de colo. Din cînd în cînd se oprea și se saluta cu prieteni, dar și cu persoane cu care nu se afla în termeni foarte amicali. Apoi se lăsă fotografiată împreună cu organizatorii seratei, pentru paginile mondene ale revistei *New Orleans* și *The Times-Picayune*.

La un moment dat, îi atraseră atenția ovațiile și aplauzele care se auzeau din încăperea unde se cînta jazz. Porni și ea într-acolo. Ușa era blocată de un grup de persoane printre care Riva reuși să se strecoare cu abilitate; își găsi un loc ceva mai în față, lateral, de unde putea urmări formația: o trompetă, un clarinet, un pian, un violoncel și tobe. Melodia pe care o interpretau, profundă, tristă și foarte metalică, era reluarea unui șlagăr cîntat pe timpuri pe Basin Street. Rivei îi plăcea ritmul viguros și sacadat, pe care îl simțea parcă în stomac și

în picioare, îmboldind-o să se miște în acordurile melodiei.

Negrul care cînta la trompetă și clarinetistul erau excelenți, însă vioiciunea piesei era imprimată de baterist. Ritmul creat de el era complicat și senzual, o dublă bătaie ce răsuna într-o sincronie constantă și perfectă, care, aproape imperceptibil, devenea din ce în ce mai rapidă și mai intensă ca volum. Cu fiecare repetare a celor cîtorva măsuri ale cîntecului, bătaia tobelor căpăta tot mai multă vigoare, deși pe anumite intervale se risipa într-un răpăit surd absolut fermecător. Mesajul ritmului era simplu, însă extrem de convingător, un imn închinat dragostei – ritual oficiat pe întuneric, cînd trupurile se unduiesc în extaz spre clipa de veșnicie.

Surprinsă, descoperi că bateristul era Noel.

Concentrat, el părea că se află într-o armonie perfectă cu ceilalți interpreți. Ochii lui cenușii exprimau însă bucuria totală a acestei dezlănțuirii, a acestei eliberări prin muzică. Riva îl urmărea uluită. Euforia lui era sesizabilă în vibrația intensă a sunetului, în tempoul tot mai rapid și în precizia gesturilor izvorîte dintr-un autentic instinct creator, dar mai ales în faptul că uitase complet cine era și unde se afla.

Habar n-avea cum ajunsese Noel să cînte în formație. O puneă pe gînduri această latură a firii lui, pe care o crezuse pierdută cîndva, demult, într-o după-amiază furtunoasă, pe o insulă. Apoi i se făcu teamă ca nu cumva prezența ei să-i distrugă lui Noel bucuria. Nu era exclus. Se mai întîmplase de multe ori.

Cu multă prudență, se retrase la loc, în mulțime, și se îndreptă spre ușă, asigurîndu-se că Noel nu-i remarcase prezența. Răsufală ușurată cînd se strecură afară.

Cînd ajunsese în holul central, melodia de jazz atinsese un crescendo vibrant. Sunetul călca parcă pe urmele ei, profund și tulburător, într-o contopire amețitoare și sfidătoare a tuturor instrumentelor. Brusc, izbucnirea triumfătoare

a melodiei se stinse cu o ultimă notă, asemeni unui suspin.

În curtea monetăriei era răcoare și relativ liniște. În timp ce se îndrepta spre ușă, Dante o ajunsese din urmă și, aflînd că voia să iasă la aer, îi spuse că o va urma numaidecît, cu pahare de șampanie.

Riva se instalează pe un scaun, lîngă zid, și privi dansatorii. Cele cîteva persoane din jurul ei se aflau suficient de departe ca să nu se simtă obligată să facă conversație. Gustă din plin acele momente de tihnă.

Printre perechile care dansau sub copaci îi zări pe Margaret și Boots. Arătau bine împreună, deși un pic cam pedanți – Boots în smochingul lui negru, iar Margaret îmbrăcată cu rochia aceea plină de strasuri multicolore care sclipeau orbitor ori de cîte ori se reflecta în ele lumina becuțelor împletite printre ramurile copacilor.

Muzica încetă și formația anunță o pauză de cinci minute. Margaret și Boots părăsiră ringul de dans. Margaret îi spuse ceva soțului ei care, încuviințînd din cap, plecă probabil în căutarea barului. Margaret rămase singură, lîngă fîntînă, cu spatele la Riva.

Riva remarcă un bărbat care se desprinsese dintr-un grup de lîngă ușă, ocoli prin spatele copacilor luminați feeric și se strecură printre diversele persoane angajate în conversație. Era Edison. Crezu o clipă că o zărise, însă ținta lui era Margaret. Se apropie de ea, din spate. Cînd ajunsese la doi pași, întinse mîna și o ciupi de fesă.

Surprinsă, Margaret țipă și se răsuci brusc pe călcîie. Văzîndu-i fața, Edison rămase o clipă blocat, dar își reveni imediat și se scuza.

– Iartă-mă. Te-am confundat. Rochia asta... am crezut... nu, n-am crezut nimic. Pur și simplu m-am împiedicat și era să cad.

Margaret clipi, privind în jur. Constatînd că nu remarcase nimeni micul incident, se relaxă și se apropie de el.

– Edison, zise ea. Edison Gallant. Nu mă mai recunoști?
Edison privi la rîndu-i în jur, se întoarse spre ea și zise:

– Ce vrei să spui?

– Sînt Margaret, sora Rivei. M-ai confundat cu ea, nu-
așa, fiindcă a apărut în toate ziarele îmbrăcată cu rochia asta,
de Mardi Gras.

– Nu-i adevărat.

– O, da, ai crezut probabil că sînt nevastă-ta, rosti ea
ironic.

– Ți-am spus că m-am împiedicat, mormăi Edison.

Margaret rîse strident:

– E și Riva pe-aici, dacă vrei să vorbești cu ea.

– Și, de ce aș vrea, mă rog?

– Credeam că dorești ceva de la ea.

Edison se uită la Margaret, măsurînd-o tacticos din
priviri, pînă aceasta se făcu roșie la față.

– Poate că pot obține același lucru de la tine, rosti el pe
un ton insinuant.

Margaret făcu ochii mari, simțind că i se taie răsuflarea.
Pe chipul ei se citea nedumerirea. Nu putea nega faptul că
sugestia voalată o ispitea însă, din teamă și prudență, prefera
să rămînă rezervată. Privind peste umărul lui Edison, o zări
pe Riva.

– N-aș prea crede. Uite-o pe soră-mea, acolo, în spate.

Înclinînd scurt din cap, el o părăsi pe Margaret și se
îndreptă spre Riva. Oprindu-se lîngă ea, se răsti furios:

– Presupun că ai văzut totul?!

– Cam așa ceva.

– Și cred că te-ai amuzat copios.

– Da, au fost cîteva momente hilare.

– Ce tîmpenie, bombăni el, cu ochii pironiți în bezna
din spatele ei.

Faptul că îl preocupa atît de mult comportarea lui
prostească dovedea cît de plin de sine era, însă totodată îl
făcea într-un fel mai uman.

Cu capul înclinat spre umăr, se răsuci cu fața spre Riva.

– Mă mir că n-ai luat-o încă la fugă.

– Ieri n-am fugit de tine, am vrut doar să ies dintr-o situație neplăcută, rosti Riva pe un ton impersonal.

– În fine, nu mai contează. Mă bucur că ești aici. Trebuie să stăm de vorbă.

– Credeam că ne-am lămurit pe ce poziții ne situăm fiecare.

– Mai sînt cîteva detalii care îmi scapă. N-ai vrea să mergem undeva?

– Dacă îmi propui să plecăm de-aici, nu, îi răspunse ea, privindu-l ironic.

– Nu prea dai șanse bărbaților. Ciudat, parcă nu erai așa.

– Crezi?

– Adevărul e, spuse el, coborîndu-și vocea, că nu-mi amintesc ca noi doi să fi avut vreo problemă. Erai întotdeauna gata să faci tot ce-ți ceream.

– Ba din cîte mi-amintesc erai prea obsedat de ce voiai tu, ca să-ți mai pese dacă doream sau nu să-ți fac pe plac.

– Dumnezeu, cît de dulce erai. În viața mea n-am întîlnit o păpușică mai delicioasă...

– Continuă, nu te jena, îl îndemnă ea, zîmbind. Sînt convinsă că alegătorii tăi, participanți la această gală, se vor distra pe cînte.

– Să știi că mor după femeiele năbădăioase. Mă excită teribil.

– E nevoie să mai adaug că nu asta a fost intenția mea?

– Femeile plîngăcioase sau bosumflate mă plictisesc îngrozitor. Tu, însă, mă pui pe jărat, continuă el, prefăcîndu-se că nu auzise remarcă ei.

Rostise cuvintele aproape în șoaptă. Riva privi peste umărul lui, spre mulțimea din jur. Schimbînd deliberat vorba, zise:

– Mă întreb pe unde o fi Dante. A plecat să aducă niște șampanie.

– E vorba de prietenul cu care ai fost la miting? L-am văzut c-o tipă trăsnet adineauri cînd am dat un tur prin sală. O învăța cum e cu valsul „cajun“.

– Zău? Drăguț din partea lui.

Dante se întîlnise probabil cu Constance. Cum nevasta lui Noel nu prea cunoștea pe nimeni, se simțise obligat să stea cîteva minute cu ea.

– Ești geloasă?

Riva se mulțumi să surîdă.

– M-aș oferi să-ți aduc eu ceva de băut, dar mi-e teamă să nu dispari. Deși, dacă te-ai gîndi să pornești în căutarea barului și-ai vedea din întîmplare cu ce se îndeletnicește amicul tău, mi-ar face mare plăcere să te însoțesc.

Era mai bine decît să stea jos aici, cu Edison postat în picioare lîngă ea. În plus, întrucît în grădină muzica se oprise, lumea începuse să se împrăstie, atrasă de acordurile viorilor care se auzeau din interior. Margaret plecase și ea.

– Bine, de acord, zise Riva.

Edison întinse mîna să o ajute să se ridice. I se părea natural să dea curs gestului, fiind vorba de ceva pur convențional. El o prinse de degete și o trase în sus. Luată pe nepregătite de bruscetea gestului, Riva își pierdu echilibrul și se propti în Edison care o strînse la piept cu o mînă, iar cu cealaltă îi pipăi sîinii.

– Așa, ai venit unde ți-e locul, zise el, pe un ton satisfăcut.

– Dă-mi drumul! șuieră Riva printre dinți, împingîndu-l cu amîndouă mîinile. Era conștientă că lumea se uita la ei, însă spera că întunericul le va ascunde identitatea. Dacă se zbătea nu făcea decît să atragă atenția.

Oftînd, Edison își desprînse mîinile de pe trupul ei. Înclinînd capul, rînji, dezamăgit:

– Mi-a reușit din nou, nu-i așa? Nu știu cum se întîmplă, dar în preajma ta fac numai tîmpenii. Cred că din cauza

emoției. Faptul că te-am revăzut m-a dat pur și simplu peste cap.

Nu dădea doi bani pe zîmbetul lui resemnat sau pe cuvintele lui spăsite. O scotea din sărute ideea că el își închipuia că o impresionase.

– N-ar strica să mă tratezi ca pe orice altă cunoștință din lume a afacerilor. În fond, acestea sînt relațiile dintre noi.

– Absolut nesatisfăcător pentru mine, scumpete.

– Nu-mi spune mie „scumpete“. Nu sînt „scumpete“ pentru nimeni, și cu atît mai puțin pentru tine.

O luă de mînă:

– Știi, ieri am făcut o greșală. M-ai luat pe nepregătite și n-am știut ce să-ți răspund, nu mi-am mai dat seama ce vorbeam. Te rog, nu fi supărată pe mine. Hai să mai încercăm o dată. Mergem undeva și stăm de vorbă liniștiți despre anii care au trecut. Sînt convîns că putem rezolva această problemă.

Glasul lui exprima sinceritate și un farmec mîeros. Nu se putu abține să nu-i admire calitățile de actor. În același timp se întrebă dacă într-adevăr se prefăcea. Încercă să-și tragă mîna, dar Edison nu-i dădu drumul.

– N-avem ce discuta. Nu e nimic de rezolvat. Ți-am spus ce vreau. Nu pot – nu vreau – să mă mulțumesc cu altă soluție.

– Nu fi absurdă. Fiul meu e foarte important pentru imaginea mea de familist. Trebuie să rămîna lîngă mine.

Cu o smucitură violentă Riva își eliberă mîna.

– Du-te atunci să-ți faci campania electorală în altă parte, nu în zona New Orleans.

– Aici e grosul alegătorilor și, în plus, tot aici ești și tu.

– Faptul că eu sînt aici nu are nici o relevanță, zise ea, pe un ton tăios. Apropo, cred că e o prostie din partea ta să stai de vorbă cu mine tocmai în acest loc. Nu ți-e teamă c-o să apară vreun fotograf care poate face o poză compromițătoare, sau că lumea o să înceapă să clevetească?

– E și nevastă-mea pe-aici, așa că am o acoperire. În plus, pot invoca faptul că discutăm despre eventualele contribuții.

Rostise acest ultim cuvânt într-un mod extrem de sugestiv.

– Dacă tu nu-ți vezi interesul, eu una nu renunț la ceea ce mă preocupă și e spre binele meu.

Cu aceste cuvinte, Riva se întoarse cu intenția de a pleca. Edison o apucă de braț, dar îi dădu drumul brusc, când privi în spatele ei. Riva întoarse capul și îl văzu pe Noel, care venea spre ei pe alee. Ținea în mână un pahar cu șampanie.

– Îmi pare rău că vă întrerup conversația, zise el, apropiindu-se. Romoli ți-a trimis șampanie, cu scuzele de rigoare. Îi întinse Rivei paharul, cercetându-i chipul cu multă atenție. Apoi îl salută pe Edison, înclinînd scurt din cap și se întoarse din nou spre Riva.

Riva luă paharul, murmurînd automat cîteva cuvinte de mulțumire. Privirea scrutătoare a lui Noel o tulburase în mod inexplicabil. Nu remarcase pînă atunci cît era de puternic. Nu numai fizic, ci parcă și sufletește. Deși blindată într-o aparență plină de politețe, forța pe care o degaja persoana lui era ușor de sesizat. Poate că această trăsătură ieșea în evidență prin contrast cu Edison, însă pentru Riva reprezenta o revelație. Se părea că avea parte de o seară plină de surprize.

Noel continuă:

– Am sarcina să te informez că o să mergem la restaurantul lui Romoli de pe malul lacului. Se pare că lui Constance nu i-au ajuns gustările de-aici și ține morțiș să meargă acolo.

Edison se foia nervos.

– Cred că ar trebui să-mi caut și eu nevasta. E timpul să plecăm și noi.

Mai zăbovi cîteva momente așteptînd să fie invitat să se alătore grupului de la Bonne Vie. Văzînd că nu i se făcea

nici o propunere, se îndepărtă cu un mers țeapăn și apăsător.

Noel continuă, de parcă n-ar fi fost întrerupt:

– Dacă n-ai chef să mergi, mă ofer bucuros să te duc acasă după ce îi lăsăm pe ei acolo.

– Nu, se repezi Riva să răspundă. Mi-a plăcut întotdeauna la restaurantul de pe malul lacului. Nu-i suridea ideea de a face drumul acela lung, pe întuneric, singură cu Noel în limuzină.

Trăsăturile lui Noel se crispară, dar se mulțumi să spună:

– Romoli a sugerat ca noi să plecăm înainte, fiindcă el o ia pe Constance în mașina lui.

La gestul lui scurt prin care o poftea să o ia înainte, Riva porni spre intrarea în clădire. După ce își luă la revedere și schimbă câteva cuvinte cu cei care o salutau în timp ce traversa încăperile înțesate de lume, ieși împreună cu Noel pe ușa din față și o porniră amândoi pe alee spre porțile din fier forjat. Limuzina era parcată afară, lângă trotuar, într-un lung șir de mașini luxoase, printre care și Alfa Romeo a lui Dante. Riva și Noel se îndreptară spre limuzină. Apropiindu-se, constatară că înăuntru nu era nimeni.

– Unde au dispărut toți? întrebă ea, mirată.

– George o fi în barul de alături. Nu se aștepta să plecăm atât de repede. Stai puțin.

Noel o luă înapoi spre poartă, discută cu paznicul și se întoarse.

– Se duce cineva să-l cheme.

– Bine, dar tot nu pricep unde sînt ceilalți.

Noel ridică din umeri.

– Or să apară și ei. Margaret îl aștepta pe Boots, care s-a dus la toaletă.

– Atunci, hai să ne întoarcem, spuse Riva. I se părea penibil să stea pe trotuar, în beznă, mai ales cu Noel. Era politicos, însă o irita o inflexiune ciudată din vocea lui.

– Putem aștepta în mașină.

– E încuiată, făcu ea, încercînd să deschidă portiera.

Noel vîrî mîna în buzunarul de la pantaloni.

– Am o cheie de rezervă.

– Extraordinar, remarcă ea, pe un ton tăios.

Noel nu răspunse provocării:

– O țin ca măsură de prevedere ca să fiu pregătit pentru orice situație.

Noel descuie portiera și o pofti înăuntru. Rivei nu-i mai rămăsese decît să se suie în mașină. Se instalează pe bancheta din spate, iar Noel se așează lîngă ea. Cînd închise portiera, luminile din habitacul se stinseră.

O vreme tăcură urmărind amîndoi o pereche care ieșise din clădire, îndreptîndu-se, braț la braț, spre locul unde aveau parcată mașina.

Subiectul ales de Riva pentru a umple tăcerea îi era dictat de curiozitate. Alegîndu-și cuvintele cu prudență, ea zise:

– Cineva mi-a spus că în seara asta ai cîntat în formația de jazz. Nu știam că ești muzicant.

– Nici nu sînt, îi răspunse el, sec.

– Grupurile de talia celui care a fost aici nu acceptă chiar pe oricine, cînd e vorba de recitaluri în public.

– Trompetistul e un prieten de la Paris, născut însă în New Orleans. Jazzul e la mare cînsté acolo, și asta încă de prin anii '20; el a avut un succes răsunător acum cîțiva ani, la un club din Pigalle. Îmi plăcea să mă duc să-l ascult; uneori mă lăsa și pe mine să cînt cu el la tobă. Fiind cu toții expatriați din Louisiana, ne-am luat obiceiul de a face muzică în timpul liber.

– Ca să vă treacă dorul de casă? avansă ea, tulburată de imaginea pe care o evocau cuvintele lui.

– Cam așa ceva.

Replica lui nu îndemna la dezvoltarea subiectului. Riva tăcu.

– Nu crezi, zise Noel, întorcîndu-se spre ea, că o aventură cu Edison Gallant, la un interval atît de scurt de la moartea tatălui meu, e de prost gust?

Atacul lui direct o descumpăni.

– Dar nu... îngăimă ea, neştiind ce să zică, după care se opri, trase adînc aer în piept şi reluă: Nu e vorba de nici o aventură.

– Oh, da, te ţinea în braţe fiindcă dansaţi...

– Şi tu ce făceai, mă spionai? Riva descoperise că a contraataca era adesea cea mai bună metodă de a răspunde unor acuze neîtemeiate.

– Scea s-a petrecut în văzul lumii, dar se pare că nu te-a deranjat. Ciudat, credeam că măcar atîta lucru avem şi noi în comun, respectul faţă de memoria tatălui meu.

Cuvinte grele, jignitoare. Cu glasul sugrumat, Riva rosti:

– Aşa şi e.

Noel se întoarse spre ea, pumîndu-şi braţul pe spătarul banchetei.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece între tine şi Gallant? De ce nu vrei să-mi spui?

– Asta e treaba mea, mă priveşte numai pe mine!

– Adică „problema“ ta, rosti el plin de dispreţ. Dacă tînjeşti atît de mult după afecţiune, de ce apelezi la străini? Pînă acum am rezolvat totul în familie, nu crezi?

– Noel! exclamă ea, nevenindu-i să creadă că auzise bine.

Prinzînd-o de umeri, Noel o trase spre el. Buzele lui se lipiră de ale ei. O atingere fierbinte, mîngîietoare, care îi dădu fiori de plăcere. Tremura toată, vrînd să se împotrivească şi să se desprindă din acea îmbrăţişare. Un instinct ciudat de conservare o făcea să rămînă rezervată; nu se putu totuşi abţine să nu-l atingă. Îşi strecură degetele printre buclele lui dese şi mătăsoase.

O săruta cu pasiune, dezmierdîndu-i buzele cu limba, savurînd dulceaţa gurii ei.

Noel o mîngîie pe păr, lăsînd apoi mîna să-i alunece pe spate, pentru a o strînge mai aproape. Simțea parfumul ei, acel amestec amețitor de roze, gardenii și iasomie, combinat cu arome exotice care-i erau familiare.

Brusc, Noel încremeni. Mușchii lui se încordară; un tremur puternic îl scutură. Se smuci de lîngă ea, proptindu-se cu umărul în portieră. Rămase nemișcat, cu o mînă înfiptă în tapițeria banchetei și cu cealaltă făcută pumn, sprijintă de coapsă. Privea fix pe geam, cu fața ascunsă în umbră.

– Ce s-a întîmplat? șopti ea, nedumerită.

Noel trase adînc aer în piept – o dată, de două ori. În cele din urmă îi răspunse pe un ton reținut:

– Îmi pare rău. Nu trebuia să fac asta.

– Nu! Dar de ce ai făcut-o?

– N-o să se mai întîmple.

Riva se rezemă de spătarul banchetei și închise ochii. Simțea o usturime sub gene.

– Nu aparțin familiei Staulet și nici altcuiva. Sînt stăpînă pe propria mea persoană.

– Da, știu.

Deschise ochii și privi lung profilul întunecat al bărbatului de lîngă ea. Inflexiunea dură din tonul lui rezervat îi trezea o sumedenie de amintiri pe care le crezuse ferecate undeva în străfundurile memoriei. Nu voia să le readucă în actualitate, nu suporta.

De afară, se auzi un rîs strident. Margaret ieșea din clădire, agățată de brațul soțului ei. După felul în care mergea și după zîmbetul timp pe care îl afișa s-ar fi zis că băuse cam mult.

Riva răsufală ușurată văzîndu-i. Bărbatul de lîngă ea oftă și el, înăbușit, asemeni unui ecou straniu.

10

Erin intră în casă ca o vijelie. Trînti ușa și, repezindu-se pe scări, urcă cîte două trepte odată, strigînd-o pe maică-sa. Le găsi pe Margaret și pe Riva luînd micul dejun pe galeria de la etaj care dădea spre piscină, în spatele casei. Aplecîndu-se spre ele, le îmbrățișă pe amîndouă cu exuberanță.

– Scumpete, te rog, zise Margaret, ridicînd mîna la tîmplă, capul meu.

Erin se trînti pe un scaun și, scuturînd din cap, își azvîrli pe spate coama bogată și buclată. Dădu la o parte șervetul de pe coșul cu cornuri, luă unul și mușcă din el cu poftă.

– Ce-ai pățit? O migrenă din cauza sinuzitei?

– Ne-au dat ăia aseară, la petrecerea de binefacere, o șampanie mizerabilă. Din cauza ei mă doare capul cumplit.

– Ești mahmură! zise Erin, pe un ton ghiduș.

– Nu-i adevărat! pufni Margaret, privind-o indignată, după care închise ochii de durere.

– Pari teribil de obosită, făcu Erin, mușcînd din nou din corn.

– Maică-ta nu-i obișnuită cu viața de noapte, preciză Riva. Margaret deschise ochii și se holbă la sora ei.

– Vorbești de parcă aș fi o matroană de la țară, care nu iese cu anii din casă.

Riva îi zîmbi plină de compasiune.

– Credeam că preferi varianta asta, nu să zic că te-ai cherchelit.

– Ți-am spus...

– Haide, mamă, nu te bosumfla. N-a zis nimeni că te-ai pilit.

Margaret se înfoie, înciudată:

– Nu m-am pilit deloc. Frumos mai vorbești cu maică-ta, n-am ce zice! Presupun că nu trebuie să caut prea departe ca să aflu de unde ai învățat să fii atît de nerrespectuoasă. Dacă știam c-o să se întîmple așa, nu te-aș fi lăsat în vecii vecilor să urmezi cursurile la porcăria aia de colegiu. Nu pricep de ce n-ai vrut să mergi la Tech. Măcar ai fi fost mai aproape de casă.

Era o diatribă bine cunoscută. Erin rostogoli ochii a exasperare, dar nu răspunse. Riva profită de pauză și interveni:

– Apropo, Erin dragă, dacă tot a venit vorba despre asta, cum se face că nu ești la ore?

Zîbindu-i ștregărește, Erin spuse:

– Am chiulit. O dată la nu știu cît timp se întîmplă să vină în vizită părinții mei. Dar văd că nici tu nu ești mai brează.

Riva surise. De obicei, cînd venea Margaret, nu se ducea la serviciu. Surorii ei i se părea, de altfel, absolut normal. În plus, era destul de problematic ca în absența ei Margaret și Constance să reușească să încropească vreo conversație. Pînă la urmă, se dovedi însă că n-ăr fi trebuit să-și facă griji. De obicei Constance rămînea în camera ei pînă la amiază, iar seara îi plăcea să se culce tîrziu, în timp ce Margaret se scula devreme și se retrăgea după-amiaza să tragă un pui de somn; asta nu însemna că mergea la culcare peste miezul nopții. Cele două femei se văzuseră mai mult în trecere.

– Ai primit mesajul meu înainte de a pleca, în legătură cu fotografia? Atunci cînd Riva sunase, Erin era plecată și îi lăsase colegei de cameră numărul lui Doug Gorsline.

– Doamne, da. Mi se pare ciudat cît s-a străduit să dea de mine. L-am sunat. O să treacă pe aici după-amiază.

O spusese cu atîta dezinvoltură, încît Riva rămase o clipă fără replică.

– Adică, vrei să zici că vine aici?

– Sigur. Aveți ceva împotrivă? se interesă Erin, uitîndu-se de la Riva la Margaret, care stătea cu fruntea în palmă, ținîndu-și ochii pe jumătate închiși, cu o expresie cam absentă. Bun, știu, poate că trebuia să vă cer permisiunea, însă pînă acum, mătușă Riva, n-am avut niciodată senzația că te deranjează prietenii mei.

Revenindu-și, Riva flutură din mîină:

– Nu, nu. Nu-i nici o problemă.

– Perfect, fiindcă nu-l cunosc pe tipul ăsta și nu vreau să pară că i-am dat înțîlnire ca să stăm între patru ochi.

– Foarte bine... Mai vine și altcineva?

– Nu. Oh, te referi la Josh? zîmbi Erin. Ți-era teamă să nu se creeze nu știu ce triumphi ciudat, așa-i?

– Recunosc că m-am gîndit la asta.

Erin scutură din cap, întinzîndu-se să ia dulceața de mure și un alt corn.

– Josh trebuie să monitorizeze apelurile telefonice, pentru tatăl lui. De fapt, trebuia să mă ocup și eu de corespondență, după cursuri, însă Josh a fost de acord că e mult mai important să fiu cu voi, aici.

– Ce drăguț din partea lui, pufni Margaret.

– Da, nu-i așa?! Dar bine că nu e și el aici. Voiam să discut ceva cu voi două.

Aruncînd o privire alarmată spre Riva, Margaret spuse:

– E ceva în legătură cu Josh?

– Mda, oarecum. Un grup de colegi de la școală organizează un tur cu bicicleta prin Munții Colorado în vacanța de vară, iar Josh și cu mine am vrea să-i însoțim. N-am lipsi decît o săptămînă, fiindcă Josh nu-și poate permite

mai mult din cauza campaniei electorale. Mă gîndeam că am putea locui cu toții la cabana ta, mătușă Riva. De acolo am face excursii prin împrejurimi și am organiza picnicuri. Ar fi nemaipomenit! Copiii ăștia n-au văzut în viața lor o casă ca aia de-acolo, și, în plus, am face și economie.

– Păi, eu... începu Riva.

– Stați așa, interveni Margaret. Care va să zică, domnișoară, îmi ceri voie să te las să pleci o săptămînă în Colorado cu fiul lui Edison Gallant?

– Or să mai fie încă două-trei perechi. Fetele vor dormi, probabil, într-o cameră, iar băieții în alta.

– Probabil? *Probabil?* Cum adică? Cum îți închipui că am să te las să te duci să dormi cu băiatul ăla sau să vă tăvăliți toți claie peste grămadă în cabana Rivei, să faceți orgii și să vă drogați?! Nu, nu-ți dau voie să pleci în Colorado!

Erin azvîrli cornul și sări în picioare, cu ochii în lacrimi.

– Păi, sigur, știam eu! Eram convinsă că ai să spui porcăriile astea. Mami, mizeriile astea sînt doar în mintea ta. Josh nu e genul de băiat care să facă așa ceva.

– Asta s-o crezi tu. Toți sînt la fel.

– Și, mă rog, de unde știi tu asta? Mătușă Riva nu-i cîtine; tu vezi peste tot numai murdării și mă faci să-mi fie scîrbă de o relație sexuală absolut normală.

– Hei, ia să o aud și pe-asta, ce știi tu despre relațiile sexuale normale sau mai știi eu cum, ia zi?

– Nu mare lucru, dar dacă ai s-o ții tot așa s-ar putea să mă determini să văd și eu ce te oripilează atît de mult la capitolul ăsta. Mă simt bine cu Josh Gallant și îmi place de el. Nu văd de ce nu mi-aș începe viața sexuală cu el, chiar dacă-i cu un an mai mic decît mine.

✓ Margaret se aplecă în față, de parcă ar fi vrut s-o plesnească pe Erin, după care gemu înăbușit, cu o mîină la cap și cu cealaltă încheștată pe piept. Erin se înroși, simțindu-se vinovată, dar se răsuci spre Riva, implorînd-o:

– Spune-i tu, mătușă Riva. Convinge-o că excursia asta nu înseamnă nimic rău. Doar îl cunoști pe Josh. Nu e el omul care să se poarte urât.

Riva se ridică în picioare, mângîind-o pe fată pe umăr.

– Erin, iubita mea, mi-ar plăcea să te pot ajuta, însă trebuie să recunosc că are și mama ta dreptate. Vreau să zic, dacă nu e o legătură serioasă între tine și Josh, nu crezi că în excursia asta există riscul ca lucrurile să ia o întorsătură nu tocmai potrivită?

– Dacă e vorba de „întorsături nepotrivite“, astea se pot întîmpla și aici, la New Orleans.

– Înțeleg, dar...

– Ba nu, nu înțelegi nimic! se strîmbă Erin. Vă imaginați pur și simplu că persoanele de vîrsta mea se aruncă în pat cu primul venit. Mă tot întreb ce-ați făcut voi cînd erați tinere sau ce faceți acum, cînd se ivește o asemenea ocazie!

– Erin!

– Ai cam întrecut măsura, fetițo! exclamă Margaret.

– Și ce dacă! țipă Erin. Află că sînt majoră. E treaba mea dacă vreau să plec, dacă vreau să mă culc cu Josh sau, mai știi, poate cu jumătate din bărbații existenți în New Orleans! Oricum nu mă puteți opri!

Răsucindu-se pe călcîie, Erin ieși în fugă din galeria de la etaj. Pașii ei se auzeau tropăind înfundat pe treptele acoperite de mochetă. Urmă un zgomot de motor și scrișnetul roților pe alee.

Riva se așeză pe scaun, luă ceașcă și sorbi o înghițitură. Cafeaua i se păru rece și amară. Puse ceașca la loc, pe masă, cuprinsă de o agitație insuportabilă. Cît de mult semăna Erin cu Beth..

Margaret, cu degetele la tîmplă și cu pumnul lipit de piept, întoarse capul spre Riva:

– E vina ta. Niciodată nu s-a mai întîmplat ca Erin să mă înfrunte sau să-mi spună așa ceva. Ai zăpăcit-o cu ideile

tale liberale, ai răsfăţat-o peste măsură, oferindu-i tot ce şi-a dorit. Dacă pleacă acolo cu băiatul ăla şi se întâmplă nenorocirea, tu vei răspunde. Ascultă-mă pe mine. Tu vei răspunde de consecinţe.

Riva se uită la sora ei, cu o expresie sumbră:

– N-ar fi nimic nou, Margaret. Aşa a fost întotdeauna.

– Da. Tocmai de-aia trebuie să faci ceva, pînă nu e prea tîrziu.

– Încerc.

– Nu-i de-ajuns. Ştii bine ce urmăreşte Edison Gallant, ţi-a spus-o foarte clar. Mi-am dat seama şi eu, după licărirea lascivă din ochii lui, cînd m-a confundat cu tine. Nu trebuie decît să-i faci haţîrul şi să fii de acord.

– Aha, prin urmare de-aia te-ai evaporat şi m-ai lăsat cu el?

– Te porţi de parcă toată viaţa ta ai fost uşă de biserică. Ce e atît de cumplit, mă rog?

– Dacă nu ştii, n-are nici un rost să-ţi spun, făcu Riva, printre dinţi. Îi era teamă să nu vorbească mai mult.

Pe faţa lui Margaret apăru o expresie dură:

– Mie nu mi se pare mare scofală, mai cu seamă că e vorba de viitorul fiicei tale.

Riva se holbă la sora ei. Nu-i venea să creadă că Margaret recunoscuse verbal faptul că Erin era a ei. Deşi încercase permanent s-o facă să admită acest lucru, de multe ori Rivei îi venise să urle, văzînd insistenţa îndîrjită cu care sora ei susţinea, chiar şi între patru ochii, că statutul de mamă îi aparţinea de drept. De multe ori, Riva rostise în şoaptă cuvintele „fata mea“ sau „fetiţa mea“, doar ca să se convingă singură că dăduse cîndva naştere unui copil. De aceea atitudinea surorii ei o sperie.

Dregîndu-şi glasul, spuse:

– Dacă admit compromisul cu Edison, nu-i sigur că o să-şi respecte cuvîntul. Mai mult chiar, poate foarte bine să

spună că vrea doar să se culce cu mine, ca apoi să pretindă mult mai mult.

– Indiferent ce vrea, zise Margaret, prinzînd-o strîns de încheietura mîinii, insist să-i dai satisfacție. Dacă n-o faci, nu știu cum va fi viața noastră în continuare.

În timp ce rostea aceste ultime cuvinte, Boots apăru în pragul ușii dinspre hol și se îndreptă spre ele cu o expresie încruntată:

– Ce se întîmplă? întrebă el. Care-i problema cu Erin? Cînd a trecut pe lîngă mine, am avut impresia că plînge. Nici măcar nu m-a salutat.

Cu un gest plictisit, Margaret se rezemă de spătarul scaunului:

– Nimic. Nu s-a întîmplat nimic.

– Nu-i adevărat, Margaret. Am auzit ce i-ai spus Rivei și știu că e în legătură cu Erin și cu fiul lui Edison. Vreau să aflu și eu care e problema.

Boots părea de neclintit în hotărîrea lui de a fi informat. Nu era el prea iute la minte, însă gîndea riguros și, dacă accepta o idee, se ținea cu dinții de ea ca un bulldog. Părea hotărît să rămînă încremenit acolo, pînă va afla despre ce era vorba.

– Bine, fie, îți spun, zise nevastă-sa, strîmbîndu-se exasperată. În cîteva fraze concise, îi povesti exact ce se întîmplase.

Cînd Margaret tăcu, Boots clătină din cap spunînd:

– Nu rămîne decît să-i spunem lui Erin cum stă treaba cu Josh, că e fratele ei vitreg.

– Nu vrea Riva, rosti Margaret, tăios.

– Erin e suficient de mare ca să nu se mai șocheze, remarcă soțul ei, pe un **ton** insistent.

– Da, spuse Riva, zîbind amar, dar cu mine cum rămîne?

– Dacă îți faci griji pentru reputația ta... încep Margaret.

– Nu e vorba în primul rînd de mine, ci de bunul renume

al Corporației Staulet, zise Riva. De altfel, Edison a ținut să-mi atragă atenția că, dacă tărășenia asta devine publică, în afară de mine vor fi afectate și alte persoane.

Cu o expresie sumbră, Margaret se ridică în picioare.

– Nu există decît o singură soluție. Riva o știe perfect, numai că e prea mîndră ca să se preteze la așa ceva. Pe mine vă rog să mă scuzați. Mă duc să-mi iau doctoriile.

Boots nu schiță nici cel mai mic gest de a-și urma nevasta. Rămase în picioare, încruntat. Riva spuse:

– Nu vrei o cafea, Boots?

– Ce? Ah, da, vreau.

În timp ce Riva îi umplea ceașca, Boots se așeză pe scaunul unde stătuse pînă atunci Margaret. Își puse zahăr, amestecă în lichidul negru cu lingurița, privind fix la rotocoalele din ceașcă, după care o împinse la o parte, fără să guste din ea. În cele din urmă, ridică privirea spre Riva:

– N-o lua în serios.

Riva se gîndea deja la Erin, întrebîndu-se încotro plecase atît de furioasă; îi era teamă să nu conducă riscant, din cauza nervilor.

– Poftim?

– Mă refeream la Margaret. Să nu crezi că îți pretinde într-adevăr să faci ceva ce ți se pare nepotrivit. E supărată. Nu-și dă seama ce vorbește cînd se enervează. Așa e ea.

Ce om bun e Boots, gîndi Riva zîmbind ușor plictisită:

– Știu, lasă, nu te mai frămînta.

Boots se mai luminează la față.

– A devenit din ce în ce mai bisericoasă. Stă și tot citește din Biblie, și se roagă, se roagă cam o oră în fiecare seară. Asta atunci cînd nu depășește măsura cu bourbon și Coca-Cola, sau nu ia prea multe somnifere. Totul e confuz în mintea ei. Cred că o apasă ceea ce s-a întîmplat atunci, demult. Treaba asta cu Josh Gallant a răscolit tot trecutul.

– Da, asta simt și eu.

– Și mai e ceva, în cazul ei. Nu s-a putut împăca niciodată cu gândul că nu poate avea copii. I-ar fi trebuit vreo cinci-șase prichindei, pe care să-i alinte și să-i răsfete, care să-i ocupe timpul. Cred că întotdeauna ți-a purtat pică pentru faptul că Erin e fata ta. Și, știi ce e ciudat?! Cred că o ia drept pedeapsă: n-a putut avea copii, fiindcă ți-a luat-o pe Erin.

– A procedat cum i s-a părut mai bine la vremea respectivă.

– Dar conform dorinței ei, fără să țină cont de ce ți-ar fi plăcut ție, și asta nu uită. De-aia când Erin a venit aici, i-a fost teamă să n-o iei înapoi, să nu-i sucești mințile cu toate chestiile pe care i le poți oferi, cu stilul ăsta de viață rafinat.

– N-am avut niciodată o asemenea intenție, zise Riva, clătinînd din cap. Am vrut doar să-i ofer lui Erin lucruri de care eu n-am avut parte.

Boots încuviință din cap:

– Da, lucruri de care nici Margaret n-a avut parte. În sinea ei, îi e tare ciudă. N-o spune și ea, dar știu că o sîcîie faptul că n-a avut și ea haine elegante, bijuterii, mașini cum ți-a fost dat ție să ai după ce te-ai măritat cu Staulet; îi pare rău că nu s-a plimbat ca tine peste tot, că n-a văzut tot ce-ai văzut tu. E o problemă, să știi.

– N-am ce face. M-am oferit s-o iau cu mine în Europa. Știi și tu că puteți oricînd să vă duceți la reședințele din Colorado și din insule.

– Știm, firește, dar nu e vorba numai de case. Mai sînt și oamenii pe care îi cunoști, lucrurile pe care le poți face, felul tău de viață, în general. Am impresia, că i-ar plăcea să fie în pielea ta, măcar pentru foarte scurt timp.

– Oh, Boots, dar nu e drept. Are atîtea avantaje, vă are pe voi doi, pe tine și pe Erin, a dus o viață de familie în deplină fericire și armonie, printre oameni pe care îi cunoaște

dintotdeauna. Are rădăcini, prieteni adevărați, nu trăiește întrebându-se ce spune lumea despre ea când se întoarce cu spatele. Te are pe tine, nu ca mine care... Se opri brusc. Era mai bine ca unele lucruri să fie trecute sub tăcere.

– Da, așa e, în general e foarte mulțumită, dar sînt zile cînd toate frustrările astea o macină cumplit.

Riva îl privi lung pe bărbatul din fața ei:

– Mult o mai iubești, dacă o înțelegi atît de bine.

– Sîntem căsătoriți de atîta timp, răspunse el, foindu-se jenat pe scaun.

– Da, și acum îmi dau seama că v-ați petrecut o bună parte din viață purtîndu-i de grijă fiicei mele, oferindu-i un cămin adevărat. Întotdeauna v-am fost recunoscătoare pentru asta, chiar dacă nu v-am mulțumit niciodată cum se cuvine.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești nici acum, zise el posac. Trăiesc cu sentimentul că Erin este copilul meu. Asta am simțit și voi simți întotdeauna.

Riva zîmbi citind în ochii lui sinceritatea. După cîteva clipe, spuse:

– Știu că Margaret e mai arțăgoasă uneori, dar asta nu contează. A făcut atît de mult pentru mine, încît o iert.

– E conștientă și ea de asta și, într-un fel, se bizuie pe reacția ta, care i se pare normală. Teamă mi-e să nu considere că i se poate ierta chiar orice.

Rebecca privi cu atenție fața lui rotundă, de om cumsecade, remarcînd broboanele de transpirație de pe buza de sus, emoția și încordarea din ochii lui. Îl costase enorm să vorbească atît de deschis despre soția lui. Încetul cu încetul își dădu seama că îngrijorarea lui se datora temerii ca Margaret să nu o împingă, și de data asta, să facă ceva ce nu voia, așa cum se întîmplase cu mulți ani în urmă.

– Am să țin minte, zise Riva, nu te mai frămînta. N-am să fac ceea ce doresc să fac.

– Se poate, spuse el, dar problema e ce te-ar putea determina să vrei să o faci.

Riva tăcu pentru că nu avea răspuns la întrebarea lui.

Noel plecă devreme de la Bonne Vie. Era o lașitate din partea lui, știa prea bine, însă nu se simțea în stare să facă conversație la micul dejun și n-avea nici-un chef să dea ochii cu Riva, după cele petrecute cu o seară înaintea.

Își pierduse cumpătul. I se păruse intangibilă în toaleta ei strălucitoare și elegantă; avusese atîta vreme senzația că nu se putea atinge de ea, încît nu suportase să o vadă în brațele lui Edison Gallant, fie și numai pentru o secundă. Avea impresia că fusese pîngărită și îl înnebunea gîndul că ea nu-și dădea seama de asta sau că, poate, chiar îi plăcuse.

În plus, dorise s-o determine să-l remarce ca bărbat. Și poate că izbutise. Riva intuia foarte bine oamenii.

Dumnezeule, nu mai avusese sentimentul acut de prăpastie existențială de cînd își începuse misiunea de consilier militar în Vietnam. Această senzație de viață pe muchie de cuțit îi fusese necesară atunci, cînd tatăl lui îl izgonise din cămin de dragul miresei-copil pe care și-o doreau amîndoi; durerea și deziluzia fuseseră atît de puternice, încît nu mai conta dacă trăia sau murea. Cel puțin așa crezuse el. Descoperise cît de prețioasă era viața cînd primul glonț îi trecuse șuierînd pe deasupra capului. Atitudinea de autocompătimire și de sfidare care îl împinsese să se înroleze în infanteria marină, în loc să accepte să fie lăsat la vatră în tihna biroului din Paris, fusese înlocuită de o furie benefică. Acea furie îi rămăsese cuibărită în suflet. Nu strică să fii turbat de mînie cînd unii încearcă să te ucidă. Jumătate din faptele eroice pentru care fusese decorat ulterior le săvîrșise fiindcă refuzase să se mai dea în lături. Făcuse asta o dată, renunțînd la tot ce conta pentru el. Avea de gînd să nu mai repete niciodată această greșeală.

Lui Noel îi plăcea să șofeze, îi plăcea hurelul puternic al motorului de sub capota mașinii BMW 750 IL, îi plăcea să ia virajele pe Great River Road, care șerpuia de-a lungul fluviului Mississippi. Îi stătea în fire să fie stăpîn pe situație; nu știa și nici nu-i păsa dacă acest lucru constituia un avantaj sau un defect. Mulți directori executivi își angajaseră în ultima vreme gărzi de corp și își montaseră dispozitive în mașinile lor pentru a preintîmpina orice tentativă de agresiune. Pînă și George, chiar dacă Riva habar n-avea, poseda pregătirea necesară pentru a-și apăra pasagerul în cazuri limită, la care se adăuga experiența cîpătată pe frontul din Vietnam. Noel prefera să se bizuie pe motorul puternic al mașinii lui, pe revolverul pe care îl ținea în torpedou și pe sine însuși.

Amintindu-și de clipele cînd o ținuse pe Riva în brațe, îl cuprinsese un val de căldură. Trecuse foarte mult timp de cînd nu mai ținuse în brațe o femeie și o veșnicie de cînd nu se mai apropiase de Riva ca s-o îmbrățișeze. Intuise într-un fel senzația și nu se înșelase. Plăcerea interzisă. Se simțise iarăși ca la douăzeci și unu de ani. Nu cumva totul fusese o farsă? Era greu să-și dea seama, căci trecuse atîta amar de vreme. Și, totuși, gustul și mirosul ei îi persistau în amintire. Făceau parte din el, ca și cum i-ar fi fost plămădite în mădule. Încercase să și le închipuie în nesfîrșite nopți albe, zămisbind din ele o plăsmuire vie care se furișa în pat lîngă el, plină de gingășie și de tandrețe, dezgolită și infinit de binevoitoare. Contase mult. Totuși, realitatea îl făcea adesea să se teamă că își pierduse mințile. Chiar și acum, cînd se gîndea la toate astea, avea senzația că îl mistuie un foc lăuntric. Trebuia să-și adune toată forța, toată energia pentru ca această durere să nu fie vizibilă.

„Ai grijă de Riva.“

Își încheștă mîinile pe volan, amintindu-și aceste cuvinte. Tatăl lui cutezase, se încumetase să i le spună pe patul de

moarte. Îl prinsese de braț, sleit de puteri și îl privise plin de speranță, de disperare și, da, de iubire, dîndu-i această ultimă poruncă. Ce mult își dorea Noel să pătrundă sensul adevărat al acestor vorbe. Îi încredința ceva sacru sau, în cele din urmă, îi comunica acordul lui?

Noel nu avea nevoie de acest acord, și nici nu avusese vreodată. Ceea ce îi trebuise atunci și acum, era iertarea.

Voia să aibă grijă de Riva.

De obicei, Noel nu participa la întrunirile cluburilor civice. I se propusese să se înscrie în astfel de organizații cînd se întorsese în New Orleans, însă refuzase. Nu agreea activitățile desfășurate de ele și pierduse contactul cu ideile legate de afirmarea drepturilor cetățenești cît timp fusese în Europa. Telefonul pe care i-l dăduse unui prieten în legătură cu dejunul organizat de camera de comerț era legat în primul rînd de oaspetele care urma să rostească o alocuțiune cu acest prilej, și mai puțin de realizările incontestabile ale grupării respective. Vorbitorul era Edison Gallant.

Cîteva ore mai tîrziu, Noel îl asculta pe Gallant încercînd să-i evalueze înfățișarea, ținuta și cuvintele cu obiectivitate. Remarcă aparența de forță, glasul făcut parcă pentru discursuri, fizicul agreabil, stilul direct, practicat cîndva de Kennedy – deși avea accentul celor din Sud – și o doctrină tipică unui conducător activ, dornic să relanseze economia statului. Lipsea însă profunzimea. Mai mult, gesturile și trăsăturile feței trădau un fel de încordare, care lăsa să se înțeleagă că omul nu era prea sîgur pe sine.

Discursul lui Gallant a fost, totuși, bine primit, iar la încheierea dejunului, admiratorii s-au grăbit să-l felicite. Trecu ceva timp pînă cînd Noel reuși să stea de vorbă cu el. După un compliment formal la adresa alocuțiunii pronunțate, Noel îi ceru să-i acorde cîteva minute.

Edison îl privi cu precauție.

– E ceva important?

– S-ar putea.

– Ce trebuie să înțeleg din asta?

– N-am de unde să știu ce considerați dumneavoastră că este „important“. Credeam că pentru candidații angajați în cursa electorală contribuțiile în sprijinul campaniei nu sînt lipsite de interes.

Edison își făcu gura punga.

– Am fondurile necesare pentru campania electorală; aș putea afirma chiar că sînt mai mult decît suficiente.

Noel înclină din cap, ușor surprins.

– Dacă dispuneți de fonduri mai mult decît suficiente, atunci n-are sens să ne mai irosim timpul.

– Stați un pic, zise Edison. Despre ce chestiune doriți să discutați și ce legătură are cu aspectul bănesc?

– O chestiune de interes reciproc, cum se spune.

Edison rîse zgomotos.

– Nu strică niciodată să am de partea mea o persoană influentă ca dumneavoastră. Vă stau la dispoziție într-un minut.

O jumătate de oră mai tîrziu, se aflau amîndoi în cafeneaua hotelului unde avusese loc întrunirea. În local nu mai era nimeni, în afară de doi angajați, îmbrăcați în uniforme roz, care strîngeau resturile de la bufet.

– Ați pomenit de o contribuție, zise Edison, după ce comandară cafea și chelnerița plecase să le aducă comanda.

Noel se rezemă de spătarul scaunului. Lipsa de finețe cu care fusese făcută această remarcă i se părea deopotrivă sîcîitoare și mulțumitoare – sîcîitoare din cauza tentativei evidente de a forța nota, mulțumitoare, întrucît, după ce îl urmărise și îl studiasse pe Edison, nici nu se așteptase la altceva din partea lui.

– Parcă spuneți că aveți fonduri suficiente.

– M-am gîndit mai bine. Există întotdeauna loc pentru mai mult, în special dacă e vorba de un tîrg.

– Există și posibilitatea asta, spuse Noel.

– Cît?

Noel înfruntă privirea politicianului.

– Cît vă trebuie?

– Nu contează cît de mult, dar să nu frizeze ilegalitatea, zise Edison, cu un rîs sec.

– Ce vă face să vă opriți aici?

Lui Edison îi pieri zîmbetul de pe buze. Se aplecă peste masă.

– N-am chef să bat cîmpii. Ce dorești?

Noel luă lingurița înfășurată în șervet, și desenă cu ea un cerc pe masă, o lăsă jos și zise:

– Niște informații.

– Despre ce?

– Despre relațiile pe care le ai cu Riva Staulet.

Rînjind, Edison se rezemă de spătarul scaunului.

– Mă așteptam la asta.

– Zău? făcu Noel, fără să tresară.

– Umbli și tu după putoarea asta.

– Țin să-ți atrag atenția că e vorba de văduva tatălui meu și că termenul pe care l-ai folosit îmi displace profund. Consider că este o insultă la adresa lui și a mea.

– Dumnezeu, credeam că limbajul ăsta a dispărut o dată cu războiul civil.

– Te-ai înșelat.

– Atunci, despre ce naiba e vorba? Vrei s-o razi de averea babacului fără să-i lezezi prețiosul renume?

– Mă interesează mai mult ce vrei tu de la ea.

– Vreau să mă culc cu ea, punct și atît.

– Și ce vrea ea? întrebă Noel, pe un ton dur.

– Dumnezeu știe. Eu unul n-am știut niciodată.

Noel îl studie cu atenție.

– Am impresia că nu acesta e adevărul.

– În măsura în care nici tu nu spui mai mult, cam asta e tot, zise Edison, cu un rîs forțat.

– Da, zise Noel încetișor, dar nici tu nu ai ceva care să mă intereseze.

– Ba eu credeam că da. Informații.

– Astea le pot obține și din altă parte, chiar dacă va dura mai mult.

Privirea dură pe care i-o aruncă Noel îi provocă lui Edison o senzație de disconfort.

– S-o lăsăm baltă. Ai mult mai multe șanse decât mine să pui laba pe putoarea aia. Cum ai să te descurci nu-i treaba mea. Ce vrei să știi?

11

Așezată pe un fotoliu, la umbră, pe terasa de sus de la Bonne Vie, Riva îl văzu sosind pe Doug Gorsline. Era trecut de amiază; Erin se întorsese de vreo jumătate de oră, ca să nu întârzie la întâlnire. Una dintre nenumăratele calități ale acestei fete era faptul că își respecta întotdeauna obligațiile și promisiunile. Le evitase, însă, pe Riva și pe Margaret, preferînd să se ocupe de copiii lui Noel, de care avea grijă una dintre nepoatele lui George. Erin era așadar la piscină, cu Coralie și Pietro, arbitrînd încăierările celor doi puști în apă.

Fotograful coborî din mașină și contemplă cîteva momente casa. Bonne Vie avea darul de a impresiona, creînd oamenilor un sentiment de admirație și nostalgie, din care nu lipsea o umbră de invidie. Faptul că era sensibil la măreția și grandoarea trecutului, chiar dacă își dedica activitatea consemnării evenimentelor prezente, constituia un atu în ochii Rivei.

• Doug Gorsline înaintă pe alee și dispăru sub terasă. Cîteva clipe mai tîrziu se auzi soneria. După ce ușa se deschise, Riva așteptă puțin, apoi se ridică, intră în casă și se îndreptă spre terasa din spate.

Nu-i plăcuseră niciodată jocurile de noroc. Îi transpiraseră palmele și simțea un nod în gât. Îi treceau prin minte tot felul de imagini fanteziste, care o făceau să zîmbească trist. Nu-și dădea prea bine seama dacă juca rolul păianjenului care ademenea musca în pînza sa, sau cel al bunicuței din povestea cu lupul.

Prin ceea ce făcea acum încerca să dirijeze viața fiicei ei. Avea un sentiment de vinovăție pentru mașinațiile la care recurgea. Era animată de cele mai bune intenții, ceea ce însă nu prea conta. Considerase întotdeauna o greșală amestecul cu bună știință în viața altora. Uneori n-aveai încotro, însă acest lucru nu trebuia urmărit dinadins, pentru propriul tău folos. Singurul ei câștig în cazul de față era liniștea sufletească; principalul însă, rămînea același.

Spera ca Doug Gorsline să fie în stare să-i ia locul lui Josh Gallant în inima lui Erin. Era un tip sincer, inteligent, chipeș și perseverent, ceea ce plăcea fetelor. Pe deasupra, părea îndrăgostit lulea. Dacă greșea și se dovedea doar un actor excelent, atunci deprinderile lui de ziarist puteau fi extrem de periculoase.

De pe terasa din spatele casei se vedea pînă dincolo de piscină, unde se afla pajiștea cu copaci seculari, care înconjura heleșteul. Soarele de după-amiază arunca sclipiri argintii pe micul edificiu în formă de templu ce se înălța în mijlocul apei, străjuit de trestii. În ciuda distanței, de pe terasă se zărea strălucind în obscuritatea templului uriașul Buddha adăpostit acolo.

Templul acesta fusese locul preferat al lui Cosmo. El și Riva își băuseră adesea cafeaua acolo, în diminețile de vară, contemplînd răsăritul de soare. După moartea lui, rar se mai dusesese acolo. Locul îi amintea dureros de tot ceea ce pierduse.

De aceea i se păru straniu să-l vadă pe Doug Gorsline pornind într-acolo, depășind astfel ceea ce ea considera niște limite acceptabile. Nu avea nimic împotrivă să se ducă la

piscină, însă locul spre care se îndrepta era mult prea încărcat de intimitate.

Cîteva clipe mai tîrziu, Riva înțelese motivul. Erin și cei doi copii plecaseră de la piscină la templu și luau o gustare la picioarele mărețului Buddha.

– Cine-i ăla?

Riva tresări, la întrebarea pe care i-o pusese Margaret. Fusese atît de absorbită de scena care se petrecea afară, încît n-o auzise venind.

– Doug Gorsline, răspunse Riva, așteptînd izbucnirea lui Margaret.

– Doug? Nu așa îl cheamă parcă pe fotograful care... Ce caută aici? făcu Margaret pe un ton strident și pițigăiat.

– Potolește-te. Voia s-o vadă pe Erin.

– Ce-ai înnebunit? Aha, vasăzică știai că o să vină! Cînd ai pomenit de dimineață de un fotograf, nici nu mi-a trecut prin minte că de el era vorba! Credeam că e ceva în legătură cu campania electorală sau cu școala.

– E în legătură cu un tînar atrăgător căruia îi place de Erin. Așadar, o altă persoană decît Josh.

– Dar e angajat la un ziar! Margaret țipa de parcă astfel ar fi avut mai multe șanse să o convingă pe Riva. Îngrozită, îl urmări pe tînar care ajunsese la templu și, lăsîndu-se în genunchi, se alătură grupului aflat la picnic.

Riva o luă pe sora ei de braț, zgîlțînd-o ușor.

– Vino-ți în fire. Vrei să intre la idei toată lumea din casă?

– Nu m-ar mira. N-o să mai fie nici un secret pentru nimeni dacă cretinul ăsta își bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

– Nu cred că asta urmărește.

– Ce proastă ești, zise Margaret.

– Pentru numele lui Dumnezeu, a făcut și el o poză. Ce crimă a comis?!

– Și dacă nu se astîmpără și sapă în continuare? Nu-mi

convine să cred că ai fost în stare să-l lași să vină aici; de fapt l-ai invitat!

Riva îi făcu semn surorii ei să tacă. De dedesubt se auzeau voci. Un bărbat ieși de sub terasă, ocoli piscina și se îndreptă grăbit spre lac. După ce trecu pe sub stejarii bătrâni, soarele făcu să-i strălucească părul blond.

Era Josh Gallant. Erin îl văzu și îl strigă de la distanță. Apoi se ridică în picioare și alergă spre el, pe podețul care traversa apa pînă la templu. Se aruncă în brațele lui și își ridică obrazul ca să fie sărutată. Cei doi rămaseră îmbrățișați cîteva momente, după care se desprinseră și se întoarseră cu fața spre pavilion.

– Ai văzut? șuieră Margaret. Ai văzut? Trebuie să curmăm asta. Fă ceva! Dacă nu vrei, dacă nu ești în stare fără să înrăutățești și mai mult situația, atunci am să mă ocup eu. Ai priceput?! Eu voi rezolva totul.

Smulgîndu-se de lîngă ea, Margaret se întoarse spre ușa care ducea în casă. Riva nu-i răspunse, fiindcă nu mai erau singure. Fosta nevastă a lui Noel se dădu deoparte, lăsînd-o pe Margaret să treacă, după care păși pe terasă și, cu mîna streșină la ochii, privi spre pavilion. Zîmbi cînd își văzu copiii pe pod, împreună cu Erin.

Erin, ținîndu-i de mînă pe Coralie și Pietro, venea înspre casă urmată de cei doi tineri.

Cele două femei nu se văzuseră în dimineata aceea, Constance se întorsese destul de tîrziu și era încă în ținută de casă. Cu părul negru ciufulit, nefardată, purta un halat verde din bumbac și papuci asortați. N-avea mai mult de treizeci și cinci de ani și arăta nemaipomenit de bine.

Pentru a rupe tăcerea ce devenise stîngenitoare, Riva o întrebă:

– Ai dormit bine?

Constance zîmbi ușor ironic:

– Foarte bine. Mi-a plăcut mult prietenul tău, Dante. E un tip extrem de simpatic și de amuzant.

– Da, încuviință Riva, pe un ton politicos. După cum vezi, nu trebuie să-ți faci griji pentru copii. Erin s-a jucat pînă acum cu ei.

– Drăguț din partea ei. Constat că, la fel ca și mătușii ei, îi place să aibă alături doi bărbați.

– Poftim?!

– Nimic, nu contează, zise Constance, bătînd în retragere la tonul glacial al Rivei. Impresia mea e că ai foarte mulți prieteni bărbați. Mă întrebam dacă te poți dispensa cumva de Dante.

– Nu-i proprietatea mea, așa că nu se pune problema să mă dispensez de el, rosti Riva, pe un ton calm. E liber să-și aleagă prietenele.

– Cîtă mărinimie. Prin urmare, nu te deranjează dacă îl racolez?

– Pe durata șederii tale aici?

– Poate pentru mai mult timp, dacă se leagă, zîmbi Constance.

Riva se întoarce spre Constance.

– Nu prea înțeleg unde vrei să ajungi; de fapt nici nu contează. Cum spuneam, Dante își alege singur prietenele.

– Straniu.

– Ce anume?

Cealaltă femeie ridică din umeri.

– Ești o persoană serioasă. Mă așteptam să fii geloasă.

– Ca să devii geloasă trebuie să-ți fie teamă.

– Iar ție nu ți-e teamă de mine. Ce sigură ești pe tine.

– Te deranjează? Dacă vrei să știi, Dante are alte lucruri în minte în clipa de față.

– Oh, da?!

Scepticismul din glasul lui Constance o determină pe Riva să devină mai explicită:

– Bunăoară, brusca apariție, aseară, în localul lui, a drogului XTC, cunoscut și sub numele de Ecstasy. Pînă acum a izbutit să evite drogații și toxicomanii. Nu vrea ca localul lui să capete un renume prost. A depus multe eforturi pentru a păstra o atmosferă decentă.

– Ai vorbit cu Dante în dimineața asta? A trecut pe la tine?

– M-a sunat.

– Și n-a vrut să vorbească și cu mine?

– Nu-mi amintesc să-și fi manifestat această dorință.

Constance ridică ținsoasă din umeri.

– Presupun că îl preocupa mult problema asta cu drogurile. Eu nu prea mă pricep la chestii din astea.

Făcuse această remarcă de parcă XTC nu prezenta nici un pericol. Riva spuse:

– Nu e un drog nou, cum mi-a explicat Dante, ci într-un fel redescoperit; riscă, însă, să devină o problemă majoră. Conține amfetamină și mescalină, procurată de la indienii din sud-vest; este extrem de nociv. Din cîte am înțeles eu, provoacă niște reacții extrem de stranii, atât fizice cît și mentale; este considerat a fi afrodisiac.

– Aha, acum încep să pricep și eu.

Riva se cam îndoia. Pe ea o îngrijora mai mult potențiala amenințare la adresa lui Dante, și nu atât efectul concret al drogului. Multe persoane, printre care și sora ei Margaret, considerau că Dante știa despre traficul cu droguri mult mai mult decît pretindea, și că toată tevatura în ce privea eliminarea toxicomanilor din localul de pe malul lacului era un tertip pentru a părea nevinovat. Circulasera tot felul de zvonuri, încă din perioada cînd avea de-a face cu italienii din French Market, potrivit cărora Dante nu era străin de lumea interlopă și de tot soiul de afaceri dubioase. Riva știa că Dante avea prieteni ale căror resurse financiare și activități n-ar fi rezistat unei investigații mai atente, însă cunoscîndu-l de atîta vreme

exclusea orice posibilitate ca el să săvârșească vreo infracțiune. Era un catolic credincios și primise o educație foarte severă de la mama sa. Riva nu-l văzuse niciodată făcând ceva necinstit sau dezonorant. Or asta era ceea ce conta pentru ea.

– Dacă urmărești o aventură de scurtă durată, să știi că nu ți-ai găsit bărbatul potrivit.

– Crezi că nu l-ar interesa? Constance o privi cu impertinență.

– Nu-mi dau seama. Știu, însă, că Dante e un om deosebit.

– Oh, da, un play-boy cu sînge de indian.

– Nu chiar.

– Eu am auzit alte lucruri.

– Ai auzit prost. Oh, da, umblă cu femei, dar de un anumit fel, niciodată de genul celor care se pot simți jignite ușor.

– Vrei să spui că eu...

– În nici un caz, se grăbi Riva să adauge. Încerc doar să-ți spun că Dante e genul de bărbat care și când își face de cap tot serios rămîne. E posibil să se simtă atras de tine, dar în cazul ăsta te previn să fii prudentă. E foarte susceptibil și vulnerabil.

– Sînt convinsă că tu știi cel mai bine.

Grupul în care se afla Erin ajunsese la piscină. Riva simți brusc nevoia să fie cu ei, să se bucure de o atmosferă simplă și curată. Răsucindu-se pe călcîie, îi spuse celeilalte femei:

– Da, eu știu cel mai bine.

– Îmi e îngrozitor de rușine, i se plînsese Rebecca lui Dante în seara cînd dansase, pentru prima oară, pe o masă de bar, purtînd doar niște pantofi cu tocuri înalte și un costum transparent din nailon alb.

Era singura slujbă pe care și-o putuse găsi. Cea de la

spălătoria de vase fusese desființată în perioada cît ea avusese concediu de maternitate, locul ei fiind luat acum de o mașină imensă care folosea apă mult mai fierbinte decît ar fi putut suporta mîinile unui om și un detergent extrem de puternic.

Rebecca nu avea rafinamentul și nici vîrsta necesare pentru a lucra ca animatoare într-un restaurant, iar singurul interviu pentru slujba de vînzătoare într-un magazin s-a derulat în prezența unei femei durduii, mustăcioase, care strîmbase din nas văzîndu-i hainele jerpelite.

Ajunsese la disperare. Margaret continua să susțină că nu putea veni acasă deoarece ar pune în pericol sănătatea mamei lor; în plus, salariul lui Boots nu era suficient pentru a întreține atîtea persoane. Sora ei o susținuse aproape două luni după ce născuse și considera că fusese suficient. Rebecca trebuia să achite chiria, avea restanțe la plata luminii și terminase ultima conservă ieftină de ton. Două seri la rînd Dante împărțise cina cu ea. Într-o după-amiază, tîrziu, văzuse pe ușa barului anunțul „Facem angajări“; își luase inima în dinți și intrase.

Stătu de vorbă cu un bărbat rotofei, ca un balon uriaș umplut cu apă, chel, cu sprîncenele ca niște omizi galbene și cu o mutră acră. N-a întrebat-o cîți ani are, ci a pus-o să se învîrtă încet în fața lui, după care s-a interesat dacă știe să danseze. I-a răspuns afirmativ. Nu mințea, întrucît ea, Beth și Margaret învățaseră să danseze boogie-woogie, vals, rumba și, evident, twist. Tipul îi dădu o pereche de pantofi albi cu cataramă lucioase și o puse să-i probeze. Îi veneau bine. Clătinîndu-și bărbia dublă în semn de încuviințare, o convocă pentru ora șase seara. Abia atunci îi dădu slipul minuscul. Rebecca habar n-avea cum să și-l pună. A ajutat-o una dintre fete, o negresă, care zicea că o cheamă Trixie. Ea a pieptănat-o pe Rebecca, lăsîndu-i părul să se reverse pe spate, într-o coamă strălucitoare și i-a aranjat slipul și costumul transparent. Lățimea slipului, o informa negresa, era strict controlată de

poliție, astfel încât să acopere ceea ce trebuia acoperit. Ciripindu-i dintr-o suflare câți bani câștigau fetele din bacșișuri și avertizînd-o în privința tentativelor pe care le făceau bărbații de a le pipăi sau mîngîia, Trixie a îndemnat-o pe Rebecca să se grăbească, pentru a nu-l enerva pe șef. Tipul era un boșorog nemernic și grăsan, care le pretindea fetelor să dea din ște și din fund de parcă ăsta ar fi fost visul vieții lor. Și, foarte important, dacă veneau sticleții în razie, Rebecca trebuia să spună că avea cel puțin optsprezece ani.

În cabina friguroasă din spatele barului nu exista oglindă, dar Rebecca n-avea nevoie de ea pentru a-și da seama că era aproape goală. Trecuse de cîteva ori cu Edison prin fața ușii barului de pe Bourbon Street, trăgînd cu ochiul la femeile care serveau la mese și uneori dansau pe ele. Știa ce așteptau clienții de la ele. Și, totuși, femeile acelea nu i se păruseră niciodată atît de dezbrăcate cum se simțea ea acum.

– Nu pot face asta, zise ea, întinzîndu-se să-și ia chiloții.

Trixie, îmbrăcată doar cu un slip verde și cu cizme verzi răsfrînte, se încruntase, proptindu-și mîinile în șoldurile goale.

– Ce te-a apucat? Te crezi mai grozavă decît noi?!

– Nu, dar pur și simplu nu pot.

– Te pomeni c-ai vreun taticuț care să-ți plătească cheltuielile! Sau ești vreo putoare bogată care vrea să-și facă de cap?!

– Am nevoie de bani, altminteri n-aș fi aici. Simt, însă, că mă fac de rîs dacă ies așa acolo.

– Ai să te obișnuiești. Tot ce trebuie să faci e să nu te gîndești la asta.

– Dar cum? Cum să fac așa ceva în fața bărbaților care se zgîiesc la mine?!

– Lasă-i să se zgîiască! Ce te doare pe tine?! Și de ce te crezi, mă rog, atît de nemaipomenită?

– Nu mă cred deloc nemaipomenită, doar că...

→ Uite ce e, dacă n-ai de gînd să te arăți în public, o să

dăm de dracu' amîndouă. Grăsanul ăla nenorocit nu știe de glumă. Dacă îl apucă pandăliile în seara asta, te scoate și din gaură de șarpe.

– Nu mă poate sili, zise Rebecca, strîngînd din buze înciudată, încercînd să-și desfacă bretelele de la slip.

– Nu, dar te poate face să-ți pară rău. Oricum, dacă te cari, o să creadă că ți-am zis eu ceva și o să se zborșească la mine. Nu se poate să-mi faci una ca asta. Văzînd că Rebecca ezita, Trixie continuă: Și, în afară de asta, cine să afle și cui să-i pese de ce faci tu?

– Da, știu, așa e.

– E trupul tău. Folosește-l ca să scoți un ban. Dacă exista cineva care să se gîndească la tine, care să țină cît de cît la tine, nu mai erai aici.

Ce adevăr dureros! Rebecca descoperise că putea anihila suferința refuzînd să se mai gîndească la tot ce se întîmplase, înăbușîndu-și orice sentiment. Simțea cum o învăluia din nou vechea amorțea, izgonindu-i din suflet mînia și ideea de virtute, lăsîndu-i în loc un pustiu imens. Cînd Trixie o luă de braț, trăgînd-o spre bar, nu mai opuse nici o rezistență.

Avea senzația că pășise într-un univers înspăimîntător și aproape ireal. Acordurile muzicii erau atît de puternice, încît reverberau din pereții sălii. Bărbații stăteau atît de înghesuiți la mese, încît Rebecca nu putea trece printre ei fără să-i atingă; unii încercau să pună mîna pe ea. Mirosea a whisky ieftin, a vin acru, iar aerul era înecăcios din cauza fumului. În cîteva minute, trupul și părul i se îmbibaseră de duhoarea din jur. Singurul lucru bun era lumina slabă și difuză. Cu greu puteau fi numărați banii pentru băutură, astfel încît clienții cherceliți se păcăleau la bacșisuri, cum zicea Trixie –, iar în plus, îți oferea iluzia unei false decențe.

Succesul de care s-a bucurat în acea seară s-a datorat probabil prospețimii ei, aerului ușor stînjenit, părului castaniu-auriu care i se revărsa pe umeri, formelor încă pline după

sarcină. Indiferent de motiv, a fost preferata tuturor. Toți bărbații se holbau la ea, vorbeau cu ea, îi făceau semne. Când au urcat-o prima oară pe masă, Trixie se afla lângă ea: „Nu te gîndi la nimic, fă doar ce trebuie. Fli sexy. Profită!“.

Rebecca era inertă. Încerca cu disperare să uite unde se află și cum e îmbrăcată, mai bine zis dezbrăcată, să uite de bărbatul care se zgîia la ea cu ochii roșii și hulpavi, cel care plătise pentru acest dans. Închise ochii și se gîndi la Erin și la mama ei, la facturile care zăceau pe masă, neachitate. Apoi, se lăsă învăluită de ritmul rapid al muzicii. Era o slujbă, își zise ea. O slujbă ca oricare alta.

Se întoarse acasă spre dimineată. Dante o aștepta. Când îi povesti unde fusese, și ce făcuse, întii păli și apoi se făcu roșu la față.

– Dumnezeule, mie de ce nu mi-ai spus? Ți-aș fi găsit altceva, orice altceva!

Amărăciunea pe care o înăbușise cu atîta efort se dezlănțui năvalnic.

– Nu există nimic altceva. Am căutat și eu, pe cuvînt! zise disperată.

• – Se zice că grăsanul care ține localul e mîină în mîină cu rețeaua de prostituție; angajează fete ca dansatoare după care le obligă să se vîndă. E un proxenet, Rebecca.

– Proxenet?

– Vinde femei, le vinde trupurile.

Se holbă la el, începînd să se dumirească. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

– Nu găsesc altceva de lucru. Ce-o să mă fac, Dante? O mîngîie pe umăr, apoi oftă și o luă în brațe.

– Stai liniștită, îi șopti el, cu buzele lipite de părul ei. Nu te mai frămînta.

– Am dansat pentru un bătrîn de șase ori, spuse ea, printre sughițuri de plîns. De șase ori. N-a încercat nici o clipă să mă pipăie ca alții, n-a vrut să-mi vîre banii în... costum.

Mi-a dat de fiecare dată, pricepi, de fiecare dată, cîte douăzeci de dolari! Cînd mi-i dădea, se înclina și-mi săruta mîna. M-am simțit oribil.

– Nu te mai gîndi, zise el, mîngîind-o pe păr.

Stăteau în mijlocul salonașului din apartamentul ei, unde îl găsisese așteptînd-o cînd venise acasă. Era luna mai, iar prin ferestrele larg deschise pătrundea aerul înmiresmat al nopții. Becul care atîrna din tavan arunca o lumină galbenă și cam ștearsă. Cu capul lipit de pieptul lui Dante, îi asculta ritmul constant al inimii. Brațele lui fierbinți și puternice îi dădeau o senzație de confort și de siguranță. Se cuibări la pieptul lui. Era cumplit de obosită.

– *Chère*, rosti el, cu vocea sugrumată și îngroșată de emoție.

Rebecca simți o apăsare în partea de jos a abdomenului și pricepu ce se întîmpla.

– Iartă-mă, spuse ea încetișor, încercînd să se îndepărteze.

– Oh, *chère*, șopti el, aplecîndu-se și sărutînd-o cu sfială, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l respingă. Departe de ea acest gînd. Dante fusese atît de bun și îi era atît de îndatorată. În plus, nutrea pentru el o dragoste calmă și profundă, care nu semăna deloc cu sentimentele pe care le avusese pentru Edison în scurta perioadă cînd fusese îndrăgostită de el. Simțea în adincul sufletului nevoia acută și aproape dureroasă de a fi dorită.

Se duseră în dormitor. Acolo, în întunericul străpuns de dîra de lumină ce venea din încăperea alăturată, cunoscutele delicii apropierei și al contopirii. Luîndu-i fața între mîini, Dante o sărută pe pleoape, pe cearcănele de sub ochi, pe nas, pe pomeți și pe bărbie. Îi dezmierdă umerii și o strînse în brațe, legănînd-o cu gesturi pline de tandrețe și de bucurie.

Rebecca îi înconjură gîtul muscular, îmbrăcîndu-se de

mirosul cefei lui. Cu degete tremurînde, îi ridică tricoul și îi mîngîie pieptul puternic.

Se prăbușiră pe saltea. Dante bîjbîi puțin, descheindu-i nasturii de la rochie, iar cînd descoperi rotunjimea gingașă a sînilor i se tăie respirația. Rebecca simți pe sfîrcuri atingerea umedă și fierbinte a limbii lui. Plimbîndu-și degetele peste abdomenul ei, ajunse cu mîna în zona caldă și moale a pubisului. Dante încremeni.

Rebecca îi simți trupul înfiorîndu-se. Dante o strînse cu putere, legănînd-o, cu fața lipită de gîtul ei. Rebecca simți pe obraz lacrimile lui fierbinți.

– Ce s-a întîmplat? șopti ea, alărmată. Își mișca mîinile pe trupul lui, vrînd parcă să descopere ce îl făcea să sufere.

– Nu pot. Oh, Doamne, *chère*, nu pot.

– Dar... de ce? Nu mă dorești? rostî ea cu glasul stins, aproape sugrumat. Trecu cu degetele rapid peste abdomenul lui, dar tăria bărbăției dispăruse.

– Ba da, mai mult decît orice pe lume. Tăcu un moment și Rebecca auzi scrișnetul dinților lui în încercarea de a-și înăbuși mîhnirea și suferința.

– Ce s-a întîmplat, Dante, te rog, spune-mi?

– Ssst, ssst, zise el, cu vocea îngroșată. Eu sînt de vină, nu tu.

– Dar nu înțeleg!

– E din cauza imaginii pe care o am despre tine. În ochii mei ești Madona cu Pruncul, o ființă sacră, maica noastră a tuturor, prea sfîntă pentru a fi atinsă. Te văd plină de sînge și căznindu-te să nu plîngi de durere în chinurile facerii. Văd în tine pe Maria, Maica Domnului, care iartă păcatele săvîrșite de oameni. Vocea i se frînse. Te văd undeva sus, pe un pedestal.

– Dar nu-i adevărat. Eu nu sînt așa.

– Pentru mine, așa ești.

– Maria a fost neprihănită și n-a săvîrșit păcate, ca mine.

Nu și-a părăsit mama și sora. Nu și-a abandonat copilul. N-a dansat goală în fața... în fața bărbaților.

O podidiră lacrimile. Plîngea fără să vrea, un plîns nesfîrșit, izvorît din disperare, vinovăție și durere. Disperată își spusese că ea și Dante nu vor putea fi niciodată împreună. Într-un fel se așteptase să devină amantîi, dar nu-și dăduse seama cît de mult își dorise acest lucru pînă acum, cînd visul, în loc să se adeverească, se spulbera.

— În mintea mea și tu ești neprihănită. Pentru mine... nu știu cum să-ți explic. Sentimentele mele pentru tine sînt atît de curate încît mă înspăimîntă. Te ador și a te atinge mi se pare o profanare. Nu cred... nu sînt sigur că te voi putea iubi vreodată.

— Dar eu nu vreau să trăiești cu impresia asta. Nu vreau să fiu așa pentru tine. Tremura, suspinînd, lipită de el.

— N-am ce face. Dumnezeu mi-e martor cît de mult mi-aș dori să fie altfel.

— Dar eu sînt eu, spuse ea, plîngînd. Sînt eu.

— Ssst, făcu el. Iartă-mă, te rog. Nu e vina ta. De fapt, cred că nu-i vina nimănui. O șterse pe obraji, apoi își îngropă fața în părul ei. Așa ne-a fost scris, șopti el.

Cînd o sărută tandru pe frunte și se dădu jos din pat, se luminase de ziuă. Ațipise un pic în brațele lui. Îl petrecu cu privirea pînă la ușă, unde Dante se opri, uitîndu-se lung spre ea. Chipul lui exprima atîta tristețe, încît îi veni din nou să plîngă.

În cele din urmă, Dante se întoarse, traversă salonașul și ieși pe ușa care dădea spre scările din spate.

Rebecca nu l-a întîlnit pe Dante a doua zi. N-a venit pe la ea și nici ea nu l-a căutat. Simțeau nevoia să lase să treacă măcar cîteva ore pînă să se întîlnească din nou. Era convinsă că o să apară înaintea ei să plece la serviciu. Urmau să stea de vorbă despre slujba ei, mai ales că el intenționa să-i găsească de lucru.

După-amiază, un vânzător de la băcănia de alături veni în fugă la ea. O căuta cineva la telefon, era ceva urgent.

Margaret îi transmise vestea tristă – trebuia neapărat să vină acasă, murise mama. Rebecca nu putea lipsi de la înmormîntare.

Distrusă, Rebecca găsi puterea să-și cumpere o rochie de doliu.

Ajunse acasă cu o zi înainte de înmormîntare și mai stătu încă trei după aceea. Margaret nu-i permise s-o țină în brațe pe Erin. I-ar fi făcut rău să îndrăgească prea mult fetița, pretindea ea, mai cu seamă că pleca din nou.

Se prea poate ca Margaret să fi avut dreptate. Simțind trupușorul cald din brațele ei, Rebeccăi îi veni din nou să plîngă. Mîngîia părul mătăsos de pe căpșorul lui Erin, cînd aceasta dormea, trecîndu-i prin minte tot felul de gînduri trăsnete. Se imagina înșfăcînd fetița și fugind cu ea noaptea sau ieșind cu ea în oraș și spunîndu-le tuturor: „E fetița mea. E trup din trupul meu“.

Era conștientă că nu putea face așa ceva. N-avea ce să-i ofere lui Erin, în afară de dragoste; n-avea cum să-i poarte de grijă. Cine să stea cu ea, cît timp Rebecca lucra, și ce viață ar fi dus alături de o mamă care dansa fără sutien pe mesele dintr-un bar de pe Bourbon Street?

În plus, toată lumea credea că fetița era a lui Margaret. A spune acum în gura mare că lucrurile nu stăteau așa însemna să-i dea o grea lovitură lui Margaret și în același timp s-o facă mincinoasă. Margaret o iubea nebunește pe Erin, minunîndu-se de tot ce făcea, de fiecare zîmbet sau gîngurit. O certa pe Rebecca pentru că nu știa s-o țină pe fetiță sau să-i schimbe scutecele, și i-o lua imediat din brațe.

Rebecca nu i-a spus lui Margaret unde lucra sau cu ce se îndeletnicea, și nici aceasta n-a întreat-o. Nu s-a interesat despre Dante și nici dacă Rebecca mai auzise ceva de Edison. S-ar fi zis că prefera să nu știe nimic despre viața Rebeccăi în

New Orleans, ca și cum i-ar fi fost frică să afle adevărul. În schimb, vorbea mereu despre posibilitatea ca Rebecca să se întoarcă acasă, încît aceasta ajunsese să creadă că așa avea să facă. Abia în autobuz își dădu seama că nu avea nici un motiv s-o facă. Mama ei murise, copilul pe care îl născuse era înregistrat ca fiind al lui Margaret, deci n-avea de ce să se mai întoarcă acolo. De fapt simțea că n-ar fi putut rămîne acasă. Era mai bine ca Erin să crească avînd-o ca mamă pe Margaret și ca tată pe Boots cel cumsecade, care îi puteau oferi o viață de familie normală și fericită. Dacă ar fi rămas, probabil că s-ar fi amestecat și risca să strice totul. În plus, casa în care se născuse i se păruse acum mult mai mică, orașul mai prăpădit și oamenii cu vederi înguste. Vocea lui Margaret devenise parcă mai stridentă, iar glasul lui Boots mai flegmatic. Locul ei nu mai era acolo. În afară de asta, abia aștepta să-l vadă pe Dante.

Ultimii metri pînă la blocul de pe strada unde locuia i s-au părut incredibil de lungi. Mări pasul și traversă aproape alergînd curtea din spatele casei, cufundată în liniștea după-amiezei toride. Lăsă din mînă valiza lîngă scara exterioară care ducea la apartamentul ei și urcă în fugă treptele pînă la camera lui Dante.

Ușa era deschisă. Dădu buzna înăuntru și strigă:

— Dante, eu sînt, m-am întors!

Pe canapea, văzu un bărbat și o femeie, cu trupurile nădușite de efort. Dante se mișca asemeni unui piston peste femeia care gemea de plăcere.

Auzindu-i vocea, Dante întoarse capul și trase o înjurătură. Femeia de sub el, fardată și cu unghiile roșii, înjură și ea.

Rebecca se răsuci în loc și o luă la fugă, uitîndu-și valiza. Îi tremurau mîinile atît de tare, încît abia reuși să bage cheia în broască. Ușa se deschise și intră înăuntru, împleticindu-se. Apoi trînti ușa și o încuie.

Cinci minute mai târziu, Dante bătea la ușă. Văzînd că nu-i deschide, începu s-o strige, dar Rebecca nu se ridică de pe patul pe care zăcea rușinată, revoltată și disperată. Dante se întoarse după o oră.

– Lasă-mă să intru, *chère*, strigă el, ciocnind ușor în ușă. Lasă-mă să-ți explic. Ce-ai văzut n-are nici o legătură cu tine. Crede-mă, așa e. Lasă-mă să intru!

Rebecca nu-i deschise. Nu putea s-o facă. Pînă la urmă, Dante renunță. După o oră, văzînd că Dante nu se mai întoarce, Rebecca începu să plîngă.

În acea seară s-a dus la bar; la fel și în serile următoare. Pe Dante nu l-a mai văzut; și-a zis că probabil pleca devreme la restaurant. Răsufă ușurată că nu trebuia să dea ochii cu el, deși îi părea rău că nu îl primise în casă și că refuzase să stea de vorbă cu el. N-avea dreptul să-l judece; nici el nu o judecase cu asprime cînd aflase că dansa aproape goală într-un bar. Cu cît trecea mai mult timp, cu atît devenea mai dificilă explicația. Dar cînd ajungea la serviciu, nu mai avea vreme să se gîndească la toate astea.

Bătrînul care îi sărutase mîna venea în fiecare seară. O ajuta politicos să se urce pe masa lui, după care stătea și o contempla liniștit, zîbind plin de admirație. Ochii lui exprimau înțelegere și bunătate. Fără să vrea, începu să se gîndească la el. Nu era chiar atît de bătrîn cum i se părise; probabil că avea cam patruzeci și ceva de ani, deși în păr îi apăruseră fire albe. Venea întotdeauna în costume elegante. De fapt, locul lui nu era acolo, în localul plin de muncitori și fotbaliști, de soți dornici să-și înșele nevestele și de turiste ahtiate după aventuri picante. De fiecare dată se vedea foarte mîrinimos și nu omitea să îi mulțumească. La un moment dat, i se adresă:

– Mă bucur că te-ai întors. Mi-a fost dor de tine. Nu știam ce s-a întîmplat.

Trecuse o săptămînă de cînd se întorsese cînd, într-o

noapte târziu, aproape de ora închidern, grăsanul care era proprietarul barului a chemat-o la el. În birou mai era un tip brunet și durduț, cu părul strălucind de briantină și cu un ușor accent sud-american.

Arătînd din cap spre ea, grăsanul zise:

— Asta?

— Da, asta, confirmă celălalt bărbat, într-o engleză îngrijită.

— Vino-încă, îi spuse grăsanul.

Rebecca făcu câțiva pași înainte.

— Mai aproape.

Mușcîndu-și buza pe dinăuntru, mai înainte un pic, ajungînd în fața biroului, la mai puțin de un metru de străin.

— Întoarce-te cu fața la ușă, îi zise acesta.

Se uită de la unul la celălalt. Muzica din sala de bar, ale cărei acorduri răsuna de obicei foarte tare, aproape că nu se mai auzea. Atmosfera din încăpere era înăbușitoare din cauza aerului cald și umed. O izbi mirosul loțiunii de păr a străinului. Brusc, se simți mai goală aici, în fața lor, decît atunci cînd dansa în bar, pe masă.

Umezindu-și buzele, întrebă:

— De ce?

— Fă ce ți-am zis, spuse răspicat grăsanul, cu o duritate care îi dădu fiori de teamă.

Încet, se răsuci pe călcîie.

— Apleacă-te.

— Nu, nu-i nevoie, spuse străinul.

Simți palma bărbatului mîngîindu-i șoldul, apoi degetele se strecurară sub slipul minuscul. Țipă, speriată, trăgîndu-se înapoi.

Străinul rîse. Pocni din degete, încîntat.

— Foarte frumoșică, zise el. O iau.

12

In timp ce Edison Gallant se bărbiera, cineva bătu la ușă. Trase o înjurătură. Întotdeauna se găsea unul care să ciocănească la ușă tocmai când el era în baie și nu avea cine să deschidă. Anne plecase doar de câteva minute.

Înșfăcînd un prosop, se șterse pe față. Îmbrăcat doar cu pantalonii de la pijama, se duse la ușă și se uită pe vizor.

La ușă era o femeie între două vîrste, nici urîtă, dar nici o frumusețe. Arunca priviri în lungul coridorului, ca o tîrfa care se teme să nu apară detectivul hotelului; din cînd în cînd, își aranja părul și își freca buzele una de cealaltă ca să-și întindă rujul mai bine. Purta o rochie scumpă, puțin cam strîmtă, dintr-un material înflorat și o eșarfă din mătase crem care îi acoperea umerii durdulii.

O cunoștea pe femeia asta. Cum o chema oare? Buzele i se arcuiră într-un zîmbet sardonice, pe care și-l reprimă imediat. Edison deschise ușa larg.

Femeia tresări și zise cu un glas stins:

– Bună.

Nemaipomenit. Îi plăceau tipele emotive. Prefăcîndu-se îmbufnat, o descusu:

– Ce dorești?

– Cum, nu mă recunoști?

– Ar trebui să te cunosc de undeva? zise el pe un ton rece, aproape jignitor, în timp ce o măsura cu privirea din cap pînă-n picioare.

– Ar fi normal să știi cine sînt, din moment ce ne-am văzut nu mai departe de acum două seri.

Se bosumflase. Dumnezeuule, ce toantă, gîndi Edison.

– N-am timp de glume. Dacă vrei ceva, dă-i drumul, scui-pă totul.

Femeia se îmbujoră.

– Aș vrea să stau de vorbă cu tine. Sînt, sînt Margaret, sora Rivei, nevasta vărului tău, Boots.

Edison știa foarte bine cine era, dar considera că nu strica să-i ții un pic pe jăratîc pe cei care voiau ceva și putea pune rămășag pe orice că Margaret se afla în situația asta. Perfect. În fond, avea și el un interes, nu?!

– Hai mai bine înăuntru, zise Edison, pășind înapoi ca s-o lase să treacă; apoi închise ușa.

Edison o studia. Văzuse multe femei întrînd în camere de hotel, femei de toate genurile. Pentru cea din fața lui situația era însă inedită, se vedea clar. Era emoționată și, în același timp, ușor excitată de ceea ce i se întîmpla. Se uita prin apartament, de parcă nu mai văzuse în viața ei așa ceva, lucru destul de probabil. N-avusese bani tăntălăul de Boots să-și ducă nevasta într-un loc atît de elegant, iar ea nu părea genul care se lasă ademenită de altcineva...

Își aminti de vechiul pariu făcut cu el însuși – că se va culca cu toate trei surorile. Asta era ultima. Imaginîndu-și ce putea urma, simți o furnicătură în scrot. Îi priau camerele de hotel.

Margaret se întoarse cu fața spre el.

– Nu stau mult. Presupun că ai un program încărcat.

– De obicei, da.

– Voiam doar să discutăm un minut; am citit în ziar că

soția ta urmează să taie panglica la inaugurarea unei maternități, în această dimineață.

— Mda, exact. Probabil că nevasta lui Boots o fi așteptat afară, să vadă când pleacă Anne. Imaginându-și cum femeia trăsesse cu ochiul, așteptând să coboare liftul, se excită. Probabil că și pentru ea fusese o senzație palpitantă, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o întâlnire clandestină.

Margaret îl privi o clipă îmbujorată.

— A trecut o veșnicie de la vara aceea, când ne-am cunoscut.

— Crezi? Făcu câțiva pași prin cameră, ștergându-și tacticos pieptul cu prosopul.

— Mai bine de douăzeci și cinci de ani. Am crezut că ai să mai vii în vacanță sau ca să te întâlnești cu familia, dar n-a fost așa.

— N-am simțit nevoia. De fapt, nu-l lega nimic de urbea aceea prăpădită sau de oamenii care trăiau acolo. Hotărîse ca, după vara aceea, să nu mai treacă niciodată pe acolo, nici măcar în campania electorală, dar n-avea rost să-i spună ei toate astea.

Margaret mișcă involuntar din umăr, cu ochii pironiți pe pieptul lui.

— Probabil că după moartea unchiului și a mătușii tale, n-ai mai avut motive să te întorci.

— Motive serioase n-am avut, de fapt, niciodată.

— Normal, pentru un tip ca tine.

Îi plăcu tonul ei apreciativ. Nu prea se bucurase de așa ceva în ultima vreme din partea femeilor. Își aminti însă că peste două ceasuri avea un dejun cu niște bancheri și că nu apucase să se uite peste discursul pregătit de asistenții lui. Frecîndu-se cu prosopul pe ceafă, zise:

— Spune, care-i problema?

Margaret se duse spre canapea și se așeză, trăgîndu-și rochia peste genunchi.

– Știu că ai avut niște necazuri cu Riva. M-am gândit că aş putea să-ți dau o mână de ajutor.

O privi lung, câteva clipe, fără să schițeze nici un gest. În cele din urmă, își azvîrli prosopul pe umăr, făcu cîțiva pași și se așeză lîngă ea pe canapea.

– Zău, chiar așa? zise el pe un ton mîeros.

– Nu vād de ce n-aș face-o.

– Riva știe că ești aici?

– Nu, de ce întrebî?

– Ea te-a trimis?

– Nu. Din cînd în cînd, mai fac și eu cîte ceva din proprie inițiativă.

Edison se prefăcu că nu remarcă ranchiuna din tonul femeii. Era limpede că Margaret își băga nasul unde nu-i fierbea oala. Dar nu era exclusă o înscenare ticluită de amîndouă.

– Mă îndoiesc că Rivei i-ar face plăcere să afle ce-ai făcut.

– N-are cum să afle, făcu Margaret, înfiorîndu-se la gîndul unei astfel de eventualități.

– Doar nu ți-e frică de ea?

– De cine?! De Riva?! Nu fi caraghios! Are ea limba ascuțită uneori dar, la urma urmei, tot sora mea este.

– Nu cred că o să-ți mulțumească pentru faptul că te amesteci în treburile ei.

– Poate că nu, dar trebuie să fii de acord că lucrurile nu mai pot continua așa. Cineva trebuie să facă ceva, iar eu nu mai suport să stau cu mîinile în sîn, și să aștept ca Riva să acționeze.

– Chiar crezi că asta face? întrebă el, gînditor.

– Da, exact asta! Se comportă de parcă ar fi unica persoană care poate decide în privința lui Erin, ca și cum eu n-aș avea nici un drept.

Edison clătină din cap, într-un mod voit compătimitor.

— A devenit cam trufașă în ultimii ani, zise el.

— După părerea mea e de-a dreptul tiranică. A încercat chiar să-mi interzică să mă amestec în afacerea asta, de parcă cea căreia Erin îi spune MAMA, cea care a crescut-o din fragedă pruncie, nu ar avea nici un cuvînt de spus!

— Și mie mi s-a părut cam ciudat.

— Așa și este. O fi Riva cea care a adus-o pe lume, dar eu sînt mama ei adevărată.

Pentru Edison, conversația devenea palpitantă, ca întotdeauna cînd afla secretele cuiva.

— Ei, pe dracu', chiar așa?!

— Oh, Dumnezeuule, exclamă Margaret.

Edison o privi, sesizînd stupoarea întipărită pe chipul ei, după care, mijindu-și ochii, o întrebă:

— Ia spune-mi și mie, cîți ani are Erin?

Lividă la față, Margaret continua să se holbeze la el, cu gura căscată.

— Am uitat că, de fapt, tu nu știi, șopti ea. Cum am putut să fac o asemenea gafă?

— Să pare că Riva a omis să-mi spună ceva. Erin e copilul meu sau al vreunui tîp întîlnit înainte de a se încurca cu boșorogul de Staulet?

Margaret sări în picioare, scoțînd un fel de scîncet înăbușit:

— Riva n-o să mi-o ierte niciodată.

Edison întinse mîna și o înșfăcă de braț.

— Mai stai un pic, încă n-am terminat.

Margaret se smulse, încercînd să scape:

— Trebuie să plec.

— Nu încă. Trebuie să clarificăm cîteva lucruri, spuse el trăgînd-o brutal; Margaret se împiedică și se prăbuși în brațele lui. Încercă să se ridice, însă el o apucă zdravăn de umăr și o trînti pe spate, aruncîndu-se deasupra ei:

— Așa, zise el, rînjind. Ia hai să stăm noi un pic de vorbă.

– Mă doare, încetează, strigă Margaret, zbătîndu-se, însă Edison continua să rămîină cu degetele înfipite în carnea ei. În timp ce se zbătea, Margaret îi simți penisul întărit și încremeni șocată.

– Eu sînt tatăl lui Erin, nu-i așa? Asta era poanta. Iar tu și Riva v-ați ieșit din minți fiindcă aveți impresia că se culcă cu fiul meu, care întîmplător îi e frate.

– Frate vitreg, făcu Margaret, pe un ton sugrumat. Dă-mi drumul, încetează!

– Nici nu mă gîndesc, îmi place că ești aici. E ca pe timpuri. Mai ții minte seara aia, în spatele casei, cînd ai ieșit să dai de mîncare la cîini? Ți-aduei aminte că m-ai lăsat să te sărut? Te-am sărutat și înainte, la magazin, dar în seara aia poate că mă alegeam cu mai mult dacă nu ieșea Beth să te strige. Tu ce zici?

În timp ce vorbea, se freca de ea, și ajunse cu penisul între coapsele ei. Amintindu-și de clipele de demult, de dorința de a o poseda pe pămîntul reavăn, se excitase teribil. Rezistența și teama ei nu făceau decît să îl ațîțe și mai mult. Margaret gemu surd.

Edison rîse gutural.

– Haide, scumpete, nu mai face mofturi, știu că vrei și tu. De cînd nu ți s-a mai întîmplat? Ia zi, cît timp a trecut de cînd mototolul de Boots nu ți-a mai făcut nimic?

Edison încercă să o sărute. Margaret se feri, însă pînă la urmă Edison izbuti să-i prindă buzele. O sărută pătimaș, întărit de refuzul ei. Gemetele ei înăbușite îl excitau.

Ridicîndu-se puțin, îi prinse un sîn, strîngîndu-i sfircul între degete, încîntat de rotunjimea ce se simțea sub rochie; apoi începu să tragă de nasturi. Margaret gîfîia, încercînd să-l împingă la o parte. Desfăcîndu-i corsajul cu brutalitate, el îi smulse sutienul și se năpusti cu gura pe sînul ei.

– Stai cuminte și profită, îi zise el. N-ai să te alegi cu prea multe vînătăi, nu-ți fie teamă.

– Lasă-mă în pace, strigă ea. Dacă nu-mi dai drumul, strig de scol în picioare tot hotelul. Am să spun tuturor, am să mă duc la poliție.

– Da, și mă rog ce-o să spui când or să te întrebe ce-ai căutat aici? Eu am să declar că m-ai provocat ca pe urmă să faci scandal. În plus, nu uita că am prieteni sus-puși. N-o să afle nimeni, crede-mă.

– Am să-i spun lui Boots. O să... o să-ți arate el ție.

– Ce să-ți spun? Presupun că știe și el că ești aici, ca și Riva, de altfel. Nu-i așa? Zi, nu-i așa? Îi ridică fusta, zgîrîind-o pe coapse, în încercarea de a-și strecura degetele sub chiloții ei. Scîncetele și rugămintile desperate ale lui Margarete îl ațîțau și mai tare. Mușcă avid din sfîrcul pe care îl ținea între buze, excitat că găsisese ceea ce căuta. Apoi își împinse un genunchi între picioarele lui Margarete și reuși să pătrundă în intimitatea fierbînte a trupului ei. Cu gesturi brutale, se împinse tot mai adînc. Margaret scoase un țipăt sugrumat.

Edison retrăi clipele cînd făcuse dragoste cu Riva pentru prima oară. Oare asta își dorise, de fapt?

– Dumnezeule, gemu el, după care, imaginîndu-și că sub el se afla Riva, începu să se miște rapid și dur, pentru a atinge culmile desfătării.

Telefonul sună exact la zece minute după ce Riva descoperise că Margaret nu se afla în camera ei. Neauzind nici un zgomot, crezuse că sora ei mai dormea. I se păru ciudat, dar Bonne Vie avea asupra oamenilor un efect relaxant. Casa era atît de spațioasă, atît de liniștită și de confortabilă, încît majoritatea musafirilor se trezeau mai tîrziu decît de obicei.

Riva tocmai se pregătea să-l sune pe George și să-l întrebe dacă lipsea vreo mașină. Recunoscu vocea lui Margaret, însă ce spunea sora ei era atît de încîlcit și pe un ton atît de pițigăiat, încît nu pricepu nimic.

– Calmează-te și ia-o mai încet, încercă să o poți lească Riva. Povestește-mi totul de la capăt. Unde ești?

Margaret începu din nou să vorbească. Cuvintele erau rostite sacadat și gîfîit, însă suficient de coerent.

– Rămii unde ești, zise Riva, cînd sora ei tăcu. Vin numaidecît.

– Să nu-l iei pe Boots. Pricepi? Să nu-l aduci aici, să nu-i spui nimic. Vino singură.

– Vin numaidecît, așteaptă-mă, repetă Riva.

Riva rămase cîteva clipe privind în gol, după care apăsă pe buton, așteptînd tonul. Boots nu era la Boone Vie. Se dusesse cu mașina la reparat. Probabil de asta alesese Margaret dimineața aceea pentru a merge la New Orleans. În fond, ce putea fi atît de grav? Margaret era femeie în toată firea.

– Ce mult timp ți-a trebuit ca să vii! strigă Margaret, cînd, după un ceas și jumătate, Riva intră în cameră de hotel.

– Am venit cît am putut de repede.

– Ai adus lucrurile?

Riva îi dădu lui Margaret valijoara pe care o ținea și aruncă o privire în jurul ei. Camera arăta de parcă o gașcă de studenți trăsese acolo o beție de pomină. Pete pe pereți, covorul ars de țigări în mai multe locuri, miros de urină și de dezinfectant. Pe dinafară, clădirea arăta bine, însă vecinătatea cu Bourbon Street își pusese amprenta asupra clientelei.

– Ce cauți aici? întrebă Riva. De ce n-ai venit direct acasă?

– Eram prea supărată și mi-a fost frică să conduc. Am încercat, dar tremuram prea tare și nu-mi aduceam aminte cum să ajung la autostradă. Mașina e în parcare; am venit pe jos pînă aici. Știi că Edison nu mi-a dat voie să fac nici măcar un duș la el, să nu se prindă nevastă-sa.

Lui Margaret nu-i mai tremura vocea, însă avea ochii roșii și răgușise de atîta plîns.

— Ești sigură că nu vrei să mergi la poliție? o întrebă Riva, brusc.

— De ce? Ca să-mi pună întrebări jenante și să mă silească să fac un control medical? Ce tîmpenie! exclamă ea, pe un ton strident. În plus, ar afla toată lumea, ceea ce n-aș putea suporta.

— Bine, bine, n-am făcut decît să te întreb.

— Cred că nici tu nu vrei să se afle. Ar trebui să explic ce m-a determinat să merg la el și toată lumea ar afla secretul tău.

— Asta nu mai contează, dacă vrei să îl pui pe Edison sub acuzație. Riva era sinceră. În sinea ei clocotea de mînie, așa că orice posibile consecințe nu mai contau.

— Nu vreau. Nu pot.

— Ce-ar fi să chemăm un medic? Ar putea sta de vorbă cu tine, te-ar consulta și ți-ar da ceva ca să te calmezi. Ciudat cît de jenată se simțea, își zise Riva. Ar fi vrut s-o ia pe Margaret în brațe și s-o strîngă la piept, dar sesizînd încordarea din trupul surorii ei și atitudinea de respingere, îi era teamă să nu fie refuzată. Poate că Margaret nici n-avea nevoie de compasiune sau de ajutor.

— Mulțumesc, am luat deja ceva pentru nervi, un medicament recomandat de medicul meu. În plus, un doctor n-ar face decît să-și vîre nasul în părțile mele intime, or de asta m-am săturat.

— Ești sigură că te simți bine? Adică, ești sigură că Edison nu te-a rănit?

— Sînt sigură, răspunse Margaret, pe un ton tăios.

Strîngînd buzele, Riva nu se putu abține să nu-și exprime îngrijorarea:

— Mie nu mi se pare că te simți prea bine.

— Nu zău! Cum te-ai simți dacă te-ar fi răsturnat cu cracii în sus, tratîndu-te ca pe o curvă plătită cu ora?! În fond, tu trebuia să fii în locul meu. Dacă ai fi procedat cum ți-a

cerut Edison, n-ar mai fi fost nevoie să mă duc eu să rezolv situația și n-aș mai fi pățit porcăria asta.

Riva o privi lung pe sora ei.

– Prin urmare, tot eu sînt de vină? Iarăși.

Margaret clipi de cîteva ori, dar îi susținu privirea.

– Dacă te-ai fi dus tu în locul meu...

– Am atîta minte ca să nu mă due la un bărbat, la hotel, spuse Riva, pe un ton disprețuitor, mai cu seamă cînd e vorba de Edison Gallant. Nu s-ar fi întîmplat nimic dacă nu te-ai fi amestecat în treburile mele. De ce-ai făcut-o?

– Tu mi-ai spus că n-am decît să încerc dacă cred că îl pot convinge pe Edison!

– Și l-ai convins?

– Știi că nu...

– Așa cum știi și tu că nu te-am îndemnat să faci asta. De ce-ai făcut-o, Margaret?

– Mă preocupă și pe mine binele lui Erin.

– Asta numai fiindcă ți-am permis eu, nu uita.

– Erin e fiica mea! strigă Margaret. Eu am crescut-o, eu am dus-o la doctor cînd a fost bolnavă, eu am sărutat-o și am mîngăiat-o cînd cădea și se lovea, eu i-am cumpărat prima rochiță de domnișoară și tot eu am așteptat-o seara tîrziu să se întoarcă de la prima întîlnire.

– Ai făcut toate astea fiindcă ai luat-o de lîngă mine.

– N-ai dorit-o!

– De unde știi tu? M-ai întrebat vreodată?

Margaret se holbă la ea de parcă o vedea pentru prima oară. Brusc, fața i se boji.

– Oh, Riva, i-am spus.

Riva simți că-și pierde respirația.

– Ce-ai făcut?

– I-am spus lui Edison de Erin. N-am vrut, zău că n-am vrut. Mi se întîmplă în ultima vreme să cam uit. Mi-a ieșit complet din minte că el nu știa.

Riva inspiră adînc de cîteva ori, înainte de a-și recăpăta calmul:

– Îți dai seama ce-ai făcut?

– Poate că tot răul e spre bine. Măcar acum pricepe și el de ce Erin și Josh nu trebuie să fie împreună.

– Va folosi informația împotriva mea.

– Nu se știe. În fond, de ce-ar face-o?

– Fiindcă așa e el. Nu te-ai lămurit nici acum?

Margaret o privi cu ochii în lacrimi.

– Nu era nevoie să-mi mai amintești.

Tactică obișnuită, care își făcea însă efectul. Nici sentimentul de vinovăție care o copleși pe Riva nu era ceva nou. Se întoarse spre telefonul de pe noptieră:

– Uite ce e, am să-l sun pe Boots. Ai nevoie de el. El știe cum să te ajute.

– Nu! urlă Margaret. Nu vreau să-l văd! Ești o rea dacă îl suni!

– Rea? făcu Riva, răsucindu-se în loc. Cum adică?

– Da, vrei să te răzbuni pe mine fiindcă i-am spus lui Edison.

– Nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva. Margaret, ești isterică, zău așa. Nu te înțeleg. Ai de gînd să-i ascunzi soțului tău că ai fost violată?

– N-am încotro, nu pricepi? N-o să mai aibă aceleași sentimente pentru mine dacă află. Se duce totul de rîpă, făcu Margaret, cu mîna la gură, gata să izbucnească în plîns.

Riva tăcu cîteva clipe, după care rosti rar și apăsător:

– Nu-ți dai seama că nu mai contează? Totul s-a dus deja de rîpă.

– Ba nu, nu-i adevărat, zise Margaret, cu glasul sugrumat. Nu s-a schimbat nimic. Am să fac o baie, îmi pun haine curate și pe urmă ne întoarcem cu mașina la Bonne Vie. O să le spunem tuturor că am fost la cumpărături și că

am avut probleme cu mașina. Tu nu mi-ai trimis limuzina, ci ai venit personal, ca să mai dăm o raită prin magazine.

– Nu se poate să faci abstracție de ceea ce ți s-a întâmplat. Nu e normal.

– Nu-mi pasă. N-am de gând să-mi distrug viața din cauza lui Edison Gallant. Asta ar însemna să-i dau lui satisfacție.

– Dar ceea ce s-a petrecut nu e o glumă.

Margaret o porni spre baie, fără să mai asculte ce spunea Riva.

– Oricum, îi aruncă ea peste umăr, n-am de gând să ignor nimic. Am să i-o plătesc eu într-o bună zi.

– Nu fi proastă, strigă Riva. Te porți copilărește.

Margaret intră în baie și trînti ușa.

Povestea născocită de Margaret avea o hibă: Boots nu crezu o iotă. Nu-l impresionară nici măcar sacoșele cu haine cumpărate la rezezeală, la insistențele lui Margaret. Aproape că nici nu se uită la ele, când Margaret și Riva le împrăștiară pe pat.

– Nu mi-ai spus că te duci la cumpărături, zise el, studiindu-și nevasta, cu un aer bănuitor și îndărătnic. Și nici nu mi-ai cerut bani.

– Uîți că am și eu cărți de credit, răspunse Margaret. În plus, ce mare scofală, am avut și eu chef să văd ce se mai găsește pe la Maison Blanche.

– De ce ai lăsat mașina la Royal Orleans? A sunat tipul de la garajul de-acolo și-a zis că te-ai urcat în mașină când ți-au adus-o, după care te-au apucat pandaliile, te-ai dat jos, ai lăsat-o baltă și-ai plecat cu cheile.

– Ți-am zis că am avut o defecțiune la motor.

– Ba a pornit din prima, când au încercat ei. De-aia au și sunat; au văzut talonul de înmatriculare și au cerut

permisiunea să o mute din loc. Tipul de la garaj zicea că ai ieșit din hotel și că erai tare supărată. Ce zici de toate astea?

— N-am intrat în hotel. Cretinul ăla m-o fi confundat cu altcineva. Cum ți-am spus, s-a stricat ceva la motor.

— De ce n-ai rugat pe cineva de la garaj să-ți dea o mînă de ajutor?

— Nu mi-a trecut prin minte.

— Și, mă rog, de ce? Te-a răvășit prea mult ce ți-a zis Edison Gallant? Știi că locuiește acolo. Am auzit-o pe Erin cînd ți-a spus.

— El n-are nici un amestec în toată tărășenia asta. Am folosit garajul hotelului fiindcă mi s-a părut la îndemînă, mai ales că voiam să mă mai plimb după aceea prin Quarter. Știi și tu cît de greu găsești un loc de parcare.

Nimic nu era plauzibil. Poate că în altă situație, Margaret ar fi izbutit să-l ducă de nas. Acum, însă, era prea epuizată și cuvintele ei sunau fals. Nu putea să-și privească bărbatul în ochi.

— Minți, Margaret, zise Boots. Dacă nu-mi spui, îl sun pe Edison și îl întreb dacă ai fost pe la el și ce-ați avut voi doi de discutat atîta timp.

— Să nu te prind că faci asta!

— Ba am s-o fac.

Margaret știa că Boots nu glumea. Izbucni în plîns și, în frînturi de fraze, îi povesti soțului ei ce se întîmplase. La un moment dat, Boots îngenunche pe podea lîngă scaunul pe care stătea Margaret și o luă în brațe. Pe chipul lui se citea suferință, dar și o furie cumplită. Pe Riva o cuprinse spaima. În același timp, se simțea jenată că asistă la această scenă dintre Margaret și soțul ei. Cînd Margaret tăcu, Riva spuse:

— Nu vrea să se ducă la doctor.

— Nu mă doare nimic, zise Margaret, îmbufnată, ștergîndu-și lacrimile.

– Dar a fost un șoc pentru tine.

Boots se ridică încet în picioare:

– Cel mai bun lucru ar fi să se bage în pat.

Cu pumnii închești, Margaret îi privea pe amândoi:

– Nu mai vorbești despre mine ca și când n-aș fi de față!

– Haide, liniștește-te, spuse Boots. Dezbracă-te și lungește-te pe pat.

– Ce-ai de gând să faci? Furia care pusese stăpînire pe Margaret se risipi ca prin farmec.

– Nu contează. Fă cum ți-am spus. O să-ți aducă cineva un pic de supă sau ceva de mîncare, după care încearcă să te odihnești.

– Nu pot înghiți nimic.

– Încearcă, totuși.

Tonul lui Boots trăda îndîrjire. Margaret se uită la Riva, plină de amărăciune:

– Ți-am spus eu că nimic n-o să mai fie ca înainte?

Riva o privi lung pe sora ei, fără să scoată o vorbă, apoi se îndreptă spre ușă:

– Mă duc să aranjez să-ți aducă ceva de mîncare. Nu-și dădu seama că Boots se pregătea să iasă și el din cameră, decît cînd o auzi pe Margaret strigînd:

– Tu unde pleci?

– Mă întorc imediat, zise Boots.

Riva se opri să-l aștepte. După cîteva clipe de tăcere, îi spuse:

– Iartă-mă.

Boots se uită la ea, încruntat:

– De ce? Nu-i vina ta.

– E adevărat, dar presupun că nu s-ar fi întîmplat nimic dacă n-aș fi întreprins eu nimic.

– Nu puteai sta cu mîinile în sân.

– Asta îmi tot repet și eu, dar s-ar fi putut ca treaba asta dintre Erin și Josh să nu aibă nici o consecință.

– Riscul exista, totuși.

– Cred că e tardiv să ne mai facem griji în privința asta. Boots nu răspunse și Riva adăugă: Știi, nu pricep ce l-a apucat pe Edison să se poarte așa. Nu că Margaret n-ar fi o femeie atrăgătoare. Totuși, ce l-a determinat să se poarte așa?

– Motive se pot găsi cu duiumul, dar cred că a dorit s-o facă.

– Crezi că a vrut să se răzbune pe mine?

– Oh, poate, într-un fel, dar părerea mea e că motivul trebuie căutat undeva în trecut. Mi-aduc aminte afirmația lui că n-a întâlnit niciodată fete mai apetisante decât voi trei, surorile Benson, și că i-ar plăcea să... În fine, înțelegi tu. Întîmplarea a făcut s-o aibă pe Margaret la îndemîină cînd l-a apucat nevoia aceea frenetică de a se culca cu o femeie. N-a reușit niciodată să se stăpînească în situații de genul ăsta.

– Dar de ce să-și asume un asemenea risc? Pare o prostie din partea unui om aflat în vizorul opiniei publice.

– Persoanele de genul lui își închipuie că sînt intangibile. Li se pare că se află deasupra tuturor și că nimic nu le poate atinge.

Ajunseseră la scara din spatele casei. Riva se opri, întorcîndu-se cu fața spre Boots.

– Ce-ai de gînd să faci?

– De ce crezi că am de gînd să fac ceva?

– Nu știu. Așa mi s-a părut.

– Edison e rudă cu mine. Mă gîndeam să am o mică discuție cu el, așa, ca în familie.

Riva îi privi pumnii încleștați, apoi se uită din nou în ochii lui:

– O conversație amicală în care să-i explici cît de mizerabil s-a purtat?

– Ceva de genul ăsta.

– Promiți că te vei stăpîni?

– Nu te frămînta pentru mine.

Ciudat era că nu se frămînta deloc. Și la fel de ciudat era și faptul că nu avea de gînd să-l oprească.

– M-am gîndit, continuă el, că ar fi bine să te previn, în eventualitatea că gestul meu ar putea avea repercusiuni asupra modului în care înțelegi să acționezi în ce-i privește pe Erin și Josh.

– Nu știu, nu m-am gîndit la asta, zise ea, încruntîndu-se, dar nu contează. E problema ta.

– Și a lui Erin.

Îl privi lung. Bărbatul acesta fusese un tată bun pentru Erin.

– Cred că ai dreptate. A fost o prostie din partea mea să uit de lucrul ăsta. De ce n-ai spus nimic pînă acum?

– Ei, lasă, a făcut Margaret destulă gălăgie pentru amîndoi.

Nu obișnuia să-și critice nevasta. Afirmatia de acum demonstra cît de mult îl afectase ceea ce se petrecuse.

– Așa e ea, își face griji și încearcă să-i manevreze pe ceilalți, zise Riva.

– Știu. Dar știu totodată că tu ai încercat să faci cum e mai bine pentru Erin, fără să stîrnești valuri în jurul tău. Mă deranjează cumplit că Margaret și-a dat în petic. Am de gînd să fac tot ce-mi stă în putință pentru ca Edison să nu folosească informațiile pe care le are împotriva lui Erin.

– Te gîndești că s-ar putea să-i spună?

– Sper să îl pot convînge că asta ar fi cea mai mare prostie. În ce privește restul, nu-mi dau seama ce aş putea face.

Boots îi dădea astfel de înțeles că n-avea cum controla pariurile lui Edison în ceea ce o privea pe ea.

– Nu te mai gîndi la mine. Îmi port singură de grijă.

– Știam eu că așa ai să reacționezi. Dacă crezi că te pot ajuta în vreun fel, nu ezita să-mi spui.

– Așa voi face, zise Riva.

Boots încuviință din cap și o porni înapoi spre dormitor. Privind în urma lui, Riva își zise că Boots nu făcuse doar o afirmație de circumstanță; era altfel decât își imaginase ea. Îi părea bine că era de partea ei.

13

S-a folosit de mine, Riva, zise Margaret, stînd lungită pe pat. Draperiile erau trase, iar în încăpere era destul de întuneric. Riva şedea pe un scaun, lîngă ea. Sora ei insistase să mai rămînă, cînd îi adusese tava cu mîncare. Margaret nu voia să stea singură. Riva îşi dorea din tot sufletul să nu fie acolo, să scape de sentimentul vinovăţiei, de compasiunea şi furia pe care le simţea faţă de sora ei, să nu mai asiste la atitudinea de autocompătîmire în care se complăcea Margaret. Oare sora ei uitase că şi ea fusese „folosită“?

– Nu te mai gîndi la asta, spuse Riva.

– Trebuie, mă obsedează, nu pricepi? Mă simt atît de umilită. Cînd Edison m-a poftit în cameră, m-am gîndit că e atras într-un fel de mine. Zîmbea şi se purta foarte curtenitor. Apoi s-a comportat ca un animal. N-am însemnat nimic pentru el. Trebuia să demonstreze ceva şi s-a folosit de mine pentru asta. Prin mine, a urmărit să se răzbune pe tine!

– Îmi pare rău. N-am vrut să te implic în problema asta.

– Sînt implicată. Am fost dintotdeauna.

Glasul lui Margaret era din ce în ce mai stins. Riva se gîndi că tranchilizantele pe care le luase începeau în sfîrşit să-şi facă efectul. Spera să fie aşa. Margaret continuă:

– Am crezut tot timpul că e un bărbat deosebit, chipeș și bogat. Mult mai rafinat decît prăpăditul de Boots.

– Cine? Edison?

Margaret încuviință din cap.

– V-a invidiat, pe tine și pe Beth, pentru că v-a dorit și a făcut dragoste cu voi. Oh, știu că amîndouă ați avut de pătimit din cauza lui, dar asta nu conta. Mi se întîmpla să mă gîndesc uneori la el cînd spălam vasele sau noaptea, cînd eram în pat cu Boots. Oh, Doamne!

– Nu mai vorbi despre asta. Îți faci singură rău.

– Mă gîndeam că dacă n-aș fi fost într-un fel logodită cu vărul lui, poate că Edison fugea atunci cu mine. Uneori, mă uitam la Erin și încercam să-mi închipui cum ar fi fost dacă ea s-ar fi născut din legătura noastră. Ce tîmpenie, nu-i așa? Ai auzi vreodată o tîmpenie mai mare, zi?!

– Margaret...

– Dacă n-aș fi visat cu ochii deschiși, dacă nu mi-aș fi făcut iluzii stupide, poate că nici nu mă duceam la el. Cînd te gîndești cît timp și cîte sentimente irosite pentru cineva care nu merită. De ce nu mi-ai spus că e un om de nimic?

– Ba ți-am spus, rosti Riva, încetișor. N-ai avut însă urechi să mă auzi.

– Și-a bătut joc de mine, m-a ademenit într-un mod josnic. N-am să i-o iert niciodată.

La așa ceva, nu exista răspuns. Tăcerea se prelungea, întreruptă doar de zgomotul aparatului de aer condiționat. După o vreme, Margaret se răsti arțăgoasă, zbătîndu-se cu capul pe pernă:

– Unde-i Boots?

– Nu știu, răspunse Riva, încercînd să adopte un ton neutru.

– De ce nu-i aici? Mi se pare ciudat.

– O să vină numaidecît.

– Crezi? Dar unde s-a dus? Sper că nu la Edison. Oh, Doamne, crezi că s-a dus la el? Spune-mi, Riva, s-a dus?

– Încearcă să dormi.

– S-a dus, știu asta. De ce l-ai lăsat?

– N-am avut cum să-l opresc.

– Când mă gândesc ce-o să-i spună Edison, ce minciuni o să-i toarne...

– Mă îndoiesc că o să apuce. Boots... nu prea avea chef de discuții.

– Edison o să cheme poliția și o să ceară să îl aresteze; știu eu că așa va fi.

– Acum nu mai avem ce face. Stai cuminte și odihnește-te. Gemînd, Margaret se trînti la loc pe pernă.

– Nu sînt obosită și nici bolnavă. Am fost violată! Nu pricepi?

Riva înțelegea perfect. Nici pentru ea, prima oară cînd făcuse dragoste cu Edison, nu fusese altfel. Aproape la fel se întîmplase și cu străinul acela pe Bourbon Street. Însă ea nu spusese nimic. Cum Margaret continua să tacă, Riva se rezemă cu capul de spătarul scaunului și închise ochii.

În acea noapte fierbinte de mai, în biroul din spatele barului de pe Bourbon Street, se trăsese înapoi, ferindu-se de cei doi bărbați care o priveau. La lumina becului din tavan, ochii lor străluceau hulpavi și nerușinați. Străinul și-a scos portofelul din buzunarul de la sacou și a început să numere douăzeci de dolari. Cînd proprietarul barului și-a întins mîna dolofană să înșface banii, Rebecca s-a răsucit pe călcîie, a deschis ușa și a rupt-o la fugă.

În urma ei s-a auzit zgomotul scaunului frecat de podea și un urlet. Aruncînd o privire peste umăr, l-a zărit pe străin năpustindu-se pe ușă, urmat de proprietarul barului. Alerga greu cu tocurile înalte, dar se străduia din răsuputeri să ajungă pe culoarul întunecos în capătul căruia se afla barul.

Pereții vibrau parcă de la pașii greoi care veneau în urma ei. Zgomotul se confunda cu bătăile frenetice ale inimii. Se simțea cumplit de neajutorată, fără nici o ocrotire, total vulnerabilă. Frica, furia și îndîrjirea pusese stăpînire pe ea.

Vedea ca prin ceață perdeaua ce acoperea intrarea în sala barului. O dădu la o parte și pătrunse poticnindu-se în încăperea aglomerată și zgomotoasă. Bărbații aflați la mese priveau cu ochi pofticioși femeile care dansau aproape goale. Nimeni nu-i dădu nici o atenție.

Simți cum cineva îi răsuci cu brutalitate mîna la spate. Se izbi de perete, răsucindu-se pe loc. Geamătul de durere se preschîmbă în țipăt, cînd străinul o înșfăcă de grumaz. Degetele înfipse în carnea ei moale strîngeau puternic. Simți răsufierea lui rău mirositoare. Miasama aceea, combinată cu mirosul briantinei îi făcea greață. Bărbatul rînjea de plăcere.

— Nu scapi de mine așa ușor, zise el, frecîndu-se cu bazinul de pubisul ei. Proprietarul barului, postat în ușă, mormăi ceva.

Rebecca își propti palmele în pieptul străinului și îl împinse cu putere, făcîndu-l să se clatine pe picioare. În spatele lui zări silueta altui bărbat. Acesta îl apucă pe agresor de umăr, îl răsuci în loc și, punîndu-i piedică, îl trînti pe pămînt. Tipul se ridică în picioare și o șterse din bar. Salvatorul Rebeccăi se întoarse spre proprietarul barului.

— Domnule Staulet, nu vă înfuriați, vă rog! zise grăsanul, ridicînd mîna și trăgîndu-se înapoi. De unde să știu eu că fata nu vrea? Totul e-n regulă. Nu s-a întîmplat nimic. Tipa o să danseze pentru dumneavoastră, dacă asta vreți.

— Întrebarea e, zise bărbatul pe care îl chema Staulet, ce vrea ea?

Se întoarse spre Rebecca care-l privea uimită. Era bărbatul mai în vîrstă care o ruga mereu să danseze pentru el și care îi dădea bacșiș cîte douăzeci de dolari. În ochii lui se

citea o furie mocnită, o blîndețe nemărginită și un amuzament straniu, de parcă s-ar fi mirat și el de ce făcea.

Trăgînd adînc aer în piept, Rebecca zise:

– Vreau să plec de-aici.

Staulet încuviință din cap:

– Strîngeți lucrurile, spuse el.

N-avea cine știe ce de strîns, rochia ieftină de bumbac, lenjeria de corp și sandalele scofilcite cu care venea la serviciu. Grăbită, tremurînd de nerăbdare, își scoase pantofii cu tocuri înalte și slipul minuscul, temîndu-se ca domnul Staulet să nu plece fără ea. Azvîrlind pe jos simulacrul de costum, se repezi afară.

Bărbatul stătea în continuare în dreptul perdelei. Proprietarul barului se făcuse nevăzut. Domnul Staulet o luă de braț și ieși cu ea din bar, fără să privească în jur.

Ajunși afară, se opri ră citeva clipe pe trotuar. Bourbon Street era aproape pustiu. Pe asfalt zăceau gunoarie și ambalaje de plastic. Ceva mai încolo, citeva perechi se plimbau clătînîndu-se în lumina firmelor cu neon, iar lîngă peretele unei case un negustor ambulant vindea crenvurști cu muștar. De undeva se auzeau acordurile unei muzici ritmate, dominată însă de tonul senzual al unei trompete ce cînta un blues.

Bărbatul de lîngă ea era adîncit în gînduri, de parcă ar fi analizat o problemă extrem de importantă; Riva tăcea. Un tremur ușor îi scutura mădularele, dar încerca să și-l înfrîneze. În cele din urmă, domnul Staulet îi oferî brațul și îi spuse zîmbind:

– Am mașina parcată aproape.

– Pot merge pe jos. Nu locuiesc departe. Îl luă de braț, fiindcă nu era politicos să-l refuze, dar și pentru că se temea să nu i se înmoaie complet genunchii. Simți sub degete țesătura mătăsoasă a mîneții și mușchii tari ai brațului.

– Îngăduie-mi să te conduc cu mașina, zise el, îndrumînd-o cu blîndețe în direcția în care se afla mașina.

Era o limuzină gri. Șoferul, un negru tânăr, înalt și voinic, coborî și deschise portiera. Chiar dacă i se părea ciudat că patronul apăruse cu o tânără fardată strident și îmbrăcată prost, nu-și trădă surprinderea. Staulet îi șopti ceva. Șoferul încuviință din cap, după care închise portiera, se așeză la volan și demară.

Limuzina era ca o găoace căptușită cu catifea, care îi izola de zgomotul și forfota străzilor înguste. Rebecca se simți în siguranță, deși puțin intimidată. Emoționată, rosti cu o voce șovăielnică:

– Cred că ar trebui să vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut pentru mine.

– Plăcerea a fost de partea mea, te asigur.

– Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu erai acolo.

– Dar am fost întotdeauna acolo ca să te văd dansînd, știi prea bine, zise el zîmbind.

– Zău, domnule Staulet...

– Spune-mi Cosmo, da? Mi-ar plăcea tare mult. Îți dai seama că e prima oară cînd ne spunem mai mult decît „bună” și „mulțumesc”?

– Da, eu...

– Ție probabil că ți se pare straniu. Mie, nu, fiindcă în sinea mea am stat mult de vorbă cu tine. Te iubesc.

Îl privi surprinsă, crezînd că nu auzise bine. Bărbații asemeni lui nu spun astfel de lucruri, mai cu seamă unor fete de teapa ei.

Cosmo rîse, ușor emoționat:

– Ești surprinsă, nu-i așa? Te gîndeai că sînt un porc bătrîn care rîvnește la trupul tău. Ei bine, nu neg că te doresc, dar e mult mai mult decît atît, mult mai mult decît îți poți tu imagina.

– De ce? ... de ce îți bați joc de mine...

– Așa crezi tu? Jur pe mormîntul tatălui meu că nu-mi

bat joc de tine. Și să știi că nu glumesc cu lucruri de genul ăsta.

Rebecca întoarse privirea, evitînd strălucirea ochilor lui căprui. Îi cunoștea chipul: tîmplele ușor încărunțite, nasul drept și puternic, maxilarul pătrat. Remarcase delicatețea și forța pe care le exprimau mîinile lui. Era un bărbat rasat și sigur pe el, așa cum sînt cei bogați. Încerca să nu se simtă intimidată de stilul lui rafinat și într-un fel ușor blazat.

Atenția îi fu brusc reținută de zona îngrădită pe lîngă care treceau, în care se zăreau nenumărate cruci albe și mici cavouri; cimitirele de acest fel erau numite „Orașele Morților”. Clipi din ochi, nedumerită.

– Țsta nu-i drumul spre locuința mea.

– Ai dreptate. De aceea ți-am spus atît de repede că te iubesc. Voiam să afli asta înainte de a descoperi mica mea șmecherie.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, umezindu-și buzele.

– Că nu te duc acasă.

– Dar... unde mergem?

– La mine, la Bonne Vie.

– Nu pot veni cu tine! Vocea ei trăda încordarea care o cuprinsese.

– De ce?

– Nu te cunosc. Nici tu nu știi cine sînt.

– Știu despre tine mult mai mult decît îți închipui tu, replică el și, cu o voce calmă, începu să-i redea firul existenței ei: data nașterii, locul, numele tatălui, al mamei; școlile pe care le urmase și notele obținute; mîncărurile preferate, culorile favorite, florile care îi plăceau; data cînd plecase din oraș cu Edison; data cînd o născuse pe Erin. Tonul lui lăsa de înțeles că știa și alte amănunte, pe care prefera să nu le amintească.

– De unde ai aflat toate astea? întrebă ea, uimită. Și ce te-a determinat să vrei să le afli?

– Există tot felul de căi și modalități. Ce m-a împins? Pur și simplu am vrut să aflu. Poți numi asta obsesie, ceea ce nu-i departe de adevăr. Bărbaților de vîrsta mea li se îngăduie să aibă cîte o idee fixă, nu-i așa?

– Mă simt atît de... jenată.

– De ce? Mie ar trebui să-mi fie rușine că te-am spionat și că ți-am violat intimitatea. Îmi cer scuze.

– Cunoști atîtea despre mine, iar eu nu știu aproape nimic despre persoana ta, zise ea, înmărmurită.

– Pînă la Bonne Vie, drumul e lung. Dă-mi voie să-ți povestesc.

– Dar nu pot veni cu tine! Nu așa, gonind cu mașina în noapte.

Mai făcuse o dată așa și avusese parte numai de nenorociri.

– De ce nu poți? se interesă el. Ce te reține? Există cineva de care trebuie să ții seama, la care te gîndești?

Cuvintele ar fi putut fi rostite pe un ton dur, dar Cosmo vorbise cu atîta compasiune și afecțiune, încît Rebecca se înfioră și simți că o podidesc lacrimile. În fond, avea dreptate. Cui îi păsa de ea? Nimănui.

– De fapt, ce vreî de la mine? întrebă ea, precaută.

– Vreau doar să-ți port de grijă și să te iubesc, atîta tot. Mai ales să te iubesc. Ar trebui să încep prin a-ți da ceva de mîncare. Ești tare slăbuță. Apoi am să te conduc acasă. Asta, firește, dacă vei dori în continuare să te duci.

– Ești sigur că asta e tot? Simți că se relaxează, așa cum se întîmplă după ce ți-a fost foarte frică și, încetul cu încetul, începi să capeți încredere în cel de lîngă tine.

– Absolut, micuța mea. Ar însemna enorm pentru mine să te am alături un timp, să îți arăt casa mea.

Propunerea lui părea atît de rezonabilă, încît nu putea fi refuzată. Făcuse enorm pentru ea în acea seară. De ce să fie bănuitoare și nerecunoscătoare?

Cînd, la capătul unei alei străjuite de copaci, apărură casa somptuoasă, strălucind sub razele lunii aidoma unui palat de cleștar, Rebecca amuți. Puțin lipsi să nu îi ceară din nou să o ducă acasă. Cosmo îi povestea, amuzat, cum, copil fiind, căzuse dintr-un stejar bătrîn, iar mamei lui îi păsase mai mult de craca ruptă, decît de fractura de claviculă cu care se alesese el. Limuzina trase la scară, și Cosmo o ajută să coboare din mașină. Un negru care răspundea la numele de Abraham deschise ușa de la intrare; Cosmo o pofti pe Rebecca înăuntru, ținînd-o ușor de cot, așa cum te porți cu un oaspete de vază.

– Bine ai venit la Bonne Vie, zise și vocea lui exprimînd mîndrie și bucurie răsună puternic pe holul lung și întunecos.

Ușa înaltă și groasă din stînga lor se deschise brusc. Din biroul înțesat cu rafturi din mahon cu uși de sticlă, care străluceau în lumina difuză, apărură un tînăr înalt. Ținea în mînă un manual și degetul arătător se afla între paginile cărții, acolo unde se oprise din lectură. Era mai zvelt decît Cosmo și mult mai tînăr. Purta jeans și o cămașă de bumbac. Asemănarea dintre cei doi nu lăsa loc de îndoială. Zîbind, băiatul spuse:

– Ai cam întîrziat, tăticule. Se pare că micuța ta dansatoare a fost într-o formă...

– Noel, îl întrerupse Cosmo, întorcîndu-se astfel încît Rebecca, rămasă undeva în spate, intră în conul de lumină, vreau să-ți fac cunoștință cu cineva. Domnișoară Benson, permite-mi să ți-l prezint pe fiul meu. Noel, aceasta este tînăra doamnă despre care ți-am vorbit.

Tînărul o măsură din cap pînă-n picioare, cu un dispreț suveran și un fel de jenă care îi înăsprea trăsăturile. Înroșindu-se pînă în vîrfurile urechilor, Rebecca îl strînse involuntar pe Cosmo de braț.

Cosmo se uită la ea, apoi la Noel. Pe chipul lui se citea nemulțumirea. Cei doi bărbați se înfruntară din priviri. Ca și cum ar fi dat curs unei porunci tacite, Noel își îndreptă din nou privirea spre Rebecca și, înclinînd capul, spuse:

– Domnișoară Benson.

– Bună... bună seara, șopti ea.

Tînărul o privi îndelung. Rebecca nu se simțise în viața ei atît de studiată. Dezaprobarea ce se citea în ochii lui, privirea aceea scrutătoare i se păreau mai cumplite decît tot ceea ce îndurase vreodată dansînd pe masă. Îi venea să se întoarcă și s-o ia la fugă, sau să-l pălmuiască pe fiul lui Cosmo pentru atitudinea lui arogantă.

Cosmo rupse pînă la urmă tăcerea încordată care se așternuse:

– Mănînci și tu ceva cu noi, Noel?

– Nu, mulțumesc. Sînt convins că vă face plăcere să fiți singuri.

– Cum dorești, ripostă Cosmo, pe un ton aparent imperturbabil, deși Rebecca sesiză că se enervase. O conduse pe coridor, pînă la terasa din spate, unde o invită să se așeze la masă.

În cîteva minute, fură serviți cu vin, franzele cu coajă crocantă, omlete pufoase umplute cu brînză, ciuperci și felii de șuncă. Pe măsură ce mîncă, Rebeccă i se făcea tot mai foame, apetitul fiindu-i sporit și de vocea blîndă a lui Cosmo care îi povestea tot felul de nimicuri. Acceptă bucuroasă desertul. Cînd ajunse la ultima îmbucătură, Cosmo o ceru de nevastă.

Rebecca rămase cu lingurița în aer, privindu-l uimită.

Cosmo pufni în rîs:

– Probabil că mă crezi nebun, așa-i?

– Dement, zise ea, cu ochii măriți de uimire.

– Fii și tu la fel de nebună și spune „da“.

Rebecca puse cu grijă lingurița pe farfurioară.

– Nu poți face așa ceva.

Zîmbind sincer amuzat de tonul ei grav, Cosmo spuse:

– Zău?!

– M-ai cules de pe Bourbon Street; sînt o fată care dansează aproape goală într-un bar.

– Asta înseamnă că nu prea am ce să descopăr în ce te privește.

– Sînt suficient de tînără ca să-ți fiu... Sînt mai tînără decît fiul tău.

– Cît tact. Absolut fermecător.

Rebecca stătea cu ochii ațintiți în farfurioara de desert.

– Crezi că sînt prea bătrîn? întrebă el cu teamă și curiozitate deopotrivă.

Cum să fie prea bătrîn?! Pur și simplu o copleșea.

– Nu, dar poate că eu sînt prea tînără.

– Ai să mai crești. Altceva?

Luă din nou lingurița și o înfipse în înghețata care se topea.

– Ai spus că mă iubești, dar nu m-ai întrebat ce sentimente am eu.

– Ce sentimente ai?

– Habar n-am! Uneori am impresia că nu știu ce înseamnă dragostea și cum e să iubești. Mă întreb dacă voi ajunge vreodată să iubesc pe cineva.

– Prin urmare, nu simți nimic pentru mine?

– Am un sentiment... Rebecca se opri, dar întîlnindu-i privirea, căpătă curaj și reluă: Mă simt în siguranță alături de tine. Mi-e bine cu tine, așa cum îmi era în diminețile reci de iarnă cînd mă trezeam și toată lumea dormea încă, în afară de tata, care mă lua în brațe să nu-mi fie frig și așteptam amîndoi să fiarbă cafeaua.

Se întrebă cum de își amintise brusc această scenă. Rareori i se întîmpla să se gîndească la tatăl ei, care murise cînd ea avea zece ani. Și, totuși, acesta era adevărul. Lîngă Cosmo Staulet trăia aceeași senzație de securitate și de confort.

Cosmo zîmbi cu bunătate.

– Nu sînt tatăl tău, să nu faci o asemenea confuzie. Oricum, pentru început nu e rău.

Rebecca puse din nou lingurița pe farfurie și rosti cu amărăciune în glas:

– Știi că am un copil din flori.

– Un păcat cumplit – săvîrșit cu cretinul care te-a împins să faci pasul acela.

– Habar n-ai ce fel de nevăastă aș putea fi.

– Ba știu perfect – o nevăastă frumoasă. Ceea ce pentru mine e suficient.

– Fiul tău nu mă agreează, zise ea roșind ușor.

– Nu cu fiul meu te măriți. În afară de asta, nu cred că-i displaci. Mai degrabă mă invidiază și mă disprețuiește fiindcă te-am găsit, dar n-am avut generozitatea să te las să faci ce vrei.

– Greșești, nu-i așa?

– Mărită-te cu mine și vom vedea, nu crezi?!

Discuția a continuat, Cosmo aducînd noi argumente, noi motivații, cu o putere de convingere ieșită din comun. Treptat, Rebecca a început să se obișnuiască cu ideea că bărbatul de lîngă ea vorbea serios, că dorea într-adevăr s-o ia de nevăastă.

În final, Rebecca a acceptat propunerea de a deveni doamna Cosmo Staulet. Evenimentul s-a petrecut după ce au dat o raită prin New Orleans, pe la renumitele magazine Maison Blanche și Holmes, de unde au cumpărat lenjerie luxoasă și toalete îndrăznețe, costume și rochii elegante, poșete de piele fină și pantofi care îi veneau ca turnați. Cosmo i-a cumpărat niște valize obișnuite pentru a-și lua lucrurile la Paris, pe care, spunea el, le vor înlocui la Londra. Lui nu-i plăceau produsele Vuitton, pe care le considera prea bătătoare la ochi, invitînd parcă hoții să-și facă meseria. De obicei, își cumpăra genți de voiaj și valize de la firma la care se aproviziona și regina.

Au fost nevoiți să mai aștepte câteva săptămîni, pentru ca Rebecca să se convertească la religia catolică. În acest răstimp a locuit într-un dormitor aflat la etaj, în Bonne Vie. A încercat să-l vadă pe Dante, cînd s-a dus să-și ia puținele lucruri pe care le avea în apartamentul unde locuise cu chirie. Voia să-i povestească ce i se întîmplase și să-l invite la nuntă. Nu-l găsise acasă. I-a lăsat vorbă fetei pe care o văzuse în acea după-amiază de pomină, însă Dante n-a încercat să ia legătura cu ea.

Ceremonia nunții a fost intimă; nu au participat decît cîțiva dintre prietenii apropiați ai lui Cosmo și fiul său. Rebecca purta o rochie din mătase crem, paspoalată cu panglici de culoarea piersicii, ornată cu dantelă lucrată de mînă. Alegerea îi aparținuse lui Cosmo. Nici n-o lăsase să vadă prețul acestei toalete. Se privea uimită în oglindă, înainte de a pleca la biserică, admirîndu-și părul și machiajul, opera unui specialist ce fusese chemat la Bonne Vie. Era drăguță, diafană ca o zîină din poveste. În șinea ei, însă, nu se recunoștea în imaginea pe care o vedea în oglindă, de parcă nu era vorba de persoana ei. Această transformare i se părea deopotrivă înspăimîntătoare și fascinantă.

În adîncul sufletului, panica o copleșea. Luase o hotărîre și nu mai putea da înapoi. L-ar fi pus pe Cosmo într-o situație jenantă, l-ar fi făcut să sufere. În același timp era foarte curioasă să afle cum se va simți la Bonne Vie, în noua ei calitate de doamna Cosmo Staulet. Nu o atrăgeau banii, ci poziția pe care o va ocupa, respectul ce i se va acorda în noua postură. Mai era și bărbatul de lîngă ea. Încetul cu încetul, începeau să o subjuge blîndețea și afecțiunea lui protectoare.

La recepția de după cununie, ținută la Bonne Vie, participară o mulțime de invitați. Rebecca stătea în hol, alături de Cosmo, întîmpinînd musafirii. Era emoționată și agitată; în mintea ei se amestecau zeci de nume și de chipuri. Zîmbetul care îi încremenise pe față deveni istovitor; simțea un tremur

nervos în colțul buzelor. Repeta la nesfârșit aceleași formule de politețe care începeau să i se pară absurde. Toți invitații i se păreau rafmați, eleganți și dezinvolți. Se cunoșteau între ei și se simțeau bine unii cu alții, de parcă acolo le-ar fi fost locul dintotdeauna. În mijlocul lor, Rebecca se simțea o străină, o intrusă. Nu-i scăpau nici sușotelile la adresa ei, nici privirile care o urmăreau pe furiș.

Cel mai mult o intimidă, însă, fiul lui Cosmo. Noel stătea retras, privind-o printre gene în timp ce sorbea din șampanie. Arăta extraordinar de bine în ținută de gală. Grav și înțepat, îi studia fiecare cuvânt și fiecare gest, de parcă l-ar fi intrigat felul în care reușea să își joace rolul. Îl simțea studiind-o în permanență. Conștientă de prezența lui, Rebecca își controla fiecare gest. Noel nu se arătase prea prietenos la început, dar acum între ei se instalase un fel de armistițiu. În fond, diferența de vîrstă dintre ei nu era prea mare și ca atare aveau aceleași gusturi în materie de muzică și de umor, dar glumele care le plăceau lor nu-l amuzau și pe Cosmo.

Rebecca intuia că Noel știa ce se petrece în sufletul ei, că înțelegea perfect nevoia ei acută de a-și găsi locul în noul context, teama la gîndul recepției ce urma. Deslușea în privirea lui înțelegere, ca și cum între ea și acest tînăr fiu vitreg exista deja un fel de înrudire instinctivă.

Numărul musafirilor care soseau scăzuse; Cosmo sugera ca, în cazul în care timp de două minute nu mai apărea nimeni, el și Rebecca să se retragă de lîngă ușă. În clipa aceea, Noel se îndreptă spre Rebecca. Cosmo nu-l observă, fiind angajat într-o discuție cu majordomul.

Noel o prinse pe Rebecca de mîină, dar în loc să o sărute pe obraz, cum făcuseră ceilalți, se aplecă și o sărută pe gură. Buzele lui moi și calde îi lăsară un gust plăcut de șampanie. Rebecca simți cum un val de căldură îi inundă trupul. Se trase înapoi, ca friptă. Privirile lor se încrucișară, iar Rebecca sesiză expresia de mîhnire întipărită pe chipul lui.

– Felicitări, zise el, pe un ton ușor ironic. Tata a avut pînă la urmă dreptate; știi să te descurci de minune în postura de stăpînă la Bonne Vie.

Dîndu-i apoi drumul, se răsuci brusc și se îndepărtă.

Rebecca inspiră adînc, de parcă ar fi ieșit brusc de sub apă. Întorcîndu-se spre ea, Cosmo o sărută duios pe frunte:

– Ce s-a întîmplat, iubire?

– Nimic, șopti ea, cu buzele uscate. Absolut nimic.

Privind peste umărul ei, Cosmo se încruntă văzîndu-l pe Noel, care se îndepărta.

Prima noapte de prospăt căsătorii s-a amînat pînă ce au ajuns la Paris. După recepție, Rebecca, istovită și cu nervii încordați de emoția ultimelor zile, adormi în brațele lui Cosmo.

A doua zi dimineată, devreme, plecau cu avionul în Europa, de la New Orleans International. Nu se știa cît aveau să lipsească. De la Paris, Cosmo voia să se întoarcă prin Londra, însă restul itinerarului nu fusese fixat, rămînînd la latitudinea Rebeccăi.

Parisul i s-a părut ceva de vis. La hotel, apartamentul lor dădea spre un scuar, pe marginea căruia se înălțau clădiri vechi și albe. Pereții din dormitor erau acoperiți cu un tapet vernil satinat, iar draperiile aveau franjuri aurii; balconul, cu ornamente din fier forjat, îi amintea de New Orleans. În cameră îi așteptau o frapieră cu șampanie și un coș cu fructe. Au mîncat amîndoi o pară și au ciocnit cîte un pahar în cinstea Orașului Luminilor, privind din balcon cum soarele cobora spre asfințit, aurind acoperișurile Parisului.

Apoi, Cosmo i-a explicat amuzat Rebeccăi la ce servea bideul aflat într-una dintre băi, și a lăsat-o să se relaxeze în cada plină cu spumă, el folosind baia celui alt dormitor.

Cînd Rebecca a ieșit din baie, legîndu-și cordonul halatului de mătase, a zărit pe pat un pachet frumos ambalat și legat cu o fundă. Cosmo o aștepta stînd într-un fotoliu,

îmbrăcat cu un halat bleumarin din cașmir. Sesizându-i nedumerirea, el o îndemnă să ia cadoul:

– Deschide-l, zise Cosmo, aproape în șoaptă.

– Ce te-a apucat? Mi-ai dat deja prea multe daruri.

În ultimele săptămîni, o copleșise cu cadourile – săruri de baie, parfumuri, inelul cu diamant, pe care îl purta la mîna stîngă și multe altele. Devenise jenant, ba chiar plictisitor să-i tot mulțumească.

– Cadoul ăsta e al tău doar parțial. Îmi aparține și mie.

Rebecca remarcă mirată că soțul ei nu era chiar atît de relaxat pe cît voia să pară. Chipul i se înroșise ușor, iar în ochi i se citea o umbră de îndoială. Conștientă de faptul că sosise clipa intimității, Rebecca se îmbujoră și simți un nod în stomac, deși avusese suficient răgaz să se pregătească pentru acest moment. Speriată și intrigată, simțea nevoia să dea bir cu fugiții.

– Te rog, zise Cosmo, apropiindu-se de ea.

Rebecca se întoarse ușor, întinzîndu-se după cadou. Era mai greu decît se aștepta, iar dinăuntru se auzea un fel de zornăit ciudat. Desfăcu funda, rupse hîrtia și se trezi în mînă cu o cutiuță în formă de scoică, îmbrăcată în catifea albastră decolorată de vreme. Emoționată, ridică încet capacul.

Pe un așternut de mătase albă, strălucitoare, se afla un șirag dublu de perle. În viața ei nu văzuse niște perle mai mari și mai frumoase. Deși nu se prea pricepea la bijuterii, își dădea seama că valoarau enorm.

– Acestea sînt perlele familiei Staulet, zise Cosmo, în timp ce Rebecca nu-și putea dezlipi privirea de la minunatul șirag. Le-a cumpărat un strămoș de-al meu cînd a fost în Orient și le-a dăruit soției lui, în ziua nunții, Primei mele neveste, mama lui Noel, nici nu i-a păsat de ele, convinsă că perlele aduc necazuri. Sper că tu nu ești superstițioasă.

– Nu, zise ea, aproape în șoaptă. Sînt superbe, însă nu știu dacă am să le port vreodată. Mi-e frică să nu le pierd.

– Încuietoarea e foarte solidă. Deocamdată, poți să le porți când ești cu mine. Se potrivesc perfect cu asta. Cosmo trase din cutie mătasea pe care fuseseră așezate perlele, și care era de fapt un obiect cunoscut, poate mult prea cunoscut – un slip minuscul din mătase albă, asemeni celor pe care le purtase pe Bourbon Street.

Rebecca îl privi surprinsă pe soțul ei.

– Doar de data asta, o imploră el, cu glasul răgușit de emoție. Te rog.

Crezuse că pusese punct acelui capitol din existența ei, că putea da uitării umilințele îndurate. Rebecca păli, constatînd cu stupeoare că se înșelase amarnic.

– Nu te uita așa la mine, o rugă el, disperat. Am nevoie de asta, așa sînt eu, un boșorog ordinar. Nu are nimic de-a face cu ceea ce ai fost tu sau cu ceea ce ești acum.

Brusc, Rebecca înțelese și trecu peste revolta din sufletul ei.

– Nu ești ordinar. Nu vei fi niciodată ordinar și nici boșorog, zise ea, căznindu-se să zîmbească.

Profund emoționat, Cosmo o urmărea; Rebecca lăsa perlele din mînă, făcu să-i cadă halatul la picioare, luă slipul și, cu gesturi lente, și-l puse, aranjîndu-i franjurile peste zona pubiană. Apoi, se întoarse cu fața spre el. Acesta luă perlele și i le puse la gît. Șiragul lung i se așează între sîni. I le lipi gingaș pe piele; perlele se încălziră de la trupul ei fierbinte care căpătase parcă luciul lor sidefiu. Cosmo îi cuprinse sîni în palme, sărutîndu-le pe rînd sfîrcurile, apoi se lăsă în genunchi la picioarele ei. Îi dezmierdă trupul, mîngîindu-i rotunjimile, șoptindu-i numele și își lipi fața de volanele slipului.

Simți răsufierea lui caldă, apoi limba umedă și fierbinte. Protestă, jenată, dar Cosmo nu se dezlipea de ea. Rebecca închise ochii. Broboane de sudoare îi acopereau pielea fierbinte. Scoase un suspin, ca un gîfuit repede înăbușit. Sîngele îi clocotea, iar bazinul și-l simțea ca de plumb. Își rezemă mîinile pe umerii lui, strîngîndu-l cu putere, agățîndu-se de

el. Extazul se dezlănțui în valuri molcome, copleșind-o cu totul, anulînd orice gînd sau teamă. Își dorea s-o atingă, avea nevoie de asta, nu suporta gîndul să nu guste din deliciile ei.

Brusc, miracolul se produse. Țipînd ușor, simți că i se înmoaie genunchii. Cosmo o răsturnă pe pat, apoi își scoase grăbit halatul. Ezită o clipă, neștiind dacă e dorit, însă Rebecca deschise ochii și întinse mîinile spre el.

14

Au rămas în Franța trei luni. Cosmo era încântat să-i arate Rebeccăi monumentele și muzeele, să o îmbrace la marile case de modă și să o însoțească la saloanele de frumusețe. Îi plăcea să stea la o cafenea, pe trotuar, în timp ce ea colinda magazinele de pe Rue de la Paix și de pe Champs-Élysées. Îl amuza faptul că Rebecca prefera să cumpere de la Galeries Lafayette. În schimb, nu-i plăcea când Rebecca insista s-o însoțească în metrou ca să exploreze cotloanele obscure ale orașului și nici plimbările care invariabil le purtau pași la buchiniștii și florăresele de pe malul Senei, ori în magazinele de antichități de pe Rive Gauche.

Cosmo a dus-o la birourile din Paris ale firmei Staulet Corporation, unde a prezentat-o mândru și i-a arătat Turnul Eiffel care se vedea de la ferestrele ultimului etaj. Au luat dejunul cu președintele filialei franceze, un bărbat care s-a comportat curtenitor și totodată condescendent față de Rebecca, făcînd-o să se retragă într-o muțenie îndărătnică. Nu l-a plăcut pe acest tip, dar cînd i-a spus asta lui Cosmo n-a putut să precizeze motivul.

– Dacă nu-ți place de el, ce-ar fi să-l concediez? zîmbi el ușor ironic.

– Chiar ai fi în stare să faci asta?

– Am toată încrederea în intuiția feminină.

– Nu vreau să-i fac rău. Spuneam doar că...

– Trebuie să înveți să îți asumi responsabilitatea afirmațiilor pe care le faci, iubito.

– Nu pot să-mi exprim și eu o opinie, fără ca asta să aibă repercusiuni asupra slujbei cuiva? Nu pot să-ți spun ce gîndesc fără ca...

– Fără ca asta să aibă anumite consecințe? Nu prea se poate. Există întotdeauna consecințe, indiferent de intențiile noastre.

– În cazul ăsta, mă mir că oamenii se mai ostenesc să stea de vorbă.

– Zău?! făcu el, rîzînd.

Au închiriat o mașină și au plecat la țară. După ce ieșea din Paris, Sena devenea limpede și verde ca iarba, șerpuind printre plantațiile de vîie în care strugurii erau încă verzi.

Au serbat ziua de naștere a Rebeccăi undeva lîngă Marsilia; împlinea șaptesprezece ani. Cosmo i-a cumpărat niște cercei cu diamante și acvamarine, precum și un mic revolver, cu care a învățat-o să tragă. Nu putea fi mereu lîngă ea ca s-o protejeze, susținea el. Priceperea de a folosi o armă îi dădea măcar încrederea și curajul de a se apăra la nevoie.

Au făcut planuri să cumpere o casă în Franța, poate în minunatul ținut, rămas încă sălbatic, din apropiere de Menerbes. Abia atunci a aflat Rebecca, mirată, că soțul ei avea proprietăți în Colorado și pe o insulă în Bahamas. Nu putea pricepe nici în ruptul capului ce nevoie mai avea de încă o casă; cînd i-a spus, el a luat-o în brațe și s-au tăvălit prin nisip spunîndu-i pentru a mia oară cît de mult o iubea. Știind că îl face fericit, i-a spus și ea că îl iubește, deși nu era convinsă de asta.

Sejurul petrecut în Franța a schimbat-o mult pe Rebecca. La New Orleans, din avion a coborît o altă Rebecca. Nu era vorba numai de coafura elegantă, de machiajul per-

fect, de toaleta elegantă pe care o purta sau de strălucirea perlelor de la gât. Căpătase un anume stil, o eleganță dezinvoltă care îi conferea un aer aristocratic. Avea o anumită grație în mișcări, un anume fel de a înclina bărbia, un timbru al vocii mai cizelat, care nu izbutea să ascundă însă pe de-a-ntregul originea ei. Dar ceea ce frapa erau zîmbetul cald și felul în care privea pe oricine drept în ochi.

Rebecca conștientiza perfect toate aceste schimbări. Știa, de asemenea, că noua ei înfățișare se datora grijii și sprijinului lui Cosmo, care constituia pentru ea un model. Îi era recunoscătoare pentru tot, dar mai ales pentru felul delicat în care o ajutase să scape de senzația de jenă și stinghereală, transformînd-o într-o soție ideală. Își dădea toată silința să devină femeia de care avea el nevoie, chiar dacă Cosmo nu își exprimase această dorință.

Mai era și numele. Cosmo începuse să îi spună Riva, în loc de Rebecca, încă din perioada cînd se aflau în Sudul Franței. Nu mai avea mutră de „Becky“, zicea el. Riva era o variantă a numelui de Rebecca, mult mai stilată. Avusese nevoie de ceva timp ca să se obișnuiască, dar curînd ajunsese la concluzia că îi plăcea noul ei nume.

Noel i-a așteptat la aeroport. Gestul lui de politețe era absolut neașteptat. Ultima oară cînd primiseră vești de la el, le spusese că se mutase de la Bonne Vie și că locuia într-un campus universitar la Georgia Tech, unde se transferase în ultimul semestru de la LSU. Decizia venise pe nepusă masă, dar Cosmo a acceptat-o fără să se mire și fără să încerce să-l convingă să renunțe la această mutare.

Riva s-a bucurat să-l vadă pe Noel, și i-a adresat un surîs timid. Pe drumul spre casă, Noel nu i-a adresat nici un cuvînt, mulțumindu-se să-l pună pe tatăl său la curent cu evenimentele petrecute în absența lor. Cînd și cînd, o privea cu coada ochiului, dar îi evita privirea.

Riva își dădea seama că Noel se simte stinger în

prezența ei. Întrebarea era „de ce”? Îl studia pe furis, încercînd să găsească răspunsul. Să fi fost vorba de înfățișarea ei schimbată? Puțin probabil. Învățase pe Bourbon Street să sesizeze cînd un bărbat o privea cu admirație. Totodată simțea că Noel ascundea ceva, ceva ce aducea a prudență, dacă nu chiar a teamă. Dacă așa stăteau lucrurile, era limpede că trebuia făcut ceva. N-avea de gînd să trăiască în această atmosferă încordată împreună cu fiul lui Cosmo.

Cînd au ajuns la Bonne Vie, cina îi aștepta – bucate minunate, specifice locului, cărora le duseseră dorul cît timp fuseseră plecați. La masă, Riva s-a străduit să ia parte la conversație, și atmosfera s-a mai destins. S-ar fi zis că sînt într-adevăr o familie. După cină, Cosmo își exprimă intenția de a verifica cîteva chestiuni de afaceri. O dată întors acasă, corporația și problemele ei redeveneau prioritare. Se scuză și, ridicîndu-se de la masă, se duse în bibliotecă să vorbească la telefon, lăsîndu-i singuri pe Riva și pe Noel. Riva, văzîndu-l pe majordom care se pregătea să strîngă masa, se ridică. Politicos, Noel făcu același lucru. Riva ieși pe coridor și se îndreptă spre terasa din spate. Noel o urmă.

Pe terasă era cald. Riva se rezemă cu umărul de unul dintre stîlpii acesteia.

– Ce bine e să respiri iarăși aer curat, zise ea mulțumită.

– În Europa nu e aer curat?

– Oh, ba da. Mă refeream la avioane, aeroporturi, mașini cu aer condiționat.

– Deci, ți-a plăcut călătoria.

– Foarte mult.

– S-ar zice că luna de miere a fost o reușită.

Se întoarse cu fața spre el, lipindu-se cu spatele de cărămizile stîlpului, care mai păstrau căldura soarelui de peste zi.

– Eu așa zic.

Noel o studia prin întuneric. Lumina din hol i se revărsa pe umăr și îi scălda obrazul stîng, lăsîndu-i însă ochii în umbră.

– Noel?

– Da?

– Voiam... să-ți spun că nu reprezintă nici o amenințare pentru tine. Cuvintele fuseseră rostite răspicat, cu multă convingere.

– Crezi? făcu el, politicos, dar cam sceptic.

– Nu se va schimba nimic, pe cuvânt.

– Normal, din moment ce totul s-a schimbat deja.

– Vreau să spun că nu vreau nimic din ce îți aparține, că nu voi lua niciodată nimic din ce-i al tău.

Noel continua s-o privească, iar chipul lui trăda o încordare ce sugera parcă furie înăbușită, tristețe și un alean ciudat.

În cele din urmă, vorbi:

– Mi-ai luat deja ceva.

– Ce anume? se miră ea.

Noel se apropie. Întinzînd mîna, apucă șiragul de perle de la gîtul ei.

– Prin tradiție, acestea aparțin primului născut, care urmează să le dăruiască soției lui.

– Dar nu ești înșurat.

– În schimb, e tata. Cînd am să mă însor și eu, cînd va veni acel moment, ai să renunți la ele?

– Dacă așa se cuvine, da. Fusesse sinceră, deși gîndul acesta îi provoca o durere sfișietoare, de care încerca să facă abstracție.

– Ce exemplu de renunțare și de sacrificiu.

Neplăcut impresionată de tonul lui batjocoritor, spuse:

– Nu eu le-am cerut. Cosmo mi le-a oferit!

– Sînt covins de asta. Probabil că nu s-a putut abține.

– Ia-le înapoi chiar acum, dacă asta îți dorești! strigă ea, pregătindu-se să-și scoată șiragul de la gît. N-am nevoie de un lucru care să creeze probleme între noi.

Cu o mișcare rapidă, el îi prinse mîinile, oprind-o.

— Nu fi caraghioasă! N-am nevoie de perlele astea.

Noel se apropiase atât de mult, încît îi simțea parfumul loțiunii de ras, un iz de rufe proaspete și un miros tipic, de bărbat tînăr. Simțurile ei se treziră: Era ceva atât de intens, atât de familiar, încît fără să vrea se înclină spre el. Consternată, își dădu seama că trăia de fapt preludiul dorinței. Sentimentul era atât de ciudat și intens, încît avu nevoie de toate forțele pentru a-și înăbuși elanul care o cuprinsese.

— Voiam doar... îngăimă ea... Voiam doar să știu dacă îți plac.

După o clipă de tăcere, Noel scoase un sunet ce putea fi confundat cu un rîs amar. El se desprinsese, făcu cîțiva pași înapoi, își vîrî mîinile în buzunare și spuse:

— E prea tîrziu pentru așa ceva. Mult prea tîrziu. Mîine e luni, așa că va trebui să plec ca să nu întîrzi la școală. Mă duc să-mi iau la revedere de la tata.

— Pleci în seara asta?

— Da, cred că-i mai bine așa.

Fără să-i lase răgazul de a-i răspunde, se răsuci pe călcîie și intră în casă. După cîteva minute, se auzi zgomotul motorului, pe aleea din față. O vreme, Riva nu se simți în stare să intre înăuntru.

Cosmo și Riva au început să ducă existența de rutină. Inițial ea a stat acasă, dar după o vreme a ajuns să se plictisească. Citea mult; inițial, cărțile din biblioteca lui Cosmo și cele din bibliotecile publice. În felul acesta, spera să-și completeze lacunele educației ei precare. Cîteva luni s-a mulțumit cu aceste preocupări, apoi a simțit nevoia să facă și altceva. Putea deveni membră a unor cluburi sau să ia parte la ceaiuri și dejunuri, însă nu se simțea atrasă de viața mondenă. Cosmo, care dorea s-o știe aproape, aflînd că se plictisește, i-a aranjat un birou în Staulet Building, alături de al lui.

În primele zile, venea doar să bea cafeaua cu ea. Treptat,

însă, a început să-i împărtășească din problemele care-l preocupau și să se plîngă de incompetența celor din jur.

Riva nu poseda nici o pregătire în domeniul afacerilor și nici experiență, însă avea o minte ageră, inventivitate, un simț practic excepțional și dorința de a munci. În plus, se pricepea la oameni; cu o intuiție și o percepție pe care nu și le explica, identifica persoanele inteligente și sincere, depista fanfaronii și indivizii superficiali, competenții și incapabilii. După o lună de zile, ajunsese să rezolve mici probleme pentru Cosmo, dînd telefoane, întocmind liste sau rapoarte.

Acest lucru a dat naștere unui mic conflict cu secretara lui Cosmo, care lucra acolo de cincisprezece ani și își simțea poziția amenințată; totul s-a rezolvat cu bine în clipa în care Riva a declarat răspicat că nu știe să dactilografieze și nici să stenodactilografieze, că habar n-avea să claseze documentele și nici nu intenționa să învețe. După o vreme, secretara a ajuns să bată la mașină rapoartele întocmite de Riva, să noteze mesajele care i se adresau, să îi facă rezervări la masă sau să o programeze la coafor. Nu trecuseră șase luni și Riva devenise asistenta personală a lui Cosmo, investită cu puterea de a decide asupra programului acestuia la serviciu.

Destul de repede cei din jur au priceput că, în ciuda faptului că era atît de tînără, nu putea fi abordată. Dintr-o singură privire, punea la punct orice bărbat.

Riva și-a făcut probleme cînd secretara lui Cosmo i-a spus că se vorbea despre felul în care îi trata pe bărbați. Nu-și dăduse seama pînă atunci că aversiunea ei era atît de vizibilă. Într-un fel, își găsi rapid o scuză: n-avea nevoie de privirile poficioase ale bărbaților din jurul ei și nici de admirația lor. Uneori, această reacție o avea și față de Cosmo.

În Franța, lucrurile se petrecuseră altfel. Acolo trăise cu impresia că este o femeie normală, sănătoasă, cu reacții firești. De cînd se întorseseră, avusese adesea impresia că uneori Cosmo făcea dragoste cu ea de parcă ar fi pus în

aplicare niște sfaturi învățate dintr-un manual, o formulă pe care trebuia s-o respecte, fără să-i pese prea mult de ce simțea ea. Nu o dată, reacționând cu evidentă plăcere la o anume mîngîiere intimă, i se păruse că și-a excitat atît de tare soțul, încît acesta risca să-și piardă controlul și să nu-i mai ofere plăcerea finală pe care o aștepta.

De fapt, avea impresia că bărbatul ei se gîndea prea mult la ce făcea, în loc să trăiască și să simtă clipa; că rămînea prea detașat și că o studia pentru a se convinge că era satisfăcută. Fără să vrea, se comporta și ea în același fel, iar plăcerea se risipea. Frustrarea, dorința neimplinită i se păreau atît de insuportabile încît prefera să renunțe, rămînînd cu o senzație de insatisfacție.

Nici tentativa de a discuta pe această temă nu a ameliorat lucrurile. După toate aparențele, subiectul era jenant pentru amîndoi; mai mult chiar, Cosmo avea tendința de a considera drept reproș tot ce spunea ea. În consecință, evita să mai facă dragoste cu ea, sau pur și simplu era incapabil de așa ceva. Rivei nu-i rămînea, așadar, decît să tacă și să simuleze plăcerea pe care o simțea cu adevărat doar arareori. Treptat, începuse să se frămînte la gîndul că imposibilitatea de a ajunge la împlinire fizică alături de un bărbat i se datora în exclusivitate.

Noel n-a mai apărut la Bonne Vie pînă la Crăciun, invocînd drept scuză faptul că lucra la un proiect. Explicația nu prea stătea în picioare. Cum tatăl lui nu a pus la îndoială scuza invocată, Riva, deși nedumerită, a considerat că nu e cazul să se amestece.

Vizita s-a scurs fără incidente, dar într-o atmosferă destul de tensionată. În Ajunul Crăciunului, Riva, Cosmo și Noel s-au dus să vadă tradiționalul foc de pe malul rîului, un rug imens unde ardeau bușteni, resturi de cherestea și de trestie de zahăr, clădit aidoma unei piramide. Potrivit tradiției, focul urma să-l călăuzească pe Moș Crăciun în zborul său peste rîu, spre casele copiilor care așteptau darurile. Pentru a-i ușura

sarcina Moșului, oamenii strînși pe malul apei cîntau și dansau. Nu lipseau nici băuturile tari menite să-i dezmoștească în aerul geros de afară.

Lui Cosmo îi plăcea să se plimbe cu mașina de-a lungul malului și să privească spectacolul; uneori se oprea, căci îi plăcea să stea la taclale cu prietenii, cărora le oferea whisky din barul limuzinei. De data asta, i-a îndemnat pe Riva și pe Noel să coboare și să se plimbe pe malul apei, să danseze și să bea vin fiert.

Viorile, acordeoanele, vocile care fredonau melodii vesele, rostind cuvintele cu un ușor accent franțuzesc creară o ambianță de o veselie molipsitoare. Aveai senzația că pășești într-o lume de basm: mîncăruri cu arome delicioase, mirosul de fum, flăcările jucăușe care se reflectau, galbene și portocalii, în apele întunecate ale râului molcom.

Cînd Noel a luat-o de mîină, trăgînd-o în mijlocul perechilor care dansau, Rivei i s-a părut firesc să se miște în pas cu el la fel ca ceilalți dansatori. Noel dansa cu multă dezinvoltură în ritmul valsului interpretat într-o cadență rapidă de muzicanți. În timpul piruetelor amețitoare, la lumina flăcărilor care săltau parcă și ele în ritmul muzicii, s-au privit în ochi. Pe Riva au surprins-o zîmbetul tandru și privirea caldă a lui Noel. Apoi a simțit un tremur lăuntric care încet-încet s-a preschimbat în teamă. Îi pieri brusc chef de dans și simți nevoia acută de a se refugia în mașină, lîngă Cosmo, unde se simțea în siguranță.

Apoi s-au dus la slujba de la miezul nopții, la o bisericuță veche și frumoasă din Gramercy, aproape de drumul care serpuia de-a lungul râului. Ceremonia desfășurată la lumina lumînărilor a fost solemnă și impresionantă. Riva a îngenuncheat, cu ochii închiși și cu mîinile împreunate, însă rugăciunea nu i-a adus liniștea sufletească mult dorită.

Abia cînd Noel a plecat înapoi la Georgia Tech a răsuflet

ușurată. Scăpată de emoții, Riva și-a reluat activitatea la firmă, străduindu-se să învețe cum să administreze Bonne Vie. Încetul cu încetul, s-a integrat și în viața socială din New Orleans, unde activitatea mondenă se desfășura frenetic din ianuarie pînă în martie, perioadă în care balurile filantropice și evenimentele culturale coincideau cu carnavalul din Mardi Gras.

Riva ajunsese la concluzia că era mult mai bine ca relațiile dintre ea și Noel să rămînă pur convenționale. Simțea că în cazul lor, prietenia putea deveni periculoasă. În consecință, cînd fiul lui Cosmo a revenit la Bonne Vie peste vară și a lucrat la Staulet Corporation, Riva s-a arătat amabilă, dar distantă. Avea grijă să nu rămînă prea mult timp singură cu Noel și se eschiva de la discuții între patru ochi.

Așa a trecut un an. Noel a absolvit facultatea și s-a hotărît să locuiască o lună-două în casa din Bahamas, pentru a se relaxa înainte de a-și începe activitatea la Staulet Corporation. La două săptămîni după plecarea lui, Cosmo s-a hotărît să stea de vorbă cu fiul lui în privința proiectelor de viitor. Era preferabil ca această discuție să se desfășoare departe de tumultul cotidian, locul ideal fiind casa din Bahamas. În plus, de cînd se întorseseră din luna de miere, el și Riva nu mai plecaseră nicăieri. Aveau nevoie amîndoi de o vacanță.

Casa de pe insulă, construită în stilul vilelor mediteraneene, avea terase care coborau pînă la mare. Fusesse concepută ca un loc de refugiu și nu ca un spațiu unde să poată fi găzduiți oaspeți. Existau doar trei dormitoare, o bucătărie, o sufragerie și un salon destul de spațios, cu uși de sticlă glisante care se deschideau spre terase și spre plajă. De jur-împrejurul casei, se înălța un zid prevăzut cu o poartă din fier forjat. În incintă, lîngă gard, creșteau diverși arbuști și multă iederă, în vreme ce palmierii maiestuoși își înălțau coroanele spre cer. Plaja începea exact în locul unde se termina

terasa inferioară; valurile mării se rostogoleau pe fișia de nisip fin. În jur, la cel puțin jumătate de kilometru, nu mai existau alte case.

Farmecul insulei acționa aidoma unui balsam netezind orice dificultăți și intensificând momentele de desfătare. Discuția pentru care Riva și Cosmo veniseră aici era amînată de la o zi la alta. Relația dintre cei trei era atît de destinsă, atmosfera atît de relaxată, încît Riva începu să creadă că problemele dinainte nu fuseseră decît rodul imaginației ei.

Cosmo nu obișnuia să înoate. Detesta nisipul care i se lipea de corpul ud și apa sărată care-i făcea părul lipicios. După părerea lui, înotul era o îndeletnicire scîrboasă și inutilă, deși accepta ideea că reprezenta un bun mijloc de a face mișcare. Faptul că nu-i plăcea să înoate era unul dintre motivele pentru care, în ultimii ani, nu mai venise la casa de pe insulă. Cumpărase vila ca să-i facă plăcere primei lui soții și lui Noel, pe atunci un adolescent.

Riva adora înotul. Îi făcea plăcere să alunece prin apă, să se lase purtată de valurile și culorile ei schimbătoare, cu capriciile ei, cu vuietul melodios al creștelor înspumate în veșnică mișcare. Ideea de a face plajă pe malul mării o atrăsese dintotdeauna, iar momentele petrecute în sudul Franței i se păruseră nemaipomenite; totuși, nu-și imaginase niciodată că va face o pasiune pentru mare.

Într-o dimineață, Noel scoase echipamentul de înot subacvatic. Undeva mai jos, pe plajă, exista o zonă, zicea el, unde scufundîndu-te puteai admira bancurile de corali, peștișori multicolori și nenumărate alte vietăți marine. Riva nu făcuse niciodată scufundări, însă acum descoperise că o pasionează tot ceea ce era nou și necunoscut. Ardea de nerăbdare să facă scufundări. Totul i s-a părut simplu și fascinant; descoperi plante și animale minunate sub apă; adîncurile, luminate de soarele tropical, aveau o claritate

extraordinară. Plăcerea era cu atît mai mare cu cît se ştia însoţită şi stimulată de entuziasmul unui bărbat tînăr, pe care îl percepea ca un camarad. Înotau alături, minunîndu-se amîndoi de ceea ce vedeau. Ziua aceea a fost excepţională. S-a bucurat de compania agreabilă a lui Noel, au glumit şi s-au zbunguit în apă, simţindu-se tînără şi lipsită de orice griji, aşa cum nu i se mai întîmplase de cînd plecase de-acasă.

Nu-i venea să mai plece de-acolo şi să se întoarcă la casa de pe plajă, deşi Noel o avertizase că s-a ars rău pe spate. De altfel şi Noel păţise acelaşi lucru, aşa că au făcut amîndoi haz de necaz. Într-un tîrziu, cînd soarele cobora spre asfinţit, au pîrînit-o spre casă.

Cosmo se culcase în camera lui. În casă domnea liniştea. Simţiră răcoarea aerului condiţionat pe pielea încălziată de soare. Cum Riva nu putea folosi baia de lîngă dormitor fără să-l trezească pe Cosmo, se duse să facă un duş într-una din băile camerelor de oaspeţi. Nu putea să-şi ia nici haine de schimb din dulap, iar faptul de a îmbrăca iar costumul plin de nisip i se părea inacceptabil. Găsind un halat scurt din bumbac, agăţat de spatele uşii, îl îmbracă.

Noel plecă să ducă la locul lor măştile de scafandru. Trecînd pe lîngă Riva, aflată pe hol, o văzu în halat.

– Dacă vrei, ia de la mine din cameră un tricou şi un şort, îi zise el.

– Mulţumesc, eşti drăguţ, dar nu cred că pot suporta ceva ce se lipeşte de piele.

– Cum doreşti. O să mă spăl şi eu de nisip, după care vom căuta ceva de mîncare. Sînt lihnit de foame.

Se strecură pe lîngă ea atent să n-o atingă şi dispăru în camera lui. După cîteva secunde, se auzi uşa de la baie, dar nu dădu drumul-duşului decît după cîteva minute.

Riva se duse la bucătărie şi scotoci prin frigider pentru a încropi o gustare. Personalul de serviciu care venea în fiecare

dimineată să facă curat în casă, să îngrijească grădina, să facă piața și să gătească plecase deja. Femeia pregătise pentru dejun pui fript, salată și ca desert ananas proaspăt și prăjituri. Riva puse mîncarea pe o tavă, alături de două pahare cu ceai de la gheață și ieși pe terasă.

Zăpușeala devenise apăsătoare. Undeva, în zare, se iviseră deasupra apei niște nori cenușii. Totul era nemișcat, în afară de valurile care se rostogoleau molcom pe plajă; cînd și cînd, cîte o frunză de palmier foșnea în briza mîngietoare. Nisipul strălucea atît de puternic, încît te orbea. Încercarea de a contempla plaja era istovitoare, mai ales că efectele unui început de insolație începeau să-și spună cuvîntul. Riva nu-și dorea decît să bea ceva rece, să mănînce puțin, după care să se lungească în șezlong și să moăie. Luă o felie de ananas și mușcă din ea; auzindu-l pe Noel, întoarse capul.

Îmbrăcat doar cu un șort kaki, Noel apăru ciufulit după dușul pe care-l făcuse. Nasul și umerii îi erau roșii, însă restul trupului căpătase o culoare plăcută, întrucît trecuseră deja două săptămîni de cînd se afla pe insulă.

Uitîndu-se la Riva, clătină din cap:

– Parcă ai fi un rac fiert.

– Mulțumesc, ești tare amabil, zise ea făcînd pe supărata. Ia niște friptură de pui.

– Nu-i o idee rea, dar după aceea trebuie să facem ceva pentru pielea ta, altminteri ai să te stafidești.

Înclinînd capul, Riva trase de halat și își privi trupul:

– E chiar atît de rău?

– Ești roșie ca racul.

– Zău?!

– Lasă, nu-ți face griji. Am eu o cremă bună. Te ungi cu un strat gros și, cine știe, după ce te cojești, s-ar putea să mai rămîna ceva din frumusețea dinainte.

– Ce consolare!

– Mă bucur că apreciezi.

O privi ușor ironic și amuzat. Apoi, chipul lui căpătă o expresie sumbră, greu de definit. Riva simți un nod în gât. Clipind des, coborî privirea, împingînd spre el farfuria cu pui.

– Mănîncă, îl îndemnă ea.

– Da, măicuță vîtregă, spuse el, în șoaptă.

Privirile li se întîlniră o clipă. Departe, în zare, acolo unde cerul se întîlnea cu marea, pîcla căpătase nuanțe violet-cenușii; din depărtare, răzbeau tunete înfundate.

Stăteau amîndoi pe același șezlong, Riva fiind așezată între genunchii lui Noel, cu spatele dezgolit pînă la mijloc. În acel moment, Cosmo, care se trezise din somn, ieși pe terasă.

– Ce-nseamnă asta? întrebă el, furios și bănuitor. Vîntul care se întetise îi răvășea părul și, datorită luminii slabe din cauza norilor ridicați deasupra mării, chipul lui părea întunecat.

Riva își dădu la o parte șuvițele de păr jilav care îi acopereau ochii și cu un gest reflex își strînse peste sîni halatul, zîmbind jenată.

– Am făcut prostia să stau prea mult la soare. Noel are o cremă bună...

– Sînt convins. Treceți în casă amîndoi.

Riva se albi la față. Cu un gest pripit, ce trăda vinovăția, Noel își luă mîna de pe spatele ei.

– Ce-așteptați?! Mișcați-vă.

Era un ordin. Noel nu se putea urni pînă ce Riva nu se ridica. Riva încercă să-și aranjeze halatul, însă vîntul care sufla puternic pe terasă îi ridică poalele, dezgolindu-i coapsele. Strînse bine cordonul, după care se ridică în picioare. Cosmo se dădu la o parte. Riva trecu pe lîngă el și intră în salon. Nu se întoarse să privească înapoi, dar știa că Noel venea după ea.

– Pune ceva pe tine, îi zise soțul și vino înapoi să văd cum arată spatele tău.

Se duse în dormitor și își puse o rochie de plajă fără bretele și încercă să-și pieptene părul încîlcit. În salon, cei doi bărbați discutau pe un ton ridicat, dar cum ușa era închisă și tunetele se întetiseră, nu putea desluși ce își spuneau. Ideea unei dispute violente între cei doi o speria.

Cînd se întoarse în salon, afară aproape că se întunecase. Deasupra mării furioase se îngrămădeau nori negri, iar nisipul spulberat de vînt se izbea şuierînd de pereții casei.

Cînd intră, cei doi bărbați se întoarseră cu fața spre ea. Erau roșii la față și crispați. Semănau atît de mult, încît Riva încremeni consternată, plimbîndu-și privirea de la unul la celălalt.

În cele din urmă, Cosmo spuse:

– Am căzut de acord, cred că e mai bine ca Noel să lucreze un an-doi la biroul din Paris, unde se poate iniția în domeniul afacerilor. Asta aveam de gînd să discut cu el cînd am venit aici și cred că e soluția cea mai bună acum.

– De ce spui „acum“? întrebă Riva. Începea să fie din ce în ce mai furioasă. Nu făceam nimic rău, acolo, pe terasă.

– Uîți că am văzut cu ochii mei scena.

– N-ai văzut nimic!

– L-am văzut pe fiul meu mîngîindu-mi soția, care stătea pe jumătate goală în poala lui.

– Spui asta fiindcă te gîndești numai la porcării. Noel mă ungea cu cremă pe spate.

– Bine măcar că recunoști că erai goală, rosti el, pe un ton arțăgos.

– Eram mai puțin dezbrăcată decît prima oară cînd m-ai văzut tu, explodă ea.

– Și uite unde-ai ajuns!

Se trase înapoi, șocată.

– Cum adică?

Noel făcu un pas înainte.

– Încetați! N-are nici un sens. N-am să plec la Paris.
– Ba ai să faci cum spun eu, zise Cosmo, răsucindu-se spre el.

– Am să fac pe dracu’!
– Bine, atunci n-ai să mai lucrezi la Staulet Corporation!

– Mă doare drept în cot de Staulet Corporation! Răsucindu-se pe călcie, Noel ieși glonț pe terasă și se făcu nevăzut în furtuna care se dezlănțuise.

– Noel, așteaptă-mă! strigă Riva, pornind după el.
Cosmo o înșfăcă cu brutalitate de braț.

– Unde pleci? Ce, te crezi de capul tău?! Treci imediat înapoi.

Îl privi nedumerită; vîntul îi răvășea părul și îi umfla poalele rochiei.

– E fiul tău. Du-te după el.

– Cînd o să-și aducă aminte că e fiul, și nu rivalul meu, n-are decît să se întoarcă. Pînă atunci, poate să facă ce vrea.

– Nu te purta așa, îl imploră ea, înfigîndu-și degetele în reverele cămășii lui Cosmo. Nu e drept. De ce să vă certați din cauza mea?

Cu chipul împietrit de durere, Cosmo o prîvi lung.

– Nu există altă soluție. Am încercat, dar n-am reușit.

– Nu se poate, trebuie să existe și altă rezolvare, rosti ea pe un ton încordat, zgîlțîindu-l. Trebuie, pricepi?!

Smulgîndu-se de lîngă el, se năpusti afară, pe întuneric. Cosmo ieși alergînd după ea, o strigă, după care se opri și trase o înjurătură. Răsucindu-se în loc, intră înapoi, în casă. Riva continuă să alerge fără să se uite în urmă. Coborî vijelios treptele și ajunse pe plajă.

Mijindu-și ochii, scrută fișia lungă de nisip. Vîntul îi răvășea părul și îi biciuia obrazii. Stropii sărați i se lipeau de buze. Cît vedea cu ochii, numai valuri înspumate și nori negri,

amenințatori. Începu să plouă cu picături mari și calde, asemeni unor monede încinse la soare. Când se loveau de suprafața mării, stropii zornăiau metalic.

Riva zări urmele pașilor lui Noel. Vîntul năprasnic și furtuna dezlănțuită umpleau rapid micile adîncituri din nisip ce duceau spre magazia cu unelte de grădinărit, aflată în spatele unui pîlc de palmieri. Printre trunchiurile întunecate ale copacilor, se deslușea silueta unui bărbat.

Gonită de ploaie, pe jumătate orbită de furtună, Riva nu-l zări pe Noel care venea spre ea, cu brațele întinse. Lipită de pieptul lui, Riva scoase un sunet ce semăna a hohot de plîns. Buzele lui se lipiră de gura ei. Se sărutară îndelung. Se priviră apoi cu nesăț, dar și cu teamă, după care, uzi leoarcă, fără să scoată un cuvînt, porniră spre magazie, să se adăpostească de ploaie.

Înăuntru era întuneric, praf, mirosea a insecticid și a îngrășămintे, însă pala de vînt ce năvăli o dată cu ei împrăștiă aerul. Undeva, într-un colț, se afla o prelată făcută sul, rămasă probabil de la vreo petrecere. Noel o întinse pe jos, în fața ușii deschise; se culcară pe ea unul lîngă celălalt, îmbrățișați. Ploaia răpăia pe acoperiș. Zgomotul era dublat de vijîitul vîntului și de vuietul valurilor.

Riva se înfioră; nu știa dacă această reacție involuntară se datora disputei cu Cosmo, faptului că se sărutase cu Noel sau furtunii dezlănțuite. Se simțea bine în brațele lui Noel, lipită de trupul lui. Se strînse la pieptul lui, neliniștită și derutată de sentimentele ce clocoteau în inima ei. Dacă Noel nu i-ar fi cuprins fața între mîini și n-ar fi sărutat-o din nou, poate că Riva ar fi reușit să-i rămînă leală lui Cosmo, amintindu-și ce îi datora.

Ce caldă și dulce era sărutarea lui, o adevărată desfătare. Noel mirosea a mare, a cremă de piele și a... tinerețe. Trupul lui puternic avea cutezanța unei bărbății impetuoase.

— Te doresc, îi șopti el. În ciuda tuturor obstacolelor, te doresc. Dacă tot risc să pierd totul din cauza ta, măcar să mă aleg cu o consolare.

Cuvintele lui ascundeau o furie disperată, îndreptată parcă împotriva ei.

— Poftim? făcu ea, derutată. Ce-ai spus?

— Nimic, nu contează. Te doresc cu atîta patimă, încît sînt gata să recurg la orice scuză.

Riva ar fi vrut să-i mai pună și alte întrebări, însă buzele lui îi închiseră gura. Noel trase în jos rochia fără bretele și îi cuprinse sînul în palmă. Cîteva clipe, Riva mai încercă să se salveze, după care renunță să mai opună rezistență. Mîngîierile, trupurile lor lipite, gustul sărutărilor lui nu-i dădeau senzația că săvîrșea ceva rău; se părea că fuseseră creați unul pentru celălalt. Îi era imposibil să respingă acest adevăr și să se împotrivească.

Se lipi de el, dornică și supusă, dăruindu-i-se toată. Cu blîndețe, Noel o culcă pe prelată. Simțea pe piele răsuflarea lui fierbinte; buzele lui îi dezmiardau sînii. Uitase de principii, de mîndrie, era din ce în ce mai excitată și constatarea aceasta o speria. Există riscul să piară în furtună sau chiar mai rău, să fie descoperiți. Sîngele îi clocotea în vene, nimic nu mai conta. Pentru prima dată se dăruia fără nici un fel de reținere. Gusta mîngîierile lui Noel și, la rîndul ei, îi mîngîia trupul athletic, părul des și mătăsos. Se simțea liberă să se dăruiască și să primească iubirea persoanei dorite.

Noel era nerăbdător, pătimaș, dar reușea să se controleze. Reacțiile ei îl umpleau de bucurie. Era un bărbat afectuos, delicat, inventiv și extrem de senzual.

Furtuna se mai domolise. Priviră amîndoi, în tăcere, cerul care se însenina și marea care își schimba culoarea din cenușiu în albastru. Valurile care se rostogoleau pe plajă mai aveau creăsta albă și înspumată, iar vuietul lor amintea de furia care abia se potolise.

Riva aștepta ca Noel să vorbească despre viitorul lor. Se aștepta ca el să-i sugereze să divorțeze și să plece împreună. În orice caz, nu-și putea imagina că Noel nu va întreprinde nimic. Și, totuși, așa s-a întâmplat. A luat-o de mână, a ajutat-o să se ridice și, cufundat într-o tăcere sumbră, a pornit împreună cu ea spre casă. A rămas câteva minute în salon, unde Cosmo stătea și contempla marea. Constatînd că tatăl său nu le acorda nici o atenție, o lăsă pe Riva și plecă spre camera lui. Noel nu apărură nici măcar la cină.

Dimineața, a constatat că Noel plecase.

La micul dejun, Cosmo a luat-o pe Riva de mână și a privit-o în ochi. Pentru prima oară după seara precedentă, o băgă în seamă. Își petrecuse noaptea în dormitorul rezervat oaspeților; Riva îl auzise umblînd prin cameră pînă tîrziu, în zori.

Cosmo i se adresă cu o voce morocănoasă, dar calmă:

– Îmi pare rău că a trebuit să asisti la ruptura dintre mine și fiul meu. Și asta cu atît mai rău cu cît am impresia că m-ai considerat nedrept.

– Da, poate, puțin, făcu Riva, incapabilă să-i susțină privirea. Cosmo îi vorbea de parcă nici nu bănuia cum își petrecuseră vremea ea și Noel cînd se adăpostiseră de ploaie.

– Recunosc, am fost gelos cînd v-am văzut împreună, continuă el. Dar mi-am dat seama repede că tu n-ai nici o vină. Cea mai mare mîhnire mi-a provocat-o comportamentul fiului meu. Nu mi-am închipuit niciodată... În fine, întotdeauna te șochează cînd o persoană la care ții nu este așa cum ți-ai imaginat.

Îngrozită, Riva își umezi buzele.

– La ce te referi?

– Ieri, cît tu te-ai dus să te îmbraci, am avut un schimb de cuvinte cu Noel. N-am vrut să-ți spun, dar cred că e mai

bine să afli ce-am discutat. Mi-a mărturisit că ți-a făcut curte doar ca să încerce să ne despartă.

– Adică – a vrut să ne distrugă căsnicia?

– Întocmai, și asta nu-i tot. Mi-a spus că i-ai dat de înțeles că... în fine, că i-ai făcut „avansuri“.

– Ce-ai zis?! exclamă ea, nevenindu-i să creadă că auzise bine.

– Că te-ai agățat de gitul lui. Nu l-am crezut și, pînă la urmă, am aflat adevărul. A vrut să te ademenească, să încerce să se culce cu tine, ca să provoace un scandal.

– Nu, șopti ea, scuturînd din cap, cu ochii închiși.

– Îmi pare rău, draga mea, îmi pare nespus de rău. Cred că i-a fost teamă că va fi nevoit să împartă moștenirea cu vreun frate sau vreo soră vîtregă. Sau că ai putea deveni o persoană indispensabilă în corporație.

– Nu se poate, nu-mi vine să cred, rosti ea năucă și scîrbită.

– M-am gîndit inițial să te scutesc de neplăcerea de a afla ce fel de om a devenit fiul meu, însă mi s-a părut nedrept să te las să suferi pentru ceva care nu merită.

Mirată, Riva se întreba dacă nu cumva soțul ei ghicise ce se întîmplase. Nu, imposibil, altminteri n-ar mai fi privit-o cu atîta afecțiune și înțelegere.

Noel. Simți că se rupe ceva în ea. Toată intimitatea aceea minunată care existase între ei, senzația că se înțelegeau unul pe celălalt, cum numai cîtorva fericiți le era dat pe lume asta, totul fusese doar un vis? Rodul imaginației ei?

– E oribil, șopti ea, întorcînd privirea.

Ofînd, Cosmo dădu aprobator din cap.

– Nu ne rămîne decît să sperăm că un sejur de cîteva luni sau ani la Paris îl va schimba în bine.

Dar Noel nu plecase la Paris. Se înrolase în infanteria marină și, după un stagiu de pregătire, ajunsese membru al

unei unități de elită și fusese trimis în sud-estul Asiei pe post de consilier militar. Era specialist în electronică, o specializare extrem de căutată. Luni în șir, alteori chiar ani, nu avuseseră nici o veste de la el. Noel izbutise să scape cu viață și stabilise nenumărate relații cu francezii rămași în ceea ce persistau ei să numească Indochina. Își făcuse mulți prieteni și printre asiatici. După căderea Saigonului, a ieșit din armată și, la scurt timp, și-a făcut apariția la birourile pariziene ale firmei Staulet Corporation. Aici propusese idei originale legate de fabricarea și comercializarea microprocesoarelor. La îndemnul Rivei, care aflate de proiectele lui, Cosmo acceptase să fie puse în practică.

Datorită lui Noel, afacerile filialei pariziene au cunoscut o dezvoltare spectaculoasă. El a fost cel care a descoperit că individul care condusesese firma pînă atunci, cel care îi displicuse atît de mult Rivei, își însușise ani de-a rîndul o bună parte din profit, pentru a-și întreține amanta din Deauville. După destituirea acestuia, în locul lui a fost numit Noel. Căsătoria lui, cu o prințesă siciliană, lady Constance di Lampedusa, constituise un eveniment de seamă în înalta societate. Riva, care acum se deplasa cu regularitate la Washington și Palm Beach, la New York și Dallas, auzise vorbindu-se despre fastul acestei nunți. Invidioșii, cei care nu fuseseră invitați, ziceau că „specialiștii cu paza“, bodyguardii magnaților sicilieni, fuseseră de două ori mai numeroși decît musafirii. Riva și Cosmo fuseseră invitați, dar preferaseră să nu se ducă.

Abia după un an și jumătate le-au făcut o vizită tinerilor căsătoriți, cu ocazia unei călătorii pentru inspectarea „birourilor revoluționate“, cum zicea Cosmo. Riva era însă sigură că adevăratul motiv al acestui drum era dorința de a-și vedea nepoata, care purta numele mamei lui Noel.

Trecuseră ceva ani de cînd Cosmo nu-și văzuse fiul.

Noel se schimbase mult. Nici nu era de mirare, ținînd cont de cîte i se întîmplaseră în Vietnam. Riva a fost mîhnită să-l vadă atît de retras și de necomunicativ, atît de intransigent în opiniile lui. Singurul subiect pe care tatăl și fiul puteau să-l abordeze ținea de domeniul afacerilor. De fiecare dată cînd se întîlneau, discutau doar chestiuni legate de acțiunile firmei Staulet Corporation. De cînd insistase ca domeniul afacerilor să se diversifice, de la zahăr, bumbac și petrol la asigurări maritime, Riva se implicase serios în treburile firmei, astfel încît avea competența de a urmări toate detaliile conversației, care nu-i făceau de fapt nici o plăcere. Constance, pe care n-o interesau aceste probleme, n-avea de ce să fie geloasă.

Dîvorțul care s-a produs după nașterea celui de-al doilea copil al lui Noel nu s-a transformat într-un scandal, cel puțin asta a fost impresia celor care locuiau pe celălalt țărm al Atlanticului. Noel le-a comunicat noutatea ca pe un fapt divers, la sfîrșitul unei convorbiri telefonice. Obișnuia să vorbească la telefon cu tatăl lui cam la două-trei săptămîni. Cîteva luni mai tîrziu, a venit în Louisiana pentru a participa la o întrunire a conducerii executive. Atunci Noel a luat-o pe Riva deoparte și a întrebato de cînd nu mai făcuse tatăl său un control medical.

Cosmo nu mai fusese la medic de multă vreme. În general era un tip sănătos și ducea o viață rațională, exceptînd munca. Ai fi crezut că va trăi o sută de ani, dar n-a apucat mai mult de șaptezeci.

Cînd a aflat diagnosticul definitiv care începea cu sinistraliteră C, l-a chemat pe Noel. Sîngele apă nu se face. Riva și-a dat seama că soțul ei intenționa să îi predea lui Noel compania pe care se străduise din greu să o mențină și să o dezvolte. Hotărîrea lui părea dreaptă. Cînd a aflat că îi revenea statutul de coproprietară, cu aceleași drepturi în privința autorității și puterii, a rămas surprinsă, chiar șocată. Și acesta

n-a fost singurul șoc din acea perioadă. Târziu, într-o noapte, în liniștea încăperii în care zăcea, Cosmo o strigă.

– Da, Cosmo, răspunse, apropiindu-se de pat. Sînt aici. Ai dureri?

Cosmo clătină din cap:

– Nu, încă. Dar voiam să...

– Vrei niște apă? Ai nevoie de ploscă?

Pe chipul lui trecu o umbră de plictiseală. Vorbi cu greu, chinuit de durere și de lichidul care îi invadase plămîinii:

– Trebuie să-ți spun ceva, te-am mințit. În ziua aceea, pe insulă, am mințit.

Riva se strădui să rămînă calmă. Sau așa credea ea.

– La ce te referi?

– Noel n-a spus nimic din ceea ce ți-am povestit eu. N-a încercat niciodată să ne despartă. Dacă a făcut dragoste cu tine, asta s-a întîmplat fiindcă te dorea.

Cuvintele erau ca niște pumnale care i se înfingeau în inimă. Marea uimire era provocată nu de informația pe care o conțineau, ci de faptul că puteau cauza și acum atîta suferință.

– De ce mi-ai spus așa? Ce te-a determinat să procedezi astfel?

Sub părul rar și cărunț apăruseră broboane de sudoare. O privea rugător cu ochii stinși:

– Mi-a fost frică. Doamne Dumnezeule, ce frică mi-a fost că ai să-l iubești. Mi-a fost teamă de propriul meu fiu și de aceea l-am izgonit. Mi-am alungat copilul.

În colțul ochilor îi apărură lacrimi, care se rostogoliră pe obrajii scofilciți. Riva îl privea sfîșiată de durere în egală măsură pentru ea, pentru el și pentru Noel. Luă un șervețel și îi tamponă cu grijă fruntea, apoi îi luă mîna în palme.

– Nu te mai frămînta, zise ea. Nu mai contează. Acum s-a întors.

– L-am mințit și pe el. L-am spus că ai încercat să-l seduci ca apoi să dai vina pe el și să mă faci să îl dezmoștenesc.

– Doamne sfinte, șopti ea.

Trase aer în piept de câteva ori, ca să înăbușe sinistra, cruda durere care o apăsa. În cele din urmă, rosti încetișor:

– Nu s-a întâmplat nimic rău. Zău, crede-mă... nici nu contează.

– Oh, ba-da, contează. Mă doare. Și, în fond, mie mi-am făcut răul cel mai mare. Procedînd așa, n-am aflat niciodată ce s-ar fi întâmplat pînă la urmă. Dacă m-ai fi putut totuși iubi.

– Cum să nu te iubesc, făcu ea, lipindu-și obrazul de mîna lui, ca să-și ascundă lacrimile.

– Sigur că m-ai fi iubit, repetă el, oftînd, dar pe un ton care dovedea că nu era deloc convins de ce spunea.

O oră mai tîrziu, ținut de mîna de Riva, Cosmo suspină prelung și își dădu ultima suflare.

Stînd în camera întunecată, lîngă patul unde era întinsă sora ei, Riva se frecă la tîmple cu vîrfurile degetelor. Cîtă dragoste, cîtă durere și cîți ani. Nici acum nu-î venea să creadă că fostul ei soț putuse fi atît de nemilos, atît de șiret. Se întreba uneori dacă Noel știa, dacă nu cumva Cosmo îl chemase acasă anume pentru a-i face această destăinuire. Dar chiar dacă se întîmplase așa, în cele șase luni scurse de la întoarcerea lui nimic nu lăsase să se vadă că Noel aflase adevărul.

În fond, la ce s-ar fi așteptat? Ea și Noel nu mai erau niște tineri nesăbuiți, gata oricînd să dea curs impulsurilor de moment. Între ei existau prea multe resentimente și suspiciuni.

Și, totuși, o sărutase pe întuneric, în limuzină. De ce făcuse asta? De ce? Să fi fost acea nevoie tipic masculină de a domina fizic o persoană asupra căreia, în planul afacerilor, nu avea nici un ascendent? O făcuse pentru a-i demonstra ce sentimente îi trezea amintirea tatălui său sau a-i arăta că mai simțea încă ceva pentru ea, fie și numai dorință?

Care erau, însă, simțămintele ei? Tare ar fi vrut să-și

dea seama. O perioadă, după ce plecase prima oară, resimțise absența lui cu disperare. O obsedau imagini ale lui în cele mai ciudate momente. Nu mai suporta să audă melodiile pe care le ascultasera împreună, pe insulă; multă vreme găsisese tot felul de scuze pentru a nu se mai duce acolo. Pînă la urmă, însă, intervenise uitarea. Cîntecele de demult nu o mai făceau să sufere; invita adesea mulți oaspeți în casa de pe insulă. Cosmo îi oferise dragoste și încredere. Fusesse fericită. Fusesse fericită cu adevărat.

Felul în care reacționase la sărutările lui Noel nu însemna, în fond, nimic. Trecuse multă vreme de cînd nu se mai apropiase de un bărbat. Se putea să fi fost doar o reacție pur fizică; nu trebuia neapărat să fie vorba de dragoste. Nici nu știa dacă ar fi fost în stare de o iubire ca în romane, de acea pasiune mistuitoare pentru care nici un sacrificiu nu e prea mare. În general, era foarte reținută. Îi plăcea cînd întâlnea în cale dragoste și afecțiune, dar putea la fel de bine să se lipsească de ele. Se întreba uneori dacă, făcînd eforturi de a se controla, de a nu se bănuși vreodată că ea era mama lui Erin, de a uita ce se întîmplase atunci pe insulă, nu cumva își pierduse capacitatea de a iubi.

Ar fi fost o pedeapsă, o pedeapsă pe care o merita din plin.

15

Anne Gallant luă eșarfa crem de mătase de pe toaleta din dormitorul hotelului, o privi, ridicînd din sprîncene, după care o flutură în aer. Era fină, frumos tivită și cu etichetă de marcă. Numai că nu era a ei. Nu obișnuia să poarte nimic crem.

Tocmai se întorsese de la dejunul care avusese loc după ceremonia de tăiere a panglicii. Găsise eșarfa acolo, împăturită cu grijă. Habar n-avea de unde apăruse, dar nici nu era dispusă să se gîndească la asta. Faptul că fusese așezată la vedere, împăturită frumos o făcea să creadă că o pusese acolo camerista; se mai întîmplase ca femeia, care venea de două ori pe zi, să pună în același loc lucruri găsite prin apartament: un cordon pe care Anne îl scăpase în spatele toaletei, vreo cravată pe care Edison o lăsase la baie, în cuier.

Ținînd eșarfa în mînă, se duse la telefon, ridică receptorul și sună la administrația hotelului. După cîteva minute, camerista de pe etaj bătea la ușă.

– Am găsit eșarfa în spatele canapelei, doamnă Gallant, îi spuse negresa. E întreagă, nu i-am făcut nimic, jur.

– Nu, nu, știu, stai liniștită, îi spuse Anne. Singura problemă e că nu îmi aparține. Probabil că au uitat-o cei care au locuit aici înainte.

Fata se încruntă:

— Nu văd cum. Dăm cu aspiratorul în spatele canapelelor ori de câte ori se schimbă clienții. Poate că a uitat-o doamna care a fost în vizită.

— A fost o doamnă în vizită?

Văzînd privirea nedumerită a lui Anne, fata deveni prudentă.

— Totuși poate că n-am văzut-o eu pînă acum. O duc mai bine la obiecte găsite.

Lui Anne i se confirmau cele mai rele presupuneri. Se căzni să zîmbească:

— Oh, știu. Probabil că e a ziaristei care trebuia să-i ia un interviu, azi-dimineață, soțului meu.

— Asta trebuie să fie, zise fata, zîmbind ușurată. Lucram pe etaj, ceva mai încolo, și am văzut-o cînd a ieșit din lift. Mi-aduc aminte că avea eșarfa la gît. Probabil că și-a scos-o și a uitat-o aici.

— Bine, voi avea eu grijă să i-o înapoiez. Scuză-mă că te-am deranjat degeaba.

— Nu face nimic, doamnă Gallant.

Fata ieși din cameră, nu înainte de a mai arunca o privire spre Anne, în timp ce închidea ușa.

Nu exista nici o ziaristă. Anne știa asta, ca și camerista. Personalul unui hotel simte întotdeauna cînd se întîmplă ceva dubios. În apartament, după plecarea lui Anne, fusese o femeie. Întrebarea era: Cine? Și ce făcuse, de fapt, aici, cu Edison?

După o jumătate de oră, Edison se întoarse de la dejunul la care fusese invitat. Anne se dădu jos din pat, cînd auzi cheia în broască. Eșarfa de mătase se afla pe unul dintre fotoliile din salon. O luă cu două degete și ieși în întîmpinarea lui Edison.

— Doamna care te-a vizitat și-a uitat asta, zise ea, zîmbindu-i glacial. Nu crezi că în situația de față nu-i deloc

recomandabil să ai relații cu femei în apartamentul nostru de la hotel?

Edison nu întinse mîna să ia eșarfa, așa încît Anne o lăsa să cadă. Eșarfa pluti și ateriză pe bombeul pantofilor lui. Edison privi spre ea, apoi se uită la nevastă-sa.

– Ce prostii îți mai trec prin cap?!

– Prostii? Nu uita că am fler de detectiv; tu m-ai făcut să fiu așa. Sînt niște pete umede pe canapea. Ce înseamnă asta, Edison? Ce-ai să mai născociști de data aceasta?

Ridicase vocea. Sesiza tonul strident cu care îi vorbea, dar nu se putea abține. Trecuse prin nenumărate situații de genul ăsta.

– Femeia care a fost aici este sora Rivei Staulet, Margaret. A venit să-mi spună că Riva are de gînd să mă bage la apă.

Anne rămase blocată. Scuza găsită era atît de neașteptată, atît de diferită de ceea ce invocase în alte ocazii, încît îi trebuia cîteva secunde ca să priceapă ce îi spunea.

– Riva Staulet? Ce motiv ar avea să facă asta?

– Am întreținut relații cu ea, cîndva, demult.

– Ei și? Dante îi sugerase acest lucru. Ar fi trebuit să-și dea seama că așa stau lucrurile.

Edison trecu pe lîngă ea, scoțîndu-și sacoul. Lărgi nodul de la cravată, și-o trase peste cap, aruncînd-o pe un fotoliu și se îndreptă spre măsuța cu băuturi. Își turnă un pahar. Anne știa că trăgea de timp. Făcu eforturi să nu-și piardă răbdarea.

– În fond, de ce nu ți-aș spune? zise el, întorcîndu-se. Cu mulți ani în urmă, între noi... între Riva și mine a existat o legătură. A rămas însărcinată. Astăzi am aflat că am o fiică. Este Erin.

– Erin? Te referi la Erin care lucrează la tine la birou, fata cu care Josh... făcu ea stupefiată.

– Întocmai. Riva Staulet vrea ca Erin și Josh să nu se mai vadă. A trimis-o pe soră-sa să îmi dea un ultimatum.

– Zău? În ce sens?

– Mă forțează să îl expediez pe Josh din New Orleans la sediul electoral din nordul Louisianei, altminteri va face publică toată trășenia.

– Pentru numele lui Dumnezeu, trimite-l acolo, ce mai aștepti?!

– Și să-i dau satisfacție?! Nici în ruptul capului! rosti el furios. Goli paharul din câteva înghițituri și se întoarse să-și mai toarne.

– Dar nu se poate să-l lăsăm pe Josh să continue relația cu Erin. N-ar fi corect.

– Ei, la dracu'! Nu e nimic între ei, așa că nu-ți face griji.

– N-ai de unde să știi. Cum Edison se mulțumi doar să ridice nepăsător din umeri, Anne continuă, gândind cu voce tare: Oricum, tot n-ai ce face. Doar nu vrei să stîrnești un scandal tocmai acum.

– Nici ea nu dorește asta, zise el, răsucindu-se din nou. Totul e doar praf în ochi, stai liniștită. Scumpa de Riva ar avea de pierdut la fel de mult ca și mine, dacă nu chiar mai mult.

Cuvintele lui nu erau lipsite de sens. Experiența dobîndită în astfel de situații dificile îi spunea lui Anne că nu strica să caute mai în profunzime. Își aduse aminte de ceva:

– Nu cred că azi ai auzit prima oară de asta. Nu cumva asta era subiectul despre care voia Riva să discute cu tine la miting?

Fără să ridice ochii, spuse:

– Atunci, doar mi-a sugerat. Acum, mă amenință.

– Te amenință? Prin intermediul surorii ei?

– Nici nu știi ce ticăloasă e.

– Dacă-i așa, atunci de unde știi că nu va găsi o modalitate să te bage la apă, fără ca imaginea ei să fie șifonată?

– Am și eu metodele mele, dacă chiar are de gînd să ne războim.

– La ce te referi?

– Erin crede că Riva e mătușa ei, iar Riva nu vrea ca fata să afle adevărul.

– Iar tu i-ai putea sugera că nu ai ezita să o lămurești pe Erin. Și dacă nu ține?

– Hai să nu uităm că am prieteni sus-puși.

– Și presa?

– Nu-ți face griji. N-o să se întîmple nimic.

Răspunsul era evaziv, dar Anne știa că n-avea nici un rost să mai insiste. Oricum, existau deja alte lucruri care o preocupau.

– Prin urmare, te-a amenințat. Dar asta nu explică existența petelor umede.

– De fapt, cred că Margaret a avut ideea să mă viziteze. Întotdeauna a tînjit după mine, iar eu am vrut s-o știu de partea mea.

De cînd se măritase, Anne n-o văzuse pe Margaret decît de vreo două ori, însă știa că era nevasta unuia dintre verii lui Edison. O remarcase la balul de la fosta monetărie – o femeie trecută de prima tinerețe, cu alură de matroană.

– Prin urmare, te-ai culcat cu ea.

– Normal, doar de-aia a venit.

– Nenorocitul! șuieră Anne, printre dinți.

Edison trînti paharul pe masă.

– Ce te-a apucat? M-ai întrebat, ți-am răspuns!

– Cum ai tupeul să-mi spui așa ceva? Mie, soției tale. Ce-ți închipui, eu nu am sentimente?

– Dacă ești atît de sentimentală, de ce ai ținut morțiș să afli? Cred că îți face plăcere să auzi chestii din astea. Te excită. Pun pariu că, dacă te pun jos acum, ești deja încinsă.

– Ticălosule!

– Tu spui asta și tot tu te ții scai*de mine.

– S-ar putea ca într-o bună zi să ai o surpriză! zise Anne, cu amărăciune.

– Oh, sigur, se strîmbă el. Am mai auzit noi chestii din astea.

– Într-o bună zi, n-am să mai suport.

– Aiurea! pufni el. Îți place prea mult postura de nevastă a unui bărbat celebru.

Anne clătină din cap și spuse cu vocea tremurîndă:

– Nu despre asta e vorba, știi prea bine. Ce îmi place cu adevărat e să-mi onorez obligațiile. Dar, cine știe, poate o să încerc cu alt bărbat, măcar să văd și eu cum e.

Edison se năpusti la ea, izbind-o de perete.

– Încearcă numai, și n-o să-ți placă deloc ce am să fac.

O ustura spatele și o dureau mîinile, însă continuă să-l privească drept în ochi, fără să clipească:

– Oh, nici nu mă îndoiesc, zise ea, cu glasul sugrumat. Numai că eu nu sînt ca tine. Voi avea grijă să fiu prudentă.

– Ai făcut-o vreodată? întrebă el, răgușit, lipind-o și mai mult de perete. Zi, ai făcut-o?

– Nu, niciodată, șopti ea. N-am cunoscut nici un bărbat în afară de tine. Deocamdată.

– Te previn, n-am vreme de pierdut cu rahaturi din astea, făcu el, cu fața schimonosită. Mîine e o zi plină de întîlniri, poimîine trebuie să fiu la Shreveport, iar la sfîrșitul săptămîinii mă duc să semnez contractul de publicitate cu *Times*. Îl iau și pe Josh, dar de tine n-am nevoie. Stai aici și ocupă-te de problemele din zonă. Ne vom întoarce, amîndoi. Și asta pentru că nu suport să fiu amenințat de femei – indiferent că e vorba de Riva, de Margaret sau de tine. Dacă îndrăznești să-mi dai de furcă, dacă imi faci vreun rău în campania asta, ai să regreti amarnic, la fel ca draga de Riva!

Îi dădu drumul, îmbrîncind-o pînă în mijlocul camerei.

Anne se uita la el, frecându-și brațele. Nu simțea nici măcar nevoia să plîngă.

A doua zi dimineată, Edison avea programată o întâlnire cu un congressman la micul dejun. Anne se îmbracă tacticos, fără grabă, în timp ce el se pregătea să plece. În clipa cînd Edison ieși din hotel, Anne puse mîna pe telefon și formă un număr pe care nu se gîndise că avea să-l formeze vreodată. Inima îi bătea atît de puternic, încît gulerul rochiei sălta ușor.

La capătul firului se auzi vocea lui Dante, somnoroasă, dar cu același timbru plin și cald. În receptor răsunau cîrîiturile și fluierăturile papagalului. Lui Anne i se pusese un nod în gît și nu putea să articuleze un cuvînt.

– Alo? repetă Dante.

– Sînt... sînt Anne Gallant, zise ea.

– Anne, bună, ce mai faci?!

Sesiză tonul lui surprins. Nu-l putea învinui pentru asta; nici ei nu-i venea să creadă că îi telefona.

– Bine. Mă întrebam... dacă ne-am putea vedea. Aș vrea să discut ceva cu tine.

– Sigur că da. Ce propui? Să luăm prînzul împreună?

– Am de făcut niște cumpărături. Mă gîndeam să mă duc la Canal Place sau, poate, la Riverwalk. Am putea, eventual, bea o cafea pe undeva prin apropiere.

– Sînt mai multe localuri la Riverwalk. Hai să ne întîlnim la fîntîna din scuar, să zicem la ora 11.00, e bine?

– Perfect, zise ea, cuvînt pe care îl repetă în șoaptă cînd puse receptorul în furcă.

Nu mințise. Trebuia să își cumpere o rochie pentru o nuntă simandicoasă. Nu găsi nimic la Canal Place, nici măcar la Saks. Toate toaletele erau ori prea scurte, ori prea lungi, ori prea sofisticate, ori prea simple, țipătoare sau șterse, prea elegante, prea tinerești sau de-a dreptul romantice – oricum, absolut nepotrivite. Poate că de vină era ea. Nu se putea concentra la ce făcea, fiindcă nu-i ardea de cumpărături. Rătăci

prin centrul comercial, colindînd toate magazinele fără să găsească nimic pe gustul ei. Obosise și mai avea de așteptat pînă la ora 11.00.

Ajunse destul de devreme la Riverwalk. Trecu pe sub panoul cu litere aurii montat deasupra intrării maiestuoase care ducea spre zona comercială construită pe locul unde se ținuse Tîrgul Mondial din 1984. Traversînd scuarul imens, cu mozaicul în nuanțe crem, ruginiu și gri, găsi un loc pe o bancă, de unde se putea vedea Mississippi. Contemplă jeturile fîntîinii arteziene, în jurul căreia grupurile de turiști veneau să se fotografieze. Albul vaporeșelor de agrement care așteptau pasagerii strălucea în lumina soarelui, iar fumul cenușiu al motoarelor se înălța spre cer.

– Ce bine te simți.

Întoarse capul și, mijind ochii, privi în sus, spre Dante, zîbind fără să vrea:

– E o iluzie. Mă topesc la soare.

– Îmi pare rău că nu ți-am dat întîlnire înăuntru, spuse el, surîzînd trist.

– Nu-ți face probleme. M-am delectat cu priveliștea asta minunată.

– Dacă fac abstracție de Jackson Square, ăsta e locul meu preferat. Știi că e mult mai plăcut să vii aici primăvara sau toamna. Mergem? făcu el, arătînd spre intrarea cu uși de sticlă. Anne se ridică în picioare și o porniră alături spre intrarea ornamentată cu linii aurii, ce sugerau niște vaporeșe.

Dante deschise ușa grea de sticlă, poftind-o pe Anne să intre înaintea lui. Nu era doar un gest de politețe convențională, ci mai degrabă dovada dorinței de a o proteja. Ea îl privi pe furiș. Părea extrem de grijuliu și de afectuos. Anne se întreba dacă era așa numai cu ea, sau se comporta la fel cu toată lumea. S-ar fi putut ca impresia pe care i-o lăsa Dante să fie doar rodul imaginației ei.

Dante era îmbrăcat cu niște pantaloni kaki și o cămașă

verde: Spre deosebire de întâlnirea precedentă, de data asta ținuta lui Anne, fustă kaki și bluză asortată, se potrivea cu cea a lui Dante. Anne își zise cu plăcere că formau un cuplu, însă, cu o strîmbătură involuntară, alungă repede din minte acest gând. Trecuse de vîrsta cînd și-ar fi putut face asemenea iluzii.

Înăuntru era aglomerație, majoritatea celor prezenți fiind turiști și adolescenți.

— Spuneai că vii des aici? Întrebă Anne, în timp ce-și croiau drum prin mulțime.

— Din cînd în cînd. Există cîteva magazine de calitate. Ai găsit ce căutai azi-dimineață?

— Nu prea.

— Ai încercat la Yvonne la Fleur's?

— Ce mai e și asta?

— Nu ce, ci cine. Hai pe-aici, zise el, poftind-o să intre în magazinul pe lîngă care tocmai treceau.

Parcă pășiseră într-o cutie de pălării din epoca victoriană. Mirosea delicios a parfum de violete. De jur-împrejur, erau expuse toalete de vară, din dantelă veche, rochii înflorate și albe, taioare elegante în nuanțe pastel. Existau, de asemenea, tot soiul de pălării, una mai elegantă decît alta care, cu borurile lor mari și ondulate, aminteau de petrecerile de odinioară la iarbă verde. Toate erau unicate și aveau eticheta de marcă „Yvonne la Fleur“.

Anne remarcă imediat o rochie din batist mov, brodat cu flori de liliac, care se vindea împreună cu o pălărie asortată din pai vopsit, cu buchețele de liliac, din mătase, cusute în jurul calotei. Toaleta nu semăna cu nimic din ceea ce avusese ea vreodată, dar o încîntă.

— Probeaz-o, o îndemnă Dante. Mă bizui foarte mult pe prima impresie.

Rochia îi îndulcea trăsăturile, făcînd-o să pară mai tînără. Îi venea perfect, iar croiala era impecabilă. Pălăria adăuga un farmec inefabil. Prețul înscris pe etichetă era destul

de mare. Privindu-se în oglinda cabinei de probă, Anne constată că rochia și pălăria îi dădeau un aer romantic, și se simți brusc intimidată.

– Hai afară, să te vedem și noi, îi strigă Dante.

Anne constată cu mirare că pînă atunci nici un bărbat n-o însoțise la cumpărături și nu manifestase interes pentru înfățișarea ei. Lui Edison nu-i plăcea să aștepte. Magazinele cu articole de damă îl enervau și considera că Anne arăta perfect atîta timp cît se îmbrăca cu ceva care nu șoca. Dacă se întîmpla să-i ceară părerea, se alegea cu o mișcare nepăsătoare din umeri sau cu vreun comentariu grosolan la adresa siluetei ei sau a gusturilor pe care-le avea.

– Arăți splendid, îi spuse Dante.

Îi zîmbi peste umăr, învîrtindu-se ușor, pentru a fi admirată.

– Crezi că e potrivit să port așa ceva la o nuntă simandicoasă în grădină?

– E perfect. Singurul pericol, *chère*, e că ai putea s-o eclipsezi pe mireasă.

– Cred că exagerezi, dar îmi face plăcere, îi răspunse ea, pe un ton degajat, sesizînd admirația din vocea lui.

Ieșiră din magazin. Dante ținea umerașul cu rochia, iar Anne cutia cu pălăria. Cu coada ochiului zări imaginea lor reflectată în vitrină. Ce fericiți păreau! Și cît de intimi. O trecu un fior. Cît de proastă era. Lăsase ca plăcerea momentului să ia locul prudenței, riscînd să fie surprinsă în flagrant. Nu-și dăduse seama cît de circulată era zona comercială din Riverwal; abia acum constată că se afla practic în buricul tîrgului; ar fi trebuit să insiste să meargă în altă parte. Asta ar trebui să facă numaidecît.

Dar cum să-i propună așa ceva lui Dante, fără să-i lase impresia că în mintea ei întîlnirea aceasta era ceva clandestin? Nu dorea ca Dante Romoli să-și închipuie cumva că așteaptă

de la el altceva decît un sfat în privința toaletei și o relație de prietenie. Oare să fi fost altfel?

– Cum rămîne cu cafeaua? zise ea.

– Ce-ar fi să mergem la masă?! E ora prînzului.

– Sînt de acord.

Ceva din atitudinea ei îi sugera că Anne se simțea un pic jenată.

– Nu cred c-ar fi o idee prea grozavă să mergem într-un local întunecos. Ce-ar fi să optăm pentru niște fructe de mare, la un restaurant pe malul apei?!

Anne îi zîmbi vădit ușurată.

Se duseră la Mike Anderson, pe terasa Bon Fete. Era un local cu fast food, însă avea un serviciu impecabil și o mîncare delicioasă. Își luară tăvile cu mîncare și se așezară la o masă pe terasă, unde se simțea briza răcoroasă a apei. Mîncară cu poftă „gumbo“ de crab și sufleu, aruncînd firimituri de pîine porumbeilor care zburau în jur și contemplară vasele ce treceau pe rîu: remorchere, feriboturi, cargoboturi.

În cele din urmă, Anne se rezemă de spătarul scaunului și, cu ochii pironiți pe paharul cu limonadă, zise:

– Te întrebi, poate, de ce am ținut neapărat să ne vedem.

N-am de gînd să fac pe misterioasa, însă nu știu cum să încep.

Lăsînd șervetul din mînă, Dante spuse:

– Păi, hai să te ajut. E ceva în legătură cu Riva.

– De unde știi? se miră ea, privindu-l îngrijorată.

– Mi se pare logic. Știu că are o problemă și sînt convins că e ceva legat de soțul tău. Nu uita că eram de față în ziua aceea, la miting, cînd s-au retras împreună. În plus, o cunosc pe Riva de multă vreme. Pot intui cam ce se întîmplă, dar asta nu înseamnă că știu cu exactitate. Dacă mă poți lămuri cît de cît în această privință, ți-aș fi recunoscător.

– Și eu care mă gîndeam că tu mă vei ajuta să înțeleg.

– Cine știe?! Poate ne ajutăm unul pe celălalt.

Oare rostise aceste cuvinte, intenționînd să-i dea de

înțeles și altceva? Îl privi încercînd să-și dea seama. În ochii lui căprui citea simpatie și înțelegere, dar se prea poate să fi fost doar reflexul luminii din jur. Împingînd paharul la o parte, cu un gest hotărît, începu să-i povestească tot ce îi spusese Edison despre Riva Staulet – despre copilul lui, Erin, și despre faptul că Riva îl amenințase.

Cînd termină, observă că Dante era foarte încruntat.

– Nu prea pricep. Am impresia că mai lipsește ceva.

– Cum adică?

– Povestea nu prea stă în picioare.

– De ce? Lui Edison nu i-a făcut nici o plăcere să afle că are un copil nelegitim.

Dante o aproba, gînditor, după care continuă:

– Sigur că da, a fost căsătoria aia falsă.

– Ce anume?

Se priviră surprinși cîteva secunde lungi. În cele din urmă, Dante spuse:

– Iartă-mă, *chère*, credeam că ți-a spus.

Anne clătină din cap:

– Mi-a pomenit doar de o aventură. Vrei să spui că Edison a înscenat o căsătorie nelegală cu Riva?

– Pentru ea n-a fost nelegală, însă el era deja înșurat cu tine.

– Și Erin s-a născut din această căsătorie bazată pe o escrocherie?

– Exact.

– Dar cum – făcu ea, după care se opri și privi în gol, spre rîu. Se așternu tăcerea. Cînd Anne vorbi din nou, glasul ei trăda o profundă încordare. Înțeleg cît de grave ar fi consecințele, dacă ar exista dovezi.

– Nu știu dacă există vreo dovadă. Dar chiar și zvonul unei asemenea căsătorii nelegale, indiferent că s-a produs cu multă vreme în urmă, ar putea avea consecințe negative.

– Așa este. Anne se aplecă în față. Cred că n-ar trebui să omiți faptul că Edison va face tot ce-i va sta în putere pentru ca această chestiune să nu devină publică. Doamna Staulet nu-și dă seama, nu realizează ce îi cere.

– Mie mi se pare că tot ce trebuie să facă soțul tău e să îl despartă pe Josh de Erin.

– N-o să facă asta niciodată. În nici un caz, în situația de acum.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Anne ridică mîna, cu un gest ce trăda disperarea.

– Din aroganță, egoism, încăpăținare – zi-i cum vrei. Pur și simplu nu va ceda în fața unui ultimatum. Și, pe deasupra, e incapabil să înțeleagă că nu poate controla situația. Dacă ajunge cumva să realizeze acest lucru, poate deveni extrem de periculos, lipsit de orice scrupule. Or, am impresia că a început să priceapă că Riva Staulet e unica femeie pe care nu o poate domina.

– Ce te face să spui asta?

Anne avea remușcări la gîndul că dădea dovadă de nelealitate. Era căsătorită de multă vreme cu Edison și se simțea prost ori de cîte ori ajungea să discute cu cineva despre relația dintre ei. Totuși, trebuia făcut ceva. Josh era și fiul ei.

– Intenționează să contracareze acțiunile Rivei amenințînd-o că îi va spune lui Erin că este fiica lui. Nu știu dacă asta va fi de ajuns pentru a reveni la o situație normală, însă ceva mă face să cred că el nu se va opri aici. Vrea să se răzbune fiindcă a fost încolțit. E în stare de orice.

– Dacă îi spune lui Erin că este tatăl ei, atunci Riva va obține ceea ce dorește – să pună capăt idilei dintre fiica ei și Josh.

– Da, dar presupun că Riva nu dorește ca Erin să afle, altminteri i-ar fi spus chiar ea.

– Așa e, zise Dante, oftînd. Așa e.

– Prin urmare, Edison are toate atuurile. Întrebarea e: ce va face Riva în această situație?

– Lansînd această amenințare care riscă să dezvăluie trecutul, Riva a luat probabil în calcul faptul că Erin va afla. Așa cum o cunosc eu pe Riva, mă aștept să pareze atacul lui Edison amenințîndu-l că va face publică toată situația.

– Edison o va opri.

– Cum?

– Nu știu exact. A pomenit de niște prieteni sus-puși. După felul cum a vorbit, mi s-a părut ceva... destul de urît.

– În cazul ăsta îți sînt recunoscător că ai acceptat să ne întîlnim. Edison nu e singurul care are prieteni influenți.

Voia să-i dea de înțeles că se va situa de partea Rivei sau că și el avea prieteni la fel de puternici, asemeni lui Edison? Anne nu știa, dar nici nu simțea nevoia să afle. Era suficient că izbutise să îl prevină.

– Mă bucur, rosti ea, cu sinceritate.

Privind-o lung, ușor nedumerit, Dante înclină din cap:

– Nu e treaba mea, desigur, ți-am spus asta deja, dar dacă îl respecti atît de puțin pe Gallant, dacă presimți că e în stare de lucruri urîte, pentru numele lui Dumnezeu, de ce continui să rămîi cu el?

– E soțul meu, obiectă Anne.

– Există și divorțuri pe lumea asta.

Rostise cuvintele pe un ton calm, dar destul de critic. Anne îi răspunse, zîmbindu-i încurcată:

– E ușor de zis. Am investit atît de mult în căsnicia asta; destrămînd-o, ar apărea prea multe dificultăți. Ar fi mai simplu dacă aș rămîne văduvă, zău așa.

– Ceea ce e puțin probabil să se întîmple.

– Știu, făcu ea, zîbind fără să vrea.

Dante se aplecă și îi luă mîna.

– N-am vrut să te fac să suferi. Doar...

— Știu. E problema mea și o voi rezolva cum voi putea mai bine și cînd voi putea.

Îi era teamă să nu-l fi jignit. Îi aruncă rapid o privire, însă Dante îi privea concentrat brațul, sub mîneca scurtă a tricoului de bumbac cu care era îmbrăcată. Anne sesiză că Dante se uita la vîntăile proaspete lăsate de degetele lui Edison. Își trase mai jos mîneca de la tricou.

— Iar s-a purtat urît. De-aia ai vrut să ne întîlnim.

— Dacă îți închipui cumva că am vrut doar să mă răzbun pe el pentru o ceartă în familie, crede-mă că...

— N-am zis așa ceva, o întrerupse el, și nici nu mi-a trecut măcar prin minte.

Îl privi în ochi, încercînd să se calmeze:

— Da, îmi dau seama că e așa.

— Îți mulțumesc că mă crezi.

Anne scutură din cap, în loc de răspuns.

— Ești atît de politicoasă, atît de calmă... și, totuși, diseară te vei duce înapoi să dormi alături de un bărbat în stare să maltrateze femeile și chiar să-și lase fiul să comită un incest, decît să cedeze în fața voinței altei persoane. Cum poți accepta așa ceva?

— Din obișnuință, făcu ea, pe un ton frivol, care suna destul de fals.

— Nu, nu-i adevărat, sînt curios să știu. Ce are omul ăsta de te poate ține lîngă el? Ce a determinat-o pe o femeie ca Riva să fugă cu el? E atît de fermecător în intimitate? E un amant desăvîrșit?

Anne rîse. Nu se putea abține. Hohotele de rîs îi ardeau parcă gîtlejul.

— Nu?

— Nu.

Urmă o pauză. Cînd Anne își ridică privirea nu mai reuși să tănuiască deznădejdea pe care o purta în suflet de atîta amar de vreme. Dante o apucă strîns de mînă.

— Ești o femeie frumoasă. De ce vrei să trăiești fără dragoste? Așa cum ți-am mai spus, dacă crezi că îți pot fi de folos, dă-mi de știre.

Cînd îi spusese prima oară acest lucru, în curtea casei lui, cuvintele nu avuseseră nici un subînțeles. Auzindu-le acum, Anne simți că i se taie respirația. Nu avu însă răgazul să-i răspundă, fiind întrerupți de glasurile unor copii.

— Domnule Dante! Hei, bună, domnule Dante!

Doi copii ieșiseră din clădire și veneau în fugă spre ei. mama lor îi urma, ținînd în mînă o tavă cu Coca-Cola și hamburgeri.

— Pietro, făcu Dante, zîbind și ridicîndu-se în picioare. Hei, Coralie. Ce-i cu voi pe-aici, zgîmboilor?

— Erin ne-a spus să venim să vedem Riverwalk, îi răspunse Coralie, trăgînd cu ochiul la Anne.

— Foarte bine ați făcut, zise Dante. Văzînd-o pe mama copiilor, care se apropia, adăugă: Și văd că vreți să gustați bucate tipic americane.

Urmară inevitabilele prezentări. Anne simți că se înroșește sub privirile ironice ale lui Constance Staulet, dar afișă un zîmbet politicos, felicitîndu-se în gînd pentru obișnuința de a fi calmă, cordială, dar rezervată în societate.

— Așezați-vă în locul meu la masă, continuă ea, uitîndu-se în jur după pachete. Eu trebuie să mă întorc la hotel.

— Vin cu tine să te ajut să găsești un taxi, zise Dante.

— Nu te deranja, mă descurc și singură, spuse Anne. Ai fost și-așa cît se poate de amabil că m-ai poftit la masă.

— Nu-i nici un deranj, insistă el, politicos, și luă din nou umerașul cu rochia.

Constance spuse amuzată în timp ce așeza mîncarea pe masă.

— Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, doamnă Gallant. Dante, vino neapărat să bei o răcoritoare cu noi. Sînt convinsă că ăștia mici s-ar bucura enorm.

Anne remarcă faptul că Dante și Constance se priviră lung, fără să-și zîmbească. Îi trebuiă cîteva secunde pentru a-și da seama că sentimentul pe care i-l stîrnise această privîre nu era altceva decît gelozie. Se simți îngrozită.

16

Cînd Riva se întoarse de la birou îl găsi pe Dante așteptînd-o împreună cu Constance și copiii. Cei doi se retraseră să bea ceva pe terasă în timp ce copiii, așezați pe pardoseala răcoroasă, scotoceau printre niște autocolante, și le lipeau în albumele pe care le primiseră în acea zi. Riva îi salută pe toți, apoi se uită spre Boots care stătea în celălalt capăt al terasei. Se duse spre el.

– Ce mai faci, Boots?

– Acesta o salută, ridicînd paharul:

– Nemaipomenit:

Nu-l văzuse niciodată așa cum era acum, aproape beat. Stătea prăvălit în fotoliu și avea ochii tulburi.

– N-aș prea zice, după cum arăți.

– Și cum ai vrea, mă rog, să arăt, cînd nevastă-mea s-a dus să se culce cu altul?

– Cum adică?

– Ei na, cum adică! M-am dus ca o vijelie să-l fac praf pe văru-meu și știi ce-am pățit? Mi-a rîs în nas. Efectiv, mi-a rîs în nas! Mi-a zis că sînt un nătărău, că nu e bună nici de *putain*.

Riva întoarse repede capul, să consate dacă Constance sau copiii auziseră ceva. Faptul că Boots folosea în fața ei un

asemenea limbaj denota că era disperat. De obicei vorbea frumos, mai cu seamă în prezența femeilor.

Se părea că ceilalți nu auziseră nimic. Se întoarse din nou spre Boots.

– Nătărău ești dacă îi dai crezare lui Edison.

– Ei, nu zău?! Habar n-ai tu. De ani și ani de zile, tot aud ce bărbat minunat e. Ani de-a rîndul. Așa că nu mă miră dacă Margaret s-a dus să se culce cu el.

În halul în care era, n-avea nici un rost să-l contrazică.

– Unde-i Margaret, acum?

– Sus, se odihnește.

– Se simte bine?

Boots ridică din umeri.

– Zice că o doare capul, dar de dus s-a dus în oraș. Cred că nu mai vrea să aibă de-a face cu mine.

– După ce mă schimb, mă due la ea să văd ce face.

Riva intră în casă. Fusese o zi caniculară. În ciuda faptului că la birou avea aer condiționat și taiorul cu care fusese îmbrăcată era din in, se simțea transpirată și murdară. Întotdeauna simțea nevoia ca imediat ce ajungea acasă să se schimbe, să îmbrace ceva comod.

Dante o ajunsese din urmă pe scări.

– Aș putea sta de vorbă cu tine un minut?

Vorbise aproape fără nici o intonație. Riva îl privi nedumerită. Nu-i plăcea furia care îi mocnea în privire. Înclinînd scurt din cap, porni spre salonașul de la etaj. Nu era prea izolat, însă dacă vorbeau încet nu puteau fi auziți.

Se așezară. Dante începu ținîndu-și palmele împreunate între genunchi.

– De cînd m-ai găsit cu fata aia în pat, acum vreo douăzeci și ceva de ani, n-ai mai avut niciodată încredere în mine, așa-i?

Pe Riva o surprinse subiectul abordat de Dante.

– Nu fi ridicol, zise ea, rîzînd surprinsă. Cum să n-am

încredere în tine?! În cine altcineva aş putea avea încredere, dacă nu în tine?!

– Nu-mi prea vine să te cred. Apropo, ai fi fost în stare să nu te mai întâlneşti niciodată cu mine, să nu-mi mai vorbeşti în viaţa ta, dacă n-aş fi dat eu buzna să te caut.

Riva clătină din cap.

– Ai dat buzna cu un buchet superb de trandafiri furaţi de la mănăstire. Mă mir cum de nu te-au prins. Crezi că aşa ceva se poate uita?

– Am vrut să îmi cer iertare şi n-aveam bani să cumpăr flori.

Dante reapăruse în viaţa ei la scurt timp după dispariţia lui Noel, într-un moment în care Riva avea nevoie de cineva de încredere, care să îi ofere protecţie şi căldură. Se scuzase că nu venise la nunta ei. N-a primit nici o invitaţie, zicea el, n-a auzit nici un fel de zvon pînă cînd fata cu care trăia i-a fluturat ziarul sub nas. Treptat-treptat, au ajuns să se apropie din nou. Cosmo l-a plăcut şi a avut încredere în el. Nu-l considera un potenţial rival, ca pe fiul său.

– Tertipul a avut efect, nu-i aşa? Am rămas prieteni.

– Aşa credeam şi eu, dar se pare că m-am înşelat.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Din acel moment, mi-ai îngăduit să aflu doar aspecte superficiale din viaţa ta, fără să-mi dezvălui niciodată ce gîndeşti şi ce simţi. Momentele importante, lucrurile importante le-ai păstrat doar pentru tine.

– Nu-i adevărat! protestă ea.

– Atunci, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să aflu de la altcineva că încerci să-l şantajezi pe Edison Gallant?

– Nici vorbă de aşa ceva, zise ea, încruntîndu-se.

– Poate n-am folosit cuvîntul potrivit, în acest caz. De acord, să zicem că eşti mînată de cele mai curate intenţii, dar

nu pricep de ce nu mi-ai spus și mie ce ai de gând să faci, ca să te pot ajuta.

– Nu văd ce-ai fi putut face. Edison nu e omul care să accepte sfaturi, zise ea pe un ton ironic.

– Am relații, prieteni care îmi sînt îndatorați. Crede-mă, l-aș fi putut convinge.

– Relații, repetă ea, privindu-l fix. Nu-l întrebase niciodată nimic despre amicii lui mafioți. O trecură fiorii, gîndindu-se.

– Nu mă refer la faptul că aș fi pus pe cineva să-l – cum se zice?! – să-l ia la bumbăceală, făcu el, ridicînd mîinile, exasperat. Deși, dacă mă gîndesc, nu-i o idee chiar rea. Vreau să spun că am cunoștințe care i-ar putea oferi lui Edison ce-și dorește – influență politică. Ar fi în stare să-l trimită pe fiu-său și în Patagonia, numai să capete ce dorește! Și n-ar mai fi fost nevoie să afle că Erin e fiica lui.

Oare Dante spunea adevărul? În ciuda asigurărilor pe care i le dădea, ceva o deranja. Poate că i se părea. Se simțea descumpănită, încolțită între trecut și prezent, între adevăr și minciună, între bine și rău. Trăia cu senzația asta de cînd începuse povestea.

Brusc, conștientiză sensul cuvintelor lui. Sări în picioare și îl întrebă:

– Apropo, de unde știi tu că Edison a aflat?

– De la Anne Gallant, zise el, ridicîndu-se încet și postîndu-se în fața Rivei. Este și ea... implicată.

– Ba bine că nu!

– Nu mă refer la faptul că ar vrea să se răzbune; n-a sugerat nici o clipă așa ceva. Dar nu uita că e mama lui Josh.

Rostise aceste cuvinte pe un ton calm.

– Ce are de gând să facă? întrebă ea.

– Anne? Nimic, din cîte știu eu.

– Presupun că ai aflat chiar de la ea. Habar n-am avut că sînteți prieteni atît de buni.

– Nu șîtem. Nu știu ce o face să creadă că eu ți-aș cunoaște intențiile.

Se făcu a nu remarca sarcasmul din vocea lui.

– Nu știu ce să fac. Într-un fel, Edison și cu mine am ajuns la un impas. În orice caz, problema asta nu te privește pe tine.

– Chiar dacă aș vrea să mă implic?

– Chiar și așa!

– Vezi că am avut dreptate?! Mă ții mereu la distanță.

– Am motive s-o fac, zise Riva, întorcîndu-se spre el.

– Știu, răspunse el, fără să clipească, dar acum omul acela este mort.

– Au fost și alții. Ți-aduci aminte...

– Mi-aduc aminte, îi tăie el vorba, cu asprime. Douăzeci și patru de ani înseamnă mult, dar un eșec ca ăsta nu se uită atît de ușor.

Riva nu prea izbutea să facă față situației.

– Oh, Dante, de ce pomenesci de asta, după atîta timp? Ne simțeam bine așa cum eram.

– Situațiile se schimbă, oamenii se schimbă. Ai sau nu nevoie de ajutorul meu?

– Există un preț pentru asta?

Se holbă la ea cîteva secunde, albindu-se în jurul buzelor.

– Înțeleg că răspunsul e nu.

Chipul Rivei se crispă, simțind durerea lui undeva în adîncul sufletului.

– Vreau sprijinul tău, dar n-am nevoie de ajutorul tău! strigă ea.

– Asta înseamnă că n-ai nevoie de mine.

Se răsuci pe cîlcîie și o porni hotărît pe culoar.

Riva privi în urma lui, avînd strania senzație că unul dintre stîlpii casei cedase și se prăbușise. Chiar dacă acoperișul nu cădea, structura de rezistență era grav afectată.

În fond ce făcuse atât de grav încît să-l determine să plece? Ce-ar fi putut să spună ca să-l înduplece să rămînă? Știa, firește, dar nu putea pricepe de ce devenise brusc atât de importantă pentru el natura relației lor.

Practic îi precizase că se folosisese de el, fără să-i ofere nimic în schimb. Oare era adevărat? Să fi fost chiar atât de egoistă? Dacă da, o făcuse pentru că își închipuise că el era fericit să fie niște buni prieteni, pe care îi lega afecțiunea rămasă după o veche atracție.

Nu-i venea să creadă că o părăsise. Și, totuși, niciodată nu i se păruse atât de distant și atât de hotărît.

Se întrebă dacă nu cumva intervenise altcineva, o femeie. Constance, de exemplu, nu se sfia să afirme că era un bărbat adorabil. Cît de bine se simțeau amîndoi pe terasă, cînd sosise ea acasă. În orice caz, Dante nu se mai oprise să-și ia rămas-bun de la fosta nevastă a lui Noel, căci Riva auzise aproape imediat zgomotul motorului care demarase.

Încruntată și gînditoare, Riva se duse în dormitor, își scoase sacoul și îl aruncă pe pat. Ofînd istovită, întinse mîinile și își descheie nasturii bluzei de mătase.

Poate că ar fi trebuit să-l lase pe Dante s-o ajute, își zise ea, dar bizuindu-se doar pe sine avea avantajul de a nu fi influențată de opinia altuia. Dacă nu cerea ajutor, nimeni nu avea dreptul să-i spună ce să facă. Se obișnuise așa. Nu-i plăcea să apeleze la nimeni. De cele mai multe ori, oamenii de care avusese nevoie o părăsiseră, murind sau dispărînd pur și simplu din viața ei. În plus, fiind independentă, nu trebuia să impună nimic nimănui. O deranja ideea că ar fi putut profita în vreun fel de sentimentele pe care Dante le nutrea pentru ea. Poate că, uneori, el ar fi dorit asta, dar ea nu putea proceda așa; n-ar fi fost drept. Singura problemă consta în aceea că lui Dante i se părea incorect din partea ei să se descurce fără el.

Își scoase bluza și fusta și le puse în dulap. Se descălță și așează pantofii la locul lor. Se enervă văzînd o pereche de pantofi aruncată pe parchet, lîngă care zăcea o rochie. Margaret îi cotrobăise iar prin dulap. Rochia avea o pată neagră de ulei. Constată că uleiul provenea de la tălpile pantofilor.

Riva nu putea suferi neglijența. Poate că nici ea nu-și punea întotdeauna hainele la loc, deși se străduia să respecte această regulă, însă avea grijă să le așeze pe spătarul unui scaun, ca să nu se șifoneze. Uneori se întreba dacă sora ei nu deteriora dinadins hainele pe care le lua de la ea, ca și cum ar fi vrut să demonstreze că nu-i păsa cît costaseră; alteori Riva se întreba dacă nu era vorba de o răzbunare pornită din invidie. Oricum, nu putea aborda în acest moment subiectul. Margaret era și așa destul de necăjită. Trebuia să vadă cum se mai simțea sora ei și dacă n-avea cumva probleme cu inima.

Riva o găsi pe Margaret stînd pe întuneric, în salonașul din față. Ședea ghemuită în colțul canapelei, cu genunchii strînși la piept. O salută pe Riva, zîbindu-i apatic.

Riva se așează alături de ea.

– Ce faci aici de una singură?

– Nu sînt o companie plăcută pentru nimeni.

Riva nu insistă, nedorind să-i accentueze starea de deprimare.

– Mai bine te-ai duce la ceilalți. N-are nici un sens să faci pe bosumflata.

– Ce să-ți spun?! exclamă Margaret, ascunzîndu-și fața între palme. Oh, Riva, ce mă fac dacă Boots mă părăsește? El e tot ce am pe lume. Am să mor, sînt absolut sigură.

– Ba ai să mergi mai departe, așa cum facem toți cînd pierdem pe cineva drag. Nu-i chiar așa de ușor să mori de supărare.

Margaret o privi ușor surprinsă de tonul ei neutru, care

sugera dureri înăbușite. Redeveni, însă, repede ursuză, obsedată de problemele ei.

– Dar eu îl iubesc pe Boots, strigă ea.

Riva se întreba dacă nu cumva Margaret credea despre ea că nu-și iubise niciodată copilul sau soțul. Existau și alte renunțări și pierderi, despre care Margaret habar n-avea, și care nici n-o interesau.

– Î-ai spus că îl iubești? o întreabă ea.

– N-am putut. Adică, noi nu...

– Atunci, de unde vrei să știe și cum ar putea să se poarte altfel?!

– Numai Edison e de vină. Bărbatul ăsta e un animal, o brută nenorocită care mi-a distrus viața. Nu i-a păsat de mine nici cît negru sub unghie. Și-a urmărit doar propriul interes. Pentru el, n-am fost decît un trup, o nouă cucerire cu care să se umfle în pene că e un mascul teribil.

Binecunoscuta litanie de învinovățire o scoase pe Riva din sărite. Încercă să-și stăpînească enervarea, dar nu reuși.

– Edison s-a purtat ca un animal, de acord, dar nu el a venit la tine, Margaret, tu te-ai dus la el. Ce s-a întîmplat e, în parte, și din vina ta. Dar nu-i un capăt de țară. Toți facem greșeli. Obişnuiește-te cu gîndul și uită. Nu e nimic grav, dacă pînă la urmă înveți ceva din această experiență.

– Ce filozoafă ești! Sper să poți vorbi la fel cînd o să-ți vină și ție rîndul. Cu tine are ce are, de fapt.

– Rîndul meu a trecut, zise Riva.

– Ba o să mai vină o dată, dacă nu îl va opri cineva.

– De fapt asta ai dorit pînă nu demult, să mai vină o dată rîndul meu, s-o pătesc, să-i ofer lui Edison ce își dorește. Ți-ai dat măcar seama că nu-i chiar atît de simplu să obțină asta de la mine?

– Am ajuns la concluzia că trebuie să faci ceva ca să-l potolești. Doar ești Riva Staulet, nu o oarecare.

– Ce vrei să spui?

Margaret făcu un gest a lehamite.

– Nu știi, e domeniul tău. Tu cunoști tot felul de oameni, ai tot soiul de prieteni influenți. Apelează la cineva. Nu sta cu mâinile în sân așteptând să vezi, acționează tu.

De afară, se auzi zgomotul unei mașini. Riva se întoarse și privi pe fereastră.

– Se pare că e puțin cam târziu să i-o iau înainte lui Edison.

– Cum adică? făcu Margaret, alarmată.

– A venit aici, în persoană.

Sora ei se albi la față și își încleștă brațele în jurul genunchilor.

– De ce a venit? Nu vreau să dau ochii cu el, pur și simplu nu pot. Unde să mă ascund?

– Nu fi proastă, îi zise Riva, pe un ton tăios, după care continuă ceva mai blînd: n-ai de ce să te ascunzi. De altfel nu există nici un motiv să dai ochii cu el sau el cu tine. Rămîi aici. Abraham va afla de ce a venit.

Margaret nu părea prea convinsă, dar rămase la locul ei. Așteptară amîndouă ca majordomul să se ducă să deschidă ușa. Îl auziră pe bătrîn poftindu-l în bibliotecă pe Edison. După cîteva secunde, se auzi un ciocănit și Abraham băgă capul pe ușă.

– A venit un domn care vrea să vă vadă, conîță Riva, zise el, accentuînd cuvîntul domn, așa cum fac servitorii de modă veche cînd au dubii asupra statutului unui bărbat.

– Mulțumesc, Abraham, spuse ea. Îi aruncă o privire lui Margaret, care se ghemuise toată, de parcă ar fi vrut să dispară sub perne. Îndreptîndu-și spatele, Riva se ridică în picioare și porni spre ușă.

Bătrînul înclină capul pe umăr:

– Să-i spun domnului Noel să vină? Tocmai s-a întors acasă.

– Nu-i nevoie, mulțumesc. Mă descurc singură.

Abraham nu părea prea convins, dar îi făcu loc să treacă și deschise, apoi, ușa de la bibliotecă; după ce Riva intră, o închise binișor, în urma ei.

Edison stătea în picioare, cu o carte a lui Cosmo în mână. Văzînd-o, puse cartea la loc pe raft și spuse:

– Foarte interesant. Gustul meu în materie de investiții mă face să prefer cursele de cai și speculațiile la bursă, dar fiecare cu ale lui.

Pe Riva o cuprinse o furie surdă, sesizînd tonul batjocoritor al lui Edison și neglijența cu care manevra o carte atît de valoroasă la care Cosmo ținuse enorm. Îi venea, pur și simplu, să-l strîngă de gît.

– Ce cauți aici? Cum ai tupeul să apari după ceea ce i-ai făcut lui Margaret?!

– Lui Margaret? Nu i-am făcut nimic ce nu și-ar fi dorit. Îi venea să-l ia la palme văzîndu-i zîmbetul arrogant pe care îl afișa.

– Minți.

– Eu?! N-am auzit să mă fi reclamat la poliție.

– Ăsta-i criteriul după care apreciezi dacă o femeie vrea sau nu să se culce cu tine?

– Întotdeauna ai fost rea de gură, îi răspunse el, întunecîndu-se la față.

– Iar tu cumplit de încrezut. Mă mir că nu ți-a fost teamă că ai putea da ochii cu Boots.

– Nătărăul de Boots? De ce să-mi fie teamă de el? E aproape convins că nevastă-sa a vrut-o.

– Vrei să spui că tu l-ai convins.

– Și ce-i cu asta?

– Faptul că l-ai determinat pe Boots să creadă tot ce e mai rău despre Margaret te-a făcut să te simți mai bine? De fapt, nu contează. Indiferent ce răspuns mi-ai da, sînt sigură că ar fi în avantajul tău. Ce cauți aici?

Stacojiu la față, Edison își propti mîinile în șolduri:

– Bine, dacă așa stau lucrurile, nu văd de ce aș fi civilizat! Vrei să știi ce caut aici? Am venit să-ți spun că dacă n-ai de gînd să te culci cu mine, cum a făcut soră-ta, am să-i spun lui Erin cine este mama ei.

Riva presimțise că avea să ajungă la asta; nici nu s-ar fi putut altfel, avînd în vedere caracterul lui Edison.

– Să-i spui lui Erin? Excelentă idee, pe cuvînt. M-am gîndit și eu că n-ar strica să afle.

– Nu-mi vinde mie gogoși. Dacă aveai de gînd să-i spui, ai fi făcut-o demult.

– Nu te contrazic, dar nici nu-i exclusă posibilitatea de-a o face. Se opri în dreptul ferestrei, cu spatele spre geam. Prin perdelele din dantelă, în cameră pătrundeau razele aurii ale asfințitului. Profitînd de lumina clară, Riva studie cu atenție chipul lui Edison. Era buhăit la față și ridat din cauza vieții desfrîinate pe care o dusesese. Nu-l mai găsi atrăgător. Părul i se rărise vizibil. Părea slab și neputincios.

– Mă întreb dacă îți dai seama ce pierzi refuzîndu-mi mica favoare pe care ți-o cer. În seara asta, o cunoștință de-a mea a pomenit de niște prieteni influenți și de bărbați cu bani. Poate că n-ar strica să-ți amintesc că, așa cum te pot ajuta dacă vrei să cooperezi, la fel de bine îți pot face rău dacă mă refuzi.

– În viața mea n-am auzit o amenințare mai ridicolă, zise el, rîzînd.

– Nu confunda vorbele cu faptele.

– Nu mă sperii pe mine cu una, cu două. Îmi văd de treaba mea, cucoană, și n-ai cum să mă împiedici. N-am nevoie de banii tăi și nici de cei ai amicilor tăi; am și eu destui. Vreau, însă, să te simt sub mine. Și am să capăt ce-mi doresc, fiindcă n-ai încotro și ai să cedezi. Ai să faci cum vreau eu și asta pentru că ți-e frică să bați toba despre ce s-a întîmplat atunci,

demult. N-ai nici tupeul să încerci să-mi distrugi cariera folosindu-te de tipii ăia cu bani. Și asta fiindcă ți-e frică să nu pierzi ce ai. Îți place să fii tanti Riva și doamna Staulet de la Bonne Vie și de la Staulet Corporation. Te am la mîină, cuconiță. E spre binele nostru, al amîndurora, dacă bagi asta la cap cît mai repede.

Ticălosul avea în bună parte dreptate și furia Rivei se preschimbă într-o sfidare glacială:

– Mai bine mor, decît să fac asta, spuse ea cu calm.

– Putem să aranjăm și așa ceva.

Amenințarea era fățișă. Riva se înfioră. Totuși, nu credea că Edison ar fi în stare de așa ceva, mai ales că observă pe chipul lui o expresie de uimire, ca și cum și-ar fi dat seama că făcuse o greșală.

Concentrată asupra bărbatului din fața ei, Riva nu auzi cînd se deschise ușa dinspre hol.

– Nu știu cum se face, zise Noel, dar nimeresc întotdeauna atunci cînd vă certați.

Apariția lui o făcu să răsuflă ușurată, deși simți o oarecare neliniște; îi trebuiră cîteva clipe ca să-și revină și să poată spune:

– Nu ne certăm. Încercam doar să lămurim o mică divergență. Edison tocmai se pregătea să plece, avînd în vedere că am ajuns la o înțelegere.

– Așa e? făcu Noel, întorcîndu-se spre Edison.

Tonul lui era calm, dar nu lipsit de fermitatea și dîrzenia tipice urmașului unei generații întregi de gentlemeni din Sud, neclintiți în hotărîrea de a-și apăra proprietatea și pe cei care trăiau între zidurile ei. După privirea asasină pe care i-o aruncă lui Noel, era limpede că lui Edison nu-i scăpase subînțelesul întrebării. Cu picioarele depărtate, bine înfipite în podea, și cu mîinile în șold, Edison se rătoi la Noel:

– Pe drăcu'! Plec cînd am eu chef.

Cu un gest rapid, Noel îl prinse pe Edison de încheietura mîinii, răsucindu-i-o, pînă cînd îl imobiliză cu brațul la spate. Cu cealaltă mînă, îl înșfăcă bine de ceafă. Gîfîind și șuierînd tot felul de înjurături, cu ochii scăpărînd de furie, candidatul la funcția de guvernator se trezi azvîrlit pe hol.

Abraham, care își făcea de lucru pe-acolo, deschise ceremonios ușa. Noel îl împinse pe Edison afară din casă, pe terasă; acesta porni împleticindu-se spre scări. Majordomul închise ușa trîntind-o. Fluierînd în surdină, bătrînul servitor înclină din cap satisfăcut spre Noel, îi făcu cu ochiul Rivei care stătea în pragul ușii de la birou, după care o porni pe hol.

De afară răzbătu zgomotul motorului mașinii lui Edison, care demară. Noel se întoarse și se îndreptă spre Riva. Tulburată de expresia sumbră întipărită pe chipul lui, se refugie în celălalt capăt al încăperii.

Întorcînd capul spre Noel, spuse pe un ton degajat:

– Presupun că Abraham te-a chemat aici.

– Probabil s-a gîndit că m-ar putea interesa ce se întîmpla aici.

– El s-a gîndit?

Oare ce auzise Noel? Cît de mult înțelesese? Avînd în vedere tonul impasibil și dur cu care îi vorbea, probabil nu auzise prea mult.

Noel o privea fix. Lumina roșiatică a amurgului îi înconjură silueta cu o aureolă. Înveșmîntată în halatul crem, cu părul căzîndu-i pe umeri, părea eterică, de parcă trupul ei n-ar fi fost plămădit din carne și oase. Auzise cînd Edison o amenințase și intrase căutînd un pretext ca să-l pună la punct. Îi venea s-o întrebe ce se întîmplase.

Coborî privirea, făcîndu-și de lucru cu mînecele cămășii, încercînd să se stăpînească. În cele din urmă, rosti:

– Dacă te-am pus într-o situație jenantă recurgînd la

metode mai dure, te rog să mă scuzi. Nu mi-a plăcut tonul lui Gallant și, în plus, sînt la mine acasă.

– Adevărat, uitase asta.

– Mă îndoiesc, însă eu am vrut să precizez că răspund de ceea ce se petrece sub acest acoperiș. Trec cu vederea faptul că poate n-ar trebui să mă amestec în ceea ce se întîmplă între tine și Gallant; un lucru e cert – nu permit să te insulte aici, în prezența mea.

– Presupun că s-ar cuveni să-ți mulțumesc pentru asta.

– Nu te obosi, n-am făcut-o doar pentru tine. Am făcut-o și pentru mine, ba, într-un fel destul de ciudat, și pentru tata.

Glasul lui își pierduse duritatea pe care i-o imprimase furia.

Întorcîndu-se încet cu fața spre el, Riva răspunse:

– Nu contează – a fost spre binele meu și apreciez ceea ce ai făcut.

– În cazul ăsta, plăcerea a fost de partea mea.

Ajunseseră într-un impas. Riva îi privea chipul crispat, întrebîndu-se dacă nu cumva intervenția lui fusese dictată de dorința de a pune capăt lipsei de comunicare dintre ei. Apariția lui Abraham care-i anunța că masa era servită îi scoase din încurcătură.

Anne zăcea inertă, cu fața întoarsă și cu pleoapele strînse, în timp ce Edison gemea și se zbătea peste trupul ei. Nici după ce acesta termină, rostogolindu-se din pat și pornind împleticit spre baie, Anne nu se mișcă; rămase cu picioarele desfăcute și cu cămașa de noapte suflecată pînă la brîu. Zăcea inertă în semiobscuritatea zorilor, crispată de furie, nesatisfăcută, gîndindu-se la adulter.

Cum ar fi fost să facă dragoste, în loc să fie doar folosită de un bărbat care voia să se elibereze de tensiunile acumulate peste zi sau să se asigure că n-avea să-l apuce pofta de amor

în plină activitate politică? Cum ar fi fost să se lăse mîngîiată de un bărbat dornic să îi ofere plăcere? Încercase să-și închipuie că bărbatul care făcea dragoste cu ea era Dante Romoli. Suportase mai ușor corvoada, dar nu se simțise satisfăcută.

Ar fi putut să-l refuze. Se gîndise să-l respingă, să-și împingă bărbatul la o parte și să-i ceară să o lase în pace. Ar fi riscat însă să se aleagă cu alte vînătăi. Înțelesese după felul cum înjura că, în seara precedentă, la Bonne Vie se întîmplase ceva care îl scosese din minți. Simțise nevoia violentă de a domina pe cineva și, cum n-o putea avea pe Riva Staulet, se năpustise asupra ei. Stătea în puterea ei să-și ia revanșa. Metoda era veche, tainică și extrem de adecvată.

Nu se gîndea pentru prima oară la asta. Nu o dată de-a lungul anilor se gîndise la acest gen de răzbunare. Atîta doar că soluția i se păruse înjositoare, avînd în vedere concepția ei despre dragoste și despre taina sfîntă a căsătoriei. Asta se întîmpla însă înainte de a-l întîlni pe Dante. Acum devenise doar o chestiune de curaj. Avea, oare, destul curaj s-o facă?

Anne îi pregătise bagajul lui Edison de cu seară. Pusese totul într-o singură valiză, avînd în vedere că nu lipsea decît trei-patru zile. Cu toate asta, Edison chemă un portar să ia geamantanul. Ferească Dumnezeu ca un personaj atît de important, un candidat la funcția de guvernator, să fie văzut cărîndu-și bagajul, chiar dacă nu era decît ora cinci dimineața. Oricum, avea s-o facă de la terminalul aeroportului și pînă la avionul Beechcraft Bonanza cu care zbura de obicei pe rute scurte; dar asta era cu totul altceva, nu-l putea vedea nimeni.

Anne se prefăcea că doarme, în timp ce Edison se foia nerăbdător prin cameră, așteptînd să vină portarul. Cînd acesta își făcu apariția, ieși din cameră fără să-i spună nimic. Anne răsufală ușurată. Nici ea n-avea chef să-și ia la revedere.

Se ridică în șezut și se întinse să aprindă veioza. Luă

cartea pe care o începuse cu o seară înainte și încercă să citească. După un timp, i se făcu somn și stinse lumina. Se întinse, bucuroasă că are tot patul la dispoziție. Când se trezi din nou, era aproape zece. Căută numărul lui Dante. Trăgînd adînc aer în piept, ridică receptorul și apăsă pe tasta care făcea legătura cu exteriorul.

Era aproape de amiază. Riva discuta cu un vicepreședinte al lui Staulet Corporation despre o cerere de asigurare privind un transport de cîteva mii de tone de banane care nu puteau fi descărcate într-un port african, cînd sună telefonul. O clipă se enervă, mai mult pe ea însăși; uitase să-i spună secretarei să nu-i transfere nici un apel.

La capătul firului era Dante.

– Te deranjez? întrebă el. Pot să sun mai tîrziu.

– Nu, nu, spuse ea, străduindu-se să fie amabilă. Știi, în legătură cu după-amiaza de ieri...

– Despre asta voiam și eu să discut cu tine. M-am purtat ca un dobitoc plecînd așa, ca din pușcă, și îmi pare rău.

– Nu-ți face probleme, zise ea, privind pe furiș spre bărbatul așezat în fața biroului. Cred că ar fi trebuit să-ți povestesc ce se întîmplă. Ce-ar fi să cinăm împreună și...

– Nu trebuie să-mi povestești nimic. În fond, nu e treaba mea. Sînt ocupat pînă peste cap și am probleme la localul de pe lac cu porcăria aia legată de Ecstasy.

– Tot n-ai aflat cine face trafic cu drogul ăsta?

– Nu. Am senzația că e ceva pus la cale, de parcă s-ar fi urmărit înadins compromiterea localului meu. Am niște informatori care sondează terenul, numai că nimeni nu vrea să dezvăluie nimic. De fapt, mă gîndeam să plec vreo zidouă, poate la munte pot gîndi liniștit. Ce-ar fi să vii și tu cu mine să-mi ții de urît?

– Mi-ar plăcea, zise Riva cu sinceritate, dar am casa plină de musafiri și, pe deasupra, mai e și problema asta cu

Edison. De ce nu te duci la casa din Colorado? Nu e nimeni acolo.

– Ar fi nemaipomenit, dacă nu te deranjează.

Rostise ultimele cuvinte din pură politețe.

– Cum o să mă deranjeze?! zise Riva. Ți-am spus de ani de zile că poți să te duci acolo oricând.

– Ești sigură că nu te pot convinge să mă însoțești?

– Deși sună tentant, teamă mi-e că nu.

Riva îi promise că o va pune pe secretară să le telefoneze tinerilor care aveau grijă de casa de la munte, o familie care cultiva și vindea plante medicinale. După ce mai schimbă câteva amabilități, Riva închise. Se simțea ușurată. Nu putea suferi să fie în relații proaste cu cineva, mai cu seamă cu Dante.

Înainte de a se cufunda din nou în treburile obișnuite, îi trecu prin minte că ar fi putut să încerce să plece și ea, măcar sîmbătă și duminică. Dacă o suna pe Erin și o convingea să vină cu ea, poate reușea să o facă să renunțe la turul cu bicicletele prin Colorado, împreună cu Josh. Nici pe Margaret n-ar fi deranjat-o dacă Erin pleca într-o mică excursie cu ea. Oricum, merita să încerce. Dante era un bărbat rezonabil și un prieten credincios. Merita să-i facă o surpriză.

17

In golf, se apropia furtuna. Aflase de la șoferul taxiului care o adusese la aeroport. Aerul era înăbușitor din cauza căldurii și umidității venite dinspre Caraibe. Aveai senzația că te afli într-o saună. Pășind alături de Dante pe pista betonată, Anne simțea căldura umedă care îi învăluia gleznele. Din cauza caniculei, avionul Cessna 310 pe care Dante îl închiriasse pentru a merge în Colorado părea că dansează trepidând pe roțile de cauciuc. Lui Anne i se făcu greață. De vină nu era numai căldura umedă, ci și nervii încordați, o încordare ajunsă la paroxism, pe care o simțea în stomac; avea palmele lipicioase din cauza transpirației nervoase. Nu mai făcuse niciodată așa ceva. Nu se mai întâlnise niciodată pe furiș cu un bărbat la aeroport, nu hotărîse niciodată să se deghizeze punîndu-și ochelari fumurii și o perucă blondă cumpărată la repezeală. Nu își cumpărase în viața ei lenjerie fină, pe care avea s-o poarte, poate, o singură dată, urmînd să o distrugă; nu se dăduse niciodată pe mîna unui bărbat pe care abia îl cunoscuse. Se simțea îngrozită.

Îl privi pe Dante. Părea posomorît. Anne își zise că probabil nu-i convenea nici lui ideea de a recurge la un asemenea subterfugiu. Îi zîmbise privind-o și îi spusese că

arăta bine, că se vor distra de minune, însă nū era convins că această zi este cea mai frumoasă din viața lui. Mai avea un motiv să fie neliniștit. Ea venise cu propunerea de a pleca în week-end și avea senzația că într-un fel îi forțase mîna, punîndu-l în situația de a nu putea refuza să-și onoreze angajamentul de a-i fi de folos. Poate că se înșela și că realitatea era cu totul alta. Făcea parte din acea generație de femei obișnuite să aștepte ca bărbatul să vină cu propunerea. Ieșind din tiparele convenționale se simțea prost, chiar dacă senzația de libertate dobîndită astfel îi făcea plăcere. În ciuda fricii și a greței, simțea cum îi înmugurea în suflet un sentiment de mare bucurie. După decolarea avionului, totul avea să fie minunat. Totul va fi altfel după ce vor părăsi New Orleansul.

Zborul a fost dificil. Furtuna tropicală dezlănțuită undeva în nord-estul peninsulei Yucatan modificase parametrii meteorologici normali semnalăți îndeobște deasupra statelor Texas și Louisiana. Tornadele care își făcuseră apariția în partea de sud-est a Texasului urmau să se extindă spre nord, cu o violență din ce în ce mai mare, pe măsură ce furtuna se apropia de partea centrală a continentului. Pe coasta golfului, vremea se anunța umedă și instabilă.

Pilotul avionului era un tînăr înalt și amabil. Lui Anne i se păruse că în momentul îmbarcării se uitase la ei cu o expresie ciudată, ceea ce nu se mai repetase pe parcursul zborului. În avion era spațiu suficient. S-au așezat față în față ca să poată sta de vorbă. Nu prea era nimic de comentat, așa că n-au ridicat glasul pentru a acoperi hurelul motoarelor. La un moment dat, Dante s-a aplecat să-i arate ceva, prin hubloul de lîngă ea. Anne a simțit contactul dintre brațul ei dezgolit și umărul lui musculos și fierbinte sub pînza cămășii. O senzație copleșitoare de plăcere puse stăpînire pe ea. După cîteva clipe, cînd Dante se trase înapoi, o atinse cu degetele pe genunchi. Din cauza încordării, mușchii piciorului reacționară

involuntar, ca la un test medical pentru reflexe. Anne rîse ușor, însă simțea că se înroșise la față și, jenată, nu fu în stare să se uite în ochii lui. Cînd își reveni, se căzni să găsească ceva de spus pentru a da celor întîmplate o aparență de normalitate.

În cele din urmă, deschise o revistă, încercînd să treacă peste starea de nervozitate care o apăsa și să scape totodată de obligația de a face conversație. Treptat-treptat, hurelul motoarelor și balansul aparatului, la care se adăugau puținele ore de somn din noaptea precedentă, o moleșiră și închise ochii.

La Denver, arșița dogorea la fel de tare ca la New Orleans, însă aerul era uscat, iar culoarea cerului, deasupra lanțului muntos aflat undeva departe, spre vest, prevestea vreme bună. Imediat ce închise portierele jeepului Cherokee pe care îl închiriaseră, Dante puse în funcțiune aparatul de aer condiționat.

După ce ieșiră de pe autostradă și începură să urce spre munți, schimbarea fu aproape miraculoasă. Opriră aerul condiționat și deschiseră geamurile, lăsînd să pătrundă înăuntru aerul proaspăt, rece și oxigenat. Priveau extaziați peisajele splendide ce se dezvăluiau privirii la fiecare nouă serpentină, priveliști de care nu aveau parte în șesurile din Louisiana. Flori multicolore, stînci abrupte, gata parcă să se prăvălească – totul li se părea nou și fascinant. Anne își scoase peruca, lăsîndu-și părul liber în bătaia vîntului. Se priviră, rîzînd încîntați de ceea ce îi aștepta la capătul drumului.

Cabana era cocoțată pe o pantă acoperită de brazi și molizi, deasupra unui pîrîu. Priveliștea se deschidea spre un șir de munți înalți, care își profilau în zare crestele acoperite de zăpadă.

Casa nu era ceea ce se înțelegea îndeobște prin „cabană”. În realitate, clădirea întruchipa visul din cadru și sticlă al unui

arhitect dornic să creeze unghiuri, suprafețe și deschideri interesante. O încăpere mare, cu un șemineu din piatră cenușie, cu dușumeaua acoperită de covoare indiene; un perete format din ferestre înalte ce se întindeau pînă sus, cît cele două etaje ale casei. Tavanul semăna cu o boltă de catedrală. O scară din lemn de brad lustruit ducea la galeria de la etaj, iar de aici, spre dormitoare.

Punctul central al acestei încăperi imense, de fapt al întregii case, era o statueta de bronz fixată pe șemineu. Impozantă ca dimensiune, sculptura întruchipa o siluetă – jumătate de indian, jumătate de vultur, surprinsă în momentul cînd își lua zborul. Avea aripile larg desfăcute, încordate de efortul elanului; zborul era însă imposibil – picioarele fiind încastrate în stîncă. Pe chipul de bronz al indianului se deslușea un efort supraomenesc și chinul provocat de umilința unei condiții pămîntești limitate.

Contemplînd statueta, Anne intuî durerea și bucuria artistului. Asimilîndu-le și contopindu-le cu propriile ei sentimente, suferința din sufletul ei devenea copleșitoare. În acel moment, Dante se apropie de ea din spate și o cuprinse în brațe. Uitînd de statueta de bronz, uitînd de tot, se întoarse cu fața spre el.

Ce-i plăcea cel mai mult lui Anne era faptul că Dante nu vorbea mult. N-ar fi putut suporta sentimentul de umilință dacă, la fel ca Edison, ar fi rostit cuvinte vulgare, înjositoare și aluzii lascive în timp ce făceau dragoste, și asta doar pentru a-și spori satisfacția. Dante se dovedi tăcut, priceput și afectuos. O mîngîia și o dezmiarda cu gesturi gingașe, dar insista cu fermitate pentru a obține ceea ce dorea. Anne descoperea că plăcerea, deși gustată în tăcere, nu era mai puțin intensă.

Apoi adormiră îmbrățișați, îmbătați de aerul proaspăt și înmiresmat care venea de-afară, prin fereastra larg deschisă.

S-au trezit revigorați și au făcut din nou dragoste, după care, lihnii de foame, au pornit prin casă dezbrăcați să caute ceva de mâncare. Găsiră biletul lăsat de cuplul care avea grijă de casă: cei doi pleaseră la Colorado Springs și aveau să se întoarcă abia duminică seara.

După-masă se străduiră să se cunoască mai bine.

Devenind îndrăzneță, Anne explorează pentru prima oară trupul unui bărbat. Dorind să ofere plăcere, avu fericirea de a o descoperi. Când începu să plîngă, Dante o luă în brațe și o alină, izbutind să o liniștească.

– Cred că ești ultimul gentleman de pe lumea asta, ultimul bărbat blînd și bun.

Anne stătea rezemată de pernele lipite de tăblia patului uriaș. În depărtare, prin fereastra largă, zărea munții semeți. Dante stătea cu capul în poala ei, iar ea îi dădea să mănînce struguri, boabă cu boabă, parodiind parcă miile de scene identice petrecute între amanți. Cîndva, toate astea i se păruseră de prost gust. Acum, însă, nu-și dorea decît ca aceste clipe să dureze la nesfîrșit.

– Habar n-am ce tot îndrugi tu acolo. Nu sînt nicidecum gentleman; sînt doar proprietar de restaurant.

– Îți irosești bunătate de talent. Ai fi putut cîștiga milioane, făcînd pe play boy-ul.

– Nu am curajul necesar pentru așa ceva. Poate cînd eram tînăr...

– Iar cînd erai tînăr, n-aveai, probabil... să zicem, suficientă experiență?

Dante făcu ochii mari:

– Exact, asta-i răspunsul! Ești un geniu, *chère*. Ai descoperit de ce s-a demodat meseria de gigolo. Tinerii de azi nu au răbdare, iar cînd ajung să fie pricepuți sînt deja prea bătrîni.

– Tinerilor le lipsește capacitatea de autocontrol.

– O femeie pe gustul inimii mele – și păr cărunt.

– Bineînțeles, zise ea gânditoare. Nici cei maturi nu sînt prea grozavi.

– Doar ăia proști.

– Și ăia prea îngîmfați ca să recunoască sincer că ar mai avea cîte ceva de învățat. Sînt o mulțime. Cum ziceam, tu ești ultimul gentleman de pe lumea asta.

Nu-l mai interesa ciorchinele de strugure pe care ea i-l întindea.

– Chiar așa? făcu el, privind-o lung.

Anne ridică din umeri, sugerînd resemnare. Sîinii îi săltară. Se simțea ușor jenată că stătea goală, în lumina soarelui matinal, conștientă că fermitatea sînilor ei lăsa de dorit. Dante continuă:

– Deci, cum spuneam deja...

– Știu, știu, făcu ea, absentă, ciugulind din ciorchinele de strugure și privind munții ce se zăreau în depărtare. Respiră cu nesaț aerul curat. După ce am luat prînzul împreună la Riverwalk, m-am gîndit că, dacă aș fi singură, m-aș reapuca de școală. Îmi plăceau tare mult limbile străine. Aș putea să mă pregătesc să devin profesoară de franceză. Sau m-aș putea folosi de relațiile pe care mi le-am făcut ca soție de politician și să mă lansez în domeniul decorațiunilor interioare. Mi-ar plăcea tare mult să mă ocup de așa ceva.

– Bravo, *chère!* zise el, făcînd ochii mari de uimire.

– Banii ar reprezenta o problemă. Aș fi obligată să-mi schimb stilul de viață. M-aș putea folosi, desigur, de micul venit asigurat de averea tatei. Nu-i ușor să renunți la un mod de viață cu care te-ai obișnuit timp de douăzeci de ani, să renunți la prieteni, la cluburile și comitetele în care ai activat, la toată existența mondenă pe care ți-ai clădit-o atît de meticulos. Sînt perfect conștientă de toate astea. Nu mă amăgesc singură. Știu că multe s-ar schimba. O altă problemă

spinoasă ar fi să-l fac pe Josh să înțeleagă și să accepte noua situație. Însă ceea ce mă sperie e confruntarea cu Edison, care ar fi în stare să recurgă la cele mai incredibile amenințări, pentru a mă opri să-l părăsesc.

– Dacă devine violent și sare peste cal, poți apela la poliție... sau la mine.

Îi zîmbi, recunoscătoare, dar clătină din cap:

– Pur și simplu nu știu. E o schimbare radicală, și o dată angajată în această direcție nu mai există cale de întoarcere. Adevărul e că sînt lașă. Așa am fost întotdeauna.

– Nu te cred, zise el. De curaj e nevoie și ca să stai, și ca să pleci.

Anne surîse crispat.

– Ce-ar fi să discutăm despre altceva, vrei?! Am avut nevoie de curaj și ca să vîn aici, însă pentru nimic în lume n-aș fi ratat ocazia.

– Nici eu, îi răspunse el, pe un ton ferm, acceptînd sugestia ei de a schimba subiectul.

– Ești tare galant.

– Nu înțeleg de ce spui asta, remarcă el, cu o undă de iritare în glas.

– Fiindcă e adevărat. Fiindcă știu că nu ești implicat total în povestea asta.

– Atunci, în ce crezi tu că aș fi implicat? o descusu el, ridicîndu-se în capul oaselor și întorcîndu-se spre ea.

– În ce-ai lăsat în urmă, la New Orleans, zise ea, încetîșor. Ți-e gîndul la Riva Staulet.

Dante clipi nedumerit și se înroși.

– Sîntem doar prieteni, atîta tot.

– Oh, nu mă deranjează, pe cuvînt. Nu mi-am închipuit nici o clipă că ești mort după mine, remarcă ea, întinzînd mîna și netezindu-i o buclă din părul negru și mătăsos. Felul în care vorbești despre ea mă face să cred că ții la Riva de

multă vreme, că ești legat de ea. Ca și Edison, deși, în cazul lui, lucrurile stau altfel.

– Dacă sînt legat de ea, cum spui tu, este pentru că așa vreau eu. Într-un fel, am senzația că atîta timp cît n-a fost liberă n-a existat nici un risc pentru mine. Am avut întotdeauna pe cineva, o persoană la care să țin și cu care să mă văd cînd și cînd. Asta mi-a permis să-mi văd de treburile mele, să mă concentrez asupra afacerilor. Ce părere ai de asta?

– Nu știu ce să zic, spuse Anne. Presupun că depinde de ceea ce simți tu acum cînd știi că este liberă.

– Nu știu ce să cred. Undeori mă gîndesc că dacă Riva ar fi vrut într-adevăr să fie cu mine, l-ar fi părăsit de mult pe Cosmo Staulet. De altfel, m-am săturat să trăiesc de unul singur. Mă gîndesc că ar fi cazul să-mi întemeiez o familie, să am și eu copii. Nu-i prea tîrziu, să știi.

– Dumnezeuule, cum să fie prea tîrziu?! Sînt bărbați la 50 și la 60 de ani care...

Dante o întrerupse:

– Știu asta, lasă, numai că s-ar putea să fie prea tîrziu pentru o căsnicie adevărată, o căsnicie din dragoste, în care cei doi îmbătrînesc fericiți împreună.

Anne zîmbi.

– Cum spuneam, ultimul gentleman de pe lumea asta și romantic pînă în măduva oaselor.

– Dacă sînt un tip perfect, de ce renunți la mine?

– Dar nu renunț, obiectă Anne.

– Eu așa am avut impresia, zise el, privind-o în ochi.

– Numai că tu vrei o nevastă tînă, care să-ți facă mulți copii.

Dante se posomorî, lăsînd în jos colțurile buzelor.

– Ce să-ți spun?! Dacă nevoia de a zămisli un mic Romoli ar fi fost chiar atît de puternică, aș fi procreat de mult și nu m-aș mai fi ocupat de înmulțirea restaurantelor. S-ar

putea la fel de bine să fiu mai reușit ca bunic, fiindcă atunci când nu-ți convine ceva n-ai decît să expediezi mica pușlama acasă, la părinți.

– Ca să fii bunic, trebuie să fii mai întîi tată, îi atrase ea atenția.

– Sau să te însori cu cineva care are un copil, bunăoară un fiu ajuns la vîrsta cînd poate deveni tată.

Anne oscila între un umor ironic și o senzație de beatitudine.

– Cred că glumești.

– Of, iar începi, zău așa! Ascultă bine ce-ți spun: ești o femeie extraordinară, nemaipomenit de atrăgătoare, iar clipele petrecute împreună în ultimele cîteva zile au fost de-a dreptul minunate. Nici nu știi cît de mult au însemnat pentru mine. Dragostea e un cuvînt pe care l-am cam evitat, rareori l-am rostit, însă știu că nu mi-ar fi greu să te iubesc, dacă m-ai încuraja și tu un pic.

Anne rîse amar, coborînd pleoapele.

– Eu sînt cea care m-am autoinvitat în week-end cu tine, ai uitat?

– Asta pentru că eu n-am îndrăznit să te invit, n-am îndrăznit nici măcar să gîndesc că ai putea accepta.

Pentru prima oară de cînd plecaseră din New Orleans, Anne avea certitudinea că îi captase toată atenția lui Dante.

Rîse emoționată:

– Printre multe alte lucruri ești benefic și pentru egoul meu.

– Nu asta am intenționat.

– Zău!

– Am vrut să aflu dacă ai putea să îți dorești ceva mai mult decît un week-end cu un italian-cajun de vîrstă mijlocie, cărunt și cam mătăhălos.

– Cărunt?! Asta-i bună, doar cîteva fire albe, ici și colo.

Iar mie nu mi se pare că ești mătăhălos, ci, dimpotrivă, foarte bine proporționat, ca o statuie grecească.

Anne îl privi, așteptînd cu inima cît un purice reacția lui. Prea repede ajunseseră să vorbească despre dragoste, prea repede ca să poată crede în sinceritatea cuvintelor lui. Ce mult își dorea, însă, să poată avea încredere în el.

Dante desluși teama și afecțiunea din privirea ei; fără să vrea, zîmbi duios. Cu gesturi pline de gingășie, își strecură mîna sub cearșaf, mîngîindu-i ușor coapsa.

– Bine, fie ca tine, zise el, pe un ton șagălnic. Sînt un Adonis, un prinț, un făt-frumos. Dar totodată sînt atît de nebun după trupul tău, încît, dacă mai faci pe sfînta, nu mai răspund de acțiunile mele. Chiar nu găsești nimic la mine care să te dea gata?

– Păi, dacă tot ai adus vorba...

– Da! făcu el, plin de speranță.

– În fine...

– Spune-mi ce-ți dorești.

Anne descoperea că și cuvintele puteau crea o stare de extaz.

Riva plecă vineri după-amiaza din Staulet Building. Afară se lăsase o ceață ușoară. Ceva mai devreme, fusese furtună; ploaia inundase străzile și adunase gunoaiele lîngă rigole. Nenumărate stații de pompare din oraș drenaseră surplusul de apă. Din asfalt se ridicau aburi calzi, de parcă orașul ar fi fost un uriaș cazan sub presiune.

George o întîmpină pe Riva la ușă și, ținîndu-i umbrela, o ajută grijuliu să se urce în mașină. Îi mulțumi, deși n-ar fi deranjat-o să simtă pe față picăturile de ploaie. I-ar fi prins bine să se mai răcorească un pic.

Avusese o zi grea. Se simțea într-un fel vinovată că lipsise atîta vreme de la Bonne Vie. Intenționase să stea la

birou doar cîteva minute, pentru a semna nişte documente ce nu sufereau amînare, însă o aşteptau şi alte probleme ce trebuiau rezolvate. Aşa se întîmpla întotdeauna.

Înainte de a pleca, trecuse pe la Noel. Îl găsisese lucrînd. Îi spusese că se făcuse tîrziu şi că era ora de plecare, dar el o privise de parcă ar fi spus cine ştie ce trăsnaie. Nu-şi dădea seama dacă se mira că Riva se pregătea să plece, sau era surprins că timpul trecuse atît de repede. Se uitase la ceas, apoi strînsese toate hîrtille şi le pusese deoparte. Riva îşi luase la revedere, şi ieşise.

Circulaţia era anevoioasă, de parcă toată lumea pleca în week-end. Din cauza ploii, carosabilul era acoperit de mîzgă. În plus, cerul înnorat dădea senzaţia că se lăsa deja seara. Unii şoferi aprinseseră farurile.

Aşteptară zece minute pînă poliţia reuşi să degajeze banda de circulaţie – un camion de mic tonaj se ciocnise cu un Cadillac, model vechi. În timpul acestei staţionări, George dădu drumul la radio şi alese un post care difuza informaţii meteorologice; aflară noutăţi despre furtuna tropicală din golf. În acea perioadă a anului exista riscul ca orice furtună în golf să se transforme într-un uragan, care putea să se deplaseze spre New Orleans.

Furtuna nu atinsese deocamdată intensitatea unui uragan, însă situaţia se putea înrăutăţi din clipă în clipă. Deocamdată se îndrepta spre coasta mexicană, ceva mai jos de graniţa texană, zonă unde ploile erau bine venite. Semnale luminoase avertizau asupra riscului apariţiei unor inundaţii.

În cele din urmă, se urniră din loc, părăsind autostrada şi angajîndu-se pe şoseaua cunoscută sub numele de Airline. Cînd maşina prinse viteză, Riva se instală comod şi scoase un teanc de rapoarte pe care le luase de la birou. Profitînd de senzaţia liniştitoare pe care i-o dădeau răpăitul ploii pe parbriz,

fișitul ștergătoarelor și păcănitul semnalizatorului de direcție, Riva începu să citească.

Brusc, limuzina viră într-o parte, scîrțîind din pneuri. Riva se trezi azvîrlită de pe banchetă pe podeaua mașinii. După copacii pe care îi zărea în apropiere își dădu seama că se aflau pe drumul care mergea de-a lungul râului. Habar n-avea cînd ajunseseră aici. Șoseaua, destul de îngustă, era în reparație, iar porțiunile deteriorate fuseseră acoperite cu pietriș. Ghemuită pe podea, Riva auzi îngrozită zgomotul acestuia care se izbea de caroseria mașinii. George, care îi strigase ceva mai devreme: „Stați jos, conîță Riva, stați acolo jos“, făcea slalom în viteză, ocolind gropile.

Apoi, își dădu seama că o altă mașină îi urmărea și că George încerca s-o împiedice să îi depășească.

– Ce se întîmplă? țipă ea.

– Mașina din spate a apărut brusc de pe un drum lateral. A încercat să blocheze șoseaua. Tipul din dreapta șoferului e înarmat!

Nu-i venea să creadă. Se ridică un pic și trase cu ochiul prin luneta din spate.

Doi bărbați aflați într-un autoturism verde îi urmăreau; unul dintre ei se aplecase deja pe geam cu o mitralieră în mînă.

Situații de genul ăsta se petreceau în Italia sau Argentina. De astfel de incidente aveau parte conducătorii companiilor multinaționale, milionarii, diplomații și politicienii, în general cei care erau mereu însoțiți de gărzi de corp. Cum de i se întîmplase ei așa ceva, în Louisiana, pe o șosea lăturalnică, plină de serpentine, care traversa nenumărate orașele, unde întîlneai la tot pasul cîini, găini și bătrînei plecați cu undița la pescuit.

Luneta se făcu țandări sub o rafală de gloanțe. Bucăți de sticlă se împrăștiară ca grindina; gloanțele ciuruiau

caroseria limuzinei. George îi strigă să se ferească. Riva se lipi de podea, acoperindu-și fața cu mâinile.

– Folosește telefonul! țipă Riva. Sună la 911!

– Imediat, strigă George; veneau mașini din față și nu putea lua mâinile de pe volan. Un camion trecu vijîind pe lîngă ei. Șoferul se holbă uimit, doi adolescenți, care stăteau în spate, se aplecară în afară, strigînd:

– Hei, nene, ce-i ăsta, un film de groază?

Limuzina intră într-o curbă, pe două roți. Autoturismul verde acceleră, vrînd din nou să-i depășească; distanța dintre cele două mașini era doar de un metru sau doi.

Continuă să înainteze aproape paralel, străbătînd în viteză o mică localitate. Un bărbat care conducea o mașină de tuns iarba rămăsese privind cu gura căscată în urma lor. La o stație de benzină, trei indivizi care stăteau aplecați și reparau ceva la motorul unui camion tresăriră îndreptîndu-și brusc spinările. George întinse mîna după receptorul telefonului, dar renunță, fiind nevoit să vireze scurt pentru a nu lovi o bătrînă care împingea un cărucior. Depășiră ultimele case și intrară pe o porțiune de drum care șerpuia printre dealuri și văi.

Autoturismul verde acceleră, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Lui Riva i se păru că individul înarmat îl țintea pe George. Acesta se lăsase cît mai jos în scaun, astfel încît nu i se vedea decît creștetul capului. Riva își zise că probabil încerca să apuce receptorul care se bălăbănea sau să ia ceva din tropedou. Limuzina intră cu roțile pe marginea drumului, ridicînd un nor de praf și de pietriș. Derapînd cu partea din spate, limuzina evită o cutie poștală, angajîndu-se din nou pe banda de rulaj. George se ridică brusc în scaun. Avea în mînă un pistol Smith & Wesson. El apăsă butonul care acționa geamurile și aplecîndu-se în afară, trase cîteva focuri în spate.

Gloanțele se înfipseră în caroseria mașinii din spate.

Autoturismul verde încetini pentru cîteva clipe. Din păcate, George nu putea conduce cu viteză mare în timp ce se răsucea ca să tragă în spate. Autoturismul care îi urmărea accelera din nou. Șoferul mașinii trase puternic de volan și cele două mașini se ciocniră violent, cu un hîrșîit strident de metal frecat pe metal. Limuzina ieși cu roțile de pe șosea. Riva se lovi cu capul de brațul portierei, după care ateriză înapoi pe podea, în timp ce George redobîndea controlul asupra volanului. Înțelese că cei din cealaltă mașină încercau să-i azvîrle de pe drum, ca să le fie mai ușor să tragă în ei. Sau, mai bine zis, în ea.

Brusc își aminti chipul lui Edison, așa cum îl văzuse cu o seară înainte. Deci, nu glumise cînd o amenințase.

Autoturismul din spate accelera, apropiindu-se tot mai mult. Cînd avea să ajungă în dreptul scaunului lui George, cel aflat în dreapta va putea trage nestingherit asupra ei.

Botul mașinii care îi urmărea ajunsese în dreptul barei din spate. Urma o serpentină. În curbă, George apăsă pe trăgaci. Se auzi un zgomot de cioburi, cînd glonțul lovi farul mașinii verzi. Aceasta încetini, pentru ca imediat să accelereze din nou.

Dacă tipul înarmat avea vizibilitate și putea trage în Riva, atunci și ea putea trage în el. Riva se aplecă spre George:

- Dă-mi revolverul, strigă ea.
- Dar nu vă pricepeți să umblați cu el!
- Ba da! Dă-mi revolverul!
- Bine, fie. Mai sînt patru gloanțe. Nu le irosiți!

Mașina verde se apropiase din nou. Masca acêsteia ajunsese în dreptul stîlpului dintre portiere. Riva vedea perfect țeava mitralierei, mîna omului și apoi fața. Vizibilitatea era perfectă, lucru valabil și pentru agresor. Conștientizînd acest lucru, Riva se azvîrli în față, clipă în care mitraliera dezlănțui tirul. Gloanțele ciuruiră fereastra laterală, înfigîndu-se în tapițeria banchetei pe care stătuse Riva. George scoase un urlăt și trase cîteva înjurături.

N-avea timp să verifice dacă șoferul ei era rănit. Oricum, bine măcar că mai putea conduce. Răsucindu-se cu fața spre spatele limuzinei, se propti cu genunchiul în banchetă, ridicându-se ușor, după care trase două gloanțe în parbrizul mașinii verzi.

Văzu parbrizul autoturismului transformându-se într-un păienjeniș de sticlă și împrăștiindu-se apoi cu violență în habitacul. Cei doi bărbați se ghemuiră, ferindu-se de cioburi; unul dintre ei avea fața plină de sînge, însă Riva nu-și dădea seama dacă era rănit, întrucît mașina vîră brusc, ieșind din unghiul de vizibilitate. Probabil că erau doar niște tăieturi provocate de cioburi. Cealaltă mașină încetini, rămînînd în urmă, după care accelerează din nou. Tipul din dreapta șoferului se aplecă și mai trase o rafală. Riva se lipi de podeaua limuzinei. Ploaia de gloanțe sfredelea caroseria mașinii. Încercînd să evite tirul, George pierdu cîteva clipe controlul volanului, dar reuși să redreseze lîmuzina care risca să intre într-un șanț plin cu noroi. Ridicînd capul și privind în oglinda retrovizoare, George exclamă:

– Extraordinar! exclamă el, triumfător.

– Ce-i?

Riva întinse gîtul, încercînd să vadă și ea în spate. Poate că apăruse o patrulă a poliției, sau, cine știe, cineva îl anunțase pe șerif.

Greșise. În spate văzu mașina lui Noel.

Noel plecase din New Orleans la scurt timp după ei. Acum se apropia în viteză de cele două mașini. BMW-ul gonea ca și cum nimic nu l-ar mai fi putut opri.

Tipii din mașina verde îl reperaseră pe Noel și, constatînd că BMW-ul venea cu viteză mare, încetiniră, după care țîșniră din nou în față; tipul din dreapta trase o nouă rafală. Gloanțele nu-și atinseră ținta.

Noel continua să se apropie. Cel cu pistolul mitralieră se răsuci pe scaun și trase înspre BMW; Noel viră brusc, pentru

a evita gloanțele, dar nu reduse viteza. Apoi își coborî geamul și scoase brațul afară. În mână avea un revolver negru, cu țeava scurtă.

Indivizii din mașina verde sesizară pericolul și încercară să accelereze. Inutil. BMW-ul venea în forță spre ei. Mai aproape, tot mai aproape.

Noel trase. Gloanțele loviră caroseria mașinii. Trase din nou: unul dintre capacele roților se rostogoli lateral. Chipul celui înarmat se schimonosi amenințător. Se întoarse cu fața spre limuzină și ochind luneta din spate, așa fără geam, apăsă lung pe trăgaci. Gloanțele țîșniră ca grindina. Riva se ghemui pe podea. Inima îi bătea nebunește. Trecuse în viața ei prin stări de șoc, de furie, de răzbunare, dar pînă în clipa aceea nu știuse cu adevărat ce înseamnă groaza. Înainte de a se lipi de podeaua limuzinei, văzu BMW-ul țîșnind în față și înțelege ce avea de gînd să facă Noel. BMW-ul izbi mașina verde ca un berbec de dărîmat ziduri. Metalul scîrțîi strident, iar în aer se răspîndi un miros de cauciuc ars. Tirul mitralierei încetă brusc.

Ridicîndu-se, Riva constată că mașina verde, lovită, încetinisese; urmă apoi o frînă violentă, după care autoturismul se opri, cu roțile scîrțîind. BMW-ul lui Noel ocoli vehiculul pe dreapta. Mașina verde întoarse scurt, intrînd cu roțile în șanț, după care, împrôscînd noroi și pietriș, țîșni înapoi, în direcția New Orleans.

BMW-ul ajunsese în dreptul limuzinei. Noel, pe chipul căruia se deslușeau încordarea și concentrarea, o căută cu privirea pe Riva. Aceasta se holbă lung la el, ridicîndu-se încet pe banchetă. Noel înclină din cap, după care îl privi pe George. Șoferul îl salută, cu un gest larg. BMW-ul încetini, rămînînd în poziția de escortă.

Nici George, nici Noel nu reduseră viteza și nu se opriră pînă la Bonne Vie.

18

Noel coborî din BMW, în timp ce limuzina parca în spatele lui. Se grăbi spre portiera din spate a vehiculului somptuos, o deschise, se aplecă și o ajută pe Riva să coboare.

Palidă la față, Riva avea cîteva tăieturi mici pe obraz și la tîmplă, făcute de cioburile lunetei. Noel o prinse de mîna și constată că avea o tăietură și în palmă. Taiorul îi era mototolit și pătat de sînge; își pierduse un pantof. Văzînd particulele fine de sticlă împrăștiate ca o ploaie de diamante în părul ei, Noel o luă în brațe și o strînse cu tandrețe la pieptul lui.

Simțea tremurul slab care îi scutura trupul și îl emoționa felul în care se agățase de el, căutînd sprijin și alinare.

Coborînd din limuzină, George zise:

– Niște prăpădiți de amatori. Or fi văzut pesemne prea multe filme. Dacă ar fi fost profesioniști, ar fi încercat de la bun început să tragă în cauciucuri, cum ați făcut dumneavoastră.

Noel îi dădu drumul Rivei din brațe, și făcînd niște pași înapoi îi zîmbi șoferului, clătînînd din cap:

– Nu se așteptau să le dai atîta de furcă.

– Ehe, eu conduc dinainte ca lor să le fi picat cașul de la gură. Să fi fost ei în Vietnam și să fi tras la fel de prost, îi

mînceau ăia. Dumneavoastră i-ați făcut praf. De mult nu v-am mai văzut șofînd așa.

– Da, dar ia uită-te la mașina ta, îi zise Riva lui Noel.

Noel și George se întoarseră și priviră aripa zdrențuită și bara îndoită a BMW-ului.

– Ei, lasă, să fi văzut cum era mașina ăloră.

– Asta-i opera mea, zise George, clătînd din cap. Oricum, nu știu ce se întîmplă cu mine de au reușit nătărăii ăia doi să-mi facă o asemenea figură.

– N-aveai cum să te aștepți la așa ceva, spuse Riva.

– Nu știu, Noel mi-a cerut acum cîteva zile să iau un pistol cu mine. Ar fi trebuit să fiu cu ochii în patru.

Deși sesiză privirea surprinsă a Rivei, Noel continuă să discute cu George:

– Ce-i asta? Ai sînge pe mîneacă? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-ai spus că ești rănit? Hai repede în casă să vedem ce e. Poate va trebui să te ducem la spital.

– Am avut eu parte de chestii și mai grave, zise George, în timp ce porneau spre casă. Mă coase nevastă-mea.

– Bine, însă trebuie să raportăm incidentul – sau poate ai făcut-o tu, sunînd din mașină.

– Exact, spuse George. Cînd veneam încoace. Dea Domnul să-i prindă poliția pe nenorociții ăia – scuzați-mi limbajul, conîță Riva.

– Ar fi anormal să-i lase să scape, remarcă Noel, încruntîndu-se.

– Așa-i. În plus, nu te poți juca cu o armă din aia.

Ușa de la intrare era larg deschisă. Pesemne că Abraham auzise că se apropiau și alertase toată casa. Liz ieși în goană, cu șorțul la brîu. Constance, Margaret și Boots veneau imediat în urma ei, iar ceva mai în spate două dintre menajere. Îi întîmpinară cu exclamații și întrebări. Pietro alerga de colo-colo printre adulți, strigînd cu un glas pițigăiat: „Au fost

teroriști? Au aruncat cu bomba în mașina lu' tăticu'?" Constance încerca să-l potolească, șoptindu-i ceva în italiană. Apoi, auziră sunetul sirenei unei mașini care se apropia.

Șeriful rămase aproape o oră la Bonne Vie. Era un indian cajun, rotofei ca un butoiuș de bere și cu mintea sprintenă. Luă declarațiile de rigoare, rîzînd, sporovăind, sorbind din cafea și delectîndu-se cu o plăcintă cu mere făcută de Liz.

Noel nu se lăsă indus în eroare de atitudinea șerifului. Tipul, viclean și isteț, nu se va mulțumi cu explicația ridicolă pe care i-o dăduseră ei despre atacul survenit. Întrebările, aparent nevinovate, referitoare la un detaliu sau altul, urmăreau să dezvăluie taina pe care șeriful o intuia dincolo de bunăvoința lor manierată.

Era un joc în care puteau fi angrenate mai multe personaje. Nu există mască mai eficientă decît politețea desăvîrșită. Noel o admira pe Riva pentru felul în care zîmbea, răspundea la întrebări, turna cafea și îi îndemna să mai ia o bucată de plăcintă. Nimic din atitudinea ei nu trăda faptul că, în urmă cu mai puțin de o oră, văzuse moartea cu ochii. Își curățase sîngele de pe față și de pe mîini, se îmbrăcase cu o rochie largă din mătase bej și își aranjase părul. Era, ce-i drept, un pic cam palidă. George încerca să afișeze un respect milităresc, cum se cuvenea în armată față de un superior. Noel, la fel ca și ceilalți, emitea mesaje absconse, însă pe cel mai amabil ton cu putință.

— Nimeni dintre dumneavoastră nu i-a mai văzut pînă acum pe indivizii ăia? Întrebă șeriful.

— Nu i-am văzut în viața mea, zise Riva.

— Nici eu, spuse George.

— Nu, răspunse Noel, scurt.

— Și vă împăcați cu ideea că a fost o banală tentativă de răpire, în scopul obținerii unei mari recompense?

– Probabil, făcu Noel, privind candid în ochii șerifului.

– Trebuie să recunoașteți însă, remarcă omul legii pe un ton aspru, că nu-i prea interesa dacă victima o pătea. Limuzina e ciuruită ca o sită.

Mijind ușor ochii, ca și cum ar fi analizat profund cuvintele șerifului, Noel zise:

– Presupun că s-au zăpăcit când au văzut că li se opune rezistență; aveți dumneavoastră o idee mai bună?!

Reprezentantul legii nu se așteptase la o asemenea provocare.

– Habar n-am, pe onoarea mea. Doar că mi se pare ciudat. Deci, ia să vedem. Spuneți că din întâmplare în limuzină se afla un revolver? îl întreabă șeriful pe șofer.

– Întocmai, domnule, răspunse George.

Șoferul mințea ca să-l protejeze, se gândi Noel. Și asta pentru că George știa, probabil, că dacă ai o armă în mașină înseamnă că te păzești de ceva, iar șerifilor nu le miroase a bine când dau de arme ascunse fără nici un motiv sau au de-a face cu tentative de omor căroră nu li se găsește nici o explicație. George se gândise că afirmând că arma se afla în limuzină de mai multă vreme explicația devenea mai plauzibilă. Indiferent de situație, Noel trebuia să aibă grijă ca George să nu dea de bucluc din cauza asta.

– Realitatea e, interveni Noel, că eu i-am cerut să ia arma în mașină.

– Noel i-a spus să o ia, spuse Riva, însă ideea a fost a mea. Cîteva săptămîni după moartea lui Cosmo, drumul lung pînă la serviciu și înapoi îmi crea o stare de neliniște și de nervozitate. Sînt convinsă că înțelegeți. Din cîte am auzit, văduvelor li se întîmplă să treacă prin stări de acest gen. Adevărul e că am uitat că exista pistolul în mașină. Am uitat cu toții.

Luat prin surprindere de intervenția Rivei, Noel tăcea,

admirînd felul în care evolua acest scenariu improvizat. Era limpede că Riva se folosea fără nici o jenă de numele lui Cosmo și de condiția ei de văduvă, sperînd să stîrnească compasiune și înțelegere. După expresia sceptică așternută pe chipul șerifului, nu exista nici o îndoială: acesta pricepuse exact stratagema, însă nu voia să îi contrazică și să provoace astfel o situație jenantă. De altfel n-avea de gînd să o acuze pe stimabila văduvă Staulet de vreun delict, acum cînd biata doamnă abia scăpase dintr-un atac în care fusese la un pas de a-și pierde viața.

Poate că nu era drept, avînd în vedere împrejurările, să se aștepte la acțiuni concrete și la protecție din partea autorităților, se gîndi Noel. Totuși, erau niște cetățeni de vază, membri respectabili ai comunității, adepți și susținători tenace ai legii și ai ordinii. Acum însă era vorba de chestiuni cu un caracter pur personal, iar pentru a-și face datoria, reprezentanții legii nu era necesar să fie la curent cu ele.

Noel ar fi vrut să analizeze cu șeriful motivele care duseseră la această tentativă de omor, motive pe care nici el nu le prea înțelegea. Poate că în alte împrejurări ar fi profitat de această ocazie pentru a o face pe Riva să se destăinuie. Acum însă, era exclus să procedeze așa, avînd în vedere pericolul prin care Riva abia trecuse.

Erin sosi în toiul interogatoriului, însoțită de Doug Gorsline. Noel n-avea nimic cu tînărul, dar ar fi preferat ca acum să-l știe undeva la dracu-n praznic, nu aici. Îl neliniștea prezența acestui fotograf, cu instincte de copoi de presă.

În acel moment, sosi și Margaret, cu ceilalți, întrerupînd o discuție care pînă atunci se derulase într-un cerc restrîns.

Părerile lui Erin cu privire la presupusa tentativă de răpire erau subiective și vehemente. Nu suporta ideea că cineva cutezase să atenteze la viața mătușii Riva. De asemenea, nu putea pricepe de ce șeriful își pierde vremea la Bonne

Vie, în loc să declanșeze urmărirea pentru prinderea criminalilor. Ar fi vrut ca acesta să plece numaidecît în căutarea lor. Doug o convinsese însă că un asemenea gest ar fi absolut inutil. Pe el îl interesau în primul rînd detaliile legate de subiectul care se discuta. Și nu era singurul. Margaret vocifera, mirîndu-se că șeriful nu acționa imediat. Boots îndruga vrute și nevrute despre avariile suferite de cele două mașini, despre costurile reparațiilor, bucurîndu-se la gîndul că toate astea aveau să fie suportate de compania de asigurări. Constance făcu cîteva comparații cu incidentele care aveau loc în Italia și Sicilia; vizibil încîntată de faptul că asemenea lucruri se întîmplau și în America.

Cu atîtea presiuni exercitate asupra lui, bietul șerif se simți obligat să sune la sediu. Informațiile primite nu erau deloc îmbucurătoare. Pînă în clipa aceea nu exista nici un indiciu despre cei doi agresori din mașina verde. Dispăruseră fără urmă, fapt ce dovedea că tentativa de răpire fusese o acțiune bine pusă la punct, în care se prevăzuseră și soluțiile în cazul unui eșec. Nu încăpea îndoială că mașina verde va fi găsită abandonată pe vreo stradă dosnică din New Orleans sau în cine știe ce parcare de supermarket, ori va dispărea definitiv într-un cimitir de autoturisme.

În toiul discuțiilor, Noel observă că Rivei îi tremurase mîna cînd pusese ceașca pe farfurioară, în ciuda efortului ei de a se controla. Dezlipindu-se de lîngă peretele de care stătuse rezemat, după ce îi cedase scaunul lui Margaret, Noel spuse:

– Cred că ar fi cazul să ne oprim aici, ce zici, șerifule? Mă îndoiesc că vom rezolva acum problema.

– Sînt de acord, rosti sec reprezentantul legii.

– Bun, atunci, ce-ar fi să-i lăsăm pe Riva și pe George să se odihnească un pic?! Sînt convinși că au mare nevoie.

– Tot ce vă rog, zise șeriful, încercînd să recapete controlul asupra situației, este să rămîneți prin preajmă, pentru eventualitatea în care apar elemente noi în acest caz.

– Asta înseamnă că n-ar trebui să plec în Colorado în acest sfîrșit de săptămîină?

– Nu prea, doamnă, cel puțin asta este rugăminta mea.

– Vezi dumneata, mi-am făcut deja niște planuri...

– Mă îndoiesc că mîine dimineată o să mai aveți chef de plecare. Dacă nu mă înșel, sînteți mult mai afectată de ce s-a întîmplat decît vă închipuiți dumneavoastră. Persoana cu care trebuia să vă întîlniți acolo va înțelege situația.

– Ar fi mai bine să stai acasă, interveni și Noel, ușor iritat. Sau măcar cîteva zile să nu pleci nicăieri singură. Nu-i exclus ca persoanele care ți-au vrut răul să repete atacul.

– Apreciez grija pe care mi-o porți, dar îți amintesc că nici acum n-am fost singură: George mă însoțea.

Noel clătină din cap:

– Sînt sigur că ai înțeles la ce m-am referit.

– Are dreptate, interveni șeriful. De ce să căutați necazul cu lumînarea?

Riva nu mai comentă. Brusc, toată lumea era preocupată de soarta ei și a lui George, de parcă ar fi fost invalizi. Margaret o însoți pe Riva, cînd aceasta ieși din încăpere, spunîndu-i să se vîre în pat și să se odihnească. Liz îl înhăță pe George, deși bietul om îndruga ceva despre o băutură bună care să-i întărească brațul rănit. Noel îl conduse pe șerif pînă la mașină și rămase pe alee pînă cînd lumina lămpilor și sirena se estompară.

Burnița încetase, însă vîntul continua să sufle puternic. De undeva, din depărtare, răzbeau tunete surde. Fulgerele sfîșiau norii deasupra copacilor. În spatele casei, lîngă heleșteu, broaștele orăcăiau prevestind din nou ploaie.

Noel contemplă cîteva minute cerul, după care privirile îi coborîră spre cele două mașini parcate pe alee. Nu strica să le ducă în garaj, mai ales limuzina, care avea spartă luneta din spate. Băgă mîna în buzunar, căutînd cheile BMW-ului;

cele ale limuzinei se aflau în contact, lăsate acolo de George.

După ce termină cu mașinile, Noel închise ușile garajului. Broaștele orăcăiau în continuare lângă lac. Cu mâinile în buzunare, o porni agale într-acolo. N-avea chef să intre în casă. Știa că ar urma noi întrebări, alte discuții. Era sătul.

Micul templu de pe insuliță strălucea palid ogлиндindu-se în lacul întunecat. Se îndreptă într-acolo. Intră și se lipi de statueta lui Buddha. Bronzul era cald asemeni unui trup viu și îi dădu senzația că regăsise, acolo în noapte, un vechi prieten. Cu mâna pe mâna lui Buddha așezată pe genunchiul de bronz, rămase în picioare, privind ferestrele luminate de la etajul casei. Știa care este camera Rivei – încăperea în care se mutase atunci când tatăl lui ajunsese foarte bolnav, iar infirmierele rămâneau la căpățiul lui zi și noapte. Draperiile erau trase. Lumina se stinse. Își imaginează cum Riva își scoate halatul, se bagă în pat și se culcă cu părul revărsat pe pernă.

Înjură în gând.

Noel încercă să se gândească la fiul său, la întrebările insistente și gălăgioase ale lui Pietro care voia să afle dacă teroriștii aruncaseră o bombă în mașina lui tatăcu'. Păcat că acest incident se petrecuse acum, când Constance și copiii se aflau aici, deoarece el susținuse tot timpul că acest colț de lume era ferit de necazuri. După părerea lui, atât Pietro, cât și Coralie arătau mult mai bine decât atunci când sosiseră; scăpaseră de paloarea aceea tipică copiilor din metropolele europene, iar comportarea lor era mult mai naturală și mai dezinvoltă. Nu mai departe de ieri, Coralie făcuse plăcintă în bucătărie împreună cu Liz, fără să-i mai pese că îi intra făină în nas sau că se murdărise pe rochiță.

Păcat că fosta lui soție nu reușise să-i țină pe copii în casă, ca să-i scutească de spectacolul mașinilor găurite de gloanțe. Doamne, în ce lume trăiau, dacă un băiețel de șase ani știa că există bombe și teroriști?! Trebuie neapărat să

discute cu Pietro despre problema asta, să-i explice că atacuri de acest fel nu se întâmplau decît arareori și că el nu se află în pericol. Sau poate greșea? Nu cumva lumea asta o luase razna?

Nu, exista un motiv pentru care Riva fusese atacată. Putea jura că era ceva în legătură cu Gallant; intuia chiar motivele posibile, însă îl nedumerea violența incidentului și se temea pentru viața Rivei. Ce păcat că Riva nu avea încredere în el, că nu voia să i se destăinuie. Poate că îi pretindea prea mult. Ar fi trebuit să se mulțumească doar cu rolul de observator, însă asta nu-i prea convenea.

În galeria de sus a casei se ivi o siluetă, asemeni unei stafii, care se mișca de colo-colo. Noel încrămeni, privind cu atenție. După cîteva clipe, năluca dispăru. După alte cîteva secunde, se materializă mai jos, în galeria inferioară, ivindu-se apoi sub copacii din jurul piscinei. Făptura diafană se îndreptă hotărîtă spre lac. Era Riva. Purta aceeași rochie lungă din mătase crem. Veșmîntul larg flutura în briza nopții. Apropiindu-se, strigă spre el:

– Iartă-mă dacă te deranjez, dar cei care își doresc să fie singuri n-ar trebui să poarte cămăși albe în bezna nopții.

– Cum ți-ai dat seama că sînt eu, putea fi Boots?

– Fiindcă știu unde e Boots; bea sus, în galerie.

– Te-am văzut acolo sus. Parcă erai o stafie.

– Așa s-au născut probabil poveștile cu stafii – de la o biată femeie care se plimba în noapte și îi era teamă să recunoască că făcea asta.

– Tot ce se poate, îi dădu el dreptate. Oricum, nu căutam atît singurătatea, cît calmul și liniștea.

– N-am să fac prea multă gălăgie. Te-am văzut aici și mi-am dat seama că nici măcar nu ți-am mulțumit pentru ce ai făcut în după-amiaza asta.

– Prefer să nu-mi mulțumești.

– Oh, știu. N-am să insist, dar vreau să știi că îți sînt

recunoscătoare. Iubesc viața și mi-ar fi părut rău să mor într-un mod stupid.

– Într-adevăr, fără tine viața aici n-ar mai fi avut sens.

– Bun, mă bucur că am ajuns la aceeași concluzie.

Noel spera ca Riva să continue, să spună ceva despre motivele atacului, să aibă încredere în el și să îi povestească despre temerile ei, despre gândurile și bănuielile ei. Văzînd că nu intenționează s-o facă, începu să se enerveze.

– Nu crezi că ar trebui să știu și eu ce se întîmplă?

– Ce te face să crezi că eu știu? răspunse ea, într-un târziu, vorbind în șoaptă.

– Știu să păstrez un secret, am făcut-o de-atîtea ori.

I se păru că Riva îl privea lung în întuneric.

– Nu zău?! făcu ea, ușor intrigată.

Noel îi răspunse după o scurtă pauză:

– Cînd eram mic, veneam mereu aici. Buddha era prietenul meu. Lui îi povesteam totul. Mamei i se părea nostim, dar tata socotea că mă port ca un fătălău și că sînt veșnic cu capul în nori. Trebuie să fi avut vreo opt-nouă ani, cam cît are Pietro acum.

– Îmi imaginez că Buddha era destul de taciturn.

– Da, dar asta însemna că nu spunea nimănui ce afla.

Nu se arăta niciodată șocat și nu mă mustra.

– Rar întîlnești oameni care să se poarte așa.

– Exact, de-aceea continuu să vin la el.

– E tare bătrîn. Cred că a văzut și a auzit o sumedenie de lucruri.

Riva vorbea pe un ton degajat, ca și cum s-ar fi gîndit la altceva. Briza nopții îi aduse parfumul ei.

– Așa-i, îi răspunse el.

– Aș putea și eu să-i povestesc ceva.

– Zău?! Asta dorea Noel. Acum, cînd se afla atît de aproape de ea, nu mai conta dacă îi putea recîștiga încrederea.

– De fapt, secretul nu-mi aparține. Cosmo mi l-a transmis.

Noel se încruntă. Ce păcat că nu-i putea vedea fața.

– Despre ce e vorba?

– Cosmo mi-a spus că te-a mințit spunându-ți că eu ți-am făcut avansuri, atunci pe insulă, ca să bag zîzanie între tine și el; că voiam să vă despart ca să pun mîna pe toată averea familiei Staulet.

– Mi-a spus și mie asta.

– Dar nu știai că mi-a spus că tu îmi făceai curte ca să ne desparți, ca să te descotorosești de mine?!

– Tata a fost un om inteligent, poate chiar prea inteligent și abil uneori. În plus, se temea să nu te piardă.

– N-a fost adevărat. Nimic din toate astea n-au fost reale.

– Știu.

– Prin urmare, înainte de a muri ți-a mărturisit și ție.

– Nici n-a fost nevoie s-o facă: am știut tot timpul că așa era. Mi-a trebuit ceva timp să accept motivele pentru care a procedat în felul acesta, însă de știut am știut tot timpul.

– Înseamnă că n-a avut nici un rost să pleci.

– Ba nu, spuse el, pe un ton grav. A avut.

Se răsuci brusc spre el; o rază de lumină îi dezgoli chipul palid pe care se așternuse o expresie de adîncă mîhnire:

– N-am vrut să-ți iau locul și să te îndepărtez de tatăl tău. N-am vrut să te privesc de funcția pe care o aveai la Staulet Corporation și nici să devin stăpîină aici, la Bonne Vie. Am ajuns să profit de toate astea doar pentru că tu erai plecat.

– Dacă aș fi rămas, spuse el, cum crezi că s-ar fi derulat lucrurile?

Cîteva clipe se așternu o tăcere adîncă, în care rămîneau îngropate o mulțime de lucruri nespuse.

– Nu știu, rosti ea în cele din urmă, dar poate că în toți acești ani n-ar mai fi fost atît de rău.

– Nu, ar fi fost poate și mai rău. Ceea ce s-a întâmplat între noi doi în după-amiaza aceea, în magazia de pe plajă, ar fi putut să se repete. Iar dacă ar fi fost așa, dacă tata ar fi fost nevoit să închidă ochii și să accepte situația, cred că ar fi murit de inimă rea. Te adora. Tu ai fost pentru el tânăra mireasă neprihănită, care i-ai adus vigoare și speranță, plus încă ceva, nu știu ce, un fel de păcat tainic. Îl fascina. Nu cred că ar fi putut trăi fără tine.

– Dar tu ai putut?

Noel deschise gura, vrînd să-i răspundă, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Nu era în stare să îi dea acel răspuns simplu, care ar fi însemnat o ruptură între ei.

Preferă să spună, cu un aer meditativ:

– Mai ții minte magazia de pe plajă și cum ploua afară? Seamănă într-un fel cu seara asta – tunete, fulgere și vînt.

– Ba nu era deloc așa, făcu ea, pe un ton rece, îndepărtîndu-se. În primul rînd, nu era seară, ci după-amiază. În al doilea rînd, de unde stăteam, vedeam valurile mării și nu undele lacului.

– Trebuie să recunoști, însă, că elementele principale: adăpostul în aer liber și apa existau și atunci, există și acum.

– Atuncî, era o biată magazie cu pereți de bambus și cu acoperiș de tablă, nu un templu din piatră; în plus, mirosea a insecticide și a benzină.

– Dacă ascultăm cu atenție, foșnetul palmierilor din jurul heleșteului seamănă cu foșnetul copacilor din jurul magaziei.

Noel se apropie de ea. Poalele rochiei Rivei, umflate de vînt, se lipiră de picioarele lui.

– Copacii din jurul magaziei erau mai înalți, spuse ea, și mult mai aproape de noi.

– Era furtună.

– Aproape că ne-a luat pe sus.

– Ne certasem.

– Acum nu ne-am certat.

– Crezi?! Am avut impresia că vreme de douăzeci de ani ne-am tot ciondănit, în surdină.

– Pe-atunci eram măritată.

– Iar acum nu mai ești. Asta constituie într-adevăr o diferență, recunosc.

Riva ridică privirea spre el:

– Ceea ce-a rămas aproape la fel sîntem noi doi, deși și noi ne-am schimbat, sîntem mai maturi și mai experimentați, mai puțin motivați de niște sentimente pe care nu le înțelegem și pe care nu ni le putem controla.

– Ai dreptate, dar nu poți spune că nu îți amintești.

– Nu. N-am să fac niciodată o asemenea afirmație. Glasul îi tremură, dar tonul era hotărît.

– Chiar crezi că ne-am schimbat atît de mult? șopti el, lipindu-și buzele de gura ei.

Riva nu se împotrivi; emoția care o copleșea avea în ea o tandră tristețe. Cît de dulci erau buzele lui. Noel o mîngîie pe față, simțind sub degete pielea ei catifelată. Riva se lipi de el, încolăcindu-i gîtul cu brațele.

Noel nu știa dacă gestul ei exprima recunoștință sau milă. Extaziat, el savura prospețimea și dulceața gurii ei. Un fulger sfîrtecă cerul; bubuitul tunetului o făcu pe Riva să tresară. Vîntul se juca amețitor în părul ei, îmbătîndu-l cu aroma lui. Inima îi bătea nebunește și vechea pasiune îl copleși.

O dorea, Dumnezeuule, cît de mult o dorea. Dar nu pe o podea zgrunțuroasă, nu într-un loc unde oricine ar fi putut da peste ei. Dorea să facă dragoste cu ea în camera lui, voia să afle toate meandrele trupului ei, să asculte toate tainele minții ei.

Aplecîndu-se, o luă în brațe și porni spre casă. Fulgerele luminau cerul, tunetele răscoleau zările. Urcă treptele spre prima galerie, apoi intră pe ușile duble pe care Riva le lăsase larg deschise.

Dormitorul lui Noel se afla în vechea încăpere în care zăcuse Cosmo. Toate accesoriile specifice unei camere de om bolnav fuseseră îndepărtate. Patul masiv din mahon și dulapul fuseseră mutate într-o cameră de oaspeți. Locul lor fusese luat de o garnitură din lemn de trandafir, care aparținuse mamei lui Noel. Nuanțele de albastru și gri, combinate cu tușe de roșu, la care se adăugau obiecte de artă vechi imprimau camerei un aer masculin, fără a o face să pară prea modernă.

Lampa de pe masa de marmură aflată lângă pat împrăstia o lumină gălbuie. Când Noel o așeză pe Riva pe pat, aceasta se întoarse și stinse lumina. Deși difuză, aceasta i se părea totuși prea stridentă. Pentru a se regăsi ei, cei de odinioară, prefera să fie întuneric.

Noel se așeză pe pat lângă ea, întinse mîna și îi mîngîie conturul gîngăș al obrazului. Pipăi cu degetul mare suprafața netedă a buzelor, urmări conturul maxilarului, coborî apoi spre gît și se opri în scobitura unde se simțea pulsația vieții. Coborî capul și își lipi buzele fierbinți de locul unde sîngele zvîcnea ușor; mîna îi alunecă peste sînii ei, pînă spre talie.

Cu respirația întretăiată, o trase spre el, strîngînd-o puternic într-o legănare tandră.

– De cîte ori n-am visat aceste clipe, îi șopti el. Dacă ai știi de cîte ori...

Riva își simți trupul învăluit de căldură; ardea de dorul lui. Deveni agitată, nerăbdătoare, nu-i mai păsa de consecințe. După tremurul pe care îl simțea în mădularele lui, își dădea seama că se abțînea, se înfrîna; dorea să îl elibereze de orice încordare și tensiune.

Își strecură mîna pe sub umărul lui și-i simți mușchii tari sub pînza cămășii; îl sărută, plimbîndu-și degetele prin părul lui. Desenă cu limba conturul perfect al buzelor lui, mîngîie suprafața netedă a dinților, îi savură dulceața gurii.

Se lăsa pradă plăcerii; dorința înmugurise în trupul ei.

Se trase mai aproape de Noel, azvîrlind papucul, și își așeză piciorul gol peste glezna lui. Simțea că-și pierde controlul; se cufundase în simțuri și în amintiri. Relația dintre ei nu se schimbasesc; totul rămăsese la fel de frumos. Și, totuși, exista o deosebire: acum aveau maturitatea de a ști să fie răbdători și de a savura fiecare clipă.

Noel nu-și pierdu controlul, ci renunță la el de bună voie, fără nici un fel de regret. O asaltă tandru pe Riva, reușind pînă la urmă să o dezbrace de toate hainele.

– Te doresc, Dumnezeuule, cît de mult te doresc, zise el, lipindu-se de ea. Îi cuprinse sînul în palmă, sărutîndu-i sfîrcul roz, după care o îndemnă: Spune-mi că mă dorești și tu!

– Te doresc, șopti ea, arcuindu-se spre el.

– Ce dor mi-a fost de tine, zise Noel, sărutînd-o pe pîntece. Spune-mi că ți-a fost dor și ție.

– Mi-a fost un dor nebun, rosti ea, aproape țipînd, amintindu-și suferințele trecutului. Cu degetele tremurînde începu să-i descheie nasturii de la cămașă.

– Cu nimeni nu m-am simțit așa cum mă simt cu tine, șopti el, mirat parcă de această constatare.

Riva îi răspunse pe același ton:

– Același lucru se întîmplă și cu mine.

Strînse halatul Rivei ghemotoc, după care îl azvîrli jos. Apoi, cu mișcări grăbite, își scoase cămașa și pantalonii. Lipindu-se din nou de ea, sprijinit într-un cot, îi mîngîie pubisul, căutînd părțile moi și catifelate.

Tunetele se auzeau de afară din ce în ce mai aproape, iar vîntul șuiera printre stejarii de lîngă galerie. Riva avea senzația că furtuna se dezlănțuia în trupul ei, în sîngele care îi clocotea în vene. Violența dorinței o speria, dar voia să ajungă la paroxism.

– Cîndva ne-am iubit, zise Noel, în șoaptă, dar nu mi-ai spus niciodată că mă iubești. Spune-mi acum, vrei?

– Te... îngăimă ea, după care se opri, cu glasul sugrumat.

– Spune, o îndemnă el din întuneric, spune, chiar dacă nu-i adevărat.

Riva rosti în șoaptă cuvintele mult dorite, mângâindu-l și încercînd să-l facă să simtă plăcerea care înmugurea în trupul ei.

Cînd Noel se ridică peste ea, un fulger uluitor scînteie la fereastră. Părul lui căpătă reflexe albastrii, iar umerii – contururi de aur. Apoi, cînd pătrunse în dulcea intimitate a trupului ei, Riva închise ochii, cuprinsă de extaz. Cu degetele încleștate pe brațele lui, își ridică șoldurile pentru ca această miraculoasă contopire să atingă perfecțiunea.

Cît de puternic era, atunci cînd se mișca în ritmul bătailor inimii ei. Respirația lor deveni sacadată; bubuitul tunetelor se estompa în viltoarea simțurilor. Se întorceau parcă în timp, apropiindu-se din nou, tot mai mult, din ce în ce mai mult.

Clipa supremă îi luă prin surprindere, despicînd, multiplicînd, făcîndu-i să explodeze într-un fel de reacție în lanț. Se prăbușiră, îmbrățișați strîns, murmurîndu-și șoapte de dragoste, sărutîndu-se cu frenezie. Afară ploua în rafale.

Vîntul se potoli, iar ploaia se domoli, preschimbîndu-se într-un țîriit monoton. Continuau să stea îmbrățișați, cu ochii închiși. Noel îndepărtă cu blîndețe o șuviță de păr lipită de fața umedă a Rivei, după care o sărută pe frunte. Mișcîndu-se ușor, se trase la o parte, pentru a nu o apăsa cu trupul lui, fără a se desprinde de ea.

Brusc, ușa de la dormitor se deschise larg, izbindu-se de perete. Se auzi zgomotul întrerupătorului, după care lampa din tavan se aprinse, inundînd încăperea cu o lumină orbitoare. În prag se afla Constance. Era roșie la față de furie; fosta nevastă a lui Noel izbucni pe un ton victorios și malițios:

– Știam eu, cînd v-am văzut că dispăreți în același timp, că am să vă găsesc aici, zise ea. În unele părți, fapta voastră se cheamă incest.

Noel întinse mîna după capătul cuverturii care atîrna pe jos și o trase, încercînd să se acopere.

– Ieși afară, roști el hotărît, fără să ridice tonul.

Fosta lui nevastă ridică din sprîncene, replicîndu-i cu ironie:

– Ce?! Nu mă crezi? Citește Leviticul: „Goliciunea femeii tatălui tău să n-o descoperi, că este goliciunea tatălui tău!“ E limpede că Biblia se referă aici la mamele vitrege, fiindcă despre goliciunea mamelor bune se vorbește în alte versete.

Lui Noel îi venea s-o strîngă de gît pe Constance; felul în care pîngărea ceea ce era între el și femeia pe care o ținea în brațe i se părea absolut intolerabil. Riva, stingherită, îi privea rugător. Înțelegînd rugămîntea ei mută, Noel se strădui să se stăpînească.

Întorcîndu-se din nou spre Constance, zise:

– Ce straniu! Nu știam că Biblia e lectura ta preferată.

– Este, atunci cînd îmi convine.

– N-ar strica să-ți amintești că tata a murit. Prin urmare, Riva nu mai este soția lui.

– E-adevărat, însă lumea nu uită ușor, acționează adesea din instinct, și nu conform logicii sau în spiritul legii. Oamenii socotesc că faptele cuiva sînt rele, fără să știe cum au ajuns la această concluzie, iar reacția lor poate fi plină de cruzime.

– Aiurea!

– Ești un prost dacă nu crezi.

Privind fix în ochii ei, Noel zise:

– Dar nu suficient de prost ca să nu-mi dau seama ce urmărești. Ascultă, n-ai să mă influențezi.

– Ei nu, zău așa! Să te văd dacă ai să mai poți s-o iei în brațe pe maică-ta vitregă, fără să îți amintești că îi iei locul tatălui tău. Firește, poate chiar asta îți dorești, poate că asta ți-ai dorit dintotdeauna.

– Ce dezgustătoare ești! rosti Riva, furioasă.

– Uite cine s-a trezit să vorbească! i-o trînti Constance, cu răutate.

– Astea sînt fabulații de-ale tale. Nu există legătură de sînge între noi doi.

– Nici n-am spus așa ceva. Doar că interdicția este din timpuri străvechi și există temeuri serioase pentru a fi respectată.

– Temeuri care au încetat să mai fie valabile din clipa în care Cosmo s-a stins din viață.

– Aha, vasăzică te bucuri că ți-a murit bărbatul!

Riva păli vizibil. Fără să-i lase răgazul de a răspunde, Noel interveni în discuție, cu mîinile încleștate pe cuvertură, de parcă s-ar fi căznit să nu țîșnească s-o ia la bătaie pe Constance. Nu la el se gîndea – prea puțin îl afectau spusele lui Constance; se temea însă de reacția Rivei, care nu era obișnuită cu asemenea atitudini.

– Constance, nu-ți dai seama ce faci. Încetează să te mai amesteci, pricepi? Și, acum, ieși imediat din cameră pînă nu te azvîrl eu afară!

– Adorabil, adorabil, zise Constance, nu știu cum se face că unele femei reușesc să stîrnească în bărbați dorința de ocrotire. În fine, Riva și-a pierdut unul dintre cavaleri. Ar trebui să fie mai cu băgare de seamă în privința chestiunilor care se întîmplă în Colorado. Eu nu cred că scumpul nostru Dante e singur cuc în creierul munților. L-am văzut luînd prînzul cu o femeie, înainte de a pleca. Mi-a făcut și mie cunoștință cu ea. O oarecare Anne Gallant.

Noel simți încordarea Rivei. Azvîrli brusc cuvertura care îl acoperea. Constance se schimbă la față și ieși din cameră, trîntind ușa.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Riva se întinse după halat și se dădu jos din pat. Noel se ridică și el, căutîndu-și hainele.

– Nu-i nevoie să vii cu mine, zise Riva, pe un ton încordat.

– Ba o să vin.

Fermitatea din glasul lui o făcu să nu-l contrazică. Se îmbrăcă în tăcere. Riva își trecu degetele prin păr, fără să încerce să se aranjeze. Când se întoarse spre ușă, Noel o aștepta.

Ploaia se mai domolise. Urcară scările încet, îndreptându-se spre dormitorul Rivei. Apăsă pe clanță și deschise ușa, fără a schița gestul de a intra înăuntru.

– Iartă-mă, rosti el, cu simplitate.

Riva oftă.

– Și eu te rog să mă ierți. Știu că nu e vorba de ceea ce a încercat Constance să insinueze. Am avut amândoi nevoie unul de celălalt. Uneori simți nevoia să te agăți de cineva.

Dacă n-ar fi iubit-o deja, în clipa aceea s-ar fi îndrăgostit de ea. Era adorabilă: încercănată, cu tăieturile de la cioburi pe față, încerca să-i găsească lui scuze că o dorise pe ea, nevasta propriului tată. Îi cuprinse obrazii în palme, mângâind-o cu tandrețe.

– Știu, îi dădu el dreptate, cu blîndețe. Furtuna are efectul ăsta asupra mea. S-a mai întâmplat odată, demult.

Riva îi zîmbi, cercetîndu-i chipul. O sărută lung pe buze, după care făcu un pas înapoi.

Cu brațele încrucișate peste piept, Riva îl privi din pragul ușii:

– Noapte bună, zise ea, încetișor.

– Noapte bună, îi răspunse el.

Riva închise ușa binișor. Trecu o bucată de vreme pînă auzi pașii lui îndepărtîndu-se pe hol.

Avea mintea pustie, ca și cum un instinct de auto-conservare ar fi îndemnat-o să nu se gîndească la ceea ce ea și fiul lui Cosmo făcuseră și își spusese, la semnificația faptei lor.

Brusc, dormitorul i se părea un refugiu.

În cameră era întuneric, dar nu simțea nevoia să aprindă

lumina. Prin fereastră zărea strălucirea și scînteierea fulgerelor. Furtuna nu se domolise cu totul. Stînd așa, în beznă, auzi zgomotul ploii care se întetea. Își frecă înfrigurată antebrățele și se îndreptă spre fereastră să privească afară.

Furtuna venea de astă dată din altă direcție, și părea mai violentă decît cea dinainte. Vijelia se dezlănțui peste Bonne Vie, culcînd la pămînt ramurile groase ale stejarilor, agitînd apa din piscină și inundînd pajiștile. De ce să compare toate astea cu zgomotul mării și cu foșnetul palmierilor?! De ce să i se pară că furtuna era un simbol al dorinței de-atunci și a celei de-acum?!

În această seară, ea și Noel se întîlniseră ca doi amanți ponderați în elanul lor de timp și de împrejurări, doi oameni capabili să accepte clipa și să o trăiască din plin, fără a pretinde nimic mai mult, nimic din ceea ce n-ar fi fost posibil. Asta era tot. Atît și nimic mai mult.

Îi spusese că îl iubește, însă el nu-i șoptise cuvinte de dragoste. Nici atunci, demult, pe insulă, nu-i spusese că o iubește. Făcuse dragoste cu ea, după care plecase pentru ani de zile.

Dorință, asta era între ei. Noel nu făcuse niciodată un secret din faptul că o dorea. La rîndul ei se simțea atrasă de el. Dorință pornită din ambele părți, atracție – iată forța care îi lega. Existase cînd erau tineri și reapăruse acum.

Cît de puternică poate fi o asemenea dorință? Combinată cu dragostea, putea contribui la făurirea unui edificiu trainic; fără dragoste, exista riscul de a deveni o armă distrugătoare.

De ce se apropiase Noel de ea în templu? De ce o luase în brațe? De ce?

Și de ce reacționase pozitiv la avansurile lui? Oh, desigur, putea invoca motivul că procedase așa fiindcă era încă speriată și șocată după ce văzuse moartea cu ochii, iar faptul că Noel o salvase o făcea să îl dorească. Totuși, nu acesta era răspunsul.

Nu mai mergea așa. Simțea nevoia să se recreeze, să audă o voce calmă, departe de furtuna dezlănțuită afară și de neliniștea care pusese stăpânire pe ea. Trebuia să uite acuzațiile pe care i le adusese Constance. Cuvîntul acela atît de urît: incest. Deși nu se aplica nicidecum în cazul ei și al lui Noel, idea în sine o tulbura profund. Motivul? Era același cuvînt pe care și-l repetase de nenumărate ori în legătură cu Erin și Josh Gallant.

Îi spusese că îl iubește. Nu suporta să se mai gîndească la asta. Trebuia să găsească ceva, o persoană care să o ajute să-și recapete echilibrul.

În Colorado, era mai devreme cu o oră. Se duse la noptiera de lîngă pat și ridică receptorul. La lumina cadranului, formă numărul. Telefonul începu să sune.

– Alo? spuse Dante.

Pînă Riva să apuce să spună ceva, în receptor se auzi un fișit aidoma unei uși glisante și glasul unei femei: „Iubitule, hai afară să vezi și tu. E un apus de soare extraordinar. Oh, scuză-mă.“

Riva recunoscuse vocea. Poate că nu și-ar fi dat seama despre cine era vorba, dacă Constance nu i-ar fi spus că se întîlnise cu Dante și Anne Gallant.

Apăsă grăbită pe buton, întrerupînd legătura telefonică și rămase multă vreme cu receptorul în mîna, privind în gol.

19

In timp ce avionul, un Beechcraft Bonanza, se zdruncina și se legăna prin marea de nori cenușii, Edison încerca să se convingă că zbura cu un aparat bun, nepotrivit însă pe timp de uragan. Poate n-ar fi stricat să dea mai multă atenție informațiilor meteorologice. La naiba! Se săturase pînă peste cap să tot aștepte degeaba, să-i asculte pe jurnaliști cum se bîlbîiau și să fie mereu amînat în legătură cu afurisita aia de girare. Nenorociții ăia habar n-aveau de politică; de fapt nici nu știau pe ce lume trăiau. De ce dracu' trebuia el să depindă de votul unor mocofani ca ăștia? Bun, apăruseră neregularități ici și colo; orice om cu scaun la cap știe că politicienii trebuie să mai facă și concesii. Asta e regula jocului. Important este să obții cît mai mult și să dai cît mai puțin cu puțință.

Dăduse lovitura luîndu-l pe Josh cu el. Îi prindea bine să apară în public împreună cu un puștan, un student curat și nepătât, un flăcău care putea face față în orice situație și pe care îl apucau toate furiile cînd tatăl lui era insultat fără motiv. Obținuseră rezultate neașteptate acolo; poate că ar fi trebuit să-i mulțumească Rivei care îi dăduse ideea. Deși nu de mulțumiri îi ardea lui. Trecuseră două zile și două nopți pline de cînd nu se mai culcase cu nici o fetiță. Nu-i plăcea abstenența.

Cu o seară înainte, se gîndise să aranjeze o mică distracție pentru el și Josh telefonînd unei cucoane pe care o cunoștea și care le putea trimite niște pipițe. Numai că, gîndindu-se mai bine, ideea nu i se mai păruse chiar atît de inspirată. Josh semăna cu maică-sa, avea idei ciudate despre fidelitate și s-ar fi putut ca printr-o asemenea propunere să-l sperie și a doua oară să refuze să-l mai însoțească. Oricum, puștiul era frînt de oboseală și dormea buștean, după ce petrecuse la cină cu niște tipi de la cartierul general, bînd înfii cîteva pahare de vin la barurile de pe Bossier Strip. Dimineața abia a reușit să-l dea jos din pat ca să prindă avionul spre casă. Ce-ar fi fost, dacă după toate astea ar mai fi avut și vreo două numere cu o tipă?!

Parcă traversau un perete de apă; mici pîrîiașe se prelingeau pe hublouri, sclipind la lumina fulgerelor. Edison era un pilot foarte bun, însă condițiile atmosferice de acest gen îi dădeau o stare de nervozitate. Și aterizările cu pilotul automat îl enervau; nu suporta să se lase pe mîna unor prăpădite de mașini. Oricum, se putea socoti norocos dacă zărea un firicel de lumină de la reflectoare de pe pistă înainte de a se pune la sol prin porcăria asta de vreme. Întinse mîna să ia microfonul. Nu strica să le spună și altora ce avea de gînd să facă.

Coborîrea spre pistă se dovedi anevoioasă, plină de hurducături și de balânsuri. Trebui să-și înfrîngă impulsul de a lua altitudine, de a trage de manetă. Norii biciuiau parcă avionul. Coborî roțile. Unde naiba o fi pista aia?

Mai jos, din ce în ce mai jos. Îi țiuiau urechile de la zgomotul motoarelor. Urmă o zdruncinătură, care îi smulse parcă toți dinții din gură. Își dădu seama că scrîșnea din dinți și făcu efortul de a-și relaxa maxilarul. Nu mai erau decît cîteva minute. Doar cîteva minute. Își încordă privirea și întinse mîna ștergînd parbrizul cu dosul palmei, de parcă ar fi

putut îndepărta ceața ca o vată pîcloasă. Inutil. Din secundă în secundă trebuia să acționeze.

Acum!

Porcăria naibii! Prea jos, mult prea jos! Mai erau pe puțin nouă kilometri pînă la nenorocita aia de pistă. Prea din scurt. Mult prea din scurt!

Înterupse pilotul automat, punînd mîna pe comenzi. Motoarele huriau. Stația radio bîzii; i se comunica ceva cunoscut deja. Josh se trezi urlînd. Coroane de copaci, frunzele umede. Mlaștinile de dedesubt. Gardul aeroportului în față, suficient de jos. Avea să reușească.

Nu văzu chiparosul care se înălța falnic în dreapta, depășind ceilalți copaci. Vîrfurile aripilor se frecă de cel al arborelui, agățîndu-se, apoi desprinzîndu-se. Basculare. Dezechilibrare. Luminile pistei ca o roată cu știfturi. Rotiri deasupra gardului. Scîrțîitul aripilor care se frecă de un obstacol. Lonjeronul se desprinsese, rupîndu-se cu zgomot. Tablă mototolită ca o poleială făcută ghemotoc. Scînteii. Dumnezeu! Scîrțîitul roților pe beton, frînă, încetinire. Avionul cu tăblăria șifonată viră lateral, rotindu-se în loc. Stop.

Edison rămase cîteva momente cu mîinile încleștate pe manetă. Avea scaunul ridicat, așa că nu putea vedea decît cerul înnorat. Simțea gust de sînge în gură. Își mușcase buzele, dar scăpase cu viață. Trăia. De undeva din sapte venea un fîșîit de aer evacuat și un scîrțîit de metal. Mirosea a combustibil. Era amețit și îl durea capul, dar trăia, slavă Domnului. Și nici nu făcuse pe el de frică. Norocul nu-l părăsise, faimosul noroc al familiei Gallant.

Josh.

Își smulse centura de siguranță și alunecă din scaun. Trebuia să se sprijine de peretele lateral ca să răzbată pînă la scaunele de pasageri, aflate în spate. Fuzelajul era turtit și strivit. Josh zăcea sub lonjeronul rupt, cu capul într-o parte. Lateral, se prelingea o dîră de sînge.

Trăia un adevărat coșmar: lanterne, ordine zbierate, extinctoare, mâini trăgînd de el, tîrîndu-l, în timp ce el urla, înjura și se ruga ca cineva să îl scoată de-acolo pe fiul lui. În cele din urmă, îl scoaseră afară pe Josh, întins pe o targă. Lonjeronul îi prinsese brațul și aproape i-l retezase. Opriseră sîngerarea, dar tînărul era în stare de șoc. Edison își încleștă mîna pe degetele reci ale fiului său, ținîndu-l strîns, pînă ce ușile ambulanței se închiseră.

Cînd un polițist îl întrebă cum îl cheamă, se uită la el de parcă omul ar fi fost nebun. De ce naiba să-i spună ăluia numele lui?

Dumnezeule, incidentul avea să apară în toate ziarele. Toată lumea îl va considera un cretin, un incompetent. Parcă și auzea remarcile usturătoare: „Ia te uită! Candidatul Gallant nu e în stare să piloteze un avion, darămite să conducă un stat!“. Cum să izbutească așa ceva, dacă e un pilot atît de prost?! Dar nu era adevărat! Se întîmplase ceva cu avionul. Nu era el de vină.

Oricum, pe moment, putea profita de statutul de congressman. Urma să beneficieze de escorta poliției pînă la spital și de un loc în față, lîngă șofer. Înainte de a închide portiera, i se adresă unei oficialități a aeroportului:

– Sunați-o pe soția mea, zise el. Royal Orleans Hotel. Spuneți-i să vină și ea la spital.

După cinci ore, cît durase intervenția, Josh ieșea de la reanimare. Starea lui era stabilă, dar încă precară. Echipa de medici de la Oshner's Hospital făcuse toate eforturile pentru a-i salva brațul, însă nu puteau ști cu certitudine dacă operația reușise decît după un interval de minimum patruzeci și opt de ore. Edison nu avea ce face pentru a ameliora situația, așa că nu-i rămînea decît să se ducă acasă și să se odihnească. Oricum, era sleit de obîoseală. Dar el nu dorea să se odihnească. Voia să afle pe unde naiba umbla Anne, de ce nu era la hotel. Voia să afle ce se întîmplase cu avionul și cine

purta răspunderea. Nu-i trebuiau lui porcăriile alea de calmante. Avea nevoie de răspunsuri la toate aceste întrebări. Și era hotărât să le obțină cu orice preț.

Apartamentul de la hotel era pustiu. Hainele lui Anne se aflau la locul lor în dulap, cu excepția câtorva lucruri, o pereche de pantaloni sport și un tricou care îi plăcea ei foarte mult.

Sună la ei acasă, în Alexandria, gîndindu-se că poate Anne se dusese acolo. Mai telefonase acolo de la spital, cînd i se spusese că nu se afla la Royal Orleans. Nu răspundea nimeni nici acum. Era duminică după-amiază. Întrucît menajera nu venea în week-end, era normal ca acasă să nu răspundă nimeni.

La al zecelea apel, Edison trînti receptorul în furcă. Se gîndi să sune la cîteva dintre rudele lui Anne, dar apoi se răzgîndi. Nu voia să stîrnească panică; poate că Anne era undeva în vizită. În plus, n-avea nici un chef să relateze toată tărășenia aia cu avionul care se prăbușise și să le audă pe bunica și pe mătușile lui Josh văitîndu-se și jelindu-se că totul se petrecuse din vina lui. Mai bine să vorbească Anne cu ele. Iar Anne trebuia să găsească o explicație pentru absența ei de acum.

Simțea nevoia să bea ceva. Își turnă un whisky și goli dintr-o înghițitură jumătate din pahar. Apoi, se îndreptă din nou spre telefon. Sună la aeroport și ceru să vorbească cu un tip de la secția de întreținere, pe care îl cunoștea. Îl căutase mai devreme. Acum obținut raportul pe care îl ceruse. Exact cum bănuise el, pilotul automat al avionului Beechcraft fusese scos din funcțiune cu bună știință, de cineva rău intenționat. Cineva care îi dorea moartea. Puțini piloți scapă cu viață dintr-o asemenea situație. De obicei, avionul se înfînge cu botul în sol, pilotul fiind primul care sucombă. Faptul că era teafăr și nevătămat se datora fenomenalului lui noroc. Întotdeauna fusese norocos; în schimb, bietul Josh fusese la un pas de

moarte. Josh, unicul său fiu. Abia aştepta să afle cine era autorul acestei porcării. Avea el ac de jocul tîrîturilor de acest gen.

Un zgomot de cheie vîrîtă în broască. Puse paharul jos şi se repezi la intrare, trîntind uşa cu violenţă după ce în cameră păşi soţia lui. Aceasta se răsuci cu faţa spre el, privindu-l precaută.

– Pe unde naiba ai umblat? o descusu el. Îşi proptise mîinile în şolduri, aşteptînd răspunsul.

– Ce e? S-a întîmplat ceva?

– Oh, nu, nu mare scofală. Doar că avionul pilotat de soţul tău a făcut o aterizare forţată, iar fiul tău a fost internat de urgenţă la spital, în timp ce tu umblaî pe coclauri.

– Josh? Ce-a păţit Josh? Cum se simte?

– Întîi răspunde-mi tu la întrebare, zise el, cu o satisfacţie sadică, văzînd panica aşternută pe chipul ei.

– Ce anume? Adică...

– Pe unde naiba ai umblat?

– Oh, am fost acasă. Îl înşfăcă de braţ. Lua-te-ar dracu' Edison, spune-mi ce s-a întîmplat!

Se scutură, smulgîndu-se de lîngă ea.

– Sigur, te-ai dus acasă. Am sunat acolo şi nu erai. În plus, dacă zici că te-ai dus acasă, de ce n-ai luat şi mizeria aia de bronz s-o pui în grădină?

– Nu m-ai găsit, fiindcă probabil tocmai plecasem. Am pornit devreme; am mîncat undeva pe drum. N-aveam nici un motiv să mă grăbesc. Cît despre heruvim, da, am vrut să-l iau, dar am uitat. Haide, Edison, te rog!

– Fiului tău era să i se amputeze mîna din umăr. E la reanimare, sub supraveghere strictă. S-ar putea ca operaţia să nu fi reuşit.

Anne se făcu lividă la faţă şi căzu pe scaunul cel mai apropiat, scăpînd din mîna poşeta şi geanta. Fără să-şi dezlipească ochii de pe chipul lui, zise:

– Ticălosule! Cum ai putut să mă perpelești așa?! Ți-ai văzut doar de interesul tău, să afli unde am fost.

– Ei, și ce-i cu asta?! Am aflat ce voiam să știu; cu ce se schimbă soarta lui Josh dacă știi acum ce-a pățit?!

Anne țîșni în picioare.

– Se schimbă totul pentru mine!

– De ce, mă rog? Cînd s-a accidentat, tu te distrai de minune. N-ai fost lîngă el cînd a avut nevoie de tine. Ce mai contează acum cîteva minute în plus sau în minus?

– Cine stă acum cu el?

– Nimeni. E de unul singur acolo, fiindcă maică-sa...

– Dar are și un tată! De ce nu ești la căpătîiul lui? De ce stai aici și te îndopi cu băutură?

– Simțeam nevoia de o tărie. Și sînt aici pentru că voiam să aflu pe unde naiba umbli.

– Asta nu contează. Josh are nevoie de cineva lîngă el.

– Sigur că da, de tine. Tu ești mama lui.

– Eram convinsă că ai să întorci lucrurile așa cum îți convine ție. Nu ești în stare să-i înțelegi pe ceilalți. Nu te interesează decît ce dorești tu.

– Păi, te rog să mă scuzi! Era să mor în după-amiaza asta. Așa că am toate motivele să fiu irascibil.

– Ești veșnic irascibil, chiar mai rău. Dar n-am să te iert niciodată pentru ceea ce ai făcut acum.

Edison pufni enervat și se duse să-și ia paharul. Sorbi din băutură.

– Mi se pare normal ca un soț să vrea să știe ce prostii a mai făcut nevastă-sa.

Anne se uită lung la el. Brusc, scoase un sunet ce imita parcă rînjetul lui sforăitor și disprețuitor:

– De fapt, n-ai aflat nimic. N-am fost acasă. Am fost în Colorado.

Răsucindu-se pe călcîie, porni spre ușă. Edison o ajunse rapid din urmă și o înșfăcă de braț.

– Cum adică „în Colorado“? Ce dracu’ ai căutat acolo?

– Dacă chiar vrei să știi, am stat în pat cu iubitul meu. Acum, dă-mi drumul. Trebuie să mă duc la băiatul meu.

– Să-ți dau drumul?! Tîrfa ce ești! Am să te bat de-or să-ți meargă fulgii. Cum ai tupeul să spui așa ceva?!

– Spun adevărul. Nici nu mă așteptam să-ți dai seama că e adevărul gol-goluț, din moment ce universul tău e minciuna.

– Cum adică, ai... Nu pot să cred una ca asta!

– De ce? făcu ea, înfruntîntu-l. Fiindcă îți pune în primejdie teribilul tău eu? Credeai că numai ție ți se îngăduie să umbli din floare în floare?

– Nu de-aia, ci pentru că ești o putoare frigidă!

– Oh, nu. Dacă am fost frigidă, asta s-a datorat faptului că tu ești un amant jalnic. Nici nu știi cît de multe am învățat în acest week-end.

Edison era năucit, de parcă i-ar fi tras cineva un pumn în plex.

– Nu se poate, n-ai făcut-o, blîngui el.

– Ba se poate, am făcut-o și am să o mai fac. Haide, dă-te la o parte, făcu Anne, trăgîndu-și brațul.

Edison azvîrli paharul, care se rostogoli pe covor pînă în dormitor, după care tăbări pe ea, zgîlțîind-o, răsucind-o, lovind-o cu pumnul și izbind-o de ușă. O apucă de păr, trăgînd-o în sus.

– Cine e tipul? întrebă el, scrișnind din dinți. Cine e amantul tău?

În ochii ei se citea ura; pe maxilar îi apăruse o pată roșie care se învinețea repede.

– Du-te dracului!

– Aflu eu, și-atunci să se păzească, fiindcă o să-i pară rău că s-a născut, pramatia naibii!

– În locul tău aș da dovadă de mai multă prudență. S-ar putea ca pînă la urmă ție să-ți pară rău.

– Are deci multă influență, ia zi?
– Hai să spunem că nu e lipsit de prieteni.
– Genul de prieteni cărora puțin le-a păsat că puteau să-ți omoare fiul în timp ce încercau să-mi facă mie de petrecanie.

Pupilele lui Anne se măriră de groază:

– Vrei să spui că...
– Prăbușirea avionului nu a fost un accident.
– El n-ar fi în stare de așa ceva, șopti ea. N-ar putea, nu, Dante n-ar fi în stare de așa ceva.

Uimit, Edison suflă greu, după care rîse zgomotos, dîndu-i un brînci.

– El, probabil că nu, oricum nu de dragul tău. Dar ar fi în stare s-o facă pentru Riva Staulet.

– Ce tot îndrugi acolo? Îl sfidă ea cu curaj, deși în ochii ei se citea nesiguranța.

– Haide, nu te mai preface că nu pricepi. Du-te la Josh, apoi fă bine și mișcă-ți fundul înapoi, aici. Încă n-am terminat cu tine.

Anne își îndreptă spatole și își aranjă părul. Privind în jur, văzu poșeta lîngă scaun, o luă și și-o atîrnă de umăr. Se duse la ușă, după care, cu mîna pe clanță, se întoarse spre el.

– Să înțeleg din rugămintea asta „drăgălașă” că încerci să mă convingi să stau cu tine și să continu această căsnicie?

– Nu încerc decît să te aduc cu picioarele pe pămînt și să te fac să pricepi că locul tău e lîngă mine.

– Ciudat, mie mi s-a părut altfel. Știi, oamenii de genul meu spun arareori ce gîndesc. De obicei sînt amabili și cînd vorbesc încearcă să ascundă ce-i urît în viață. Sau sînt împăciuitori pentru a evita conflictele, pentru a face existența mai ușoară, mai frumoasă. Însă realitatea rămîne permanent acolo, sub ceea ce este aparent. Edison, m-am săturat să trăiesc doar la suprafață și să mă mulțumesc cu iluzia că realitatea rămîne ascunsă undeva dedesubt.

– Ești soția mea, or asta spune totul.

– Chiar și cu imaginea de acum, ceva mai terfelită?
făcu ea, pe un ton ironic.

– Discutăm despre asta mai târziu.

– Ar trebui, deci, să mă căiesc? Scuză-mă, dar n-am chef de așa ceva. Căsnicia asta, dacă se poate numi așa, a luat sfârșit.

– Asta-i bună! Doar n-ai să mă părăsești tocmai acum când ai șanse să ajungi soție de guvernator. Și pentru cine?! Pentru un papagal amărît care are o cârciumă prăpădită!

– Poate da, poate nu. Dar nici n-am motive să rămîn lîngă un bărbat frivol și egoist, care nu-și poate controla toanele, dorințele și nici măcar orgasmele.

– Lasă, lasă! Te întorci tu aici, zise el, arătîndu-i pumnul. Anne nu-i răspunse. Ieși, închizînd ușa binișor.

Edison clocotea de furie. Cineva încercase să-l omoare, fiul lui zăcea pe jumătate mort la spital, iar putoarea de nevastă-sa își găsise brusc un hăndrăiău care s-o încălzească. Cariera lui era în primejdie din cauza acestui accident de avion; exista, totodată, riscul ca opinia publică să reacționeze negativ acuzîndu-l de incompetență în activitatea de control și conducere. Și, ca și cum toate astea nu erau de ajuns, nevastă-sa era gata să-și bată joc de el și să-l compromită definitiv în campania electorală, părăsindu-l.

Aruncă o privire spre ceas, după care se trînti pe canapea și luă telecomanda. Începuse programul de știri. După un reportaj politic de la Washington, pe ecran apăru chipul lui. Accident de avion – vreme proastă – apropiere de pistă prea din scurt. Urmă o imagine care înfățișa avionul zdrobit; pe Edison îl trecură fiori de groază și se întrebă cum reușiseră să scape cu viață dintr-un asemenea dezastru. Urmă o altă imagine: el intrînd în fugă în spital, după targa pe care zăcea Josh. Dumnezeuule, în ce hal arăta, era desfigurat. Nu-și amintea să fi văzut camerele de luat vederi. Dacă le-ar fi

remarcat, ar fi încercat să facă o figură mai bună. Crainica vorbea pe un ton plin de compasiune, dar renunță la el când relatează despre eventualitatea demarării unei anchete pentru a se stabili cauzele prăbușirii avionului.

O anchetă! Trebuia să se gîndească. Asta însemna că se va afla despre sabotarea pilotului automat. Și, și ce dacă? Faptul că cineva îl defectase intenționat putea fi folosit în avantajul lui, căci va stîrni compasiunea electoratului. Dar dacă cercetările aveau să conducă spre întrebări nedorite, întrebări ce ar putea deschide cutia Pandorei pe care se străduise atîta vreme s-o țină închisă?

Edison închise televizorul. Dumnezeuule, era ud de transpirație. Oribil. Își frecă palmele una de cealaltă ca să scape de senzația de piele umedă și lipicioasă. Strînse pumnul, apoi îl desfăcu, privind atent mișcarea degetelor. N-ar fi trebuit să o pocnească pe Anne. Nu fiindcă n-ar fi meritat-o, ci pur și simplu pentru că nu era prudent să facă acum așa ceva. Totul trebuia să pară frumos și normal. Dar cine și-ar fi închipuit că avea să-și găsească un amant? Cum putea să-i facă lui așa ceva? Și să-l amenințe că îl părăsește, tocmai acum, în toiul campaniei. Și ce tip a nimerit! Pe macaronarul ăla de Dante, prietenul Rivei. Nevastă-sa se dăduse la tipul Rivei! Era de rîsul lumii, zău așa! Dar dacă Dante fusese cel care îi făcuse avansuri? Dacă Riva îl pusese să procedeze așa? Categorie, asta era. Altminteri Anne n-ar fi luat-o niciodată razna. Putoarea aia de Riva era cauza tuturor necazurilor lui. Dacă n-ar fi existat ea, ar fi putut și el să se ducă acasă în toți anii ăștia. Dar așa, îi stătea veșnic în cale, vedea ce n-ar fi trebuit să vadă, îl zăpăcea de cap, îl amenința.

Crezuse că rezolvase problema. De asta și părăsise orașul – ca să fie departe de locul faptei. Așteptase tot weekend-ul, însă mass-media nu difuzase nici o știre despre un accident pe care l-ar fi suferit Riva, ceea ce dovedea că nu putea avea încredere în nimeni.

Și dacă Riva descoperise totul? Dacă reușise să evite atentatul și aranjase ca totul să se întoarcă împotriva lui? Dumnezeu! Aproape că reușise să-l omoare. Cine și-ar fi închipuit că femeia asta avea asemenea relații și atîta tupeu? Ce tipă dură; simțise asta cînd o întîlnise prima oară și era doar o puștoaică nevinovată.

Edison se rezemă de spătarul canapelei. Trebuia să gîndească bine la tot ce va face. Nu putea sta cu mîinile în sîn. Mai ales acum. În plus, ardea de nerăbdare să o aibă. Dumnezeu, cît de mult dorea să se culce cu ea.

20

De ce nu mi-ai spus?

Erin se ridicase în picioare, cu ochii înlăcrimați. Doug Grosline, care stătuse pînă atunci în fața ei la masa de remi, se ridică și el privind-o îngrijorat pe Erin.

– Ți-aș fi spus, dacă aș fi știut, zise Riva, încetișor. Avionul s-a izbit de sol ceva mai devreme, însă Liz a auzit abia adineaori știrea în bucătărie și a venit să-mi spună.

Îi ascundea însă ceva. Sunase și Edison, care fusese atît de înțepat și de impertinent, încît Abraham îi spusese că Riva nu era acasă. Edison vorbise ceva în legătură cu un accident aviatic; majordomul se dusese la bucătărie și dăduse drumul la televizorul unde Liz urmărea îndeobște programele ei preferate, în timp ce gătea. Liz fusese cea care dăduse fuga să-i povestească Rivei ce se întîmplase, lăsîndu-l pe Abraham să se frămînte dacă se cuvenea sau nu să o deranjeze, pomenindu-i de convorbirea telefonică.

– Josh, ce e cu Josh? întrebă Erin.

– E la Oshner's Hospital. Au spus că starea sănătății lui e sub control, fără să dea alte amănunte.

– Trebuie să mă duc la el, să-l văd. Crezi că or să-mi dea voie înăuntru? Erin se uita încrezătoare la Riva, de parcă mătușa ei ar fi știut răspunsul la toate întrebările.

– Nu știu. Depinde cât de gravă e starea în care se află. Oricum, n-ai ce face.

– Trebuie, totuși, să încerc.

– Chiar dacă te lasă să-l vezi, o să fie doar pentru câteva clipe. Mă îndoiesc că e în stare să vorbească. Putem suna ca să întrebăm cum se simte.

Rivei nu-i surîdea ideea ca Erin să fie în preajma lui Edison tocmai acum. Precis că era și el la spital și, dacă clocotea de furie, cum îi spusese Abraham, nu se știa cum ar reacționa. În plus, dacă el pusese la cale tentativa de răpire sau de asasinare, aflase că atentatul a eșuat și putea foarte bine să încerce să se răzbune pe ea, folosindu-se de Erin.

– Vreau să mă duc, insistă fata, ridicînd vocea. Vreau să fiu acolo.

– Nu cred că e bine să șofezi în starea în care ești, iar limuzina nu poate fi folosită. Riva nu avea nici un drept să-i interzică fiicei sale să se ducă și regreta că nu o putea face. Oricum, n-avea nici un rost să mai insiste; Erin era prea mare pentru tactici de genul ăsta, și, pe deasupra, avea o fire foarte independentă, exact ca mama ei.

– Te duc cu mașina, zise Doug.

– Oh, da, vrei? Erin se întoarse spre el și îl luă de mîină, într-un gest de mulțumire. Nemaipomenit. Sigur nu te deranjează?

– Puteam pleca chiar acum, dacă vrei tu, îi răspunse el.

Chiar dacă Doug era gelos, tînărul știa să-și disimuleze sentimentul, remarcă Riva.

– Sînt convinsă că ești animat de cele mai bune intenții, Doug, dar mă îndoiesc că părinților lui Josh o să le convină prezența unui fotoreporter.

– O să-mi las aparatul în mașină.

– Ce importanță are meseria lui? obiectă Erin. Sînt sigură că pe soții Gallant n-o să-i deranjeze, avînd în vedere că Doug mă aduce pe mine.

Renunțînd la obiecții, Riva luă brusc o hotărîre. Dacă Erin ținea morțiș să meargă, o va însoți ea, pentru a o proteja. Noel o prevenise să nu plece singură de-acasă, însă dacă mergea în urma lui Erin și a lui Doug, era, într-un fel, însoțită.

– Bine, dar merg și eu.

– Nu-i nevoie, zise Erin.

– Nu, dar prefer să merg, decît să stau aici și să-mi fac o mie de griji. În plus, dacă vin și eu cu mașina, te pot aduce acasă și îl scutesc pe Doug de un drum. Era o scuză, firește, însă spera ca Erin să nu-și dea seama.

– Pe mine nu mă deranjează, spuse Doug.

– Știu, dar mă deranjează pe mine, zise ea. Nu-i normal să profităm de amabilitatea ta.

– Vă rog, nu-i nici o problemă.

– Poate cu altă ocazie, îi surîse ea, ceva mai afectuos.

Ajunseră la spital, după ce afară se înserase și se îndreptară spre secția de terapie intensivă. Sala de așteptare era plină de scaune și fotolii jerpelite și murdare, ziare mototolite, reviste cu colțurile îndoite, urme ale nenumăratelor mîini care le răsfoiseră, coșuri pline cu cești de plastic pentru cafea și cutii de băuturi răcoritoare. Exista și un telefon, de la care prietenii și rudele puteau suna asistentele de la secția de terapie intensivă pentru a afla noutăți despre starea pacienților.

Anne era singură; răsfoia o revistă. Cînd îi văzu intrînd, aruncă revista la o parte și se ridică în picioare. Erin se duse direct spre ea și o îmbrățișă.

– Cum se simte?

– Se ține bine, zise Anne, cu un surîs istovit.

Peste umărul fetei ei, Riva se uită în ochii mamei lui Josh. Anne avea o privire întrebătoare, dar și ușor jenată. În clipa următoare, Erin îi solicită din nou atenția:

– Crezi că or să mă lase să-l văd? întrebă tinăra.

Anne se uită la ceasul de la mînă.

– Nu dau voie nimănui, dar poate fi văzut printr-un

perete de sticlă la fiecare patru ore, în timpul programului de vizită la secția de terapie intensivă. Mai e puțin pînă atunci.

– Of, măcar atîta.

– Vreau să te avertizez. E... altfel, palid, ba chiar galben ca ceara, bandajat pînă la sprîncene. De cînd a ieșit din operație, nu a deschis ochii și nu a scos nici un sunet. Pe Anne o podidiră lacrimile.

– Vii cu mine? zise Erin.

– Nu e voie să intre decît o persoană o dată, și asta doar pentru cîteva secunde. Du-te tu prima, iar cînd ieși, intru eu. Dacă vrei, poți să mă aștepți la ușă. Nu durează mult.

Doug plecă cu Erin, ca să-i țină companie cît trebuia să aștepte. Riva rămase singură cu Anne. Se așezară, încercînd să se relaxeze. Nu scoaseră nici o vorbă. Tăcerea fu întreruptă doar de sunetul unei sonerii, urmat de un anunț.

– Ce mult seamănă Josh și Erin, nu-i așa? făcu Anne.

Fusese mai mult o afirmație, o încercare de a transmite un mesaj, fără a-l rosti explicit. Pentru Riva, această remarcă fu o adevărată ușurare. Nu mai era nevoie să se prefacă.

– Da, într-adevăr, răspunse Riva. Parcă ar fi frate și soră, nu? Îmi pare rău că fiul tău a suferit un accident atît de grav.

Anne ridică privirea. Ochii ei exprimau durere și suferință; părea mai bătrînă cu zece ani.

– Știi cum s-a întîmplat?

– Nu prea. Am aflat de accident cu puțin timp în urmă.

– Sigur?

– Ce te face să crezi că nu-i așa? Riva era uimită.

– Bine, te cred.

Pe Anne o scutură un fior de groază; privi în jos, absentă, încleștîndu-și și descleștîndu-și degetele. Pe maxilarul lui Anne, Riva zări o vînație, pe care fardul nu izbutise să o ascundă.

– Cred, zise Riva rar și apăsător, că ar trebui să-mi explici ce se întîmplă.

— Așa e. Edison — Edison are teoria lui — cum că tu ai fi pus la cale accidentul aviatic.

— Ce?! Nu se poate!

— Există cîteva dovezi ce conduc la ipoteza că a fost vorba de un atentat.

Mintea Rivei lucra febril, analizînd și cercetînd toate alternativele.

— Înțeleg. Crede că am procedat așa pentru a-mi lua revanșa?

Anne se încruntă.

— Nu înțeleg la ce te referi. Presupun că ar fi fost un fel de răzbunare.

Era limpede că vorbeau despre lucruri diferite. Se părea că nevasta lui Edison nu știa nimic despre atacul căruia îi fuseseră victime Riva și șoferul ei. În cîteva cuvinte, Riva îi relată ce se întîmplase. La rîndul ei, Anne îi povesti puținul pe care îl aflase despre motivul pentru care avionul venise prost la aterizare.

Riva clătină din cap, stupefiată:

— Și cum să fi pus eu la cale așa ceva? Păi, ar fi trebuit să găsesc un mecanic pricepût la electronică, sau, știu și eu, să fi apelat la un ucîgaș plătit!

— Nici una, nici alta. Ideea e că ai apelat la Dante Romoli.

— La Dante?! se miră Riva.

Anne Gallant susșinu privirea Rivei. În cele din urmă, Riva zise:

— Bun, și dacă Dante a fost, să zicem, atît de amabil și a acceptat, pentru cine a făcut-o? Pentru mine sau pentru tine?

Anne se crispă și se înroși la față.

— Înțeleg că știi ce e între noi. Și eu care credeam că am fost prudentă. Se pare că nu sînt făcută pentru asemenea aventuri. Oricum, chiar crezi că ar fi fost în stare să facă așa ceva?

— Cum, tocmai tu întrebî?

Ce josnic din partea mea, se gîndi Riva, să fiu atît de ironică. N-avea nici un drept să fie geloasă și nu o deranjase niciodată lungul șir de femei care trecuseră prin patul lui pentru o noapte sau un week-end. Numai că celelalte nu reprezentaseră o amenințare. Cu Anne Gallant situația putea fi alta.

– Sinceră să fiu, nu îl cred capabil de un asemenea gest, zise Anne. E adevărat, i-am spus că mai bine aș rămîne văduvă, decît să trec prin calvarul unui divorț. În afară de asta, mai e și relația cu tine. Înteleg că absolut specială, din moment ce refuză să discute. Eu nu știu ce înseamnă pentru el și cît de multe motive ar avea ca să întreprindă așa ceva.

– Mi s-ar părea groaznic ca motivația să depindă numai de asta.

– Îl cunoști de ani de zile, pe cînd eu... În fine, eu îl știu doar de cîteva zile. Sînt convinsă că tu poți aprecia mai bine situația.

– Ce bine ar fi dacă aș putea. Înteleg perfect ce te face să crezi că-mi stă în putință. Există însă aspecte din viața lui pe care Dante le ține ascunse, zone în care eu nu mă amestec. Cazul prezent face parte din această categorie.

Anne scutură din cap.

– Sînt complet derutată. Mi s-a părut o persoană demnă de încredere, plină de înțelegere și de compasiune. Și, uite, fiul meu zace acum acolo...

– Nu te mai gîndi la asta.

– Cum să nu mă gîndesc?! Dacă Dante e de vină înseamnă că ar trebui făcut ceva care să-l oprească. Noi – tu și cu mine – nu putem sta cu mîinile în sân.

– N-am de gînd să stau cu mîinile în sân. Voi discuta cu el, deși nu știu ce aș putea rezolva. Dacă e nevinovat, puțin probabil să o poată dovedi, iar dacă e vinovat, n-o să fie atît de prost încît să recunoască, nici măcar față de mine.

În pragul ușii apărură Edison. Pe chipul Rivei se așternu o expresie de enervare și de jenă. Sperase să nu-l întâlnească.

Văzînd-o, Edison se opri o clipă, după care se apropie, păşind agale.

– Ia te uită! Ce-i aici? O petrecere de cucoane?

Cele două femei nu catadicsiră să-i răspundă. Riva se ridică în picioare, privind-o în continuare pe Anne.

– E timpul să vă duceţi amîndoi să-l vedeţi pe Josh. Pe mine, vă rog să mă scuzaţi. Am să beau o cafea.

– Dacă o iei pe hol, în capăt e un bar cu un automat de cafea, îi explică Anne. Nu-i prea grozavă, dar e fierbinte.

Trecînd pe lîngă Edison, Riva încercă să-l ignore, prefăcîndu-se că nu remarcă privirea lui insistentă. Răsuflă uşurată cînd ieşi pe coridor. Ce situaţie ciudată! Nici nu ştia cum să procedeze. Ce să-i spună unui om pe care îl suspectezi că a pus pe cineva să te omoare şi care, la rîndul lui, crede că şi tu ai încercat să-l ucizi?! Politeţea obişnuită nu-şi găseşte locul, iar dovezile pentru a formula acuzaţii sînt insuficiente.

Spera ca Erin să fi reuşit să-l vadă pe Josh, pentru ca să poată pleca mai repede acasă. Confruntările de acest gen, oricît ar fi de civilizate, îţi macină nervii.

Anne avea dreptate, cafeaua era fierbinte. Riva se aşează la una dintre mesele din plastic. Scaunul, tot din plastic, era neplăcut de rece. În spitale e întotdeauna frig, chiar şi vara, din cauza nenumăratelor aparate de aer condiţionat. Amestecă în ceaşcă, pentru a dizolva crema de cafea, pe care o răsturnase dintr-un pliculeţ, după care începu să-şi maseze ceafa, pentru a scăpa de senzaţia de apăsare şi de încordare.

La unul dintre aparatele cu băuturi răcoritoare, se afla o femeie mai în vîrstă. Avea părul strîns la spate într-un coc şi purta nişte pantaloni prea largi pentru trupul ei plătînd şi fragil. Femeia introduse moneda în aparat, luă cutia care se rostogoli afară şi îi aruncă Rivei o privire de simpatie şi bunăvoinţă, după care ieşi tîrîndu-şi picioarele.

– Ce drăguţ din partea ei că ne-a lăsat singuri, zise Edison, cu o politeţe forţată. Glasul venise de undeva

din spatele Rivei. Abia așteptam prilejul de a sta de vorbă.

Riva se răsuci brusc, cît pe-aci să răstoarne paharul cu cafea.

– Credeam că vrei să-ți vezi fiul, spuse ea, curățind masa cu un șervețel.

– Nu văd cu ce l-aș putea ajuta. Rostise aceste cuvinte pe un ton grav, ca și cum s-ar fi așteptat ca Riva să fie impresionată de această scuză.

– Și dacă nu scapă? Dacă...

– Oh, Josh o să scape; nu trebuie să-ți faci griji în această privință. Ar trebui să te întrebi dacă tu ai să scapi. Sau dacă eu am să te las să scapi.

– Ce ticălos ești! De fapt, nici nu știu la ce altceva m-aș fi putut aștepta din partea ta.

– La ce te aștepți și cu ce te alegi sînt două chestiuni absolut diferite. Anne zice că ai avut un mic incident cu doi tipi înarmați. Pun pariu că nu te așteptai la așa ceva.

Cît de sigur era pe el. Nici nu se sinchisise măcar să coboare vocea. Avea impresia că poate face față oricărei situații. Îi venea să-i dea cu ceva în cap.

– A fost o surpriză, într-adevăr, zise ea. În genul celei cu care te-ai confruntat și tu cînd te-ai trezit prea repede cu pista de aterizare în față.

– Cum s-ar zice, sîntem chit?

– Cam așa ceva, cu o singură excepție.

– Care anume?

– Eu n-am avut nici un amestec în incidentul de la aeroport, așa că fă bine și gîndește-te cui altcuiva i-ar conveni să te știe mort.

– În afară de tine?

– Oh, da, mă număr și eu printre ei. Și, din cîte văd eu, s-ar zice că sînt o mulțime.

– Dar există și o sumedenie de oameni care mă apreciază, rînji el, satisfăcut.

– Presupun că te referi la femei, nu? Au gusturi cam îndoielnice, să știi.

– Parcă pe timpuri îți plăcea și ție de mine.

– Te amăgești singur. Eram copleșită de durere și aveam nevoi sexuale presante. Or asta n-avea nimic de-a face cu tine.

– Poate, dacă așa îți place ție să crezi. Însă Beth m-a plăcut cu adevărat.

– Da, și a murit din cauza ta. Grozavă recomandare, ce să zic! Mă întreb câte altele n-or fi ajuns să regrete amarnic că te-au cunoscut.

– Mai multe sînt cele care regretă că nu m-au cunoscut.

– Ca de pildă Margaret, care a avut de pătimit mai târziu pentru șansa de a fi scăpat neatinsă cu ani în urmă.

– Da, la fel ca încă una-două, cum a fost tîrfa aia care milita pentru drepturile muncitorilor. Mi-a rîs în nas, a rîs în gura mare cînd a trecut pe lîngă mine. Dar n-a apucat să rîdă prea mult. Am avut grijă de asta. Și am avut grijă și ca tu să-ți ții gura.

Un semnal de alarmă se declanșă în mintea Rivei, însă nu avea răgazul să-l analizeze.

– Asta nu face decît să întărească spusele mele. S-ar putea să fie un șoc pentru tine, Edison, însă să știi că nu ești iubit de toată lumea. Ciudat, nu-i așa, pentru un om care vrea să ajungă guvernator?

– Dumnezeuule, ce isteată ești. Mi-ar plăcea să...

– Scuză-mă, domnule „candidat”, zise ea și se ridică în picioare, luîndu-și geanta și lăsînd cafeaua nebăută. Am mai auzit deja această alocuțiune.

– Ba nu, n-ai auzit nimic! făcu el, înșfăcînd-o de încheietura mîinii și trăgînd-o spre el.

Gestul lui Edison n-o luă prin surprindere. Răsucindu-și energic brațul, Riva reuși să scape din strînsoarea degetelor lui. Într-o secundă, ajunsese pe coridor. Scăpase, oare? Din spate, se auzea tropăitul pașilor săi.

Holul lung, cu podeaua bine lustruită, era pustiu. Ar fi putut țipa, însă refuza să accepte ideea că se afla în primejdie în mijlocul unui spital, unde puteai întâlni la tot pasul medici, asistente, tehnicieni, infirmiere, pacienți și vizitatori.

Edison o ajunsese și o apucă pe la spate, de talie, după care o trînti de o ușă pe care scria „Magazie“. Ușa se deschise brusc și lumina se aprinse automat. Edison o azvîrli înăuntru. Zări în fugă rafturi cu hîrtie igienică, cearșafuri, prosoape de hîrtie, șiruri ordonate de sticlute și cutii de dezinfectante și deodorante. Cînd ușa se închise, trîntindu-se, lumina se stinse. Riva rămase în beznă. Se lovi de rafturi și scăpă din mîna poșeta. Începu să țipe, uimită că Edison risca atît de mult. Mîini brutale o pipăiau avid, trăgînd de corsajul rochiei.

Rivei i se tăie răsufarea, cînd Edison o strînse de sîn. Încercă să ridice genunchiul și să-l lovească între picioare. Edison se feri, înjurînd și strîngînd-o violent de sîn. O cuprinse o senzație de greață. Începu să dea cu pumnii în el. Ar fi vrut să urle, numai că nu avea vreme, nu mai avea suflu. Trebuia să-și folosească toată energia pentru a-l respinge.

Edison încerca s-o strîngă în brațe. Riva voi să-l zgîrîie pe față, dar el se feri și o pocni. Lovitura o nimeri în tîmplă. Cîteva clipe, avu o senzație de amețală. Se agăță cu mîinile de rafturi; sticlele și cutiile se rostogoliră zdrăngănind pe jos. Degetele i se încleștară pe metalul rece al unui tub de spray. Tubul avea capac. Nu-l putea scoate decît folosind amîndouă mîinile. Rezemîndu-se cu spatele de raft, îl lovi în cap pe Edison cu tubul, de cîteva ori. Edison înjura, amenințînd-o. Se întinse să apuce tubul, însă Riva ridică mîna deasupra capului.

Cu un gest brusc, o prinse de picioare și o trase în jos. În cădere, Riva se frecă și se lovi cu șoldul de raft. Edison se trînti peste ea pe podea. Riva scăpă tubul care se rostogoli ceva mai încolo. Încercă să se tîrască pe coate ca să-l ia, în timp ce Edison, în genunchi, în spatele ei, îi trăgea fusta în sus.

Timp de cîteva clipe, îl lăsă să-și înfigă degetele în carnea ei, și să se frece de ea, încercînd cu disperare să apuce tubul care se rostogolise. Edison trase violent de chiloții ei sfîșiind nailonul fin. Riva prinse tubul cu ambele mîini și izbuti să scoată capacul. Brusc, se răsuci în loc, îndreptînd tubul în direcția unde presupunea că se afla capul lui Edison, și apăsă pe clapă. Edison scoase un urlat sălbatic și căzu pe spate. Îl împinse la o parte, smulgîndu-și picioarele de sub el, dar nu suficient de repede. Edison țîșni în sus, o înșfăcă de păr, trăgînd-o violent, de parcă ar fi vrut să-i smulgă firele din rădăcină. Riva simți sub ea poșeta. Bîjbîind, o deschise și vîrî mîna înăuntru. Apucă în palmă micul revolver, pe care îl pusese acolo înainte de a pleca de-acasă, cel pe care i-l dăduse Cosmo. Scoase pistolul, proptindu-l în burta lui Edison.

— Încetează imediat! țipă ea.

În clipa aceea se deschise ușa magaziei. Lumina se aprinse instantaneu. În prag se ivi silueta lui Anne. Dintr-o singură privire, își dădu seama ce se întîmplă: Riva răstignită pe jos, cu poalele fustei suflecate pînă la brîu, cu lenjeria sfîșiată, ținînd un revolver în mînă. Edison, ghemuit peste ea, cu ochii injectați, cu fața schimonosită de o furie ucigătoare. Calmă, Anne intră în magazie, luă o mătură cu coadă metalică și îl izbi violent cu ea în cap pe soțul ei.

Se auzi un pîriit sinistru. Edison se clătină cîteva clipe, după care căzu ca un sac cu cartofi.

— Hai, repede, pînă nu vine careva, zise Anne.

Riva încerca deja să se ridice în picioare. Vîrî pistolul la loc în poșetă și își aranjă hainele. Arătau acceptabil. Puse mîna pe brațul lui Anne și șopti răgușit:

— Mulțumesc!

— N-ai pentru ce. De fapt plăcerea a fost de partea mea. Vrei să mă ajuți acum să-l scoatem pe hol?

— Sigur că da. Dar ce-o să...

— Cred că i s-a făcut brusc rău și l-a luat amețeala,

probabil ca urmare a accidentului de avion. S-a lovit la cap cînd a căzut. Ce zici?

– Păi... da, zise Riva. Da, merge..

Îl tîrîră afară. Abia reușiseră să-l proptească lîngă perete, cînd un bărbat în halat de laborant apăru de după colț, dinspre secția de terapie intensivă. Anne se lăsă rapid în genunchi și începu să-l lovească pe Edison pe față, pentru a-l trezi.

– Doctore, strigă ea, ajută-mă, te rog. Soțul meu a leșinat!

21

Ar trebui să-i ceară iertare lui Margaret, se gîndea Riva, cu ochii pironiți pe asfaltul întunecat al autostrăzii, în timp ce conducea mașina spre Bonne Vie. Fusese sigură că refuzul surorii ei de a depune plîngere la poliție împotriva lui Edison se datora nevoii de a nega realitatea acestei întîmplări nefericite; mai era și teama față de reacția opiniei publice la aflarea acestui incident. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că Margaret încerca astfel să-i protejeze intimitatea și viața personală. Riva nu știa nici acum motivul real pentru care Margaret procedase așa. În schimb, era sigură că ea n-ar fi apelat la autorități, dacă Edison ar fi izbutit să-și ducă pînă la capăt fapta mîrșavă. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să aibă de-a face cu poliția.

Comportării lui Edison nu i se putea găsi nici o circumstanță atenuantă. Cum de-și permitea să hărțuiască sexual o femeie, silind-o să i se supună? Cum devenise atît de sigur pe el, încît să își imagineze că putea scăpa basma curată? Probabil că femei ca ea și ca Margaret nu avuseseră tăria să-l acuze, permițîndu-i să se complacă în această egomanie. De fapt nu ar fi ajuns aici dacă gîndirea lui n-ar fi fost defectuoasă din capul locului.

Riva nu se simțea suficient de detașată de situație ca să

fie în stare să-i analizeze raționamentul și nici nu era curioasă să afle cum funcționa mintea lui. Îl detesta pentru durerea, teama și rușinea pe care i le provocase. Nu-i plăcea să se confrunte cu asemenea stări. Ideea că trebuia să le facă față îi dădea o senzație de vulnerabilitate.

Faptul că tentativa lui nu izbândise era într-un fel o victorie. Rivei îi părea teribil de bine și îi era recunoscătoare lui Anne, pentru intervenția ei. Totodată, simțea nevoia să-și alunge din minte oribilele minute petrecute în magazie, să uite că se petrecuseră aieva. Ar fi vrut să șteargă din memorie tot trecutul, să-l schimbe astfel încât să nu fi ajuns niciodată să îl cunoască pe Edison, să nu-i fi căzut nicicând pradă. Dar nu putea face asta. Nu putea anula acele câteva săptămîni pentru simplul motiv că Erin era rodul lor. Poate că nu reușea să recunoască public că e fiica ei; însă existența lui Erin justifica chinurile prin care trecuse.

Se simțea rănită. În adîncul ființei ei. Mai mult chiar decît tentativa de omor, acest atac asupra persoanei ei îi subminase parcă întreg sistemul defensiv. Se întreba dacă nu cumva singura modalitate de a repara ce i se întîmplase era răzbunarea. Dacă l-ar distruge pe Edison, unora li s-ar părea un gest justițiar. Era oare greșit să te răzbuni din motive personale, dar pentru binele general?

Chiar mai conta?

Edison avea dreptate. Nu-l putea distruge fără să se distrugă totodată și pe ea. Ar trage-o în mocirlă o dată cu el. Îi făcea bine să sfideze, să vocifereze, să lanseze amenințări, dar nu știa dacă ar fi în stare să le pună în practică. Poate cîndva, da! Cîndva, înainte ca Noel s-o fi sărutat. Acum, întrezărea parcă o vagă speranță de fericire. Avea senzația că ea și fiul lui Cosmo puteau depăși vechile divergențe, făurind împreună un viitor senin. Cu condiția ca Noel să nu afle cine fusese ea și cu ce se ocupase. Noel acceptase multe, dar nu-i putea pretinde să mai înghită și așa ceva. Nu se temeaa atît de

dezonoare, cît de faptul că ascunsese totul atîția ani. Nu era genul de bărbat care să poată ierta cu ușurință o asemenea minciună.

Erin, așezată pe scaunul din dreapta, lîngă Riva, tăcea privind fix pe geamul lateral; faptul că îl văzuse așa pe Josh anihilase exuberanța. La douăzeci și patru de ani, moartea e încă un fenomen abstract; cînd constai că te pîndește la tot pasul ai, de obicei, un șoc.

Riva nu-i pomenise nimic lui Erin despre incidentul din magazie. Se aranjase la toaletă, înainte de a reapărea: se pieptănase, își netezise hainele, își scosese chiloții sfîșiați și îi aruncase la coș. Nimic din înfățișarea ei nu lăsa să se vadă cît era de tulburată. Nu avea nici un rost să o mai necăjească pe Erin și cu povestea mîrșăviei lui Edison. Fiica ei era și-așa destul de necăjită. În plus, dacă tot nu anunța poliția, orice discuție despre cele petrecute nu-și avea rostul. Cu cît știau mai puțini, cu atît mai bine.

— Nu-ți place Josh, nu-i așa?

Riva întoarse capul brusc, auzind întrebarea lui Erin. La lumina aparatelor de bord, citi în ochii tinerei o acuzație mută.

— De ce spui asta? întrebă Riva, încercînd să cîștige timp.

— N-ai intrat să-l vezi. Și, de altfel, asta e părerea lui Josh. Mi-a spus-o înainte să plece cu tatăl lui.

— Nu știu ce bine i-aș fi făcut lui Josh dacă intram; tot nu și-ar fi dat seama că sînt acolo. Și să știi că îmi place și încă destul de mult.

— Dar nu suficient pentru a mă lăsa să plec cu el în Colorado.

— Nu-mi dau seama ce importanță are dacă îmi place sau nu de el. Nu pentru mine vine la Bonne Vie.

— Poate că nu, dar el te admiră, consideră că te descurci nemaipomenit în toate situațiile — afaceri, viața mondenă etc.

Nu-și dă seama ce ai împotriva lui și asta îl sîcîie teribil. Și-ar dori enorm să îl plăci.

Rivei nu-i trecuse niciodată prin minte că Josh era atât de perspicace încît să sesizeze că nu-l prea avea la inimă. Cît de ușor era să rănești pe cineva, fără să vrei s-o faci. Nu-i era nesuferit, desigur; pur și simplu nu-i plăcea să-l știe în preajma fiicei ei, ceea ce o făcea reticentă. Dar cum să-i explice toate astea, fără a ajunge la amănunte pe care nu le putea dezvălui?

Alegîndu-și cuvintele cu grijă, Riva spuse:

– Josh e un tînăr drăguț. Consider însă că în perioada asta nu e cazul că te implici prea mult într-o relație sentimentală.

– Dar te arăți foarte binevoitoare cu Doug Gorsline, remarcă Erin, cu ciudă. Se deducea din asta că Doug Gorsline n-avea șanse prea multe.

– Zău?! Păi, nu știu ce să zic, și el e un tînăr drăguț. N-ți place?

Cînd pui întrebări ce vizează intimitatea persoanei, riști să ți se răspundă cu aceeași monedă.

– De ce să nu-mi placă? răspunse tînăra, ridicînd din umeri. Poate nu e el chiar un făt-frumos, dar e deștept, nostim și știe să asculte ce îi spui.

– Dar îți place mai mult Josh?

– N-am spus asta. E cu totul altceva, pe cuvînt. Pe Josh parcă l-aș cunoaște de-o viață.

Luîndu-și inima în dinți, Riva plusă:

– Ca și cum ți-ar fi frate.

– Da, într-un fel, încuviință Erin, dar nu chiar.

Riva n-avu tăria să continue discuția pe această temă, așa că nu mai făcu nici un comentariu.

Automobilul rula pe drumul care mergea de-a lungul rîului. Traficul era redus datorită orei tîrzii; oamenii care fuseseră la biserică la slujba de duminică seara ajunseseră de mult acasă și se culcaseră, asemeni tuturor cetățenilor vrednici

și cinstiți care nu aveau vreo întâlnire sau vreo petrecere la care să se ducă. Huruitul discret al motorului era dublat de bîzîitul instalației de aer condiționat. Cerul era înnourat, deși ploaia încetase. În liniștea serii, se puteau auzi crîmpeie de sunete: zumzet de insecte, orăcăit de broaște, țipătul vreunei păsări de noapte. După atîtea nopți zbuciumate, Rivei începu să i se facă somn, dar în oglinda retrovizoare laterală se ivi brusc lumina unor faruri care se apropia rapid. Viteza vehiculului o alarmă pe Riva. Încercă să se liniștească; probabil că la volanul mașinii din spate era vreun fante care se întorcea acasă după un week-end demential, nerăbdător să apuce și el un pui de somn înaintea unei noi săptămîni de lucru. Îi veniră în minte avertismentele lui Noel – n-ar fi trebuit să plece, fără să-l ia măcar pe George ca s-o protejeze.

Mașina din spate reduce intensitatea farurilor. Distanța dintre cele două vehicule se micșora din ce în ce mai mult, ca și cum șoferul celui din spate s-ar fi pregătit să intre în depășire. Riva conducea cu viteză constantă.

Brusc, farurile mașinii trecură la fază lungă, timp de cîteva secunde, schimbîndu-se din nou la faza scurtă. Vehiculul reduce viteza, rămînînd ceva mai în spate și păstrînd o distanță constantă față de automobilul condus de Riva.

Riva accelerează. Mașina din spate accelerează și ea. Riva încetini. La fel și cealaltă mașină. Riva încetini și rula pe partea dreaptă a drumului, în semn că voia să se lase depășită. Mașina din spate nu dădu curs acestei invitații.

Simplă coincidență, în mod cert. Poate că presupusul Romeo avea chef să șofeze cu aceeași viteză pe care o menținea și ea sau poate că locuia undeva prin apropiere și considera inutil să o mai depășească. Riva privi în oglinzile retrovizoare; mașina din spate nu semăna cu nici unul dintre automobilele vecinilor ei. De fapt, din cauza farurilor aprinse, vehiculul era într-un con de umbră. Oricum, automobilul din

spate continuă să păstreze aceeași distanță față de mașina Rivei.

În sfârșit, apăru aleea care ducea la Bonne Vie. Riva semnaliză și încetini. Mașina din spate îi urmă exemplul. Riva se angajă pe alee. Mașina viră urmărind-o.

Riva apăsă pe pedala de accelerație, măbind viteză considerabil. Erin își încleștă degetele pe mânerul portierei, privind uluită spre Riva.

– Mătușă Riva, ce...

– Ascultă ce-ți spun, o întrerupse Riva. Când am să opresc în fața ușii, sări din mașină și fugi spre casă. Nu te uiți în urmă, nu te oprești. Pur și simplu, fugi.

– Dar de ce? Iar sînt tipii ăia?

– Nu știu. Fă însă cum ți-am zis.

La lumina aparatelor de bord, Erin încercă să deslușească expresia întipărită pe chipul Rivei.

Rotind brusc volanul, Riva angajă mașina pe aleea din fața casei. Apăsă violent pe frînă. Erin deschise brusc portiera și o luă la fugă. Înainte ca Riva să-și desfacă centura de siguranță și să se dea jos, tînăra urcase deja treptele și traversa galeria. Abraham le aștepta, ținînd larg deschisă ușa de la intrare. Erin dădu buzna înăuntru, se opri și privi înapoi. O pufni rîsul.

Riva întoarse capul. La lumina felinarului de la intrare, văzu o mașină roșie Alfa Romeo.

Trînti furioasă portiera și se îndreptă cu pași mari spre Dante, care cobora din mașină.

– Ce naiba! strigă ea. M-ai speriat îngrozitor!

– Iartă-mă, zise el zîmbind, deși ochii lui aveau o expresie sumbră. Măcar în felul ăsta ai catadicsit să mai vorbești și tu cu mine. Mi-era teamă că n-o să vrei nici măcar să mă vezi.

– Și de ce, mă rog? Fiindcă ai abuzat de ospitalitatea

mea și te-ai dus cu Anne Gallant la cabană? Treaba asta nu mă privește pe mine.

Dante se strîmbă.

– M-am gândit că poate tu ai sunat atunci. N-are multă lume numărul și, în plus, nu știa nimeni că sînt acolo.

– Foarte inteligent.

– Totuși, nu suficient, din moment ce m-ai prins. Îmi dai voie să intru și să mă explic – să mă apăr în fața ideii ăsteia cretine cum că eu aș fi încercat să-l ucid pe Edison?

– Crezi că-i o idee chiar atît de cretină?

Dante rămase fără replică. În ochii lui se citea o mare mîhnire.

– Pe Anne o pot înțelege; de fapt ea nu mă cunoaște și e tare necăjită din cauza fiului ei. Pe tine, însă, nu te pot înțelege.

Ofînd, Riva își întoarse privirea.

– Să înțeleg că Anne te-a sunat și ți-a povestit despre conversația noastră?

– Da. Mă lași să intru?

Promisese să încerce să afle de la el cît mai multe despre accidentul de avion. Nu strica să o facă acum. Așadar, îi răspunse afirmativ.

Abraham continua să fie cu ochii în patru. Dante refuză, clătinînd din cap, cînd majordomul îi oferi cafea și prăjituri. Riva îi mulțumi și îi făcu semn să plece. După toate aparențele, Erin se dusesese sus să se culce. În bibliotecă era aprinsă lumina, ceea ce constituia un indiciu că Noel se afla acolo.

Riva porni înainte pe hól, intră în salonaș și închise ușa. Dante nu mai așteptă ca Riva să se întoarcă spre el:

– N-am făcut-o eu. Știu că declarația asta nu înseamnă mare lucru, dar simt nevoia să îți precizez că n-am nici un amestec.

Riva se întoarse cu fața spre el:

– Tare mult aş vrea să te cred. Şi, totuşi, cineva a făcut chestia asta; tu aveai posibilitatea şi motivul.

– Anne fiind motivul, iar presupusele mele legături cu mafioţii, posibilitatea, nu-i aşa?!

– Poţi nega vreuna dintre supoziţii?

– Judecînd după aparenţe, nu. Ce mă deranjează e că trebuie să mă dezvinovăţesc în faţa ta.

– Anne crede că mai există un motiv – eu. Că ai fi făcut asta pentru mine.

– Poate că aş fi făcut-o, dacă m-ai fi rugat.

– Termină! Îl puse ea la punct, pe un ton tăios.

– De ce nu? Ăsta e adevărul.

– Ceea ce nu înseamnă că mi-e mai uşor.

– Îmi pare rău, nu-i vina mea.

– Varianta asta mă transformă în ceva ce nu sînt, nu-ţi dai seama?! strigă ea. Ai făcut din mine o Madonă, o femeie neprihănită şi teribil de bună, o persoană pentru care merită să-ţi sacrifici toate principiile. Dar e o imagine falsă! Eu sînt aşa cum sînt şi atît. Nu vreau să fiu idolatrizată. Vreau să fiu iubită cu toate cusururile mele, care să fie recunoscute şi acceptate. Tot ce doresc e să fiu iubită!

– Am ştiut tot timpul că sentimentele mele nu sînt suficiente. Asta nu înseamnă că aş fi în stare să ucid pentru tine în speranţa de a obţine mai mult.

– Dacă nu tu ai pus la cale atentatul, atunci cine a făcut-o? Uşa care dădea în sufragerie se deschise scîrţîind.

– Scuzaţi-mă că am tras cu urechea, zise Constance, intrînd agale în salon. M-am fiţit toată seara de colo-colo, de plictiseală, căutînd ceva cu care să-mi omor timpul. Conversaţia asta mi se pare de-a dreptul fascinantă, aşa că nu vreau s-o ratez. În plus, am şi eu de adăugat cîteva chestii.

Riva amuţise de uimire. O urmărea cu privirea pe femeia care se îndrepta spre Dante unduindu-şi lasciv trupul înveşmîntat într-o rochie de mătase de culoarea ambrei.

Constance desfăcu brațele într-un gest tipic italianesc, prin care voia să arate că era absolut nevinovată.

– M-am amestecat în viața ta, Dante Romoli, zise fosta nevestă a lui Noel, recunosc. Motivele mele sînt... în fine, ți le voi expune cu altă ocazie, dacă te interesează. Eu am fost cea care i-am sugerat Rivei că ai plecat cu Anne Gallant la munte.

Dante se încruntă, privind-o fix:

– Ce-ai făcut?!

Constance se apropie atît de mult de Dante, încît mai avea puțin și se lipea de el. N-o făcu, însă privirea cu care îl învăluie pe sub gene era provocatoare.

– A fost o pornire; sînt foarte impulsivă. Ca să îndrept cît de cît greșeala și ca să-mi satisfac niște curiozități, am făcut cîteva investigații printre rudele din New Orleans – sicilieni, mă înțelegi? Sînt gata să jur că n-ai nici un amestec în „aranjarea“ avionului lui Edison Gallant.

Țîmp de cîteva secunde domni tăcerea. Dante o studia pe prințesa siciliană de parcă ar fi văzut-o prima oară. Constance îl privea și ea cu o nonșalanță jenantă.

În cele din urmă, Riva i se adresă:

– Știi cine a făcut-o?

– Genul acesta de informație nu se obține „pe gratis“, îi răspunse Constance, fără să-și dezlipească ochii de pe chipul lui Dante.

– Dar cealaltă informație ți-au dat-o?

– Da.

– Ți-au spus, cumva, cine i-a angajat pe tipii care m-au atacat pe mine și pe șofer?

Constance se întoarse, aruncîndu-i Rivei o privire ironică.

– Aici e mîna lui Edison; mi s-a pomenit de chestia asta în treacăt, ca un fapt ciudat. Edison este familiarizat... cu aceste rude de o bucată de vreme, cel puțin în sensul că primește

bani de la ele. Persoanele acestea și-au reafirmat sprijinul pentru el în ultimele zile. Dar a devenit lacom; cere prea mult. A încercat să îi convingă să submineze Staulet Corporation, cumpărând acțiuni și declanșând o licitație ostilă. Cum pachetul cel mare e deținut de tine și de Noel, n-aveau sorți de izbândă.

Tentativa de a ataca Staulet Corporation, se gândi Riva, nu era decît o altă modalitate de a o înșelunchea. Și s-ar fi putut să izbîndească.

Constance se întoarse din nou spre Dante:

– Se pare că Gallant i-a rugat pe „amicii“ lui să se concentreze și asupra localului tău de pe malul lacului – chestia cu drogul Ecstasy. A făcut-o din răutate. Ești prieten cu Riva, prin urmare, voia să-ți facă necazuri. Poftim! Vezi cîtă osteneală îmi dau pentru tine? Nu-mi ești recunoscător?

– Veșnic recunoscător, zise Dante, pe un tîm neutru. Ia spune, informatorii tăi intenționează să continue să se ocupe de mine?

– Nu cred, zise Constance, ținîndu-și buzele cămoase. Le-am spus că e o tîmpenie, ceea ce de fapt știau și ei. Pretențiile lui Gallant, plus cererea de a i se da doi tipi care să o atace pe Riva, i-au făcut să creadă că, în realitate, candidatul lor e cam labil. Se discută posibilitatea de a nu-l mai sprijini. După părerea mea, accidentul recent, cu iz de incompetență și de răfuială personală, îi va determina să se retragă.

– Tot nu pricep, făcu Riva, încruntîndu-se, dacă ai aflat atîtea, cum de nu ți-au spus cine a provocat prăbușirea avionului?

Constance scutură din cap, mișcîndu-și pletele negre.

– Cred că treaba n-a fost aranjată prin ei. Cu alte cuvinte, habar n-au.

– Chestia asta cu restaurantul e ciudată, îi spuse Riva lui Dante. Cum de nici unul dintre așa-zișii tăi prieteni nu ți-a spus că aici e mîna lui Edison?

Dante ridică din umeri.

– Prietenii mei sînt așa cum sînt – amici din perioada adolescenței, cînd lucram prin French Market și restaurante; nu avem relații de afaceri. Dacă unul dintre ei ar auzi sau ar descoperi ceva referitor la mine, poate m-ar preveni, însă influența lor nu se extinde în întreaga mafie din New Orleans.

– Atunci, de ce ai ținut totul secret atîția ani?

– Lumea nu înțelege. Oricum, nu e un subiect pe care să-l discuți cu alții, dacă vrei să rămîi prieten cu ei.

– Pentru italieni, prietenii de acest fel sînt ca niște frați, preciză Constance, mîngîindu-l pe Dante pe braț.

Tonul protector cu care Constance rostise aceste cuvinte o irită pe Riva. Dante părea să nu fi sesizat manevra Constancei. Era clar că aceasta îl plăcea. Dacă așa stăteau lucrurile, Dante trebuia să profite. În fond, nu era el partizantul ideii că e bine să jonglezi cu femeile?!

– Eu rămîn la părerea mea: trebuia să-i întreb și s-o scutești astfel pe Constance de o bătaie de cap în plus.

– Puteam să întreb, numai că mi-a fost teamă de posibilul răspuns.

– Cum adică? făcu Riva, enervată.

Dante îi aruncă o privire:

– Știam că mi s-a întins o cursă. Toate elementele duceau la această concluzie, apariția subită a drogului, cantitățile însemnate ce se puteau găsi la club, dar nu și la localurile alăturate, fețele noi care au apărut pe-acolo, oameni cu reputație îndoielnică și plini de bani.

– Dar n-ai spus niciodată nimic despre toate astea.

– Nu voiam să învinuiesc pe cineva pe nedrept.

– Cum ar fi de pildă?

Trăsăturile lui Dante se înăspriă; își încleștă degetele peste mîna cu care Constance continua să-l mîngîie pe braț:

– Cum ar fi de pildă musafira ta, aici de față.

Constance se albi. Își smulse mîna și începu să-și frece încheietura.

– Ce tot îndrugi acolo?

În clipa aceea, de undeva din spate se auziră niște aplauze. Toți se întoarseră și îl văzură pe Noel rezemat de tocul ușii. Habar n-aveau de cînd stătea acolo, însă, după reacția pe care o avusese, era limpede că prinsese o bună parte din discuție. Era ciufulit, de parcă și-ar fi răvășit părul cu degetele în timp ce lucra, iar sub braț avea un formular de profit și pierderi. Înclinînd capul spre Dante, rosti cu emfază:

– Felicitări. Rar se întîmplă ca bărbații să sesizeze atît de repede ce fel de persoană e doamna.

Constance îl săgetă cu privirea pe fostul ei soț. Înceleștîndu-și pumnii, se întoarce din nou spre Dante:

– Explică-te imediat! Hai, dă-i drumul!

– Haide, Romoli, zău așa, vrem să auzim și noi, îl îndemnă Noel.

Dante își drese glasul:

– Bine, fie, uite cum stau lucrurile. Nefiind chiar prințul din poveste, am rămas un pic surprins cînd am constatat că prințesa îmi face avansuri. Văzînd că jocul continuă, am devenit de-a dreptul bănuitor, mai ales cînd mi-am dat seama că toate conversațiile noastre se învîrteau în jurul persoanei tale, Riva. Așa mi-am dat seama că, de fapt, Constance nu te poate suferi.

– Pe mine? făcu Riva, încruntîndu-se. Dar de ce?

– Nu mai face pe mironosița, exclamă Constance. Tu mi-ai distrus căsnicia.

– Ce aberație, obiectă Riva.

– Ha!

Riva îi aruncă o privire lui Noel, al cărui chip era impenetrabil. Noel se uita la Dante:

– Deci ce spuneai, Romoli?

– Spuneam că, de fapt, Constance voia să mă distrugă. Știînd-o expertă în vendete, în general, am ajuns să mă întreb dacă nu cumva voia să se folosească de mine pentru a se răfui

cu Riva. În plus, clubul o interesa mai mult decît ar fi fost normal, avînd în vedere că frecventează localuri gen Maxim. Pe timpuri, sicilienii erau exact așa cum spunea ea despre Edison: săvîrșeau acte de răzbunare împotriva unui dușman, incluzîndu-i pînă și pe prietenii apropiați ai acestuia. Nu aveam de unde afla dacă avea relații de acest gen la New Orleans, însă logic supoziția mea trebuia să se adeverească. Am ajuns să presupun că îmi întinde o cursă: dacă nu cedam farmecelor ei, lovind astfel indirect în Riva, era în stare să dea semnalul pentru declanșarea scandalului cu drogurile de la club.

– În viața mea nu mi-a trecut prin minte așa ceva! strigă Constance.

– Nu cumva ar trebui să-ți fim recunoscători? zise Noel.

Fosta lui soție se răsuci cu fața spre el, înfruntîndu-l:

– N-aș fi mers niciodată atît de departe cu o vendetă.

Iar dacă m-aș fi gîndit totuși la așa ceva, aș fi avut atîta minte încît să nu se afle!

– Mda, și vrei să te cred.

– Oh, ești imposibil! făcu Constance, întorcîndu-i spatele.

– Deci, cum rămîne? interveni Riva.

Constance se grăbi să vorbească, încercînd să abată atenția de la persoana ei:

– S-ar putea ca această întrebare și-și găsească răspunsul prin tine, Riva. Rămîne în continuare problema cu tipul ăla, Gallant. Din cîte am putut eu afla, tu ești cea care îi dorești cel mai mult moartea. Poate că tu ai pus totul la cale și îi acuzi pe alții ca să te acoperi.

– Nu, zise Dante, tăios. Riva n-ar fi în stare de așa ceva.

– Nu! Constance se mulțumi să scuture din cap. Bine, atunci, Noel. Gallant a reprezentat o amenințare pentru Riva, așadar și pentru Staulet Corporation. Protejarea companiei creată de tatăl său este un lucru esențial pentru el.

– Nu! zise Riva. Oricum, Noel habar n-a avut de călătoria făcută de Edison.

– Zău, chiar așa?! Constance zîmbi, aruncîndu-i lui Noel o privire vicleană. Dacă vrei să știi, s-a dus în vizită la el cu puțin timp înainte de plecare.

Riva făcu ochii mari. Cu glasul sugrumat, nevenindu-i să-și creadă urechilor, întrebă:

– Ce-a făcut?!

– Ciudat, nu-i așa? Sînt sigură că s-a dus, fiindcă l-am auzit cînd vorbea la telefon și încerca să afle unde îl putea găsi pe Gallant. Nu-i așa că te-ai dus, scumpule?

– M-am văzut cu el, recunoscui Noel.

– Bine, dar de ce? întrebă Riva.

Constance răspunse în locul lui:

– Fiindcă problema îl privea și pe el. Legat de corporație, desigur.

– Mi-am făcut griji pentru orice și oricine ar fi putut fi afectat de faptele lui Gallant. Era important să aflu de ce natură puteau fi aceste fapte.

Constance îl privi cu ironie:

– Cîtă logică și înțelepciune!

– Așa sînt eu, în primul rînd rațional, îi replică Noel, uitîndu-se cu duritate la fosta lui nevastă care se văzu nevoită să-și plece privirea.

– Iar bărbații înzestrați cu asemenea calități, remarcă Riva, nu ucid.

Pe chipul vechiului ei prieten, Dante, se citea atîta înțelegere și compasiune, încît își întoarse jenată privirea. Uneori, legăturile de prietenie devin mult prea strînse.

– Dar cineva a făcut-o, totuși, insistă Constance, agasată.

– Edison are probabil și alți dușmani. Remarca veni din partea lui Noel.

– Tot ce se poate, zise fosta lui soție. Însă nimeni nu l-a atacat pînă la acest accident; în plus, necazurile cele mai mari le-a provocat aici, la Bonne Vie.

Riva era obligată să-i dea dreptate, dacă se gîndea la Boots și la Margaret, la Dante și la Anne, deși aceștia nu aparțineau propriu-zis de Bonne Vie.

Dante oftă istovit, frecîndu-se la ceafă:

– În felul ăsta nu ajungem nicăieri. Mai bine plec. Anne e singură la spital; ar trebui ca cineva să stea cu ea. Întorcîndu-se spre Riva, o întrebă: Mă conduci?

Ieșiră amîndoi din salonaș. La ușă, Dante se întoarse și o prinse de mîină:

– Îmi pare rău dacă toate astea te-au necăjit; n-am crezut că o să se ajungă la așa ceva. Pur și simplu nu aveam liniște, știind că m-ai putea învinui pentru ceea ce a pățit Josh.

Riva izbuti să zîmbească:

– Chiar dacă a fost așa, n-a durat decît o clipă.

– Îți mulțumesc din suflet. Aplecîndu-se, o sărută pe frunte: Noapte bună.

Cuvintele lui sunaseră cumva straniu. Riva avea impresia că în seara aceea ceva se schimbase în relația lor. Să fi fost de vină lipsa ei de încredere, convingerile lui Constance, întrebările pe care ea i le pusese sau faptul că nu se îndoise de motivele lui Noel – nu-și dădea seama. Cert era că Dante se îndepărtase oarecum de ea. Sau pur și simplu i se părea?

Riva se întoarse și constată că fosta nevastă a lui Noel se afla în spatele ei.

– M-ai avertizat să nu-i fac rău, zise Constance, dar i-ai făcut tu mai mult decît i-aș fi putut face eu vreodată.

Riva îi dădu dreptate, în sinea ei. Cei care-ți sînt dragi te pot răni cel mai rău. Oricum, n-avea nici un rost să-i dea dreptate acestei femei.

– De unde atîta grijă dintr-o dată? zise Riva.

– E un bărbat puternic și mult mai inteligent decît m-am așteptat. Coralie și Pietro îl plac foarte mult.

– Țta nu-i un motiv.

– Și mie îmi place la fel de mult.

– Dacă vrei să mă avertizezi din nou, cruță-ți eforturile.
Constance făcu o grimasă.

– Mi-am dat seama. O fac din curtoazie. Poate că nu sînt o persoană atît de logică, de rațională ca Noel, însă știu să fiu politicoasă și amabilă.

Derutată, Riva zise:

– Mulțumesc.

– N-ai pentru ce. Întorcîndu-se, Constance o porni agale, cu un mers grațios, spre scările din capătul holului.

Noel stătea în pragul salonașului, rezemat de tocul ușii. Făcuse sul hîrțiile pe care le avea în mîină. Cînd zgomotul pașilor se stinse, în casă se așternu liniștea.

– N-am apucat să te întreb: cum se simte fiul lui Gal-lant?

– Starea lui e aceeași, răspunse Riva, ceea ce, se pare, e de bun augur.

– Și Erin?

– Ea e bine. Vrea să se ducă din nou la spital mîine dimineață.

– Dacă ai de gînd s-o însoțești, sper că ai să mă anunți pe mine sau pe George. Și n-ar strica să te odihnești un pic. Arăți cam obosită.

Un zîmbet fugar arcui buzele Rivei; o amuza neașteptata lui lipsă de tact.

– Nici nu-i de mirare, răspunse ea.

Urmă o pauză stîinjenitoare. Nu îndrăzneau să se privească în ochi. Pentru prima oară, după noaptea petrecută împreună, erau singuri. Tensiunea dintre ei creștea.

Brusc, Noel se smulse de lîngă ușa și porni spre dormitorul lui:

– Bine atunci, noapte bună.

– Nòel? îl strigă ea, cu vocea încordată.

– Da?

O clipă, Riva uită ce voia să-i spună. Cînd își aminti, nu

se simți în stare să-l întrebe direct, așa cum făcuse cu Dante, dacă el era vinovat de cele întâmplate. Cu pumnii strânși, cu ochii pironiți în podea, își căuta cuvintele.

– Ce e? întreabă el.

În cele din urmă, Riva ridică privirea:

– Ai știut că Edison urma să plece la Shreveport și că va pilota avionul?

Secundele treceau nemilos. Noel o privea scrutător:

– Și ce dacă am știut?

– Încerc doar să mă lămuresc cum stau lucrurile.

Dar nu era numai asta. O altă idee i se furișă insidios în minte. Simți că pălește. Umezindu-și buzele, zise:

– Și ce altceva ți-a mai spus?

Noel o studia cu atenție:

– O grămadă de lucruri, dar nimic deosebit. De ce mă întrebi?

Riva simți că își recapătă suflul. Era normal ca Noel să considere trecutul ei important, deoarece se putea răsfrînge, inevitabil, asupra tatălui său și a companiei Staulet Corporation.

– Nu ți-a zis nimic – în fine ceva care să te facă să te gîndești că ar fi mai bine dacă Edison ar dispărea?

Noel rîse scurt:

– Am crezut că în privința asta curiozitatea ta a fost satisfăcută. Oricum, e cazul să reții că n-am simțit niciodată nevoia să-i omor pe cei care mi-ar putea pricinui necazuri.

Riva constată că îi tremurau mîinile.

– Nu, nu, știu asta. Doar că... Cineva a pus la cale atentatul, iar Josh s-ar putea să moară din cauza asta. Accidentul mă obsedează. Oamenii normali nu fac asemenea lucruri, dar nu-i ușor să-ți dai seama cine e cu adevărat normal.

– Oricum, nu vei afla întrebînd, zise el, calm.

– Nu, într-adevăr.

Același lucru i-l spusese și ea lui Anne, dar uitase. Îi

zîmbi, mulțumită că nu era supărat, deși nu pricepea cum de nu se enervase. Noel schiță un gest stîngaci, ca și cum ar fi vrut să întindă mîna spre ea și să o mîngîie, dar se trase înapoi ca ars.

– Ce se întîmplă? întrebă el. Ceva nu e în regulă, ceva mai grav decît grija pe care i-o porți lui Josh Gallant, decît amenințările împotriva lui Edison sau chiar decît cele împotriva ta. Te-a jignit cineva?

O tulbură faptul că Noel izbutea să-i ghicească gîndurile și să-i sesizeze frămîntările.

– Nu chiar.

– Dar s-a încercat asta, nu-i așa? Cine a făcut-o? Soția lui Gallant?

Riva scutură din cap, intenționînd să nege:

– N-are importanță.

– Ba are. Nu se poate să fi fost Erin sau Doug Gorsline. Rămîne Gallant, care a fost și el la spital.

Îl văzuse insistînd pe Noel în tranzacțiile de afaceri, însă era prima oară cînd trăia așa ceva pe propria-i piele.

– N-a fost mare lucru – o divergență de opinii.

– Referitor la ce? Dacă să-l lași sau nu să facă dragoste cu tine? Mă gîndeam eu că asta e. Cît de departe a mers?

Insistența lui începu să o enerveze.

– În cazul în care vrei să afli dacă a izbutit, ei bine, răspunsul e „nu“!

– Dar a încercat, a încercat cu forța? Trăsăturile lui Noel se înăspriră văzînd că Riva nu-i răspundea. De ce îl acoperi? De ce toată lumea îl acoperă? Tu, Margaret, chiar și soția lui încercați să-l protejați.

– Poate că în felul ăsta ne protejăm pe noi înșine, zise ea, privindu-l lung, ca și cum ar fi vrut să-l facă să înțeleagă mai mult decît îi spusese.

– Într-adevăr, sau sînteți toate îndrăgostite de el?

– Ei, bravo, ce aiureală! exclamă ea, cu dispreț.

– Nu văd de ce te miri? Efectul e același, imunitate pentru el orice ar face.

– Nu se poate altfel.

– Ba da, se poate, trebuie să se poată. Oamenii care nu sînt obligați să se confrunte cu consecințele faptelor lor ajung să creadă că au dreptul să facă orice.

– Vrei să spui că dacă Edison m-a atacat, de vină sînt eu?

– Nu, însă există un vechi proverb: Dacă dușmanul te atacă o dată, e greșeala lui. A doua oară, însă, e greșeala ta.

– Nu vreau răzbunare, ci pace.

– Uneori se confundă, dacă în acest fel se pune capăt primejdiei.

– Cred că ai dreptate, zise ea, privindu-l în adîncul ochilor lui cenușii.

Undeva înlăuntrul lui existase întotdeauna această duritate. Asta o determinase să creadă, cu mulți ani în urmă, că Noel fusese în stare să se folosească de faptul că se simțise atrasă pentru a o seduce, ca apoi să se descotorosească de ea. Trecuse multă vreme pînă își dăduse seama că Noel era în același timp un om drept și hotărît.

Se priviră cîteva clipe lungi. Privirea lui zăbovi asupra cearcănelor de sub ochii ei:

– Te simți bine?

Fizic sau psihic? La ce se referea. Încerca cumva să afle dacă Edison o vătămase în vreun fel sau dacă nu cumva era necăjită din cauza celor petrecute între ei doi în noaptea precedentă? Ori pur și simplu voia să-și dea seama dacă va fi capabilă să facă față evenimentelor care se succedau atît de rapid? În orice caz, răspunul era același.

– Mă simt excelent, spuse ea.

Noel îi înconjură umerii cu brațul:

– Haide atunci, e ora de culcare.

O clipă, Riva crezu că o chema să doarmă cu el. Ar fi fost o confirmare a faptului că noaptea de dragoste dinainte

însemna totuși ceva. Mai mult chiar, gândul de a se cuibări în brațele lui îi încălzi sufletul. Nu-și dorea altceva decît să se piardă în brațele unui bărbat – în brațele acestui bărbat – pentru a uita tot ce se întîmplase săptămîna aceea blestemată.

Cînd ajunseră însă în capătul holului, acolo unde începeau scările, Noel se desprinsese de lîngă ea, urîndu-i din nou „Noapte bună“.

– Noapte bună, îi răspunse și ea și urcă scările singură. Abia cînd ajunse pe holul de la etaj auzi închizîndu-se încetișor ușa de la dormitorul lui.

Riva nu se culcă. Făcu o baie și își puse halatul de casă. Stinse lumina, se urcă în pat și închise ochii. Își înfoie bine perna și își trase cearșaful așa cum îi plăcea ei. Degeaba.

Rămase lungită multă vreme, privind fix în întuneric, pînă începură s-o usture ochii. Nu voia să se gîndească la Noel. Ce rost avea? Încerca să se gîndească la Edison.

Îi reveneau în minte, obsedant, cuvintele și gesturile lui. Intuia că toate astea ascundeau ceva important, o informație pe care nu izbutea să o concretizeze. Se strădui pînă cînd gîndurile începură să i se învîrtă într-un cerc vicios; se căzni să analizeze fiecare cuvînt, fiecare nuanță. În cele din urmă izbuti să ajungă la o concluzie, destul de vagă. Cu toate acestea, hotărîrea pe care o luă era suficient de clară.

Din cauza egoismului, a pretențiilor absurde și a manipulării fără scrupule a vieților altora, Edison împinsese pe cineva din anturajul lui la un gest criminal. Iar ea, temătoare și absurd de mîndră, îl ajutase. Nu-i mai rămînea de făcut decît un singur lucru.

22

Riva Staulet la telefon. Aș putea vorbi cu Doug Gorsline?
– Un moment, vă rog.

Rivei îi transpirase palma în care ținea receptorul, așteptînd ca persoana care îi răspunsese în redacția ziarului să îl găsească pe Doug. Se ruga din tot sufletul ca tînărul să fie acolo. Nu era sigură că s-ar încumeta să îl caute din nou, în cazul în care ar fi fost plecat. Nu avea motive să îi fie teamă de ceea ce își propusese să facă, însă preliminarile acestui demers i se păreau cumplite.

– Alo?

Recunoscînd vocea lui Doug, i se adresă fără nici o introducere:

– Sînt Riva Staulet. Am nevoie de ajutorul tău. Vreau să organizez o conferință de presă. Poți să-mi spui, te rog, cum ar trebui să procedez?

Urmă o scurtă pauză, necesară ca Doug să se dezmeticească. Apoi, fără să o întrebe de ce și nici în ce scop, se interesează doar în privința datei și a locului. Cînd Riva îi sugeră dimineata următoare, la Bonne Vie, tînărul zise:

– Am înțeles, doamnă Staulet. Considerați că totul e aranjat.

– Îți mulțumesc, Doug, și îți sînt recunoscătoare.

Nu exagera; îi era într-adevăr recunoscătoare nu numai pentru ceea ce făcea, ci și pentru faptul că totul se aranjase nesperat de rapid.

Dacă tot alesese soluția asta, mai bine să termine cât mai repede. Fusese nevoie de douăzeci de ani ca să-și făurească o existență solidă la Bonne Vie. Acum mai avea de așteptat doar douăzeci de ore pentru ca tot ceea ce clădise cu atâtea eforturi să se năruie. Totul avea să dureze cel mult douăzeci de minute.

Greșise programînd conferința de presă pentru a doua zi dimineată; ar fi trebuit să o fixeze în această după-amiază, însă nu-și imaginase că se putea rezolva cu atîta promptitudine. Oricum, voia ca toată lumea să poată fi anunțată. Începea lunga așteptare, mai rea chiar decît preliminarile.

Avea, totuși, timp să-și ia rămas-bun. Era convinsă că asta avea să urmeze. Va face toate dezvăluirile, Noel nu va putea accepta prezența ei în continuare la Bonne Vie. Casa îi aparținea lui. Excluz ca opinia publică sau prietenii tatălui său să îl împiedice s-o dea afară. Nu încăpea îndoială că în privința celorlalte părți din avere Noel se va purta corect, însă îl va preocupa în primul rînd să șteargă această pată rușinoasă de pe numele familiei. Și cine l-ar fi putut blama pentru asta?

Riva ieși din cameră și o porni către terasa de sus, care dădea spre aleea de la intrare. Întinse mîna, lăsînd-o să alunece mîngîietor pe balustradă. Știa fiecare creștătură, fiecare stîlp. Casa trebuia retencuită cît de curînd. Să nu uite să-i lase un bilet lui Noel în care să îi indice denumirea exactă și numărul vopselei de culoarea piersicii, ca și al albului pentru stîlpi și grilaje și al verdei închis de la obloane. Materialele necesare recondiționării obloanelor și jaluzelelor nu se puteau procura decît dintr-un singur loc; trebuia să îi noteze adresa. Da, și să-i reamintească să aibă grijă de ferigile de lîngă uși, care

trebuiau udate, plivite și puse, eventual, în alte vase. Altminteri, la două săptămîni după plecarea ei, riscau să se usuce.

Se opri în mijlocul terasei, contemplînd tunelul întunecos format de stejarii care străjuiau aleea. Ce frumoși erau. Razele soarelui de dimineață se furișau printre crengile lor bogate, desenînd forme jucăușe pe asfalt. Copacii aceștia erau atît de bătrîni, încît aproape că nu se schimbaseră de cînd îi văzuse prima oară. E adevărat, li se mai rupseseră cîte o ramură din cauza vijeliei sau îi atacaseră omizile, însă supraviețuiseră capriciilor vremii. Aveau să rămînă acolo și după plecarea ei. Cîtă lume văzuseră acești falnici arbori venind și plecînd!

Și cîți oameni vor mai trece pe sub coroanele lor!

Ce tînără era cînd venise prima oară la Bonne Vie și cît de timidă. Se măritase cu Cosmo din recunoștință și afecțiune. Dorise să fie o soție bună, și pînă la urmă reușise. Nu se așteptase să se îndrăgostească de fiul lui, nu intenționase să se arunce cu trup și suflet în acea aventură.

Se îndrăgostise de Noel. Fuseseră prima și singura dată cînd iubea cu adevărat pe cineva. Nu-și dăduse seama de profunzimea sentimentelor ei, decît atunci cînd Noel plecase de la Bonne Vie. Nu încetase niciodată să-l iubească. De cîte ori îl revăzuse de-a lungul anilor trăise o stare de beatitudine dureroasă. Vestea că se însurase fusese o mare lovitură, din care nu-și revenise decît atunci cînd aflase că divorțase. Nu putea preciza ce i se părea mai cumplit: faptul că nu mai era liber, atunci cînd se căsătorise, sau mai tîrziu, cînd el își recăpătase libertatea, realitatea că ea era măritată.

Și, totuși, îi plăcuse statutul de căsătorită; Cosmo avusese grijă să nu-i lipsească nimic. Îi oferise tot ce-și putea dori o femeie, o înconjurase în permanență cu dragoste și solicitudine. Riva trăise plăcerea de a deveni un partener activ în firmă, învățase să iubească și să conducă gospodăria, să fie mîndră de faptul că putea fi o gazdă desăvîrșită. Căpătase

încredere în ea însăși, eliberîndu-se de obsesia că era doar o femeie întreținută. Cu toate acestea, rămăsese rezervată față de personalitățile publice pe care le întâlnea: președinți, oameni de stat, scriitori și actori celebri, sportivi de renume, oameni din înalta societate a căror prestanță se datora averii pe care o moșteniseră. Se purta cu dezinvoltă, deși în sinea ei păstra un fel de teamă, pe care nimeni nu o intuia.

Nu-și dorise niciodată să rămînă văduvă. Moartea lui Cosmo însemnase o pierdere imensă, deși omul acesta făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să o despartă de fiul lui. Știuse tot timpul ce simțea ea, dar se străduise din răspluteri să o păstreze alături de el. Procedînd astfel, sacrificase dragostea fiului său. O preferase pe ea, în locul fiului, carne din carnea lui, și fusese nevoit să trăiască cu acest compromis, conștient că lucrurile ar fi trebuit să fie altfel. Pentru Riva opțiunea lui constituise o povară, ca și faptul că o iubise atît de mult.

Ce cîndat e efectul timpului. Uneori, cînd se gîndea la ceasurile petrecute cu Noel în magazia din grădină avea impresia că totul se petrecuse ieri. Alteori, i se părea că toate astea i se întîmplaseră altei persoane, într-o altă viață sau că nu erau decît crîmpeie dintr-o poveste. Uneori își amintea fiecare cuvînt al lui Noel, fiecare privire, fiecare gest de dezmiardare. Atunci se întreba dacă nu cumva amintirile acestea erau doar rodul imaginației ei.

Îl iubea. Chiar dacă avusese unele îndoieli, după înmormîntare, cînd deveniseră distanți, acestea se risipiseră în noaptea aceea bîntuită de furtună. Și de ce să nu-l iubească? Își riscase viața ca să o salveze, încercase să-i alunge spaima și avusese grijă de ea. În brațele lui își găsise refugiul și fericirea. Îi aparținea, locul ei era lîngă acest bărbat care îi putea oferi împlinire și fericire.

Știa că Noel îi împărtășea sentimentele. El o dorea, avea nevoie de ea. Însemna ceva pentru el.

Constance stricase totul. Vorbele ei redeșteptaseră

sentimentul de vinovăție și vechea durere, preschimbînd ceea ce exista între ea și Noel în ceva condamnabil și urît.

Dar sentimentele ce le nutreau unul față de celălalt vor exista mereu. Iubirea avea să trăiască în sufletul ei, aidoma unei amintiri interzise.

Riva se plimba prin casă mîngîind cîte un vas de porțelan, argintul rece al unui obiect de artă, pipăind broderia unei fețe de masă, încercînd să-și întipărească în memorie culorile tablourilor. Trecu prin bucătărie, după care dădu o raită pe afară: mirosi trandafirii și șmulse cîte o buruiană dintre straturile de begonii.

În cele din urmă, se duse la templu. Sub acoperișul lui, rămase multă vreme cu ochii închiși, rezemată de piciorul uriașului și netulburatului Buddha din bronz. În imaginația ei, ploua, deși soarele era sus pe cer.

Ofînd, Riva o porni înapoi spre casă. Mai avea și alte lucruri de făcut.

— Ce-ai zis că vrei să faci?! Nu se poate! strigă Margaret, care stătea proptită între perne, ca o invalidă, pe un șezlong pe care îl mutase în camera ei.

Trecuseră trei zile de cînd nu mai ieșise din cameră. Avea fața umflată de plîns, nu se mai pieptănase și nici nu-și schimbase hainele. Boots îi aducea doctoriile cu regularitate, însă nu zăbovea niciodată în camera ei. Cînd nu era nevoie de el, o ștergea la garaj împreună cu George și stăteau la taclale sporovăind despre Vietnam, fotbal și vînătoarea de rațe.

Riva se uită la sora ei, cu o expresie de îngrijorare și de exasperare:

— Credeam că ai să te bucuri aflînd că Edison nu va scăpa basma curată pentru ceea ce ți-a făcut.

— Ai de gînd să trîmbițezi că sînt o mincinoasă, care în toți acești ani a susținut că e mama unui copil care nu-i

aparține? Ești gata să-mi faci una ca asta și mai vrei să mă și bucur?!

– De ce nu? Ai făcut, în fond, o faptă bună.

– Dar toată viața am fost împotriva celor care ascund adevărul, împotriva mamelor care fac copii din flori și altor treburi de genul ăsta. Ce-o să zică lumea despre mine? Ce-o să creadă Erin?

Riva oftă, încercînd să-și păstreze calmul:

– N-am cum să te ajut în privința ipocriziei, Margaret.

– Ești crudă, Riva, mult prea crudă. Nu înțelegi situația. Ah, inima, inima mea!

Riva o privi lung.

– Ciudat, dar n-ai avut nici o problemă cu inima în timp ce Edison te-a tăvălit.

– Vrei să insinuezi că mă prefac? sări Margaret ca arsă, apatia ei transformîndu-se în furie.

– N-am spus asta.

Margaret se prăvăli din nou pe perne, cu ochii pironiți în tavan.

– O să fac un atac de cord și am să mor fiindcă nimeni nu vrea să mă creadă. Chestia asta, plus faptul că nimeni nu înțelege prin ce-am trecut și cum mă simt, mă scoate pur și simplu din minți.

– Îmi pare rău și nu m-ar mira să se întîmple așa, dacă ai să continui să te ascunzi în odaia asta și să te gîndești la cai verzi pe pereți.

După o pauză, Margaret zice:

– Ai devenit dură, Riva. Nu-ți stă în fire să fii așa. Acum cîteva luni nici nu ți-ar fi trecut prin minte să-mi vorbești așa.

– Mda, se prea poate, dar tot răul e spre bine. Acum trebuie să fii dură.

– Prin urmare, chiar ai de gînd s-o faci?

– Da. Afirmatia era mai categorică decît se așteptase.

– Dar... sper că n-ai să povestești cum am fost violată?

– Nu văd nici un motiv pentru care aş face asta şi, oricum, e problema ta, nu a mea.

Margaret închise ochii:

– Slavă Domnului, măcar atât. După cîteva clipe, ridică pleoapele: Dar dacă lui Edison i se pune pe chelie să dea totul în vileag, în stilul lui răutăcios şi batjocoritor? Nu voi mai putea ţine niciodată fruntea sus. Niciodată!

Riva făcu efortul să-şi controleze tonul:

– Trebuie să fie oprit, nu pricepi? Nu i se poate permite să facă asemenea porcării la nesfîrşit.

– Dacă eu pot uita ce mi-a făcut mie, nu înţeleg de ce tu nu poţi face acelaşi lucru.

– Am uitat şi eu ce-a fost de mult sau am încercat s-o fac. Ştii care a fost consecinţa, a încercat să mă omoare. Asta nu înseamnă nimic pentru tine, Margaret? Dacă va face la fel şi cu alte persoane, pe care n-are cine să le protejeze?

– Nu face... n-ar putea face o asemenea tîmpenie.

– Ba e în stare, rosti Riva, rar şi apăsător. A mai ucis o femeie, mai demult. Nu văd de ce n-ar face-o din nou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot îndrugi acolo?

Riva se așeză pe marginea patului.

– Aseară i-a scăpat ceva despre femeia aceea care lupta pentru drepturile cetățenești și care a fost ucisă cu ani în urmă, în vara aceea. Mai ții minte? Conducea un camion și a fost împușcată de un puștan aflat la volanul unei mașini pline de golani ieșiți să se distreze. Am văzut mașina aia mai târziu, Margaret, am văzut-o coborînd prin spatele casei, spre heleșteu.

Încruntîndu-se, sora ei se ridică în capul oaselor:

– Ce tot spui tu acolo?

– Cred că Edison era la volan și el a omorît-o pe femeia aceea. De fapt, asta mi-a spus aseară. Mai mult chiar, cred că m-a dus la New Orleans pentru ca orice aş fi declarat împotriva

lui să fie considerat drept o răzbunare meschină pentru faptul că m-a tras pe sfoară.

– Și acum? Ce se va spune că dezgropi o întâmplare atât de veche?

– Cui îi pasă? A ucis o femeie, Margaret! Și gîndește-te ce i-a făcut lui Beth. Pe deasupra, a angajat niște tipi să mă omoare și a vrut să mă violeze aseară. Cred că ar fi fost în stare chiar să mă sugrume, după ce își făcea chef. Am posibilitatea să îl opresc. Dacă n-o fac, voi fi răspunzătoare pentru tot ceea ce va face de acum înainte. Nu pot trăi cu o asemenea povară.

– Dar poți trăi fără prieteni? Poți trăi în dezonoare? Gîndește-te bine, Riva!

– Va trebui să mă străduiesc. Să știi că nu ți-am cerut sfatul, Margaret. Ți-am spus doar ce intenționez să fac pentru ca să poți decide cum te vei comporta tu.

– Și cu Erin cum rămîne?

– Am să-i spun și ei. N-ar fi corect să afle de la televizor.

– Oh, Riva, de ce nu te mulțumești cu faptul de a-i spune lui Erin? În felul ăsta ai obține ce ți-ai dorit de la bun început. Erin află că Josh îi e frate vitreg, iar chestia asta va pune capăt oricărei posibile relații amoroase dintre ei. Vă afla totodată că nu sînt mama ei, dar va ști numai ea, nu lumea întreagă, încheie Margaret, bîjbîind cu mîna după o batistă ca să-și șteargă lacrimile.

Riva clătină încet din cap.

– Nu-i suficient. Gîndește-te ce s-ar întîmpla dacă unul ca Edison ajunge la putere. Închipuie-ți cît rău ar putea pricinui.

– Parcă era în spital. Nu crezi că ar fi nepotrivit să aduci acuzații publice unui om care zace în spital și al cărui fiu e pe patul de moarte?

– M-am interesat azi-dimineață cum se simte Josh. Pe Edison l-au ținut acolo peste noapte. De acord cu tine,

momentul e prost ales, avînd în vedere că starea lui Josh e tot incertă, dar ce vrei să fac?

– Trebuie să găsim o soluție! decretă Margaret, cu glasul pițigăiat. Neapărat!

– Dacă ar exista o soluție, aş accepta-o, pe cuvînt, dar nu există.

Margaret o privea disperată.

Riva nu discută cu Erin imediat. Fata plecase deja la spital. O clipă se gîndi să se îmbrace și să se ducă și ea, dar asta ar fi însemnat să caute necazul cu lumînarea. Nici la birou n-avea rost să meargă; n-ar fi fost de nici un folos, deoarece nu se putea concentra. Și, apoi, se dusesse Noel. Conta faptul că el se va ocupa de orice problemă s-ar ivi.

Îi era groază de discuția cu Erin, dar abia aștepta să lămurească situația. În mod ciudat, se simțea totuși mai bine la gîndul că în curînd va putea răsufla ușurată. Ținuse ascuns trecutul atîția ani, trăise permanent cu frica că avea să se afle, încît nici nu mai sesizase că dîsimularea devenise o povară apăsătoare.

Se săturase de secrete. Sînt foarte periculoase. Acționează ca o infecție ascunsă. Trupul ajunge să absoarbă infecția, locul se poate cicatriza, însă nu se știe niciodată cînd boala va izbucni din nou. Singura soluție este să faci o incizie și să cureți rana. Poate că operația e dureroasă, poate că va lăsa și urme, însă tot răul spre bine.

Dimineața trecu greu; în sfîrșit veni și după-amiaza. Cînd Erin se întoarse, se înserase deja. Nu era singură; o însoțea Doug Gorsline. Veniră amîndoi pe terasa din spate, unde stătea Riva. Josh se simțea la fel, o informă Erin, dar Anne Gallant nădăjduia că se va face bine. Ce era cu conferința de presă? Doug îi spusese ceva, însă se arătase misterios în privința scopului. Ce naiba se întîmpla?

Riva crezu că venise momentul destăinurii. Își făcuse tot felul de planuri cum să aducă vorba despre nașterea lui

Erin, dar în fața fetei se duseseră toate de rîpă și nu-i venea în minte ce să spună.

– Mătușă Riva? Ce e? Ce s-a întîmplat?

– Totul, zise Riva, zîmbindu-i cu buzele tremurînde.

În cele din urmă vorbi. Îi povesti despre vara anului 1963, cum ajunsese să se mărite, sau să creadă că se măritase; îi spuse despre Edison și cum acesta o părăsise la New Orleans. Îi povesti despre zilele cînd lucra în bucătăria restaurantului cu Dante și despre nașterea ei; cum Margaret ținuse cu tot dinadinsul să o ia; cum fusese salvată din barul de pe Bourbon Street de către Cosmo. Îi pomeni despre căsnicia ei cu Cosmo, inclusiv o versiune cenzurată a aventurii cu Noel. Îi vorbi de moartea lui Cosmo și de miting. Erin își amintea perfect, era o fată inteligentă, semăna cu Riva, așa că începu să deducă lucrurile rămase nespuse și să pună întrebări. Ajunse să-și dea răspunsuri chiar ea, palidă și vorbind aproape în șoaptă.

În cele din urmă zise:

– Cum e posibil așa ceva? Cum se poate ca tatăl lui Josh să fie un asemenea monstru, cînd fiul lui e atît de bun și de drăguț?

– Nu cunosc explicația: ereditatea e un lucru straniu și, în plus, Josh s-ar putea să semene cu maică-sa.

– E fratele meu, fratele meu vitreg. Nu-mîi vine să cred, pur și simplu.

Erin își privea fix degetele strîns împreunate în poală. Doug stătea în picioare, în spatele ei. Îi puse o mîină pe umăr.

– Nici mie nu-mi vine să cred, uneori, răspunse Riva.

Tînăra rîse ușor:

– Ce mult mi-am dorit să fii tu mama mea. Mă simt vinovată, dar ăsta e adevărul. În parte, m-am gîndit și la bani: aș fi putut să-mi cumpăr tot ce mi-ar fi trecut prin minte; n-aș mai fi auzit expresia „nu ne putem permite“. Doamne, cît de mult doream să fiu ca tine, întotdeauna calmă și epatantă,

întotdeauna sigură pe mine, știind perfect ce se cuvine să fac și să spun. O femeie pe picioarele ei. Acum nu mai sînt sigură că doresc asta.

Lui Riva i se strînse inima:

– De ce? întrebă ea.

– Nu cred că aş putea face cuiva o treabă ca asta... conferința de presă.

– Dar n-o fac din răzbunare, obiectă Riva.

– Nu?! Dacă faptele lui Edison Gallant sînt atît de grave, de ce nu te duci la poliție?

– Nu există nici o dovadă concretă, în afară de afirmațiile mele.

– Atunci, cum de ești atît de sigură?

– Fiindcă știu.

– Zău? Ești sigură că atitudinea ta nu se datorează răului pe care ți l-a făcut cu ani în urmă?

– Erin, te rog, nu sînt ranchiunoasă. N-aș face asta dacă n-aș ști că pledez pentru o cauză dreaptă.

– Așa îți place să spui, dar în realitate știi exact de ce procedezi așa? Chiar nu există altă alternativă? Trebuie neapărat să-l faci pe tatăl lui Josh ținta oprobiului public? Dacă te înșeli și nu ai dreptate? Răul nu va mai putea fi niciodată reparat. Vei fi distrus o strălucită carieră politică doar din cauza unei greșeli săvîrșite cu ani în urmă.

Riva clătină din cap:

– Deși săvîrșită cu ani în urmă, greșeala a fost reactualizată și amplificată săptămîna trecută. Cum de nu înțelegi? Știu că dorești să-i fii leală lui Edison și mai știu că, atunci cînd vrea, poate fi foarte convingător și atrăgător, dar nu trebuie să te lași orbită de aparențe. Bărbatul ăsta în care continui să vezi un fel de geniu politic a siluit-o pe mătușa ta și a încercat să mă siluiască și pe mine. Nu pot dovedi că el a ucis-o pe femeia aceea cu ani în urmă și nici că a încercat să

mă lichideze pe mine, însă cele două fapte de care ți-am pomenit adineauri nu pot fi tăgăduite.

– Cum nu poate fi tăgăduit nici faptul că cineva a încercat să-l omoare pe el. Poate că e vorba de aceeași persoană care a angajat ucigașii să te omoare. Te-ai gândit la asta? Poate că amîndoi sînteți niște victime!

– Nu ține, ascultă-mă pe mine...

Erin sări în picioare. O podidiseră lacrimile:

– Nu, nu vreau să te ascult. Nu vreau să mai aud nimic. M-am săturat de toate astea.

– Știu că ți e greu să receptezi dintr-o dată atîtea noutăți și îmi pare rău că am fost nevoită să te împovărez cu ele tocmai acum. Hai să bem ceva și să stăm de vorbă liniștite.

– Mi-ajunge cît am stat de vorbă astăzi. Întorcîndu-se spre tînrul din spatele ei, Erin zise: Doug, te rog să mă duci undeva, indiferent unde.

– Stai un pic, spuse Riva, luînd-o de braț pe fiica ei. Nu pleca. N-am să mai scot o vorbă.

Erin se smulse de lîngă ea și se îndepărtă fugind. Doug îi aruncă Rivei o privire scurtă de scuză și în același timp de dojană și porni după Erin.

Riva se duse în camera ei și rămase acolo. Abraham îi aduse cina, însă Riva nu reuși să înghită nimic. Ceva mai tîrziu, auzi un ciocănit la ușă și vocea lui Noel, care o striga. Nu se simți în stare să-i răspundă. Rămase în fotoliu, pe întuneric, privind în gol, în timp ce mintea îi lucra febril.

Ce se pregătea să facă? Proceda corect sau săvîrșea o crimă mai condamabilă decît tot ce urzise vreodată mintea lui Edison? Distrugea un om din motive pur personale sau apleca în mod corect balanța justiției? Și chiar dacă ultima variantă era cea corectă, cine se credea ea de își permitea să se joace de-a demiurgul?

Numai că așa se desfășoară lucrurile în zilele noastre. Declarația în fața presei cu privire la păcatele unui om este

echivalentul stîlpului infamiei. Și era bine. În caz contrar, păcatele omenilor sus-puși ar rămîne necunoscute. Această categorie de indivizi pot manipula cu ușurință opinii, pot eluda legi, transformînd nuanțe de negru și alb în cenușiu, pentru a-și justifica acțiunile. Trebuiau făcute publice păcatele tănuite pînă acum.

Dar era oare drept? Proceda just? Legile acestea se mai aplicau și atunci cînd faptele comise depășeau nivelul simplelor necuviințe, atunci cînd ilustrau ceva mai mult decît niște defecte de caracter?

Justiție sau răzbunare? În fond ce urmărea? Oare se cunoștea pe ea însăși? Unde se sfîrșea justiția și unde începea răzbunarea?

Poate că Margaret avea dreptate, poate că era suficient că îi spusese lui Erin, și astfel înlăturase pericolul unei relații incestuoase între fiica ei și Josh. Poate era mai bine să procedeze cu prudență, sperînd că și Edison va proceda la fel. Nu va cuteza să meargă mai departe cu amenințările, acum, cînd atîta lume știa ce fel de om era și ce făcuse.

Prudență. Siguranță. Există oare așa ceva?

Lumina dimineții se revărsa dincolo de perdelele din dantelă. Riva se ridică din fotoliu, se dezbracă, făcu un duș și își puse o rochie din mătase turcoaz; apoi se fardă și își prinse la gît perlele, celebrele perle ale familiei Staulet care îi dădeau un aer de eleganță clasică. Constatînd că arată bine, căpătă încredere în forțele ei. Avea nevoie de așa ceva.

Își bea cafeaua, cînd auzi prima mașină pe alee. Înțelese că nebunia pe care o declanșase începea. Privi pe fereastră și văzu cîțiva oameni cu camere de luat vederi și echipamente de sunet; bărbați și femei în haine sobre făceau probe de microfon.

Pe la nouă și treizeci de minute, cam cu o jumătate de oră înainte de începerea conferinței, aleea era ticsită de mașini,

iar pajiştea se umpluse de cabluri, cutii negre şi de valizele argintii ale camerelor de luat vederi.

Pentru a păstra cât de cât ordinea, Abraham servea cafea şi biscuiţi calzi pe terasă. Erin ieşise afară să dea o mînă de ajutor, aducînd şerveţele şi ceşti curate de la bucătărie. Margaret se închisese în camera ei, în timp ce Constance se izolase împreună cu copiii nedorind să-i expună curiozităţii presei. Boots şi George dirijau traficul şi răguşiseră urlînd la cei care călcau pe flori sau se agăţau de crengile copacilor. Noel se afla în hol pentru a împiedica intrarea în casă înainte de ora fixată. Hotărîse să dea drumul tuturor la zece fără cinci. N-avea chef de băgăreţi şi curioşi care să le invadeze căminul.

Riva era pregătită, sau cel puţin aşa spera. Stomacul i se făcuse ghem de emoţie, gîtul i se uscaseră şi se întreba dacă va fi în stare să vorbească. Cuvintele i se învălmăşeau în cap; nici nu mai ştia exact ce voia să declare. Nu găsea o frază de introducere. Dacă ar fi putut stabili măcar primele cuvinte, restul urma de la sine.

Abraham dispăru de pe terasa din faţă doar cât să-i mai aducă nişte cafea şi să o forţeze să mănînce un biscuit. Cîţiva jurnalişti, îi spuse el, aflaseră de la cercurile mafiotă că Riva urma să dezvăluie nişte afaceri murdare legate de Gallant, candidatul la funcţia de guvernator. Voiau să ştie dacă zvonul se confirma. Ce să le spună?

– Nu le spui nimic, zise ea. Abraham încuviinţă din cap cu un aer înţelept şi dispăru.

Cu douăzeci de minute înainte de ora fixată, Riva părăsi camera şi ieşi pe hol. Era calmă şi respira liniştit. Păsea sigură pe ea, încercînd să nu se gîndească la ce urma.

Cînd ajunse pe ultima treaptă de jos, uşa din spate se deschise şi intră un bărbat.

– Surpriză, zise Edison, rînjind cu o satisfacţie sălbatică.

23

Riva încremeni și, cu glasul sugrumat, îl întrebă:
– Ce cauți aici?

– Cum adică, păi, nu-i o petrecere? Să nu-mi spui că nu sint invitat! Mă așteptam să fiu oaspetele de onoare.

– Cum ai... începu ea, însă Edison o întrerupse.

– Am legături, păpușico. Ce s-ar face un politician fără relații influente?

– Mafia, rosti ea cu dispreț.

– Hai să zicem doar niște amici plasați în locuri interesante, dacă nu chiar în posturi înalte.

Din celălalt capăt al holului apăru Noel care se opri văzînd-o pe Riva cu Edison. Apoi închise ușa și porni spre ei pășind repede și hotărît.

– Gata cu taclalele, zise Edison, repede și în șoaptă, întrucît îl văzuse pe Noel. Trebuie să stăm de vorbă doar noi doi, între patru ochi. Sînt cîteva lucruri pe care nu le știi.

– N-am ce discuta cu tine.

– Se prea poate, însă eu am multe să-ți spun. Dacă ești fată deșteaptă și îți pasă cît de cît de Erin a noastră cea mică și scumpă, fă bine și ascultă-mă.

– Ce-i cu Erin? Unde e fiica mea?

Vocea Rivei trăda panica bruscă de care fusese cuprinsă.

Edison nu se comporta ca un om care venise să asiste la propria lui distrugere. Era limpede că deținea o armă ascunsă. Și ce altceva ar fi putut fi decît Erin?

Edison rînji încîntat.

— Oh, nu te pierde cu firea, fiica noastră e afară, doar că ar trebui să mergem undeva și să discutăm despre ea — despre viitorul ei. Acum!

Noel ajunsese lîngă ei. Cu un aer amenințător, zise:

— Pot să te ajut cu ceva, Gallant?

— Nu cred, Staulet. O să mă ajute Riva. Nu-i așa, dragă? Riva strînse din dinți la auzul celui „dragă“.

— Lasă-ne cîteva minute, Noel, te rog.

Privirea pe care Noel i-o aruncă denota deopotrivă ironie și uimire. Arătînd cu degetul mare în spate, peste umăr, zise:

— Nu mai e mult și hoarda aia de afară o să năvălească înăuntru.

— Da, știu. Dar acum... te rog.

Crispat, Noel plecă, nu înainte de a i se adresă lui Edison:

— Cinci minute, spuse el. Nici o secundă în plus.

Riva ocoli casa scărilor și intră în sufragerie.

— Spune, despre ce e vorba?

Fără să piardă timpul, Edison zise:

— Dacă faci asta, te trag după mine.

Riva scoase un sunet ce semăna cu un rîs scurt:

— Mă așteptam la asta.

— Nu mă refer la micile birfe, la cîteva pete neînsemnate care să întunece imaginea de stăpîină a acestui conac. Nu, am să te arunc înapoi în stradă, să dansezi goală pe mese și să te vinzi cînd și cînd ca să ai din ce să-ți plătești chîria. Ești cam bătrîioară pentru chestii din astea, dar ai să te descurci.

— De ce simți nevoia să jignești și să fii în același timp melodramatic? Te avertizez, nu mă impresionezi.

Coborînd vocea, Edison rosti amenințător:

— Pe mine să nu mă avertizezi, Riva, fiindcă nu suport așa ceva. Și nu-mi plac nici amenințările de genul prăpăditei ăsteia de conferințe de presă. Uite ce e: ai să ieși frumușel afară și ai să le spui pîrlîiților ăstora de ziariști că ai făcut o greșeală, altminteri te mănînc de vie.

— Nici mie nu-mi plac amenințările, Edison. Dacă în cinci secunde nu-mi spui la ce te-ai referit vorbind de Erin, am să procedez exact cum am plănuît.

— Deschide gura despre mine, putoare ce ești, și am să spun lumii întregi că nu ești Riva Staulet, ci Rebecca Benson Gallant. Ești nevasta mea! Ei, ce zici de asta?

În liniștea care se lăsa, zarva de afară răsuna și mai puternic. Riva simți un nod în gît:

— Cum adică?

— Exact cum ai auzit. Soția mea! Ceea ce înseamnă că indiferent ce ai să îndrugi acolo va fi considerat ca un fel de ciorovăială în familie. O să-mi facă mult rău, desigur, însă și pe tine o să te azvîrle acolo unde erai acum douăzeci și cinci de ani.

— Nu, șopti ea. Simțea că se prăbușește, că totul se învîrte în jurul ei. Își duse degetele la temple, de parcă ar fi vrut să oprească acel vârtej nimicitor.

— Ba da, păpușico! Credeai că nu sîntem căsătoriți, putoare proastă ce ești. Ți-am spus așa, pentru că voiam să scap de tine și trebuia să pun capăt șirului de tîmpenii din vara aceea. Nu doream să mă trezesc cu tine la ușă, să mă storci de bani, să afirmi prostii care le-ar fi dat de bănuît tutorilor mei. De aceea ți-am spus că eram deja însurat. Ce naiba, nici măcar n-ai întrebat cine era nevastă-mea, unde fusese în tot acel timp, unde dracu' mi-era verigheta. Nici nu ți-a păsat. Nu ți-a păsat nici cît negru sub unghie.

Încetul cu încetul Riva începu să se dezmeticească; mintea ei funcționa din nou:

– Și n-ai divorțat?

– Cum dracu' să fac asta fără să dau naștere la tot felul de întrebări? În plus, căsătoria era înregistrată în Arkansas. Nimeni nu se apucă să verifice certificatele de căsătorie emise în alt stat.

– Dacă eu sînt în continuare măritată cu tine, atunci Anne...

– De rîsul lumii, nu-i așa? Biata Anne, neprihănită, a trăit ani de zile în păcat.

Riva se încruntă, concentrîndu-se.

– Dacă Erin e fiică legitimă, atunci fiul tău... nu e.

– Asta nu contează. Zîmbetul sarcastic îi dispăru, Important în toată povestea asta este că n-ai fost niciodată doamna Cosmo Staulet. Căsătoria – aici e nostimada – nu a fost valabilă. Ceea ce înseamnă că n-ai avut niciodată dreptul să stai aici. Mă faci pe mine praf, dar te duci și tu la fund. Fiul lui Cosmo Staulet o să se ocupe personal de asta.

– Și ai de gînd să-ți ții gura dacă colaborez cu tine?

– Exact, făcu el, zîmbind insidios.

– Iar eu, firește, remarcă ea cu ironie, va trebui să te cred că n-ai să folosești niciodată informația asta împotriva mea.

– Păi, normal, fiindcă și tu mă ai la mîină, nu?! Cine știe, poate pînă la urmă începe să-ți placă tîrgul, făcu el, hlizindu-se de această idee trăsniță.

Siguranța de sine pe care o afișa îl făcea și mai antipatic. Oare se prefăcea, sau era convins că Riva avea să apară în fața presei și să se descotorosească de toți jurnaliștii, aplanînd lucrurile, fără să se gîndească la repercusiuni, care puteau fi inacceptabile.

Va putea face așa ceva? Să inventeze o poveste, eventual o donație importantă, pentru a justifica convocarea conferinței? Oare chiar dorea asta?

Margaret și Erin s-ar bucura. O parte din adevăr fusese

dezvăluit, însă nu era necesar ca lumea să afle toată povestea. Lucrurile s-ar aplană cu timpul și viața ar reintra în făgașul normal. Ar păstra astfel tot ce îi era drag și ar rămîne la Bonne Vie. Poate că schimbarea intervenită în ultimele zile în relația dintre ea și Noel va evolua pozitiv. Putea încuraja acest lucru, putea să-l cultive, întrucît aflase că nu era și nici nu fusese cîndva mama lui vitregă.

Noel nu știa asta. Și din nefericire nu-i va putea spune niciodată dacă accepta propunerea lui Edison.

Mai presus de toate însă, omul ăsta trebuia oprit. Făcuse prea mult rău, fără să aibă nici cel mai mic regret. N-avea nici pic de regret pentru ceea ce era moral și corect. Fusese în stare să trăiască o bună parte din viață în minciună, implicat într-o căsnicie falsă, prin care îl privase pe fiul lui de drepturile care i s-ar fi cuvenit prin naștere. Omul ăsta nu era întreg la minte, lucru dovedit de lipsa oricărei conștiințe, egoul exacerbat, dorințele lui perverse. Un astfel de individ nu trebuia lăsat să umble liber printre oamenii normali, darămite să-i conducă.

— Asta e tot? întrebă ea.

Sesizînd calmul din vocea ei, pe chipul lui Edison se ivi o umbră de enervare.

— Da, asta e tot.

— Bine, trebuie să fiu punctuală.

Întorcîndu-i spatele intenționează să iasă, însă Edison o înhăță de braț:

— Ce-ai de gînd să spui? făcu el, strîngînd-o tot mai tare. Te-am întregat ceva.

— Am să le spun povestea vieții mele, zise ea, pe un ton neutru, privindu-l fix. Povestea vieții mele cu toate amănuntele.

Înjurînd, Edison încercă să o apuce de gît. Riva îi blocă brațul, ridicînd cu un gest reflex mina pentru a se apăra. El o prinse de braț și începură să se lupte.

– Încetați! Încetați numaidecât!

Margaret fusese cea care țipase. Intră împleticindu-se, palidă și umflată la față, cu părul ciufulit și încîlcit; purta un halat mototolit și pătat. În mîna strîngea micul revolver al Rivei.

Aproape concomitent cu țipătul Margaretei, ușa de la hol se trînti de perete. Noel dădu buzna în cameră, dar se opri brusc văzînd ce se întîmpla.

Riva se smulse din strînsoarea lui Edison și se îndreptă spre sora ei:

– Margaret, dă-mi revolverul, zise ea pe un ton blînd.

Margaret făcu iute un pas îndărăt, dar continuă să țină revolverul îndreptat spre Edison.

– Nu, Riva. Eu l-am sunat pe Edison, l-am adus aici ca să pot opri chestia asta, ceea ce am să și fac. Am să-l opresc de tot. Spuneai că nu există altă posibilitate, iar eu ți-am spus că există. Ți-am spus, adu-ți aminte.

– Un asemenea gest nu va fi de nici un folos. Nu va face decît să înrăutățească situația.

– Cum? Poate fi mai rău decît acum? Am încercat să scap de el și am aranjat să pară un accident. Am fost la Jimmy, bărbatul lui Beth, îl știi, nu? Am păstrat legătura cu el. E mecanic la aeroport, lucrează ca specialist electronist. Mi-a zis că poate aranja ca avionul lui Edison să se prăbușească, și că nu vrea nici un șfanț pentru asta fiindcă are de reglat o veche răfuială cu el. N-a știut că o să fie și Josh la bord. Nici eu n-am știut. Îmi pare rău, groaznic de rău, pentru Josh.

Margaret vorbea trăgănat, de parcă tranchilizantele își făcuseră efectul.

– Margaret, te rog, lasă-mă pe mine să...

– Nu! Regret că „accidentul“ a eșuat, dar îndrept eu situația. M-am gîndit la asta după ce mi-ai povestit cum ai scăpat de Edison în magazia de la spital. Trebuia să-l fi împușcat atunci, dar n-ai fost în stare. Ei bine, am găsit pistolul

tău; știam unde ți-e geanta. Acum, pot s-o fac eu. Dacă îl împușc pe Edison acum, n-o să mai fie nevoie să le spui tot ce s-a întâmplat, iar oamenii n-or să vorbească urît despre mine. Am dreptate, nu-i așa? Zi, nu-i așa?

Edison tresări și începu să se bîlbîie:

– P-p-pentru numele lui Dumnezeu...

– Taci din gură! strigă Margaret, îndreptînd pistolul spre pieptul lui. Tacă-ți fleanca aia mincinoasă. Minciuni, asta ai făcut toată viața – ai turnat minciuni peste minciuni. Te-am crezut un bărbat minunat, dar totul a fost o minciună. Poți omorî oameni cu minciuni: sufletul lor moare încetul cu încetul.

– E dementă! exclamă Edison, dezgustat. N-o mai ascultați.

– Tu ești dement, strigă Margaret. Îți permiți să tratezi oamenii de parcă ar fi niște gunoaie! Dar eu știu totul despre tine. Pe Riva ai încercat să o ucizi, iar pe Beth ai omorît-o, da, ai omorît-o cu minciunile tale, tratînd-o ca pe o tîrfă. Și ai împușcat-o și pe fata aia, nu-i așa? Ți-am văzut mașina în seara aceea, așa cum a văzut-o și Riva. M-am trezit după ce s-a dat ea jos din pat.

– Margaret, șopti Riva, însă atenția surorii ei era concentrată asupra lui Edison.

– Credeai că ai scăpat, dar eu te-am văzut cum conduceai ca nebunul în jos, pe lîngă heleșteu. N-am spus nimănui nimic. Ți-am crescut fiica și am iubit-o ca pe copilul meu. Ce proastă am fost! Boots zice că ai împușcat-o din greșeală pe fata aia. Se jura că n-ai vrut, iar eu l-am crezut. Dar ai făcut-o dinadins, așa-i? Dinadins, fiindcă a rîs de tine. Mi-a povestit Boots.

Riva asculta consternată și îngrozită. Margaret nu suflase o vorbă cînd îi povestise că îl văzuse pe Edison. De ce? Brusc pricepu, înțelese de ce Margaret îl protejase pe Edison, de ce insistase să o ia pe Erin și chiar pretinsese că

acest copil era al ei. Îl iubise. O dragoste stranie, dar tot dragoste fusese.

– Nu poți dovedi nimic! zbieră Edison.

– Se prea poate să n-am cum dovedi, însă pot spune ce știu și la fel o poate face și Boots. Acum te urăște. Nu-i așa, Boots?

Soțul ei se afla în spatele lui Noel. Încremenise locului, un zdrahon solid și stîngaci, neștiind ce să facă. Cînd se uită la soția lui, în ochii lui se citeau remușcarea și mîhnirea.

Pentru a o împiedica pe Margaret să-l împuște din imprudență pe Edison, Riva se așează intenționat între el și sora ei. Îl auzi pe Noel înjurînd în șoaptă, apoi auzi pașii lui pe covor, apropiindu-se. Concentrată asupra surorii ei, nu-l văzu.

Cu o voce blîndă, Riva spuse:

– Gîndește-te, Margaret, te rog, gîndește-te bine. Nu poți face asta. Toată lumea va afla cine l-a ucis pe Edison. Pajiștea din față e plină de ziariști care vor difuza știrea în lung și-n lat. Vor afla numele tău, unde locuiești, de ce ai apăsât pe trăgaci, plus alte amănunte. Totul va fi dat în vileag.

Margaret o privi pe Riva ușor derutată. Țeava revolverului coborî imperceptibil, înclinîndu-se spre stînga.

– De ăștia am uitat. Chiar crezi că așa o să se întîmple?

– Da. Dă-mi mie pistolul să-l pun bine pînă nu-l vede careva și se apucă să ne bombardeze cu întrebări.

Doar o clipă și totul s-ar fi rezolvat. O clipă în plus, și Riva ar fi avut pistolul în mînă. Edison fișni însă în față, o înșfăcă pe Riva pe la spate trăgînd-o lîngă el, ca pe un scut. Margaret urlă și trase. Glonțul şuieră pe lîngă capul Rivei, înfigîndu-se în peretele din spatele ei. Noel sări la Margaret, împingîndu-i în sus mîna cu revolverul și încercînd să i-l smulgă.

Margaret scoase un țipăt, după care se prăbuși pe podea, plîngînd în hohote. Boots îngenunche lîngă ea, ridicînd-o,

șoptindu-i cuvinte blinde ca unui coil. Margaret își rezemă capul de genunchiul lui, plîngînd în hohote.

Noel, cu pistolul în mînă, se răsuci spre Riva și Edison. Se uită furios de la unul la celălalt. În jurul buzelor îi apăruse o pată albă.

Edison izbucni într-un rîs nervos, îi dădu drumul Rivei și pași îndărăt, cu mîinile întinse lateral și cu palmele în sus.

– Ia-o-ncet, Staulet, zise el. Nu te grăbi să faci vreo prostie.

– Nu-ți face griji, nu e cazul, rosti Noel disprețuitor.

Edison se relaxă vizibil, izbutind chiar să rînjească:

– Da, întotdeauna am fost de părere că toate femeile sînt la fel.

– Ești un tîmpit. Noel se răsuci spre Riva: iar tu ești o proastă fiindcă îl protejezi. Din nou.

Riva simți disprețul lui și se crispă, nevenindu-i să creadă că auzise bine. Cu vocea joasă, începu:

– Dar eu nu l-am...

Nu mai avu răgazul să continue. În însoapere năvăliră cîțiva bărbați în uniformă. Aceștia îi înconjurară și sub amenințarea a șase revolvere ațintite asupra lor le solicitară explicații.

Noel le vorbi pe un ton ferm. Armele dispărură și polițiștii se retraseră spre perete. Ofițerul rîse scurt, ușor jenat:

– Iertați-ne, domnule Staulet. Am fost chemați aici pentru ordine. Cînd am auzit împușcătura ne-am speriat și am intrat.

– Stați pe-aproape, zise Noel, pe un ton ciudat, distracția abia începe. Între timp, nu-l scăpați din ochi pe tipul ăsta.

Polițistul se miră:

– Vă referiți la domnul candidat?

– Exact.

Noel se întoarse spre Riva.

– Madam Staulet, parcă ați convocat o conferință de presă?!

Folosise acest apelativ accentuându-l cu ironie, sau i se păruse ei? Oare Noel auzise discuția dintre ea și Edison? Știa adevărul? Pe chipul lui nu se citea nimic. Felul în care o ținu de braț, când o conduse afară din cameră, era absolut neutru. Pășea tăcut alături de ea de-a lungul holului, asemeni unui gardian care îl conduce pe comandant la locul execuției. Riva avea convingerea că, dacă ar fi șovăit, dacă ar fi încercat să se întoarcă, Noel ar fi silit-o să meargă mai departe. Și nu era normal s-o facă? După ce ea va spune ce avea de spus, el va scăpa de femeia care îl pusese de atâtea ori în situații jenante. Se descotorosea de o persoană care îi putea aminti oricând de un episod pe care prefera să-l dea uitării, de o povară pe care și-o asumase în fața tatălui său aflat pe patul de moarte. Fără ea, putea conduce așa cum dorea el Staulet Corporation. Fără ea, averea strînsă de tatăl său, ajutat de ea, putea fi folosită după bunul lui plac. Fără ea, se putea bucura singur de Bonne Vie. Așadar, era normal s-o împingă să se distrugă singură.

Se opri în hol, lângă ușa de la intrare. Ziariștii sosiți să asiste nu încăpeau toți în salonaș. Noel sugeră ca Riva să iasă afară, pe terasa din față. Ar fi mai puțin oficial și în plus ar cruța mobilierul.

Riva se declară de acord. Nu conta unde ținea conferința de presă. Nu-și dorea decît ca totul să se isprăvească cît mai repede.

Noel păși spre ușă și se opri cu mîna pe clanță:

– Ești gata? întrebă el, încet.

Riva își împreună mîinile, își umezi buzele și întrebă dacă nu cumva își stricase coafura în timpul încăierării din sufragerie. De fapt, nici nu-i păsa. Ridică privirea spre Noel. Angoasată, vulnerabilă din cauza îndoielilor, întrebă cu glasul sugrumat:

– Crezi că procedez bine?

Cu o privire sumbră, Noel îi răspunse:

– Cred că da. Se cuvine ca adevărul să iasă pînă la urmă la lumină.

Deci, știa totul. Indiferent dacă auzise discuția sau aflase pe alte căi, cert era că știa și o disprețuia. Nu mai avea ce să piardă, căci nici o durere nu putea fi mai mare decît asta.

Cu buzele tremurînde, Riva zise:

– Sînt gata.

24

Jurnaliștii se înghionteau și se înghesuiau cu microfoane și reportofoane, agitînd carnețele și pixuri, strigînd întrebări. Blițurile aparatelor de fotografiat sclikeau non stop. Lumini puternice se aprinseră în momentul în care apăruseră cameramanii de la televiziune. Riva se mai aflase în fața camerelor, dar nu în situații atît de explozive. Atmosfera o intimida. Înghiți încercînd să scape de nodul din gît și își drese glasul. Așteptă să se facă liniște. Adunarea devenea însă din ce în ce mai zgomotoasă:

– Am auzit o împușcătură. Se confirmă?

– Cine a tras?

– Există răniți?

– Pe cine suspectează poliția?

– A fost arestat cineva?

– Care e scopul acestei conferințe?

– Are vreo legătură cu împușcătura?

Riva trase aer adînc în piept, își ridică bărbia și rosti tare și răspicat:

– Am de făcut o declarație.

Gălăgia se întete. Ploua cu întrebări.

Noel, care stătea cu spatele la ușă, făcu un pas înainte.

– Liniște! ceru el pe un ton imperativ.

Zarva se stinse încetul cu încetul.

— Mulțumesc, spuse Riva. Mulțumesc de asemenea tuturor pentru prezență. Dacă aveți răbdare, cred că vă voi răspunde la toate întrebările. E o poveste lungă, așa că vă solicit puțină răbdare.

N-a fost ușor. Pînă să-și găsească cuvintele potrivite, își dădu seama cît de singură rămăsese. Faptul de a dezvălui tot ce se petrecuse în anii aceia în care încercase să se auto-protejeze prin tot felul de subterfugii, și asta doar în cîteva fraze, i se părea odios. Era ca și cum s-ar fi dezbrăcat în public. Se decise s-o facă în mod onest, deși îi era imposibil să nu aibă rețineri.

Canicula de afară, combinată cu dogoarea reflectoarelor, o făcură să transpire pe frunte și deasupra buzei. Conștientiză faptul că Noel rămăsese lîngă ea. Nu știa dacă trebuia să ia prezența lui drept un gest de protecție față de o persoană care încă mai reprezenta numele de Staulet sau un indiciu că dincolo de acea linie nu se putea înainta. Oricum, știindu-l alături, căpătă putere. Treptat, vocea îi deveni mai sigură. Povestea acum despre moartea surorii ei și a luptătoarei pentru drepturile cetățenești; despre felul cum fusese sedusă de Edison, despre căsătoria lor, despre felul în care o părăsise la New Orleans. Vorbi de nașterea copilului, de faptul că Margaret luase fetița să o crească spunînd că e a ei. Cînd vorbi despre disperarea care o cuprinsese, o podidiră lacrimile; răscolea niște amintiri de care încercase să scape, amintiri niciodată acceptate, amintiri despre drăgălășenia și gingășia fetei pe care o adusese pe lume și la care renunțase în ideea de a-i asigura o viață mai bună decît cea pe care i-o putea oferi ea.

Mulțimea din fața ei nu mai reprezenta decît o masă de fețe roșii și de trupuri asudate. Din instinct, descoperi locul unde se afla Erin. Se căzni să-i zîmbească sfios cînd îi întilni privirea. Ca prin ceață o văzu pe Erin desprinzîndu-se de

lîngă Doug. Fata ocoli persoanele care îi stăteau în cale și croindu-și drum pînă în față, ajunse lîngă Riva și o îmbrățișă.

– Iartă-mă, șopti Erin, iartă-mă.

Riva reluă povestirea după cîteva clipe, cu Erin alături de ea.

Cînd ajunseră la episodul cu diferendul dintre Cosmo și fiul său, Noel întinse mîna și o cuprinse de talie. Era un gest grijuliu, tacit, dar ferm. Din nou ochii Rivei se umplură de lacrimi. Încercă să scape de nodul din gît, însă lacrimile o podidiră. Concentrîndu-se cu îndîrjire, izbuti să se stăpînească, pentru a putea continua.

Nu omise aproape nimic, dar trecu destul de repede peste motivul exact pentru care sora ei se implicase. Vorbi de cele petrecute cu puțin timp înainte în casă, menționînd că Edison se lăudase cu legăturile sale cu cercurile mafiote.

Ajunse la final. Cînd încetă să vorbească, se lăsă o liniște mormîntală. Apoi totul explodează. Mulțimea se năpusti în față, strigînd întrebările, agitînd reportofioanele și microfoanele; fiecare reporter dorea să obțină o declarație în exclusivitate.

Noel privi peste umăr și făcu un semn din cap. Echipa de polițiști ieși în față, înconjurînd-o pe Riva.

O fracțiune de secundă, inima încetă să-i mai bată: crezu că veniseră să o aresteze, că îi găsiseră și ei o vină în crimele despre care vorbise.

Noel, ținînd-o în continuare de talie, o împinse ușor în spatele scutului protector făcut de polițiști. Ușa de la intrare se deschise brusc. Riva pași înăuntru, urmată de Noel, Erin și polițiști. În urma lor Abraham trînti ușa, lăsînd afară gălăgia și reflectoarele aprinse ale camerelor de televiziune.

Urmă o vînzoleală de mașini și de furgonete. Camerele erau aruncate în pripă în valizele lor, cablurile dansau prin aer în timp ce erau înfășurate la loc. Portiere trîntite, motoare huruind, roți scîrțîind pe pietrișul aleii. În cîteva minute, reprezentanții presei dispăruseră. Doar gazonul distrus al

pajiştii din faţă, maldărul de pahare de plastic, chiştocurile de ţigări şi ghemotoacele de hîrtie presărate peste tot confirmau faptul că fuseseră acolo.

Maşina şerifului, în care se afla Edison, nu plecă pînă cînd nu dispăru ultima furgonetă a presei. Nimeni nu putea şti cu certitudine ce acuzaţii i se vor aduce – omucidere, viol, atac sau tentativă de atac, ori chiar bigamie. Registrul din care se putea alege era extrem de bogat, însă conţinutul învinuirilor finale ţinea de competenţa tribunalului. Şeful poliţiei din New Orleans îşi manifestă dorinţa de a avea o discuţie personală cu el despre problema drogurilor în oraş şi în suburbii.

La scurt timp, Boots plecă împreună cu Margaret, care plîngea şi vorbea continuu. Soţul ei apelase la un specialist în boli de nervi pricinuite de agresiuni şi aranjase să fie consultată şi de un medic a cărui specialitate era dependenţa de medicamente. Cei doi îi aşteptau la Oshner's. La acest spital exista un program special pentru asemenea cazuri. Se impunea un sejur de cîteva săptămîni sau luni într-un centru de recuperare. Boots era decis să o interneze acolo, dacă medicii considerau că îi putea fi de folos. Poliţia o putea găsi oricînd, dacă dorea să discute cu ea.

Riva nu pomenise de implicarea surorii ei în sabotarea avionului pilotat de Edison. Era posibil ca Edison să o acuze direct, însă tot atît de bine putea să n-o facă, pentru a evita recunoaşterea multor adevăruri jenante legate de motivele ce-o determinaseră pe Margaret să încerce să-l omoare. Timpul avea să decidă ce se va întîmpla, cu ea şi cu fostul soţ al lui Beth, mecanicul de la aeroport.

Liz, menajera, pregătise o gustare: sandvişuri, platouri cu aperitive, cafea, vin, sucuri acidulate de fructe. Ştia că nu-i era nimănui foame, dar era de părere că le-ar prinde bine să bage ceva în gură după emoţiile prin care trecuseră.

Intrînd în sufragerie, Riva simţi un fel de greaţă, cînd

văzu gaura lăsată în perete de glonțul tras de Margaret. Îi trecu însă repede. De față se afla și Constance. Aceasta se întorsese și o privi, mijindu-și ochii, ca și cum ar fi vrut cu tot dinadinsul să descopere cine știe ce cusururi.

– Unde e Noel? întrebă ea, pe un ton tăios.

– Nu știu precis, răspunse Riva. Stătuse lângă ea pînă plecase șeriful cu Edison. Parcă l-am auzit spunînd că vrea să vadă ce fac Coralie și Pietro, dacă nu cumva i-a speriat toată tevatura de aici.

– Înseamnă că eu am ieșit exact înainte să vină el, zise Constance. N-avea de ce să-și facă griji pentru copii. Au mai văzut ei camere de luat vederi și paparazzi; nici nu-i bagă în seamă, cu condiția să nu umble după ei să le facă poze sau să-i filmeze. Sînt lihnii de foame. Am coborît să văd ce le pot duce de mîncare.

Pretextul invocat pentru prezența ei acolo părea ciudat, întrucît Constance suna întotdeauna camerista ca să-i aducă ce dorea. Probabil că de data asta coborîse din curiozitate. Riva arătă cu mîna spre bufet:

– După cum vezi, ai de unde alege.

Constance luă o farfurie.

– Cît de calmă ești, deși, dacă Abraham nu fabulează, exact în camera asta era să fii împușcată!

– Isteria nu duce la nimic bun. Cel mult poți atrage atenția celorlalți, însă de atenție am avut parte cît să-mi ajungă șapte vieți.

– Intră aici și atenția pe care ți-a acordat-o Noel?

Riva se crispă, sesizînd sarcasmul din glasul lui Constance.

– Noel nu are nici un amestec în toată chestiunea asta.

– Ba eu credeam că are, bombăni sicilianca, pe un ton arțăgos. Cînd am venit aici, intenționeam să-l fac gelos și să-l aduc înapoi, lângă mine. O făceam din mîndrie. Vezi tu, nu pricepeam de ce m-a părăsit. Noel refuza să-mi explice, însă

știam că ai și tu un rol în toată povestea asta, așa că te uram și voiam să-ți fac rău. Te-am ascultat adineauri; eram sus, pe terasă. Acum înțeleg de ce ai atîta influență asupra lui Noel.

– Aiurea, nu-i adevărat, zise Riva, jenată de modul direct în care Constance o abordase.

– Ba nu-i deloc aiurea! Noel e un romantic – ca toți bărbații, de altfel, nu crezi? A făcut pentru tine sublimul gest cavaleresc și pretinde că toți anii aceia de exil nu contează, însă să știi că minte. Ai de gînd să-l recompensezi?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Constance făcu un gest de lehamite:

– Ah, voi, americanii! De ce nu vreți să recunoașteți ce simțiți? Treaba ta, fă cum vrei! Ține totul în tine, cum face și Noel; veți fi o pereche nemaipomenită!

Riva nu spuse nimic. În pragul ușii se ivise Dante, însoțit de Anne Gallant. Surprinși, cei de față amuțiră, după care Riva li se adresă cu amabilitatea de care trebuia să dea dovadă în calitate de gazdă:

– Nici nu v-am auzit cînd ați intrat. De cînd sînteți aici?

– Acum am sosit. Am văzut începutul conferinței de presă pe monitorul din sala de așteptare și m-am grăbit să ajung. Se pare, însă, că am scăpat episodul cel mai interesant.

– Din păcate. Riva sesiză că erau atît de palizi, de parcă n-ar fi dormit toată noaptea. Sesiză și legătura ce exista între ei.

– Asta cam așa e, zise Constance, aruncînd o privire tăioasă spre cei doi. Poliția l-a luat deja pe soțul doamnei. Ce noroc ați avut!

– Nu e soțul meu și nici n-a fost vreodată, zise Anne, ridicînd bărbia.

– Prin urmare... ai auzit ce-am spus? zise Riva.

– Am ascultat conferința de presă la radioul din mașină, însă mi-am dat seama încă de acum cîteva zile că Edison și cu mine nu eram de fapt căsătoriți, atunci cînd Dante mi-a povestit despre ceremonia de care ai avut și tu parte. Fiul

meu s-a născut după nouă luni de la așa-zisa căsătorie. Știind că Erin e mai mare cu aproape un an, însemna că întâi se însurase cu tine. Prin urmare, căsătoria cu mine nu era valabilă. A fost într-adevăr... un șoc.

– Dar unul agreabil, sugeră Constance. În felul ăsta, ai putut pleca în Colorado fără să te mai simți vinovată, așa-i?

Anne se uită în ochii lui Dante, și roși ușor:

– Nu chiar, zise ea, însă în mod cert fără nici un regret.

Constance ridică plictisită din umăr. Întorcându-se spre Dante, îi adresează un zîmbet senzual:

– Coralie și Pietro ți-au dus dorul. Tocmai mă pregăteam să urc la ei să le duc ceva de mîncare. Nu vrei să vii și tu un pic?

– Îmi pare rău, dar acum nu pot, zise el, pe un ton care nu lăsa loc la comentarii. Salută-i din partea mea.

Lui Constance îi pieri zîmbetul:

– Nu cred că am timp de așa ceva. Trebuie să-mi fac bagajele.

– Pleci? întrebă Riva. Noel nici n-a apucat să stea cu copiii.

– Asta nu din vina mea. În fond ei mai pot rămîne. O să-i aducă Noel la Paris la sfîrșitul verii.

– Ce gest... mărinimos din partea ta. Riva o urmărea pe Constance, care umplea farfuria cu mișcări rapide.

– Ți se pare, replică ea prompt. Am primit o invitație pentru o croazieră lungă în insulele din Micronesia. La început am ezitat s-o accept, însă acum m-am decis să merg. Nu-i așa că e minunat? Cu farfuriile pline în mîini, Constance se întoarce brusc spre ei. Le aruncă o privire lungă și sfidătoare, după care ieși din cameră.

Dante abia aștepta ca fosta nevastă a lui Noel să plece, pentru a reveni la subiectul aflat la ordinea zilei:

– Riva, ai cumva idee unde l-au dus pe Edison?

– Nu prea. Cred că la tribunal.

Dante se încruntă.

– Presupun că nu prea am avea ce face, dacă ne-am duce acolo.

– M-am gândit și eu la asta, zise Anne. Îmi displace să-l las singur pe Josh pentru mult timp; în plus, nu cred că Edison se așteaptă să mă duc să-l țin de mână. Cred că cel mai bun lucru ar fi să-l anunțăm pe avocatul lui și să ne întoarcem la spital.

– Vom proceda așa cum crezi tu că e mai bine, spuse Dante.

Anne se întoarce spre Riva:

– Pot să dau un telefon?

Riva o sfătuiește să telefoneze din bibliotecă și încercă totodată s-o convingă să revină în sufragerie și să mănânce ceva, sau măcar să bea o cafea. Anne încuviințează cu un surâs vag, după care ieși.

– Puteai să mă fi sunat și pe mine, îi zise Dante Rivei, când rămaseră singuri.

– Tot n-ai fi putut face nimic.

– Ba da. Aș fi fost alături de tine.

Riva îi zâmbește obosită.

– Trebuia să te anunț ce am pus la cale. Astfel puteai să o previi pe Anne.

– *Touché.*

– N-am spus-o cu intenția asta. Ai dreptul să fii cu cine îți place.

Dante clătină din cap:

– Cred că trebuia să fi fost aici, însă mă simțeam prea jenat. Eu am stricat totul, nu-i așa?

– Nu, nu chiar. N-am avut niciodată dreptul să te descos ca să aflu unde sau cu cine ești.

– Puteai s-o faci oricând, dacă ai fi dorit. Și-mi pare rău că n-ai vrut. Poate de-aia am luat-o pe Anne la munte, ca să te fac să-mi pui întrebări. Dar n-a ținut, nu-i așa?

Se întoarse cu spatele la ea, negru la față de supărare.

— Am fost geloasă, dacă asta vrei să auzi. Și asta pentru că Anne nu e genul de gîsculiță, ci o persoană care îmi putea lua locul.

— Poate că ai fost jignită, dar nu geloasă. Pierdeai în fond o prietenie, nu o dragoste. Adevărul e că, indiferent cît de mult ne-am străduit, n-am reușit.

Riva îl privi cu tristețe:

— Nu, n-am reușit, confirmă ea.

— Dar vom rămîne prieteni, indiferent ce s-ar întîmpla, continuă el, luînd-o de mîină. Ne leagă prea multe și de prea mult timp pentru a fi altfel.

Prieteni. Promisiunea pe care o face un iubit cînd își ia rămas-bun. Cel mai bine era să-i redea libertatea. În fond, nici nu intenționase să-l țină lîngă ea. Zîmbind printre lacrimi, Riva îi confirmă:

— Da, vom rămîne prieteni.

— Slavă Domnului.

— Îți mulțumesc pentru tot, zise Riva, aplecîndu-se și sărutîndu-l pe obraz.

Anne reveni de la telefon și plecă imediat însoțită de Dante. Riva îi conduse și rămase pe terasă pînă ce mașina se îndepărtă pe alee. În cele din urmă, se întoarse în casă.

În hol, se întîlni cu Erin. Anne îl sunase pe avocatul lui Edison și apoi telefonase la spital; Erin, aflată prin preajmă, auzise vestea cea bună. Josh își revenise. Medicii nu știau cu certitudine dacă vor putea să-i salveze brațul, însă șanse existau. Josh voia s-o vadă, așa încît Erin se pregătea să plece și ea la spital. Cîndva, în zilele următoare, poate chiar în aceeași seară, ea și Anne aveau să aleagă momentul potrivit pentru a-i spune lui Josh că avea o soră vitregă. Doug se oferă să o ducă pe Erin la spital cu mașina.

Riva o petrecu pe Erin cu privirea, în timp ce se îndepărta pe alee împreună cu tînrul fotograf. Erin o privea deja ca pe mama ei. Da, ea, Riva era mama lui Erin.

Riva zîmbi, apoi clătină din cap, auzindu-i pe Doug și pe fiica ei ciorovăindu-se dacă să se oprească sau nu să ia o pizza în drum spre spital.

Tineretul are o putere de regenerare absolut miraculoasă. Lui Erin îi trebuise un pic de timp pentru a accepta ideea că Josh era fratele ei vitreg, însă acum i se părea ceva firesc. Fiica ei îi spusese că vara viitoare vor merge toți trei, Erin, Doug și Josh – cu rucsacurile în spate, în Colorado. Dar mai era pînă atunci.

Deocamdată, trebuia să fie politicoasă, să ciugulească din cele pregătite de Liz, după care să găsească o modalitate de a-și lua adio de la Bonne Vie, Abraham, George, Liz și ceilalți și... de la Noel. Spera să se descurce cu demnitate și cu cît mai puține lacrimi.

Locul ei nu era aici. Nu fusese niciodată.

Îl găsi pe Noel în sufragerie. Rămăsese singur, ceilalți se împrăștiaseră. Își luară cîte o farfurie și se întinseră amîndoi către un un platou cu ciupercî. Politicos, Noel o lăsă pe Riva să se servească prima.

În sfîrșit, aveau ocazia să stea de vorbă între patru ochi. Noel fusese extrem de ocupat cu autoritățile, cu telefoanele de la firmă și de la persoane de seamă care auziseră ce se întîmplase. Repede, de teamă să nu-i piară curajul, Riva i se adresa:

– Pot să vorbesc cu tine cîteva minute?

Noel o privi destul de sever înainte de a-i răspunde:

– Sigur că da, oricînd poftești.

– Poate în bibliotecă e mai bine? Trebuie să lămurim cîteva probleme.

– Chiar ai chef de așa ceva?

– Da. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

– Atunci hai s-o facem acum, în timp ce mîncăm?

– Perfect, zise ea, punîndu-și o lingură de ciupercî în farfurie.

Își luară farfuriile și se duseră în bibliotecă.

Aceasta era cea mai intimă încăpere a casei, izolată nu numai datorită holului exterior, a terasei și a dormitorului imens care o înconjurau, ci și de corpurile de bibliotecă din mahon lipite de pereți. Riva și Noel își mîncară sandvișurile cu șuncă și roșii, bucățile de pui cu sos, creveții, carnea de crab la grătar și ciupercile umplute. Se auzea doar clinchetul tacîmurilor în contact cu porțelanul farfuriilor. Se spune că masa luată împreună cu bărbatul pe care îl iubești reprezintă o experiență senzuală care îți dă o satisfacție imensă. Ideea aceasta i se părea cam ciudată Rivei, dar o și amuza. Riva nu descoperise niciodată nimic sexy în astfel de momente și cu atît mai mult acum. Avea gîtlejul uscat, încît abia putea înghiți, iar mîncarea i se părea fără gust. Pînă la urmă, renunță la aparențe și se rezemă de spătar, sorbind dintr-un pahar cu suc de portocale.

În timp ce își frămînta creierul încercînd să găsească o modalitate de a începe conversația, Noel aruncă șervetul, bău restul de vin și zise:

– Vrei să te măriți cu mine?

Riva îl privi siderată. Înțelesese întrebarea, însă mintea ei refuza să reacționeze. Își aminti vag de o altă propunere de acest fel care îi fusese făcută tot la masă. Se pare că era un obicei de familie.

– Firește, după ce divorțezi de Gallant, continuă el. Am auzit ce-a zis în sufragerie.

Cuvintele lui Noel, înțelesul lor, motivul care se ascundea în spatele lor legat de informația pe care tocmai i-o furnizase – totul se contopi în mintea ei.

– Nu! răspunse ea, cu îndîrjire.

– Cum adică? L-am auzit cînd ți-a spus că ești în continuare soția lui.

Riva se aplecă în față și puse paharul pe tavă:

– Am zis nu – nu mă mărit cu tine. Oh, e foarte generos din partea ta să-mi propui așa ceva, însă e imposibil.

– Nu văd nimic imposibil. Vocea lui căpătase o inflexiune nervoasă, iar degetele i se încleștaseră atât de puternic pe piciorul paharului, încât te așteptai ca acesta să se spargă.

– Nu vreau să fiu cerută în căsătorie din caritate sau fiindcă te gîndești că într-un fel merit asta după atîția ani.

– Ce-ai de gînd să faci? Vrei să renunți la toată munca ta, la tot ce ai făurit alături de tata? Tata a fost un om inteligent, dar conservator, care se mulțumea cu mici plăceri și mici cîștiguri. De unul singur n-ar fi putut asigura dezvoltarea firmei Staulet Corporation. Dar la fel de adevărat e că nici tu n-ai fi putut obține nimic fără sprijinul lui. Ați clădit împreună ceva puternic și trainic. Nu poți renunța acum.

– Trebuie, strigă ea. N-am nici un drept asupra acestor lucruri.

– Ba ai toate drepturile, în afară de un titlu legal. Pe acesta ți-l pot oferi eu și totul ar fi ca înainte. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu vrei?

Riva se ridică în picioare și se duse spre fereastră:

– Ce drept am eu să fiu aici? Totul a fost doar o minciună.

– Ai crezut că ești măritată. Cosmo te-a luat de nevastă. Cereemonia a fost singurul ritual religios de care ai avut parte vreodată. În ochii lui, și din punct de vedere al Bisericii, ai fost soția lui.

– Dar legal vorbind, am fost doar o femeie întreținută – ce-i drept, bine, dar asta nu-mi schimbă statutul.

– Eu îl pot schimba.

– Te-am privat o dată, fără să-mi dau seama, de dreptul ce ți se cuvenea prin naștere. Nu vreau s-o fac acum conștient.

Noel puse paharul pe masă și se ridică în picioare.

– Nu m-ai privat niciodată de nimic.

– Oh, te rog, făcu ea, întorcîndu-se cu fața spre el. Știm amîndoi că nu e adevărat.

– Ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Am știut asta tot timpul.

Riva îl privi atentă, dornică să i se confirme speranța:

– Pe cuvântul tău?

– Ceva îmi spunea că tata minte și am avut certitudinea când te-am revăzut.

– N-am crezut niciodată ce mi-a spus despre tine, doar că... De ce ai plecat? Te-a alungat el fiindcă ai încercat să-i distrugi căsnicia, nu-i așa?

– Am intuit ce îți va spune și am știut că, rămânând, el va avea câștig de cauză.

– Te-a afectat chiar atât de mult?

– Te iubeam prea mult, zise el, clătinând din cap, și încă te iubesc.

– Nu-i nevoie să spui asta, zise ea, cu un zîmbet crispat.

– Știu, dar nu pot nega realitatea.

– Brusc? După atîta vreme? Dacă mă iubești atât de mult, de ce m-ai determinat să înfrunt presa?

– Fiindcă toată povestea asta jalnică trebuia dată în vileag; umbrele trebuiau înlăturate, pentru ca noi doi să avem o șansă. Nu se putea altfel; exista prea multă vinovăție, prea multă suspiciune.

Riva închise o clipă ochii, apoi îl privi cu îndoială.

– La toate găsești un răspuns, nu-i așa?

Noel mormăi ceva în barbă, după care se întorsese cu spatele la ea, îndreptîndu-se spre biroul din celălalt capăt al camerei; scoase o cheie din buzunar și deschise sertarul de unde luă un teanc de hîrtii. După ce le aranjă, i le puse Rivei în brațe.

– Ce-s astea? întrebă ea, bănuitoare și încordată.

– Citește.

Hîrțiile îngălbenite de vreme, erau prinse laolaltă cu o agrafă de metal, ruginită. Pe prima pagină Riva văzu numele ei întreg, inclusiv cel de fată și o dată – 15 iunie 1964. Dedesubt era dactilografiat cuvîntul RAPORT.

Riva îl privi nehotărîtă pe Noel, șovăitoare. Nu știa dacă avea chef să le citească.

– Citește, repetă el, pe un ton aspru.

Riva dădu la o parte prima pagină și le răsfoi pe următoarele. Era un dosar amănunțit despre Rebecca Benson Gallant. Numele părinților, datele lor de naștere, data căsătoriei, numele și datele surorilor ei, inclusiv data morții lui Beth și cauza oficială. Situația școlară a Rivei, inclusiv perioada din clasa a treia, cînd lipsise trei săptămîni din cauza unei forme ușoare de poliomielită, cum afirmau medicii. Fișa medicală – răceli, tăieturi, starea danturii, vaccinări. Nici nu bănuise că existau atîția informatori despre prima perioadă a vieții ei. Se afla acolo și o copie a certificatului de căsătorie din Arkansas, cu mențiunea: *Nu este înregistrat nici un divorț în Arkansas, Louisiana sau în statele din jur. Se consideră că această căsătorie este valabilă.*

Riva se concentră asupra ultimelor cuvinte, după care reveni la prima pagină a raportului și se uită din nou la dată.

În cele din urmă, spuse:

– Asta e raportul pe care Cosmo l-a comandat cînd lucram la bar, înainte să ne căsătorim. Mi-a pomenit de el.

– Exact. A stat încuiat în sertarul ăsta douăzeci și patru de ani.

Riva înghiți cu greu, încercînd să scape de nodul care i se pusese în gît:

– Știai că este acolo?

– Eu l-am pus în sertar; l-am găsit aruncat pe jos de tata.

– Dar de ce a tăcut Cosmo? De ce a aranjat căsătoria, știind că sînt măritată?

– Cine știe?! Și-o fi închipuit că raportul e greșit și certificatul din Arkansas este nul, așa cum susțineai tu. Poate că se aștepta să-l părăsești după cîteva luni sau după cîțiva ani și să ridici pretenții asupra averii. Poate că i-a fost teamă să

deschidă subiectul, gîndindu-se că ai lua legătura cu Edison și te-ai putea împăca cu el. Din păcate, n-o să aflăm niciodată răspunsul.

– Dar dacă – dacă aș fi avut un copil?

– Probabil că s-ar fi aranjat rapid un divorț și o altă căsătorie. Nu mi-l imaginez pe tata procedînd altfel.

– Asta dacă n-ar fi intenționat să te protejeze pe tine, sugeră ea.

– Moștenirea mea, vrei să zici? Mă îndoiesc că această chestiune ar mai fi avut vreo importanță dacă tu i-ai fi dăruit un urmaș.

– Dar tu de ce ai păstrat secretul, mai ales după înmormîntare? Ar fi fost în avantajul tău să dai totul în vileag.

– Să fac public totul? Dimpotrivă, am făcut tot ce mi-a stat în putință să ascund informațiile conținute aici, mai mult chiar, m-am dus la Edison și i-am propus o subvenție pentru campanie, încercînd să împiedic să încerce să te manipuleze.

– Chiar ai făcut asta? zise ea, privindu-l mirată.

– Oh, da, deși exista riscul ca Edison să respecte aranjamentul atîta timp cît îi convenea, cît nu avea nevoie să folosească acea informație pentru a-și salva propria piele.

Riva scutură din cap:

– Tot nu înțeleg, de ce ai făcut-o?

– Simplu. Voiam să rămîi aici. Voiam să fiu sigur că nu există nimic care să te determine să pleci. Nu-i suficient de clar?

– Și asta, renunțînd la jumătate din ceea ce ți se cuvine de drept?

Noel luă raportul și îl azvîrli pe birou.

– Chestia asta nu m-a interesat nici în urmă cu ani și nu mă interesează nici acum. Tata a fost fericit cu tine; tu ai dat viață acestei case. Mi-a fost mereu teamă că aflînd adevărul, știindu-te liberă, ai putea pleca. Nu voiam să se întîmple așa ceva.

– Dar cu ani în urmă, cînd Cosmo ți-a spus că te-am tras pe sfoară, cînd s-a întors împotriva ta din cauza mea?

– Ai reprezentat întotdeauna mult mai mult decît averea pe care aş fi putut s-o moştenesc.

– Prin urmare, ai făcut sublimul gest cavaleresc...

– Dumnezeule, nu! N-a fost așa!

Riva zîmbi la protestul lui vehement.

– E descrierea făcută de Constance, nu de mine. În orice caz, atunci ai plecat, lăsînd totul în urmă, părăsindu-mă.

– Așa a vrut tata.

Era adevărat, dar Riva ştia cu certitudine că mai fusese şi alt motiv. Clătină din cap, cu un aer meditativ.

– Nu-mi vine să cred că asta a fost.

– Cum aş putea să te conving? Ce să spun? Cum să procedez ca să te fac să pricepi că vreau să fiu cu tine, să te simt lîngă mine mereu, aici şi la Staulet?

– Adică să iei locul tatălui tău?

Cu o privire sfidătoare, Noel îi răspunse:

– Să-mi iau propriul loc la care am renunţat în favoarea lui, cu ani în urmă.

– Din dragoste?

– Din dragoste, admise el, dar şi din respect şi din compasiune, fiindcă el îţi cîştigase iubirea cu eforturi, în timp ce eu nu făcusem asta.

– Am crezut că mă dispreţuieşti fiindcă l-am acoperit pe Edison. De ce ți-ai schimbat părerea?

– Am auzit ce ai spus acolo, în faţa presei, şi mi-am dat seama că am greşit. De fapt o protejai pe Margaret, încercînd să o opreşti să-şi distrugă viaţa. Mi-am dat seama în clipa în care am înţeles ce sacrificiu ai făcut pentru Erin.

Cu inima strînsă, Riva puse întrebarea de al cărui răspuns depindea fericirea ei:

– Te deranjează faptul că am o fiică?

– Cum să mă deranjeze, cînd eu însumi am un băiat şi o

fată? În plus, țin mult la Erin; îmi amintește cum erai tu la vârsta ei.

Riva respiră ușurată și ochii i se umplură de lacrimi de bucurie.

— Ești într-adevăr mărinimos, rosti ea cu dificultate. Poate că aștepți ceva în schimb.

— Nu, zise el, pe un ton descurajat. La fel ca tine, n-am nevoie de milă.

Riva păși spre el, cu brațele deschise.

— Un dar accepți? întrebă ea. Un dar care ți-a aparținut întotdeauna.

Noel o îmbrățișă ezitînd, ca și cum s-ar fi așteptat să se smulgă de lîngă el.

— Pe veci?

— Pe veci, promit.

— Pe veci, repetă el ca un ecou.

Colecția
Romantica

De aceeași autoare în curînd vor apărea:

- ◆ DULCEA TRĂDARE
- ◆ SĂGEATĂ ÎN SUFLET
- ◆ FURIE ȘI BUCURIE
- ◆ SERENADĂ SPANIOLĂ
- ◆ PRIZONIERUL DORINȚEI
- ◆ PARFUMUL PARADISULUI

EDITURA LIDER

Lei 21000